

Giới thiệu Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo

Truyện Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo nói về đích nữ thừa tướng phủ, trước khi kết hôn ngoài ý muốn thất thân, tự vẫn mà chết. Lại mở mắt ra, mi nhãn lãnh mị*(ánh mắt lạnh lùng), tinh quang xuất lộ.Nàng là thiên tài y học của thời hiện đại, văn võ song toàn, phúc hắc khinh cuồng.

Hồn nữ thiên tài xuyên trên người nữ nhân phế tài*(vô dụng), thịnh thế truyền kỳ như vậy mở ra.... Từ hôn? Đúng lúc! Bỏ tiểu thư căn bản không muốn gả cho người! Khi dễ nàng? Không có cửa đâu! Đại tiểu thư đây nào phải là quả hồng mềm tùy người ức hiếp!

Bụng càng lúc càng lớn? Mang thai! Đem loại này giữ lại, sinh hạ đứa nhỏ lưu lại làm chứng cơ.Trường di nương phạt thứ muối, xấu mặt chính như hoa như ngọc, mở phòng khám, cấp nữ nam, còn phải bớt chút thời gian chiếu cố Ngưu lang điểm, mỗi ngày thực vội a!Mời các bạn theo dõi tiếp tục câu chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 1: Hoa lệ xuyên không

Ánh mặt trời chạng vạng mang sắc vàng chói lọi, rơi lên dãy hành lang thật dài vòng quanh gấp khúc, xuyên qua cửa sổ chạm khắc hoa, chiếu rọi trên giường trong phòng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trên giường kia, dưới ánh mặt trời chiếu sáng có vẻ đặc biệt điềm tĩnh an tường, liếc nhìn một cái, rất nhiều người có lẽ sẽ bị gương mặt đầy tàn nhan của nàng dọa chạy mất, nhưng nhìn xem cẩn thận, ngũ quan của nàng kỳ thực rất xinh đẹp, chỉ là bị tàn nhan che kín khuôn mặt nên không thấy nét xinh đẹp của nàng, khiến người căn bản không nguyện ý tới gần nàng.

Gió nhẹ thổi, cửa sổ đầy chuỗi lay động, theo gió phát ra âm thanh mềm nhẹ, nữ tử trên giường tay nhỏ đột nhiên giật giật.

“Phu nhân, đại tiểu thư nàng.... Nàng giống như tỉnh lại!” Theo tiếng kêu kích động của nha hoàn, phu nhân Vân Từ Mạn đẩy cửa mà vào, đôi mắt thâm đen nhìn chằm chằm về phía giường nhỏ, hôm qua nàng trông chừng nữ nhi cả đêm chưa chợp mắt.

Đầu đau quá! Thiếu nữ trên giường chậm rãi mở to mắt, đôi mắt nguyên bản hơi lười nhác sau khi đối mặt với đôi mắt hạnh đầy thân thiết, đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó nhàn nhạt lên tiếng: “Đại thẩm, người có sở thích rình coi người khác ngủ mê sao? Đợi chút... Người làm sao có chìa khóa nhà ta?”

“Vân Nhi, là nương nha! Người... Người như thế nào càng ngày càng hồ đồ?” Đôi mắt Vân Từ Mạn mang đầy vẻ tuyệt vọng, vì sao nữ nhi của nàng mệnh lại khổ như vậy, thân là đích nữ thừa tướng phủ, lại không được phụ thân nhìn vào mắt, thật vất vả mới gặp được một hôn nhân tốt, không nghĩ được trước khi thành thân bị nha hoàn phát hiện thân thể trần truồng hôn mê ở bên trong phòng củi sau hậu viện.

Trong phòng nháy mắt yên tĩnh không tiếng động, nữ tử trên giường không nói chuyện tiếp, cặp mắt xinh đẹp như nước lẳng lẳng nhìn vòng quanh mọi nơi, tường phòng trắng xoá, cửa sổ gỗ chạm khắc hình hoa, bàn ghế cổ kính, bình phong rèm châu, mỹ luân tuyệt hảo*(xinh đẹp xuất trần)

Ngay dưới thân thể nàng, là một chiếc giường gỗ trầm hương rộng sáu thước, màn trướng màu xanh nhạt, trên màn trướng được kết tầng tầng lớp lớp châu ngân*(hạt châu), gió thổi qua liền lay động, như những con sóng trên biển khơi uốn lượn. (Miêu tả a, ta thực rồi a, thế là ta chém chém chém rồi lại chém)

Ách! Chẳng lẽ nàng xuyên không? Âu Dương thế nào cũng không thể tin được, kịch tình cầu huyết như vậy lại phát sinh trên người bản thân.

“Đầu ta đau, muốn đi ngủ.” Mí mắt nữ tử nhẹ buông xuống, dưới mí mắt khẽ xẹt qua một tia giảo hoạt, giống như nghĩ cũng không cần nghĩ, liền tìm lý do tránh đi ánh mắt của phu nhân kia, ánh mắt buồn rầu tuyệt vọng kia làm trong lòng nàng cảm thấy rất hot hoảng, lúc này nàng cần thời gian yên tĩnh suy nghĩ rõ ràng tình cảnh hiện tại của mình, tuy là tài nữ thiên tài y học thời hiện đại, nhưng cũng không thể giải thích rõ sự tình lý kỳ trước mắt, chỉ ngủ một giấc, tỉnh lại liền biến thành đại tiểu thư của phủ thừa tướng, thật không hiểu nổi!

Vân Từ Mạn lo lắng, lại sầu bi, bất đắc dĩ nhìn nữ nhi trên giường, nha đầu kia giống như căn bản không rõ ràng tình cảnh trước mắt có bao nhiêu khó khăn, mà người làm nương như nàng, đáy lòng u sầu đã đến cực điểm.

“Phu nhân, lão gia thỉnh ngài đi qua---” thanh âm quân gia ngoài cửa truyền vào.

“Ta biết rồi.” Biểu tình trên mặt Vân Từ Mạn hơi hơi biến hoá, thoát nhìn so với vừa rồi càng thêm khăn trương.

Chương 2: Rốt cuộc là ai đụng vào nàng?

Ánh trăng lười liềm treo trên màn đen u tối, ánh trăng thanh lãnh, nhạt như sa mông*(vài mông), lại giống như giọt sương, tùy thời mà rơi xuống.

Không khí trong phủ thừa tướng không giống như bình thường, so với ánh trăng thanh lãnh còn muốn lãnh thanh*(lạnh) hơn, đương gia Thượng Quan Gia trong phủ sắc mặt ngưng trọng, xanh mét một mảnh, đôi mắt như chim ưng phun ra ám tiễn đánh thẳng về hướng phu nhân vẫn thị đang ngồi cách đó không xa.

“Đều là do nguoi dưỡng tốt nữ nhi, chuyện này nếu truyền ra ngoài, mặt mũi thừa tướng phủ đều bị nàng ta làm mất hết.”

Tiếng nói nam nhân lộ ra lệ khí khiến phụ nhân cúi đầu không dám nhìn thẳng ánh mắt của hắn, tiếng nói như muỗi kêu dè dặt phát ra :”Văn Nhi hiện tại còn chưa tỉnh lại, lão gia chẳng lẽ một chút cũng không lo lắng sao? Nói như thế nào nàng cũng là nữ nhi thân sinh của lão gia, lão gia chẳng lẽ không thể cho nàng nhiều thêm một chút quan tâm sao? Lại nói sự tình còn chưa biết rõ ràng...”

“Còn muốn biết rõ ràng thế nào? Thân thể trần trụi té xỉu trong phòng củi, như vậy còn ngại khiến lão phu xấu mặt chưa đủ sao? Nàng ta cứ như vậy thực sự chết đi mới là chuyện tốt, hiện tại hôn sự của nàng ta cùng nhị hoàng tử sắp tới, nguoi muốn lão phu như thế nào hướng Hoàng thượng giao phó...” Trên trán Thượng Quan Gia gân xanh bạo phát, gấp loại sự tình như vậy, nếu đòi lại là bất luận kẻ nào cũng không có biện pháp nào mà tính táo.

Đúng lúc này, một bóng dáng đáng người thướt tha xinh đẹp kiều mị lác lác hồng, đi đến bên cạnh nam nhân ngừng lại, tam di nương Liễu thị mặt hạnh xinh đẹp nhìn trên người phu nhân Văn Từ Mạn không chút để ý khẽ quét đi qua, khoe môi câu lên một nụ cười lạnh vui sướng khi người khác gặp họa, bất quá rất nhanh liền khôi phục thần sắc tự nhiên.

“Lão gia xin ngài bớt giận chuyện của nữ nhi, hiện tại chuyện này cũng đã xảy ra, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác cứu vãn, tức giận chỉ khiến thân thể chính mình bị thương mà thôi.” Liễu thị ôn nhu quyền rũ lên tiếng, đầu ngón tay mềm mại không xương đặt lên bả vai nam nhân, săn sóc nhẹ nhàng vuốt ve, trong lòng không khỏi suy nghĩ, rốt cuộc là ai đụng vào đại tiểu thư Thượng Quan gia? Liễu Tâm Lan thực nghĩ không ra, nha đầu kia vừa ngốc lại vừa khờ, còn có một mặt tàn nhan ghê tởm, sẽ có ai đồng ý chạm vào nàng ta chứ?

Nhưng mà đối phương hiện tại là ai căn bản một điểm cũng không quan trọng, quan trọng là... Như thế lại giúp nàng giải hận, ai biểu Văn Từ Mạn cùng đứa ngốc kia trong phủ lại chiếm vị trí phu nhân cùng đích nữ, không phải là ý vào tăng quan hệ với Thái hậu nương nương sao? Nói đến cái khác, mẹ con các nàng có điểm nào hơn nguoi chứ?

“Hôm sau chính là ngày đại hôn, lại vào thời điểm mấu chốt này, nguoi nói lão phu nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ cứ như vậy mà gả nàng đi, chẳng phải muốn ta làm bản danh dư của nhị hoàng tử sao...” Thượng Quan Gia có vẻ không kiên nhẫn gạt tay Liễu thị ra, nếu là ngày thường đối với một chiêu này đều sẽ rất hưởng thụ, nhưng hôm nay lại khiến hắn càng thêm phiền chán cùng bất an.

“Kỳ thật... Trong lòng thiếp có một chủ ý...” Liễu thị mặt hạnh buông xuống, che giấu một tia tinh quang giáo hoạt, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

“Nói nghe trước một chút...” Dưới đáy mắt Thượng Quan Gia ánh lên một tia sắc bén, cũng không quan tâm cái khác, cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, biện pháp gì trước hết cũng phải nghe thử.

“Đại tiểu thư cùng nhị hoàng tử hôn sự đã cận kề, nhưng lại xảy ra chuyện mấu chốt bên trong, đại tiểu thư lại... Xảy ra chuyện như vậy, lão gia không ngại thử nhìn xem, trong các vị tiểu thư mà lựa chọn một người đưa ra thay thế đại tiểu thư thành thân, chủ ý này nghe ra có chút hoang đường, nhưng mà lão gia cẩn thận ngẫm lại mà xem, so với cứ như vậy đem đại tiểu thư gả đi, khẳng định nhị hoàng tử càng vừa lòng nguoi sau hơn.”

Liễu thị ý vị thâm trường trầm thấp lên tiếng, nàng đương nhiên biết nhị hoàng tử đối với hôn sự này từ đầu đến cuối cũng không có nửa điểm vừa lòng, trong đám nữ nhi của Thượng Quan Gia, chỉ có đại tiểu thư Thượng Quan Kinh Văn luôn khiến hắn mất mặt, bộ dạng xấu cũng thôi đi, lại là cái háo sắc điển hình, nhìn thấy mỹ nam liền không nhịn được mà rơi nước miếng a.(Ho)

Chương 3: Khách quý vào cửa

Nghe thấy lời nói của Liễu thị, Vân Từ Mạn cũng nhìn không được ngẩng đầu lên, đôi mi thanh tú hơi nhú lại, nàng làm sao có thể nhìn không ra tam di nương đúng là nghĩ muốn mượn cơ hội này đem nữ nhi của mình đẩy lên chính vị, các vị tiểu thư trong thừa tướng phủ, cũng chỉ có nữ nhi Thượng Quan Nghệ Diêu của tam di nương cùng Thượng Quan Khinh Vân đều đến tuổi cập kê, nếu là tìm người gả đại, Thượng Quan Nghệ Diêu đương nhiên là sự lựa chọn thứ hai.

Nghe lời nói của Liễu thị có vài phần đạo lý, nhưng lòng mày Thượng Quan Gia vẫn như cũ buộc chặt, việc lớn quan trọng như vậy, hẳn đương nhiên không thể chỉ dựa vào những lời nói này của phụ nhân liền tự quyết định.

“Các người đều lui xuống trước đi, lão phu muốn một mình yên tĩnh mà suy ngẫm cho thật tốt.”

-----dây phân cách hoa lệ-----

Mưa phùn rí rách, gió thổi nhẹ nhàng, sắc cầu vồng mỏng lung trong đám sương mù tràn ra, như sương như khói, làm tăng đá trên mặt đường ướt sũng, đoá hoa trong gió mát vui sướng nở ra.

“Lão gia, nhị... Nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử đến...” Quân gia hốt ha hốt hoảng chạy vào trong nhà truyền tin, khiến Thượng Quan Gia nguyên bản còn đang sầu não liến náo trong lòng.

“Bọn họ thế nào lại đến đây?” Đáy mắt Thượng Quan Gia loé lên một chút tinh quang, đường đường là thừa tướng một nước, tự nhiên không phải là kẻ dễ bắt nạt, nháy mắt liền sâu sắc nhận thấy chuyện hôm nay cũng không phải là ngẫu nhiên.

“Lão gia, người nói, có khi nào là bọn họ đã biết...” Sắc mặt Liễu thị nháy mắt cũng khẩn trương hơn, vừa mới thuyết phục lão gia giúp nữ nhi bảo bối của nàng Thượng Quan Nghệ Diêu gả đại cho nhị hoàng tử, nàng đương nhiên không nghĩ lại phức tạp như thế, ngày mai chính là ngày đại hôn, lúc này nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử cùng nhau xuất hiện ở phủ thừa tướng, quả thực khiến cho người ta càng thêm khẩn trương.

“Không có khả năng, chuyện này lão phu đã truyền lệnh xuống, nếu có người nào dám cả gan tiết lộ nửa lời ra ngoài, nhất định sẽ xử phát không tha.” Thượng Quan Gia lắc đầu, trong thừa tướng phủ hẳn vẫn rất chắc chắn, tuyệt sẽ không có người nào dám cả gan tiết lộ tin tức.

“Nếu không ngại thì trước hết mời nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử vào nội đường uống ly trà, hỏi lại cũng không muộn...” Liễu thị tận lực tươi cười, tuy rằng ngoài miệng nói rất lưu loát, nhưng cũng không khó nhìn ra bộ dáng tâm sự nặng nề của nàng.

“Nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử hiện tại đã... Đã đi tới Lê Hoa Uyển.” Quân gia khẩn trương đáp.

“Cái gì?” Thượng Quan Gia gầm nhẹ một tiếng, thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy lên, Lê Hoa Uyển chính là chỗ ở của phu nhân Vân Từ Mạn cùng đại tiểu thư Thượng Quan Khinh Vân, nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử lại đi thẳng về bên đó, tự nhiên lại khiến lòng người bất an.

Không kịp nói thêm gì nữa, Thượng Quan Gia cùng tam di nương Liễu thị đã vội vàng tông cửa xông ra, chỉ hy vọng có thể đi trước một bước ngăn lại nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử, hai người tổng biết rõ ràng ý đồ của bọn họ đến đây.

Chạy chậm một đường gần như vậy, Thượng Quan Gia cùng Liễu thị lại thờ không ra hơi, rốt cuộc thấy bóng dáng cao lớn rất xa đang cất bước tiến vào Lê Hoa Uyển.

“Nhị... Nhị vị hoàng tử... Thỉnh... Xin dừng bước!” Giờ phút này Thượng Quan Gia cũng bất chấp lễ nghi, một bên thờ hỗn hển, lớn tiếng hướng về phía bóng dáng hai nam nhân thẳng tắp la lên.

Hai bóng dáng đang đi về phía trước chậm rãi dừng bước, hai cặp mắt thâm thúy hứng thú cùng nhau nhìn về phía Thượng Quan thừa tướng đang thờ hỗn hển, nhìn lão nhân gia hẳn nửa khắc cũng không dám trì hoãn mà chạy đến trước mặt bọn họ.

“Thượng Quan thừa tướng chạy nhanh như vậy là muốn làm cái gì a? Người lớn tuổi, thân thể vẫn là quan trọng nhất.” Khoé môi Tam thái tử Nam Cung Nguyên Thác gọi lên một nụ cười tà mị xấu xa, tiến lên phũ phũ lá rụng rớt trên bả vai của lão thừa tướng, ý vị thâm trường nói.

“Thiếp thân thỉnh an nhị hoàng tử, tam hoàng tử, nhị vị hoàng tử cát tường!” Thanh âm thờ gấp của Liễu thị truyền đến, một đường vội vã chạy tới như vậy, nàng cảm giác mình sắp sửa xụi lơ ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nghiệm thân trước hôn lễ.

“Miễn lễ!” Ánh mắt Nam Cung Nguyên Thác lười nhác nhàn nhạt khẽ quét qua trên người nàng, vẫn như cũ thản nhiên mở miệng nói: “Thừa tướng phu nhân thật nhiệt tình, nhị ca, xem ra chuyện đi hôm nay của chúng ta là đến đúng lúc rồi.”

“Không biết nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử thế nào lại đột nhiên muốn đến Lê Hoa Uyển?” Thượng Quan Gia tuy rằng chột dạ, lại vẫn nỗ lực trấn định, sắc mặt bình tĩnh hỏi ngược lại

“Thượng Quan Gia, ngươi không biết tội?” Nam Cung Nguyên Thác cùng hoàng huynh liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt đột nhiên thay đổi, khuôn mặt nghiêm nghị quát lạnh một tiếng.

Bất thành linh thay đổi sắc mặt như vậy, thực sự làm cho Thượng Quan Gia hoảng sợ, bất quá đường đường là một thừa tướng gặp qua không biết bao nhiêu sóng to gió lớn, lại nghĩ đến cái đầu trên cổ, liền giống như cũ bảo trì phần trấn định tự nhiên.

“Lão thần thực không rõ ý tứ của tam hoàng tử! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thượng Quan Gia nói chuyện, đồng thời cũng chú ý đến đến vị ma ma trang điểm phụ nhân cùng đồng hành với nhị vị hoàng tử, đáy lòng nhất thời cả kinh.

“Một khi đã như vậy, lời nói gì cũng không cần nói. Cho Thượng Quan đại tiểu thư... Nghiệm thân!” Cặp mắt đen như hắc điều (ò ùm ta cũng ko rõ nó là cái gì) của Nam Cung Nguyên Thác nhàn nhạt sáng lên, lộ ra sắc nhọn ngạo nghễ tuyệt thế.

Nhị hoàng tử Nam Cung Nguyên Liệt đứng một bên từ đầu đến cuối cũng không lên tiếng, ban đầu sắc mặt nghiêm nghị, bây giờ biểu tình lại trở nên lười nhác, nghiêm nhiên là bộ dáng đang xem kịch vui.

Nghiệm thân! Hai chữ này vừa xuất ra, thực sự đã đem mặt Thượng Quan Gia bị dọa cho trắng bệch, ý niệm trong đầu vừa mới lướt qua thật không ngờ thật sự lại trở thành sự thật, ma ma cùng nhị vị hoàng tử đến đây đúng là có ý mang đến là vì Thượng Quan Kinh Văn nghiệm thân.

Biểu tình trên mặt Thượng Quan Già đã nói trắng ra hết thảy, đáy mắt Nam Cung Nguyên Liệt khẽ động, thần sắc giống như đã trút được gánh nặng, gật đầu nhìn Nam Cung Nguyên Thác ra vẻ tán thưởng, huynh đệ hai người nháy mắt cười gian đầy ẩn ý.

“Ma ma còn đứng ngốc ở đây làm gì?” Nam Cung Nguyên Liệt cuối cùng cũng mở miệng, khoe môi nở nụ cười tựa tiểu phi tiểu đầy đắc ý.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy một giọng nói thanh lãnh từ trong viện truyền đến: “Không cần làm phiền ma ma phải cố công, không có gì cần phải kiểm nghiệm, bốn tiểu thư quả thật đã phi hoàn bích*(ngọc vờ), không phải xử nữ.”

Một thân lụa trắng mỏng nhẹ, mặc trên người nàng tuy rất phiêu dật thoát trần, lại giống như nhiều hơn vài phần ràng buộc, Thượng Quan Kinh Văn sống lại chính là học cách thích ứng loại giả dạng phức tạp như vậy, ánh mắt đồng thời quét về phía hai vị mỹ nam đang đứng trong sân.

Không sai! Bộ dáng không tệ, sắc đẹp hai vị kia đều là hàng thượng đẳng, nhất đẳng mỹ nam, hoa văn trên nhuyễn bào quý giá hoa lệ được dùng tơ vàng ngân tuyến thêu lên rất tinh xảo, ngọc thụ lâm phong, phiến nhược kinh hồng, uyển chuyển như rồng bay.

Mau quang Thượng Quan Gia có vẻ kinh ngạc, giống như đây là lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhi của chính mình, cũng không nói được vì sao, đều cảm thấy Thượng Quan Kinh Văn hôm nay không giống như thường ngày, ánh mắt trong suốt như thế, tiếng nói sáng sủa như thế, giống như cả người đều thay đổi hoàn toàn.

Cũng giống như Thượng Quan Gia, huynh đệ Nam Cung Nguyên Thác cùng Nam Cung Nguyên Liệt cả hai cũng không chớp mắt đánh giá nữ nhân trước mắt, cảm y lụa trắng lượn lờ, ánh mắt trong suốt như hồ nước, ánh mắt bén nhọn lại thêm chút lạnh nhạt, trên mặt tuy rằng là một mảnh tàn nhan ghê tởm, nhưng giờ tay nhắc chân đều toát lên một cỗ khí chất ưu nhã, quanh thân tản ra thần thái như ánh trăng, hơi thở nhu hòa nhưng cũng rất lạnh lùng.

“Khụ... Thượng Quan đại tiểu thư đã tự mình ra mặt như vậy, xem ra lời đồn đúng là sự thật.” Nam Cung Nguyên Thác hắng giọng một cái, đánh vỡ không khí ngưng động hiện tại, thế nào cũng không ngờ ngay tại thời điểm mấu chốt Thượng Quan đại tiểu thư lại ra mặt thừa nhận chuyện này, tất cả đều nói vị đại tiểu thư này đầu óc có bệnh, trước mắt xem ra quả thật không phải là giả, bất quá như vậy cũng bớt được chút việc rắc rối, huynh đệ bọn họ cũng không cần vì việc này cùng Thượng Quan thừa tướng tiếp tục dây dưa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Không phải hấn bỏ nàng, mà là nàng bỏ hấn.

Sắc mặt Thượng Quan Gia một trận trắng lại một trận xanh, sự tình đã đến bước này, lão nhân phụ hấn thật không cách nào đối mặt với nhị vị hoàng tử, đúng lúc này, tiếng nói thanh lãnh kia lại một lần nữa vang lên---

“Chuyện này phụ thân ta cũng không biết chuyện, hôm nay nhị vị hoàng tử đã tìm đến cửa, chúng ta cũng nên đem hôn sự này kết thúc cho tốt đi. Kỳ thực... Nếu như hôm nay nhị vị hoàng tử không đến, Thượng Quan Kinh Văn ta cũng không tính sẽ gả đi qua!” Thượng Quan Kinh Văn thần nhiên liếc mắt nhìn Nam Cung Nguyên Liệt.

Nam nhân mâu quang thâm thúy nao nao, không có biểu lộ quá nhiều cảm xúc, đáy mắt Nam Cung Nguyên Thác cũng chợt loé lên nhiều hứng thú, không nghĩ tới đại tiểu thư hảo sắc này còn có thể nói ra một loạt câu nói như vậy, có chút ý tú a!

Người nội tâm rung động nhất sợ chỉ có một mình Thượng Quan Gia, hần thể nào cũng không ngờ được nữ nhi hần bình thường khinh thường nhất lại thay hần giải vây trong thời khắc mấu chốt này.

Nam Cung Nguyên Liệt vẫn là lần đầu tiên dùng ánh mắt nhìn kỹ vị đại tiểu thư Thượng quan này, trước kia hần từ tâm đến nhãn đều dùng vẻ khinh thường để nhìn kẻ ngu ngốc này, hoàng nãi nãi cũng không biết là trúng phải tà gì, từ thời điểm nha đầu Thượng Quan Khinh Vãn kia còn ở trong bụng mẹ, liền xui khiến hoàng thượng chỉ phúc vi hôn, vì hần định hôn nhân với một tiểu oa nhi.

Nếu Thượng Quan Khinh Vãn có thể giống nương nằng Thượng Quan phu nhân tâm linh thủ xảo như vậy, tính thông nữ tắc cũng thôi, Thượng Quan phu nhân này lại cố tình sinh ra một nha đầu ngốc, đã khiến nhị hoàng tử như hần trở thành trò cười cho mọi người ở khắp kinh thành, cục tức này Nam Cung Nguyên Liệt vô luận như thế nào cũng nuốt không trôi.

Mất thấy hôn kỳ càng ngày càng gần, nhị hoàng tử Nam Cung Nguyên Liệt nguyên bản muốn đào hôn, khi nghe tam đệ Nam Cung Nguyên Thác hạ lời thề cam đoan sâu sắc mới đành nhịn xuống, mất thấy đại hôn sắp đến, tính nhẫn nại của Nam Cung Nguyên Liệt cũng sắp tiêu hết, không nghĩ ông trời cũng giúp hần, tam đệ Nam Cung Nguyên Thác đột nhiên chạy tới nói cho hần biết, Thượng Quan đại tiểu thư thất trinh trước ngày đại hôn, cũng không biết là tiểu tử này từ nơi nào có được tin tức này, Nam Cung Nguyên Liệt tựa hồ cũng không có lựa chọn khác, chỉ có thể tạm thời thử xem, mới cùng tam đệ đi đến nơi này một chuyến.

Chính là đến thừa tướng phủ liền đi thẳng đến nơi này, đáy lòng Nam Cung Nguyên Liệt đều cảm thấy bất an cùng không yên, cho đến khi Thượng Quan Khinh Vãn xuất hiện, lời của nàng triệt để giúp hần yên tâm, không nghĩ tới trời xanh thực sự có mắt, rốt cuộc giúp hần đoạt được cơ hội từ hôn ngàn năm một thuở này.

Nhưng mà, ngay tại thời khắc này, Nam Cung Nguyên Liệt đối mặt với ánh mắt như nước của vị Thượng Quan đại tiểu thư này, đột nhiên phát hiện ánh mắt nàng giống như mang theo một loại câu người, tuy rằng trên mặt đầy tàn nhan, nhưng cặp mắt kia lại trong suốt như nước, từ chớp mũi tàn ra một loại khí chất kiêu ngạo lạnh lùng mà người thường không có, nơi nào có nửa điểm thần thái hảo sắc chứ?

“Nữ nhi, người... Người đang nói cái gì?” Thượng Quan Gia giật mình, tuy rằng trong ngày thường cũng không muốn nhìn thấy nữ nhi này, nhưng hôm nay thật sự là bị nhị hoàng tử lui hôn, mặt mũi thừa tướng phủ của hần làm sao bảo tồn đây? Có lẽ nên làm theo lời của Liễu thị, có thể sử dụng biện pháp khác để bảo trì cuộc hôn nhân này không, thí dụ như đem thứ nữ Nghê Diệu gả đại đi, cứ như vậy, hôn sự theo lẽ thường có thể cử hành, mặt mũi thừa tướng phủ cũng có thể bảo vệ.

“Phụ thân, nữ nhi không có nói giỡn, cửa hôn sự này... Lui!” Thượng Quan Khinh Vãn một mặt nhìn chăm chăm sắc mặt của Thượng Quan Gia, một mặt nghiêm cẩn lại lần nữa mở miệng: “Không phải hần bỏ ta, mà là ta bỏ hần!”

Thượng Quan Gia sững sờ trừng lớn mắt, là do hần mất mớ sao? Đáy mắt Thượng Quan Khinh Vãn chỗ sâu nhất lộ ra mũi nhọn lãnh liệt, không phải giả vờ, nha đầu kia thế nào lại bỗng nhiên thay đổi cá tính như thế?

Nàng bỏ hần?! Nam Cung Nguyên Liệt phút chốc cũng mở to hai mắt, dựa vào cái gì? Hần đây đường đường là hoàng tử, như thế nào lại bị một kẻ ngốc tử bất tri bất giác đến bỏ hần nha!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Từ hôn thành công, giai đại hoan hỉ!

Nhìn ra cảm xúc nội tâm mãnh liệt của Nam Cung Nguyên Liệt, Nam Cung Nguyên Thác nhanh chóng cho hần một cái liếc mắt ra hiệu, ám chỉ hoàng huynh cần phải nhẫn nhịn, dù sao thật vất vả lắm mới có cơ hội từ hôn này, phải nhanh chóng dứt ra mới là chuyện quan trọng nhất.

“Thượng quan đại tiểu thư đã đáp ứng như vậy, Thừa tướng đại nhân, cửa hôn sự này chúng ta cũng nên theo đó mà kết thúc đi, đây là tín vật đính hôn, bây giờ trả lại cho Thừa tướng đại nhân.” Hầu kết Nam Cung Nguyên Liệt lần lên lần xuống, nỗ lực nuốt xuống oán khí đang xông lên ngực, hoàng đệ nhất nhỡ rất đúng, vẫn là đem hôn sự này hủy rồi nói tiếp.

“Một khi đã như vậy, kia... Lão thần đành phải tòng mệnh.” Thượng Quan già bất đắc dĩ thở dài một tiếng, cúi đầu thuận tay nhận lấy tín vật của nam tử, nhất thời giống như quả cà tím bị đánh mà trở nên vô lực.

Ngán ngùng chỉ trong một cái chớp mắt, hôn sự này liền theo như thế mà kết thúc, Nam Cung Nguyên Liệt hít sâu một hơi, cả người tràn ngập một loại khoái cảm giải thoát, cùng tam đệ Nam Cung Nguyên Thác liếc nhìn nhau, khoé môi đều gọi lên mị mị cười mê hoặc nhân tâm.

“Đa tạ nhị hoàng tử thành toàn. Phụ thân nếu như không còn chuyện gì nữa, nữ nhi liền xin cáo lui trước.” Thượng Quan Khinh Vân hành lễ, thậm chí cũng không nhìn Nam Cung Nguyên Liệt một cái, cũng không quay đầu lại liền rời đi.

Hành động của nàng không chỉ làm cho Thượng Quan Gia kinh ngạc, Nam Cung Nguyên Liệt đáy lòng cũng như thế mà thật nhỏ rung động, ngay khoảnh khắc nữ nhân kia xoay người mà sinh ra, như tơ bần mềm nhẹ quấn chặt vào tâm hắc, bộ dáng lạnh nhạt, ánh mắt lạnh lùng, giống như từ hôn là chuyện nàng thật tha thiết ước mơ, người giải thoát chân chính hiện giờ chính là nàng.

Không hiểu, đáy lòng Nam Cung Nguyên Liệt thế nhưng lại nảy lên một cỗ cảm giác mất mát nho nhỏ, hầu kết lại lẫn lên lẫn xuống, khi ý thức được phản ứng của chính mình, nam nhân híp nửa mắt lại, trong đầu lướt qua một mặt nghi hoặc, hắc đây là làm sao vậy? Từ hôn không phải là chuyện hán một mực chờ đợi hay sao? Thế nào ngay sau khi từ hôn, hán lại phản ứng thất thường như thế?

Hắn đột nhiên minh bạch, nhất định là bởi vì thái độ lạnh lùng của Thượng quan đại tiểu thư, nghĩ hán đường đường là nhị hoàng tử Hạ Thương Quốc, đứng nhất trong thiên hạ tứ đại mỹ nam, đột nhiên lại bị một cái xấu nữ văng về bỏ qua tự nhiên là không cam lòng.

Nhưng mà... Nàng không phải là ngọc nữ hảo sắc sao? Hôm nay thế nào cũng không dùng mắt nhìn qua vị mỹ nam như hán một cái? Chẳng lẽ hán hôm nay trang điểm không đủ suất? Sẽ không nha! Hán rất khiết phích*(thích sạch sẽ), hướng đến đều là thịnh trang mới dám xuất môn, hôm nay đến đây là muốn từ hôn, hán trang điểm cũng nghiêm túc hơn thường ngày một chút nha.

Thật đúng là tà môn!

--- ----- ----dây phân cách hoa lệ-----

Ngoài cửa phòng, truyền đến tiếng gõ cửa “Thùng thùng thùng”, thanh âm nha đầu Hồng Thục bên ngoài cửa truyền đến : “Đại tiểu thư, mở cửa nhanh nha! Đại tiểu thư...”

Trong phòng, Thượng Quan Khinh Vân ngồi trước gương đồng trên bàn trang điểm, giống như không có nghe tiếng hô bên ngoài, chỉ thấy mặt nàng một trận ứa giọt mồ hôi nhỏ anh đào, cẩn thận kiểm tra gương mặt đầy tàn nhan của mình, miệng lẩm bẩm : “Đáng chết da viêm u nang, đáng tiếc gương mặt xinh đẹp như vậy, chờ bốn tiểu thư tới thu thập các người...”

Tiếng đập cửa ngoài cửa gỗ càng lúc càng lớn, tiếng nói Vân Từ Mạn cũng đi theo truyền đến : “Đại tiểu thư nàng làm sao vậy?”

“Phu nhân, đại tiểu thư tự nhốt mình trong phòng đã hơn một canh giờ, nhóm nô tì kêu thế nào nàng cũng không phản ứng, nô tì thật lo lắng nàng sẽ... Sẽ xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn.” Giọng nói Hồng Thục lộ ra nồng đậm khẩn trương.

Thượng Quan Khinh Vân không khỏi hướng về phía gương đồng bữu môi một cái xem thường, nàng chính mà muốn một mình an tĩnh một chút, các nàng tại sao lại khẩn trương đến như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Cầu người không bằng cầu mình

“Còn không mau phá cửa, mau...” Giọng nói Vân Từ Mạn nghe qua càng khẩn trương hơn, phải biết nàng cũng chỉ có một nữ nhi bảo bối này, tuy rằng trong ngày thường mẹ con nàng ở trong phủ đều bị văng về, nhưng tốt xấu gì cũng chiếm vị trí phu nhân cùng đích nữ, lão gia đối với mẹ con các nàng còn không đến nỗi vô tình.

“Văng văng văng.” Hồng Thục giống như bây giờ mới nhớ ra chuyện phá cửa, bưng tỉnh đái ngộ liền đáp lời.

Ngay khi nha đầu kia khẩn cấp đi lấy cây búa trong viên tính đi đến phá cửa phòng, cửa phòng đột nhiên mở ra, nàng ta thiếu chút nữa ngã nhào vào trong lòng người trong phòng.

“Đại... Đại tiểu thư, người không sao chứ?” Hồng Thục giật mình một chút, nhanh chóng buông cây búa xuống tiến lên hỏi an nguy của chủ tử.

“Người nhìn ta có việc gì sao? Chẳng qua vừa rồi thiếu chút nữa bị tiếng búa đập của người làm cho vỡ sọ não thôi.” Thượng Quan Khinh Vân nhàn nhạt nói một câu, giọng điệu rất nhẹ, nghe như đang nói giỡn, nhưng nàng lại không mỉm cười, bộ dáng mặt không biểu cảm lại khiến người đoán không ra trong lời nói của nàng có thâm trầm hàm nghĩa hay không.

“Vân Nhi, con thật sự không có việc gì chứ?” Vân Từ Mạn vẫn lo lắng như cũ, từ khi nữ nhi tỉnh lại liền trở nên cổ quái, hành vi quỷ dị, cách nói chuyện cũng hoàn toàn thay đổi, nghe nói ngày hôm nay nhị hoàng tử đến phủ từ hôn, thế nhưng cũng là nàng tự mình lao ra sân đáp ứng chuyện này, trước sau ngẫm lại liền có chút kì quái, có cảm giác quái dị nói không nên lời.

Đôi mắt đôi mắt hạnh của Vân Từ Mạn, đôi mắt như nước của Thượng Quan Khinh Văn lướt qua một tia ánh sáng, liền sửa thái độ tiến lên thân thiết kéo cánh tay của nàng ta, lung lay làm nũng, nói: “Nương, người có thể giúp nữ nhi đi mua mấy phương thuốc không?”

“Phương thuốc? Vân Nhi ngoan, nương đã hứa là sẽ không bao giờ cho con uống được nữa...” Vân Từ Mạn thấy nàng thỉnh linh xảy ra biến hoá càng thêm khẩn trương, hai chữ phương thuốc đối với mẹ con các nàng mà nói là đặc biệt miễn cưỡng, bởi vì thân thể Thượng Quan Khinh Văn, nàng thuở nhỏ đều uống không ít thuốc, thế nên về sau, nếu nghe được hai chữ uống được, Thượng Quan Khinh Văn sẽ quay đầu bỏ chạy.

Cho nên, khi nghe thấy Thượng Quan Khinh Văn chủ động muốn nàng lấy giúp mấy phương thuốc, Vân Từ Mạn nhất thời liền cả kinh, thấp thỏm bất an, e sợ nữ nhi lại sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!

“Nương, người nhìn tàn nhan trên mặt nữ nhi này, nếu không được trị kịp thời, có thể sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, ta cũng không muốn càng ngày càng trở nên xấu a.” Thượng Quan Khinh Văn nhú nhú mày, bỏ cánh tay Vân Từ Mạn ra, giả bộ đáng sinh khí.

Nghe vậy, Vân Từ Mạn nao nao, nàng không có nghe lầm chứ? Nữ nhi khi nào lại bắt đầu để ý dung mạo của chính mình?

Nhưng là tàn nhan trên mặt Thượng Quan Khinh Văn lúc trước cũng thỉnh qua không ít đại phu đến xem, được uống vào cũng không ít, nhưng không có khỏi sắc, sau này Thượng Quan Khinh Văn sống chết cũng không chịu uống được, tàn nhan trên mặt nàng tất nhiên càng ngày càng nhiều thêm.

“Vân Nhi đừng nóng vội, có chuyện thì hảo hảo nói ra. Qua vài ngày nữa nương lại mời đại phu đến phủ giúp con hảo hảo nhìn một cái...” Vân Từ Mạn hỏi ngược lại, nữ nhi này của nàng trong ngày thường rất ít ra ngoài, cũng không muốn cùng người khác kết giao, lại làm sao có thể muốn tiếp xúc với đại phu.

Trong lòng Thượng Quan Khinh Văn thật đúng là sốt ruột, nàng căn bản chính là tiến sĩ y học nha! Một cái viêm u nang da nhỏ nhỏ này thế nào có thể làm khó nàng, chỗ nào còn cần tìm đại phu chứ.

Nhưng bây giờ nói chuyện với Vân thị, thực khiến nàng có loại cảm giác ông nói gà bà nói vịt, không thể không có cảm giác phiền toái.

Đành thế, cầu người không bằng cầu mình, nàng tự mình ra phủ đi mua thuốc cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ra phố

Sáng sớm hôm sau, ở trong sân nghe thấy tiếng Vân Từ Mạn giao phó cùng Hồng Thục vài câu liền đi ra ngoài, bởi vì chuyện từ hôn của Thượng Quan Khinh Văn, nàng tất nhiên phải vào cung một chuyến, cấp cho Thái hậu nương nương một câu trả lời thỏa đáng, dù sao cửa hôn sự này cũng là do Thái hậu nương nương năm đó làm chủ, hiện giờ đã thất bại, nàng cũng phải cho lão nhân gia một lời giải thích mới được.

Thượng Quan Khinh Văn phút chốc từ trên giường ngồi dậy, thừa dịp mẩu thân đi ra ngoài, nàng vừa lúc cũng có thể đi ra ngoài đi dạo, nhưng mà nàng mới đến đây, đối với địa hình ở đây lại không hiểu biết, tất nhiên phải tìm một người dẫn đường mới được.

Theo cửa sổ khắc hoa nhìn ra, nàng liền thấy Hồng Thục đang bận rộn trong viện, khoé môi gợi lên nụ cười xấu xa, mở cửa phòng ra, một phen liền kéo Hồng Thục hướng phía ngoài Lê Hoa Uyển bước đến, Hồng Thục vừa kinh vừa sợ, khuôn mặt khẩn trương nói: “Đại tiểu thư, người muốn dẫn ta đi đâu?”

“Hai chúng ta tùy tiện đi dạo trên đường, vừa lúc tạo thêm tình cảm” Thượng Quan Khinh Văn hướng về phía nàng ta chớp chớp hai mắt, hoạt bát cười cười, mấy ngày nay quan sát nàng ta nên không khó nhìn ra, Hồng Thục là một nha hoàn rất trung thành tận tâm, chỉ có hơi nhát gan, bất quá vẫn có thể từ từ mà dạy dỗ, ngày sau có thể các nàng sẽ ở chung một chỗ rất lâu, cho nên phải hảo hảo tạo thêm tình cảm mới được.

Hồng Thục nao nao, mau quang đại tiểu thư linh động khiến nàng một trận hoảng hốt, một hồi lâu mới kịp phản ứng: “Nhưng trước khi phu nhân xuất môn đã giao phó nô tì, giúp đại tiểu thư hảo hảo tĩnh dưỡng trong phủ, vạn vạn không thể ra ngoài...”

“Vi sao không thể ra ngoài?” Về tươi cười trên mặt Thượng Quan Khinh Văn nhanh chóng thu lại sạch sẽ, tiến độ bước chân cũng chậm lại.

“Bởi vì... Đại tiểu thư mới bị từ hôn, hiện tại đi ra ngoài... Quả thật không tiện.” Giọng nói Hồng Thục càng ngày càng thấp, mắt liếc nhanh chóng buông xuống, không dám nhìn thẳng cặp mắt khí thế bức người kia của Thượng Quan Khinh Văn.

Không khí giống như đang ngưng trệ, nháy mắt an tĩnh lại, nhưng có thể khiến Hồng Thục cảm giác được hơi thở có vài phần làm cho người ta sợ hãi, đầu nhỏ cúi xuống càng thấp, nàng cũng không biết tại vì sao đại tiểu thư lại trở nên sắc bén đáng sợ như thế?

“Là bọn tiểu thư bỏ hãnh! Cái này... Người nhớ kỹ cho ta! Đi---” Thanh âm Thượng Quan Khinh Văn không lớn, nhưng lại rất có lực, lộ ra ý niệm không

cho người cự tuyệt.

Hồng Thước không dám phản bác nữa, ngoan ngoãn theo sau chủ tử đi ra khỏi cửa lớn Thừa tướng phủ.

--- ----dây phân cách hoa lệ-----

Thượng Quan Khanh Văn một mặt tò mò, một đường từ chợ nhìn xem chăm chăm, đưa tới không ít ánh mắt của mọi người nhìn đến, ai nói chỉ có bộ dáng xinh đẹp mới khiến người quay nhìn lại, bộ dạng xấu xí cũng có người quay lại ngó nhìn đầy thối.

Chỉ là, nha hoàn Hồng Thước đi phía sau cũng bị người khác nhìn đến cả người không yên, đại tiểu thư giống như căn bản không có chú ý tới, không ít người đối diện đang chỉ trỏ về phía các nàng, lại khiến nàng cảm giác khó chịu càng tăng thêm, hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống.

Phải biết rằng, hôm nay chính là ngày đại hôn của Thượng Quan Khanh Văn, nhưng hôm nay vị đại tiểu thư nàng lại mang theo nha hoàn lác lư ở trong chợ, cho dù là người không biết chuyện, cũng biết cửa hôn sự này đã thất bại! Hồng Thước thực không hiểu trong lòng đại tiểu thư là đang nghĩ như thế nào...

“Đã sớm biết hôn sự này xác định sẽ nhanh chóng bị hủy, người xem khuôn mặt của nàng kia, nhị hoàng tử thế nào tiếp tục nhìn a...”

“Đúng vậy, nhìn nha hoàn bên người nàng ta, cũng so với nàng ta xinh đẹp gấp trăm lần.”

Giọng nói to nhỏ không ngừng truyền đến hai tai chủ tử các nàng, biểu tình trên mặt Hồng Thước từ quần bách dần dần biến thành phần nộ, tuy rằng đại tiểu thư thất trình là sai, nhưng bọn họ nói chuyện huyền thuyên như thế lại càng đáng giận hơn.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Lấy vật đổi vật.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tức đến mức đỏ bừng, nhưng nàng nhìn nhìn Thượng Quan Khanh Văn bên người, lại giống như người đang bị nói không phải là nàng ta, vẫn nhìn đông nhìn tây như cũ, một lát lại kéo nàng chạy đến gian hàng bán kẹo mạch nha xem đến nửa ngày, một lát lại chạy đến quán bán sơn phần lưu luyến đến nỗi không muốn đi tiếp, giống như không có nghe thấy hai bên đường đang nghị luận về mình.

“Các người đều đừng đoán mò, hôn sự này là do tiểu thư ta hủy bỏ, là nàng đề xuất trước...” Khuôn mặt Hồng Thước đỏ bừng, cố gắng lấy dũng khí, rốt cuộc cũng hướng về phía nhóm tam cô lục bà* (người nhiều chuyện) đang chỉ trỏ mà rít lên, giọng nói nàng lúc này so với âm thanh nhỏ như muỗi kêu trong phủ lại giống như hai người hoàn toàn khác.

“Hồng Thước, nói rất đúng! Chính là bản tiểu thư bỏ hấn trước!” Thượng Quan Khanh Văn đột nhiên quay đầu lại, hướng về phía Hồng Thước vẫn như trước đang đắm chìm trong cảm xúc chính mình mỉm cười, cho nàng ta thêm tán thưởng cùng khẳng định.

Đám tam cô lục bà đang nói huyền thuyên hơi kinh hãi, cảm thấy đại tiểu thư Thượng Quan Khanh Văn cùng nha hoàn bên người nàng hôm nay đều có chút không thích hợp, cũng không muốn rước họa vào thân, nên vội vàng rời đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồng Thước vẫn đỏ ửng như cũ, ngốc lăng tại chỗ, tay Thượng Quan Khanh Văn liền túm một bên tay áo nàng ta, nàng ta mới hồi phục lại tinh thần.

“Hồng Thước, người giúp ta nhìn xem, cái tượng đất nào xinh đẹp nhất?” Thượng Quan Khanh Văn lôi kéo nàng ta đi đến gian hàng tiểu thương bán đất nặn phía trước, tượng đất nhỏ này rất sống động lại giống như thật, có Thôn Ngô Không, Trư Bát Giới, còn có Thiết Phiến công chúa.

“Ách... Đại tiểu thư, ngài muốn mua sao?” Hồng Thước nao nao, ngón tay nhỏ sờ bên hông, ra ngoài rất vội vàng, nàng đã quên mang theo túi tiền nha.

“Ta còn chưa hấy qua tượng đất khá ái như vậy nha, mua vài cái để chơi đi...” Thượng Quan Khanh Văn thuận tay cầm một cái tượng hình hầu gia uy vũ, liền quay đầu đi, lại bị Hồng Thước bắt lấy ống tay áo.

“Nhưng mà... Đại tiểu thư, nô tì đã quên mang theo túi tiền.” Mặt Hồng Thước lộ vẻ khó xử, giống như đứa nhỏ làm sai.

“Thì ra là chuyện này! Đại gia, người xem cây trâm này của ta có thể đổi thứ này không?” Thượng Quan Khanh Văn thuận tay kéo ngân sai trên búi tóc xuống, đưa đến trước mặt lão hán bán tượng đất.

“Có thể có thể có thể, đương nhiên có thể, nhưng mà... Ta không có tiền lẻ thối lại cho cô nương.” Lão hán từ nhìn ngân sai kia, ít nhất cũng đáng giá hai lượng bạc, nếu muốn mua tất cả tượng đất của hán cũng dư sức.

“Không cần thôi lại.” Thượng Quan Kinh Văn rất hào phóng phát phát tay, dù sao nàng cũng ngại đồ trang sức rườm rà này, dùng để đổi thứ mình thích, coi như vật này cũng có giá trị.

Hồng Thục bên cạnh muốn nói lời ngăn cản nàng, nhưng lời thoại chưa ra khỏi miệng, Thượng Quan Kinh Văn cùng lão hán viết giấy thoả thuận cũng đã xong, một tay cầm trăm cái, một tay cầm tượng đất, hai người đều thật cao hứng.

-----dây phân cách hoa lệ-----

Tuy rằng trên người không có một xu, nhưng Thượng Quan Kinh Văn lấy biện pháp lấy vật đổi vật đều có thể dùng được, sau khi mua xong tượng đất, lại mua thảo dược, nhìn thấy phía trước có bộ trang* (tiệm vải), nàng đột nhiên muốn mua vài khúc vải về để may vài bộ y phục đơn giản, không rườm rà phức tạp, cả người lưu loát thoải mái, hiệu suất làm việc đều có thể tăng lên.

‘Bộ trang Đồng nhớ’ bốn chữ to trước mắt chiếu vào mắt, Thượng Quan Kinh Văn dẫn đầu cất bước tiến vào trong, Hồng Thục theo sát phía sau.

Bộ trang sinh ý thoát nhìn rất tốt, thời điểm các nàng đi vào, bên phải có vài vị phu nhân đang chọn lựa vải hoa, trong đó có vị phu nhân nhìn vào hơi chói mắt, quần áo sắc hồng tơ lụa váy dài, bên trên thêu hoa mẫu đơn phú quý tinh xảo, đeo chuỗi trân châu quý báu, trên búi tóc cài toàn châu sai vàng Bát Bào lông lân đến loá mắt, châu ngọc làm đẹp vô số, thì ra chính là tam di nương thừa tướng phủ Liễu Tâm Lan.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Kể tám cân người nửa lạng

Nhưng mà, hấp dẫn Thượng Quan Kinh Văn chẳng phải là do các nàng ăn mặc hoa lệ, mà là trong đó có một người nói: “Tâm Lan nha, nghe nói đứa ngốc nhà các ngươi vừa bị nhị hoàng tử từ hôn? Chuyện này là thiệt hay giả?”

“Đương nhiên là thật, các ngươi cũng không nghĩ lại, nhị hoàng tử kia ngông nghênh thanh cao như thế làm sao có thể chịu cưới nàng ta...” Liễu Tâm Lan ước chừng ba mươi tuổi, làn da như mỡ đông*(nguyên văn a), một đôi mắt xéch câu hôn toát ra một nụ cười lạnh hèn mọn.

“Tam di nương rốt cuộc là do lớn tuổi, nên trí nhớ cũng dùng không được, chuyện hôm qua vừa xảy ra đến hôm nay liền không nhớ rõ nha. Trong lúc bốn tiểu thư muốn từ hôn, tam di nương không phải là đang đứng bên cạnh hay sao? Ngươi cùng phụ thân ta đều nghe nhất thanh nhị sở*(nghe rõ ràng), không phải nhị hoàng tử bỏ ta, mà là ta muốn quăng hắn.” Tiếng nói lạnh lùng tựa tiểu phi tiểu*(cười như không cười) của Thượng Quan Kinh Văn từ ngoài cửa truyền đến, nhất thời hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Mấy người phụ nhân vừa rời đều trừng lớn mắt há to miệng, biểu tình mặt mày không thể tin, lại nhìn về phía Liễu Tâm Lan, đáy mắt lộ ra thần sắc nghi ngờ: “Tâm Lan, nàng... Không phải là đại tiểu thư nhà các ngươi sao?”

“Khụ... Đại tiểu thư, sao hôm nay ngươi lại ra ngoài? Lão gia không phải phân phó nương ngươi, cho ngươi mấy ngày nay hảo hảo dưỡng tốt trong phủ sao?” Đôi mi thanh tú của Liễu Tâm Lan nhướn lại, ở bộ trang nhìn thấy được Thượng Quan Kinh Văn hiển nhiên thật là ngoài ý muốn.

“Vừa mới huỷ hôn, tâm tình bốn tiểu thư khá tốt! Vì sao lại phải ở ngốc trong nhà?” Khoé môi Thượng Quan Kinh Văn gợi lên một nụ cười lãnh mị yếu ớt, hỏi lại nàng ta.

“Nương ngươi chịu khổ cũng đều từ ngươi, chuyện ngươi đi ra ngoài ta nhất định sẽ nói cho lão gia biết, khiến lão gia hảo hảo thu thập mẹ con các ngươi.” Liễu thị lạnh lùng liếc nàng một cái, nha đầu ngốc kia từ lúc tỉnh lại liền giống như hoàn toàn thay đổi, thế nhưng lại dám chống đối lại nàng.

“Ta đây cũng muốn đem lời nói vừa rồi của ngươi nói lại cho phụ thân biết, cha ta đã sớm nói qua, chuyện con cái trong phủ không được truyền ra bên ngoài, nhưng tam di nương không chỉ truyền ra, lại còn bẽ cong sự thật, rõ ràng từ hôn là do bốn tiểu thư đề xuất, nhưng tam di nương lại cố tình nói với người ngoài là nhị hoàng tử đến Thừa tướng phủ từ hôn, ngươi không phải rõ ràng muốn khiến mặt mũi Thừa tướng phủ mất hết sao?” Thượng Quan Kinh Văn không nhanh không chậm, đầu vào đẩy chỉ ra tội trạng của Liễu thị, rất có tư thế kẻ tám cân người nửa lạng.

“Ách... Tâm Lan a, ta đột nhiên nhớ đến trong nhà còn có việc, liền đi trước một bước...”

“Ta... Ta cũng vậy, đột nhiên nhớ tới có hẹn người khác đánh bài, nếu không đi liền muộn mất.”

“...”

Biết tình thế không tốt, mấy vị phu nhân còn lại cũng đều tùy tiện tìm lý do, đều lần lượt rời đi trước.

Bị mấy vị bằng hữu chống đối đi về trước, mặt Liễu thị tự nhiên cũng không dễ xem, sắc mặt một trận đen rồi lại xanh, nàng thừa biết mấy vị phu nhân này vừa ra khỏi cửa, chính mình tất nhiên sẽ trở thành trò cười nơi trà dư tửu hậu của các nàng.

“Đại tiểu thư còn ngại khiến Thừa tướng phủ mất mặt không đủ sao? Bị người tìm tới cửa từ hôn, hôm nay thế nhưng còn có mặt mũi ra ngoài dạo chợ, còn muốn kẻ lẽ đi nương sao? Nương người ngày thường dạy người tôn trọng trưởng bối là như vậy sao?” Liễu Tâm Lan miệng lưỡi rõ ràng liền trở nên lưu loát, bị lời nói vừa rồi của Thượng Quan Kinh Văn chọc cho tức giận muốn phát điên, hoàn toàn quên mất phải giữ bí mật một số việc.

Bảy ngón tay đang gầy bần tính của Đồng chương quỳ hơi hơi đình trệ, tất nhiên là bị những lời nói vừa rồi của phụ nhân làm cho chấn kinh, nhưng mà người làm ăn tính tình rất trầm ổn, tuy rằng vạn phần kinh ngạc, nhưng Đồng chương quỳ lại rất nhanh khôi phục thần sắc tự nhiên, bảy ngón tay tiếp tục đánh bần tính trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ma Môn Thần Châm.

“Nương ta giáo quản nữ nhi thế nào cũng không có quan hệ đến tam di nương, tam di nương muốn học theo đầu tiên phải tự học quản cái miệng bản thân cho tốt đi...” Thượng Quan Kinh Văn tà mị cười, giống như đang nhắc nhở phụ nhân, nhàn nhạt bỏ lại một câu: “Chúng ta gặp lại sau trong quý phủ!”

Bỏ lại câu này, Thượng Quan Kinh Văn lời kéo nha đầu Hồng Thục, cũng không quay đầu rồi đi bỏ trang, ban đầu là tính mua vài khúc vải, nhưng khi gặp Liễu thị thì hứng trí gì cũng hoàn toàn tan biến, một khắc cũng không muốn ở lại bỏ trang có nhiều người ngáy ngốc đó.

Nhìn bóng dáng các nàng rời đi, sắc mặt Liễu thị trở nên rất xấu, sau này nàng mới ý thức được chính mình đã nói lời miệng, lại nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của nha đầu Thượng Quan Kinh Văn, vừa nóng lại vừa giận.

“Khụ... Đồng chương quỳ, người vừa rồi nghe thấy cái gì?” Liễu thị hắng giọng một cái, nhìn khắp bốn phía, bên trong bỏ trang chỉ còn lại nàng cùng Đồng chương quỳ, lại nghĩ đến chính mình vừa rồi nói hớ, phụ nhân liền có ý đồ muốn vặn hỏi lại chút gì đó.

“Tam phu nhân yên tâm, tiểu nhân vừa rồi cái gì cũng đều không nghe thấy.” Đồng chương quỳ thức thời mỉm cười gật đầu, thái độ cung kính.

“Hy vọng người nhớ rõ lời nói của chính mình, nếu khiến ta bên ngoài nghe thấy chuyện gì đó linh tinh, cửa hàng này của người không cần mở cửa nữa.” Liễu thị vừa lòng gật đầu, phe phẩy eo nhỏ mông to vội vàng rời đi, xảy ra một màn vừa rồi, lúc này Liễu thị thậm chí nhanh chóng bước trước một bước nghĩ ra một biện pháp tốt để đối phó Thượng Quan Kinh Văn, nhưng ngàn vạn lần không thể khiến cho tiện nha đầu kia chiếm thượng phong.

--- -----dãy phân cách hoa lệ-----

Sau khi rời khỏi bỏ trang, dọc theo đường đi, Hồng Thục chỉ trộm liếc mắt nhìn biểu tình trên mặt chủ tử một lần, nhiệt tình dạo phố của Thượng Quan Kinh Văn vẫn như cũ không hề giảm, thậm chí, vòng tay tất cả đều bị nàng đòi hết, Hồng Thục cẩn thận đánh giá, phát hiện trên người chủ tử đã không còn vật gì đáng giá, nhưng nàng ta vẫn như cũ thấy cửa hàng bán hàng rong gì đều phải đi vào để xem.

“Hồng Thục, người nhìn cửa tiệm này bày trí rất khác biệt, chúng ta đi qua xem.” Thượng Quan Kinh Văn chỉ vào một gian cửa hàng cách đó không xa, mặt dù không ở ngay đầu hẻm, nhưng bảng hiệu trước cửa hàng cũng sử dụng gỗ hoa màu ô sặc rất có giá trị, mắt thường đều có thể nhìn ra nó không giống với những cửa hàng khác...

“Đại tiểu thư, nhưng cửa tiệm kia là cửa hàng đồ cổ...” Hồng Thục vội vàng giữ chặt chủ tử, đồ vật lỗi thời quý giá này, cũng không phải là thứ các nàng có thể tiêu phí, cho nên cửa hàng đồ cổ này trong kinh thành mở nhiều năm rồi, nhưng sinh ý trước cửa vẫn thanh lãnh, cái này Hồng Thục đã sớm biết.

Chính là làm cho người khác không thể nào hiểu là, sinh ý thanh lãnh như thế, chương quỳ thế nhưng còn có thể tiếp tục kinh doanh được.

Thượng Quan Kinh Văn vẫn như cũ hứng trí không giảm, không giấu vết đem ống tay áo Hồng Thục trên tay gạt qua, khẽ cười nói: “Ta đương nhiên là biết đây là cửa hàng đồ cổ, trên bảng hiệu đã viết rất rõ ràng, còn cần đến người nói sao? Đi, chúng ta đi vào nhìn thử một lát.”

Hoàn toàn không cho Hồng Thục cơ hội cự tuyệt, Thượng Quan Kinh Văn dẫn đầu cất bước bước vào cửa lớn đồ cổ điểm.

Hồng Thục không thể chần chừ, đành phải đi theo chủ tử tiến vào bên trong, thấy Thượng Quan Kinh Văn ghé vào tủ âm tường phía trước thật cẩn thận xem đồ cổ, bất đắc dĩ lắc đầu, nàng phát hiện chủ tử thật sự thay đổi, cùng trước kia không hề giống nhau, thật sự là con người hoàn toàn thay đổi.

Thượng Quan Kinh Văn cẩn thận thưởng thức đồ cổ trong tủ kính, tuy rằng nơi này là đồ cổ đại, nhưng những thứ bên trong tủ kính âm tường lại có niên đại lâu hơn, quan trọng là còn rất đa nguyên hoá *(đa dạng), thế nhưng ngay cả sách cổ cũng có.

Trong đó có một quyển sách > nháy mắt đã hấp dẫn lực chú ý của Thượng Quan Kinh Vãn, bởi vì nàng là bác sĩ, đã từng xem qua quyển sách truyền kỳ này, kỳ thực nó cũng chính là sách thuật châm cứu.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Cửa hàng đồ cổ của tam hoàng tử.

Khiến Thượng Quan Kinh Vãn không tin được, thế nhưng trên đời này thật sự có quyển sách này, có chút ý tứ! Nhịn không được cẩn thận cầm lên xem, bên trong ghi lại phương pháp châm cứu huyết vị cùng y học hiện đại có chút khác nhau, thậm chí còn có kết hợp phương pháp truyền máu cùng thảo dược, làm cho cánh tay đang cầm quyển sách của nàng chậm chạp không muốn để xuống.

Thượng Quan Kinh Vãn càng xem càng thích, đầu cũng không nâng lên, liền mở miệng hỏi: “Chưong quây, quyển sách này bán thế nào?”

“Nếu Thượng Quan đại tiểu thư thích, bốn vương không thu một xu, miễn phí tặng cho người.” Tiếng nói trầm thấp thuận hậu nghe có chút quen tai, Thượng Quan Kinh Vãn mạnh mẽ ngẩng đầu lên, gương mặt kia quen thuộc đến nỗi khiến nàng lắp bắp kinh hãi, chường quây tiệm này lại là tam hoàng tử Nam Cung Nguyên Thác, thật đúng là vô xảo bất thành thư (k hiểu a)!

Hồng Thục vừa nhìn thấy vị tam thái tử suất ca này, hai gò má nhất thời ửng đỏ, khăn trang cực kỳ, nếu sớm biết cửa hàng đồ cổ này là do tam hoàng tử mở, nàng khẳng định sẽ không ngần ngại đại tiểu thư tiến vào như lúc này.

Thượng Quan Kinh Vãn nao nao, rất nhanh liền khôi phục thần sắc tự nhiên, cười mỉm, nhìn tuần nhan nam nhân nói: “Không nghĩ tới tiệm này là do tam hoàng tử mở, hoàng tử cũng cần buôn bán? Người thật thiếu tiền lắm sao?”

“Khụ... Tại hạ mở cửa hàng này thuận tuý là do sở thích, nếu quyển sách này Thượng Quan đại tiểu thư thích, lấy đi cũng được.” Mối mong của Nam Cung Nguyên Thác khẽ nhếch, bộ dáng thật trầm ổn.

“Nếu là huynh đệ thì cũng phải tính toán rõ ràng, tam hoàng tử vẫn là nói giá đi. Dân nữ cũng không có thói quen chiếm tiện nghi...” Thượng Quan Kinh Vãn nhàn nhạt nói.

Hôm qua vị tam hoàng tử này còn một bộ tư thái giống sư tử mẹ chạy đến Thừa tướng phủ giúp hoàng huynh từ hôn, hôm nay lại trước mặt nàng ra tay hào phóng làm người tốt? Nàng cũng không nhận nổi phân tình này nha.

“Nhưng mà... chỉ sợ bốn vương báo giá ra, chỉ e Thượng Quan đại tiểu thư trả không nổi giá tiền này.” Khoé môi Nam Cung Nguyên Thác gọi lên một nụ cười tà mị yếu ớt ý vị thâm trầm, ngụ ý ý vị sâu xa.

Đôi mắt như nước của Thượng Quan Kinh Vãn xoẹt qua một tia tinh quang, đột nhiên đem vật trong tay thu vào tay áo, cười mỉm: “Nếu tam hoàng tử đã có thành ý như vậy, dân nữ liền không ngại thẹn, đa tạ!”

Nhìn chằm chằm biểu tình trên mặt nàng, đáy mắt thâm thúy Nam Cung Nguyên Thác xẹt qua một tia dị sắc, từ hôm qua đến nay, hẳn cảm thấy vị Thượng Quan đại tiểu thư này hìn như cùng lời đồn đãi không giống nhau, tuy rằng đáng vẻ vẫn là một người xấu xí, nhưng lại không biết có chỗ nào không đúng, ánh mắt kia thoát nhìn đặc biệt rất có linh khí, mỗi một thần thái đều làm cho người ta cảm giác đầy trí tuệ cùng cơ trí.

“Đại tiểu thư, chúng ta... Vẫn nên sớm một chút quay trở về, phu nhân một lát nữa sẽ từ trong cung trở về.” Hồng Thục nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo của Thượng Quan Kinh Vãn, sắc mặt e lệ, nếu để cho phu nhân biết được nàng phụng bồi đại tiểu thư ra bên ngoài cả ngày, nhất định sẽ trách cứ nàng.

“Lại đa tạ ý tốt của tam hoàng tử, dân nữ xin cáo từ trước!” Thượng Quan Kinh Vãn cười gật đầu, nhìn bao lớn bao nhỏ trong tay Hồng Thục, lại sờ sờ bảo bối trong tay áo, hôm nay ra ngoài thật đúng là thu hoạch không nhỏ nha, ngày sau nếu có rảnh nhất định phải ra khỏi phủ dạo phố nhiều thêm một chút mới được, như vậy những ngày sau nhất định sẽ không nhàm chán.

Hai chủ tớ hai người hướng cửa tiệm đi đến, đột nhiên một bóng dáng cao lớn ngoài cửa hùng hùng hổ hổ đi vào, không khéo lại đụng vào người Thượng Quan Kinh Vãn, sách trong tay áo của nàng cũng cùng lúc rơi xuống đất, nàng gấp gáp muốn nhặt lên, lại bị một bàn tay lớn thô lệ nhặt lên trước một bước-----

A ha, Nam chính xuất ca của chúng ta chính thức lên sân a.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Cô nương hảo nhĩ hứng.

“Ma Môn Thần Châm? Cô nương hảo nhĩ hứng...” Nam nhân nhặt quyển sách lên, đôi mắt khép còn lại một nửa, chớp mũi lưỡi nhát ưu nhĩ thoáng hít nhẹ, tiếp theo ngửi thật sâu một cái, tiếng nói hơi khàn khàn mang theo từ tính phía trên truyền đến, thân hình cao lớn tản ra khí thế cuồng tử làm cho người ta không thể bỏ qua.

Thượng Quan Khinh Vân bỗng nhiên ngược mắt, ánh mắt dừng lại trên người nam nhân đựng trũng mình khi này, cặp mắt màu hổ phách kia làm cho người ta khi nhìn vào liền có cảm giác rơi vào hố sâu không thấy đáy, sách bị hắn cầm trong tay, thủy chung không có đưa qua, khi ánh mắt cuồng ngạo khí phách nhìn đến trên mặt nàng, đầu tiên là ngẩn ra, lông mày hơi hơi nhăn lại, nhưng ánh mắt kia cũng không dời đi, liền giống như biến thành đôi mắt chim ưng thâm trầm nhìn chăm chăm nàng, không hề chớp mắt.

“Nhìn đủ chưa? Chưa thấy qua mỹ nữ sao? Đem sách trả lại cho ta...” Đôi mắt trong veo như nước của Thượng Quan Khinh Vân xét qua một tia khác thường không dễ dàng phát hiện, trên thân nam nhân này lộ ra khí thế rất cường đại, không biết hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào? Nhưng mà nhìn hắn khẩn cấp xông vào như vậy, người muốn tìm nhất định là Nam Cung Nguyên Thác, nếu đã là người có quen biết với tam hoàng tử, tất nhiên bối cảnh không phú thì cũng quý.

Mỹ nữ? Mặt mày nàng như thế cũng dám tự xưng là mỹ nữ? Nhưng mà giờ phút này Bạch Hoa Trần suy xét đều không phải là vấn đề này, ánh mắt thâm thúy của hắn càng ngày càng mờ, ngũ quan kiên nghị suất khí giống như dao khắc, nhìn chăm chăm nữ tử tướng mạo xấu xí trước mặt, một hồi lâu, sắc mặt bình ổn liền chậm rãi lên tiếng: “Cô nương, chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu đúng không?”

“Phương pháp tán gái loại này có phải rất cũ hay không? Công tử, trả sách cho ta trước...” Thượng Quan Khinh Vân lạnh lùng lên tiếng, thần sắc xa lạ đánh gãy ánh mắt khí thế bức người của nam nhân kia.

Ánh mắt sắc bén của Bạch Hoa Trần chậm rãi buông lỏng xuống, khoát tay lộ ra vài phần lưỡi nhát, đem sách trong tay trả lại, ngay khi ngón tay Thượng Quan Khinh Vân chạm được vào quyển sách, giọng nói nam tính lại lần nữa cất lên: “Không, chúng ta nhất định đã từng gặp qua!”

Sắc mặt Thượng Quan Khinh Vân bình tĩnh như nước, tiếp nhận quyển sách trên tay nam nhân, đôi mắt trong vắt mới một lần nữa chậm rãi rơi xuống tuấn nhan của nam tử, khoé môi câu lên, giọng lên nét cười lãnh mị: “Công tử luôn thích bắt chuyện cùng nữ nhân như vậy sao? Chỉ tiếc... Ngươi tìm lầm đối tượng!”

Nói xong câu này, Thượng Quan Khinh Vân liền lời kéo Hồng Thước rời đi, cũng không quay đầu lại, Hồng Thước đi một bên, nhìn không được liền tiếp ngoái đầu nhìn lại hướng nam tử xa lạ vừa rồi kia, thiên hạ thế nhưng còn có nam tử tuấn mỹ như vậy? So với nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử, chỉ có hơn chứ không có kém nha!

Nhìn bóng dáng nữ tử biến mất nơi cuối đường, Nam Cung Nguyên Thác mới tiến lên, một mặt trêu tức bạn tốt vừa mới tiến vào cửa: “Trần, hai ngày nay ngươi trốn đi nơi nào? Ta đây nơi nơi đều tìm ngươi...”

“Nam Cung Nguyên Thác, đừng để cho bốn vương tra ra là ngươi tính kế ta!” Đây mắt thâm thúy của Bạch Hoa Trần lộ ra tia tình cảm phức tạp, nhìn chăm chăm bạn tốt, mặt ung bần ra nét lãnh mang sắc bén như dao.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Trần, ta căn bản đều không hiểu ngươi rốt cuộc đang nói cái gì!” Một mặt Nam Cung Nguyên Thác ra vẻ vô tội, mặt liềm đồng thời khẽ buông xuống, chỗ sâu nơi đáy mắt xét qua tia giao hoạt, nên biết rằng vị đang đứng đối diện hắn đường đường chính là thái tử điện hạ Bắc Minh Quốc, hai người mới quen nhau vài năm trước, mới gặp đã thân, giao tình cứ như vậy kéo dài đến hôm nay.

“Bốn vương bị người giăng bẫy...” Đây mắt thâm thúy của Bạch Hoa Trần phút chốc căng thẳng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm bạn tốt trước mặt.

“Cái gì? Vậy ngươi không sao chứ? Có muốn thỉnh thái y hay không...” Nam Cung Nguyên Thác quá sợ hãi, một mặt thân thiết hỏi.

“Người giăng bẫy... Tốt nhất không phải là ngươi! Bằng không... Ngươi liền tự cầu phúc cho mình nhiều thêm chút đi!” Bạch Hoa Trần lạnh nhạt bỏ lại câu này, cũng không quay đầu liền phát tay áo rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Bà mai tìm tới cửa

Sau khi rời khỏi cửa hàng đồ cổ, Thượng Quan Khinh Vân cùng Hồng Thước liền tự hướng về phía Thừa tướng phủ mà đi, dọc theo đường đi lại thấy chủ tử đáng về tâm sự nặng nề, Hồng Thước nhìn không được mở miệng thăm dò: “Đại tiểu thư, người đang nghĩ cái gì vậy?”

Bị Hồng Thước dò hỏi như vậy, Thượng Quan Khinh Vân chậm rãi ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt nghiêm cẩn nhìn chằm chằm Hồng Thước, đề thấp tiếng nói nói: “Hồng Thước, nam nhân vừa rồi đụng trúng ta, người có quen không?”

“Đại tiểu thư đã không biết, nó là làm sao có thể quen được?” Hồng Thước nhất thời mờ mịt lắc đầu, đột nhiên giống như nghĩ tới cái gì, liền hỏi ngược lại: “Đại tiểu thư, nam nhân vừa rồi kia... Vì sao nói đã gặp qua người?”

“Loại nam nhân giống như ông mặt này, nhìn thấy mỹ nữ liền bay tới gần, vừa nhìn thấy liền không có hảo cảm” Thương Quan Khinh Vân nhìn như bất đắc dĩ lắc đầu, giống như căn bản không có ý thức được tướng mạo của mình cùng với hai chữ “Mỹ nữ” có khoảng cách rất xa.

Hồng Thước chỉ dám ở trong lòng là lười, khẽ ngẩng đầu, lén lút lau mồ hôi lạnh, đem bản thân hình dung thành mỹ nữ, lời nói như thế này đại tiểu thư cũng có thể nói ra, trước kia nàng cảm thấy đại tiểu thư cũng có chút giống người bình thường, trước mắt xem ra cùng trước kia lại càng kém hơn, chính là từ nữ hão sắc biến thành người bệnh có chứng vọng tưởng a.

-----dãy phân cách hoa lệ-----

Đi đến trước cửa lớn Thừa tướng phủ, xa xa liền nhìn thấy bóng dáng bạch y, Dật Cách Nguyệt, hẳn là hộ vệ tùy thân của Thượng Quan Gia.

Ánh mắt sắc bén lạnh lùng của Cách Nguyệt cũng thoáng nhìn Thượng Quan Khinh Vân, đôi mắt hơi hơi chớp động, tổng cảm thấy đại tiểu thư hành vi cử chỉ trong những ngày qua đều trở nên khác thường, giống như cả con người hoàn toàn thay đổi, nhưng mà hẳn cũng chỉ là một hộ vệ, lời gì không nên nói không nên hỏi, tuyệt sẽ không phun ra nửa từ.

Thấy Cách Nguyệt, Thượng Quan Khinh Vân liền biết Thượng Quan Gia thượng triều đã trở về, Cách Nguyệt giống như là bóng dáng của Thượng Quan Gia, nơi nào có Cách Nguyệt xuất hiện, Thượng Quan Gia nhất định sẽ ở không xa. Cho nên giờ phút này nhìn thấy Cách Nguyệt, nàng tất nhiên liền biết Thượng Quan Gia có ở trong phủ.

“Cách Nguyệt ở đây chờ đại tiểu thư đã lâu!” Cách Nguyệt tiến lên, cung kính cúi người hành lễ.

“Người chờ ta làm cái gì? Là phụ thân muốn tìm ta sao?” Thượng Quan Khinh Vân thăm dò hỏi, ánh mắt ngưng tụ theo dõi hẳn, như muốn từ sắc mặt của Cách Nguyệt tìm ra chút manh mối, nhưng mà lại khiến nàng thất vọng rồi, nam nhân chỉ là gât gât đầu, sắc mặt bình tĩnh căn bản khiến người đoán không ra nửa điểm manh mối.

Nhưng mà, ngay tại lúc này, Thượng Quan Khinh Vân đột nhiên chú ý tới, kế bên cửa đồng phía bên phải bạch ngọc thạch sư có một cỗ kiệu đang dừng, xem ra trong phủ là có khách tới.

“Trong phủ có khách?” Đôi mắt Thượng Quan Khinh Vân hạ xuống liền nhìn trên mặt Cách Nguyệt, không chút để ý nhàn nhạt hỏi.

“Ân.” Đáy mắt Cách Nguyệt xẹt qua một tia dị sắc, đại tiểu thư trước kia tuyệt đối sẽ không có sức quan sát như vậy, tuy rằng nàng cũng không biểu hiện ra trí tuệ đặc biệt gì, nhưng... Đây cũng là một đặc tính, nàng thật sự thay đổi!

“Người nào?” Thượng Quan Khinh Vân hướng bên trong đi vào, tùy tiện hỏi.

“Bà mai Lưu.” Cách Nguyệt trả lời vĩnh viễn đều là đơn giản như vậy, chính là người hỏi một câu, hẳn đáp một câu, tuyệt không có nửa lời dư thừa.

“Bà mai tới cửa? Phụ thân lại cố ý cho người đứng trước cửa chờ ta, sẽ không lại là chuyện gì tốt đang chờ bản tiểu thư bên trong đi?” Giọng nói Thượng Quan Khinh Vân khinh đạm như gió, mang theo vẻ tự giễu nồng đậm, xuyên không đến đây không quá vài ngày, đã gặp một đống chuyện phiền phức, bọn họ rốt cuộc đến khi nào mới cho nàng thanh tĩnh đây?

Cách Nguyệt không lên tiếng, đáy mắt y ám xẹt qua một tia phức tạp, an tĩnh ở phía trước dẫn đường.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tốc độ cầu hôn cũng quá nhanh rồi.

Ta bệnh rồi, có nàng nào thương ta không a?

Chân trước Thượng Quan Khinh Vân vừa rảo bước tiến vào trong nội đường, liền nghe thấy một giọng nói xa lạ truyền đến, tiếng nói kiêu nhưng không mỉa, thật là dễ nghe: “Ai a, nói vậy vị này chính là thiên kim đại tiểu thư của thừa tướng đại nhân đi?”

“Ân, đúng là đại nữ nhi Khinh Vân của lão phu...” Thượng Quan Gia mắt tự nhiên hằng giọng một cái, bà mối Luru không hổ là bà mối đứng đầu kinh thành, cho dù là nịnh bợ nịnh hót cũng sẽ không khiến người cảm thấy rất chả ngấy.

Thượng Quan Khinh Vân một chút cũng không cần suy nghĩ, nàng liền nhận định Liễu thị tuyệt sẽ không dám đến trước mặt Thượng Quan Gia cáo trạng như vậy chẳng khác nào tự đem ác ngữ của nàng ta bại lộ ra, khi đó người chịu phạt tuyệt đối cũng không phải một mình nàng.

Nhìn thấy biểu hiện tự nhiên thanh thần của Thượng Quan Khinh Vân, đáy mắt thâm thúy của Thượng Quan Gia dâng lên một tia dị sắc, hai ngày nay hẳn đều bận đến nổi sức đầu mẻ trán, vẫn luôn không có cơ hội cùng nữ nhi này nói chuyện riêng, tổng cảm thấy đích nữ hẳn lúc trước không đặt trong mắt có chút không giống với bình thường.

Vân Từ Mạn âm thầm thở dài một tiếng, hôm nay nàng từ trong cung trở về, trên đường vừa lúc gặp Thượng Quan Gia, vì thế hai vợ chồng hai người liền cùng nhau về nhà, vừa mới bước vào cửa liền nghe nói Thượng Quan Khinh Vân ra khỏi phủ, nhất thời sốt ruột vạn phần, lúc này thấy nữ nhi trở về, lại e sợ nàng ta sẽ bại lộ trước mặt Thượng Quan Gia, mắt thấy Thượng Quan Khinh Vân tự nhiên thanh thần như vậy, tư thái hữu lễ, nhất thời liền cảm thấy vui mừng bội phần, tâm mới dần trở nên kiên định.

Thượng Quan Gia do dự một lúc, chậm rãi gật đầu, ngay lúc này, tam di nương Liễu thị cướp lời mở miệng nói: “Đại tiểu thư, đợi chút---”

Thượng Quan Khinh Vân ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía nàng ta, theo tình hình vừa rồi thì không khó đoán ra, vỡ tuồng trước mắt này tất cả đều là do tam di nương một phen khổ tâm dựng lên.

A! Thượng Quan Khinh Vân trong lòng cười lạnh một tiếng, nàng rất muốn xem nữ nhân này rốt cuộc là muốn làm cái gì? Thật không nghĩ tới mình còn chưa làm khó nàng ta, nàng ta ngược lại đi trước một bước muốn làm khó nàng!

Khoé môi gợi lên một chút tươi cười, Thượng Quan Khinh Vân giả bộ ôn nhu lễ phép nói: “Tam di nương có chuyện muốn nói với Vân nhi?”

“Nơi này hôm nay không có người ngoài, Khinh Vân, di nương không ngại đem lời nói thật nói với người, hôm nay bà mai Luru đến phủ chúng ta, nói tất cả đều là vì hôn sự của người.” Liễu thị vừa nói xong, toàn bộ nội đường nhất thời lâm vào tĩnh lặng.

“Hôn sự của ta không phải là mối huỷ bỏ sao?” Thượng Quan Khinh Vân ra vẻ không rõ, nhàn nhạt hỏi ngược lại.

“Hôn sự cùng nhị hoàng tử đã huỷ bỏ, hôm nay bà mai Luru là cố ý vì người phản bội nhị hoàng tử đến cầu hôn.” Liễu thị cười quyền rũ, chỉ trong thời gian một nén hương ngắn ngủi, nàng có thể tìm ra một trò hay như vậy, ngay cả chính nàng cũng không khỏi muốn tự bái phục bản thân, nghĩ lại chỉ cần đem nha đầu ngốc chướng mắt này tống khứ ra ngoài, tâm tình nàng liền rất thông khoái.

Hôm qua vừa huỷ hôn, hôm nay bà mai lại đến phủ, tốc độ này quả thật rất nhanh đi.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Trình diễn tiết mục cảm động.

“Người phản bội nhị hoàng tử, là dạng người gì a? Điều kiện tốt không? Bộ đáng tuần tú không?” Thượng Quan Khinh Vân nghiêng đầu, hứng thú nhìn chăm chăm Liễu thị, miệng nói rất tự nhiên nhưng bên trong lại chứa đựng thâm ý khác.

Bà mai Luru còn chưa kịp mở miệng, lời thoại liền bị Liễu thị đổi thành trách móc, chỉ nghe Liễu thị vội vàng nói: “Chính là Cảnh Pha Ưu của Do gia phủ, Do nhị công tử tính tình rất tốt, về phần diện mạo thì cũng bình thường thôi, nam nhân tuần tú để làm cái gì? Tuần tú lại không thể thay cơm ăn, Khinh Vân a, khẳng định nếu người gả qua, người Do gia nhất định là sẽ không bạc đãi người, cho dù là nể mặt cha người, chuyện kia cũng tuyệt không thể xảy ra nha!”

Liễu thị nói đến mặt mày càng hớn hờ hơn, Thượng Quan Khinh Vân chỉ là cười nhẹ, nói: “Rốt cuộc ai mới là bà mai? Ba tác miệng lưỡi của tam di nương lại lưu loát như thế, quả thực có thể đi làm bà mai rồi, nếu người làm bà mai, vị trí đệ nhất kinh thành của bà mai Luru, nói không chừng cũng có thể bị người đoạt đi...”

Tự nhiên thoải mái mở miệng lại càng giống nói giỡn, sau khi Thượng Quan Khinh Vân nói xong, người bên cạnh đều nở nụ cười, nhị di nương Mầm thị vẫn một mực im lặng ngồi bên cạnh cũng cười phụ họa nói: “Đại tiểu thư nói rất đúng, Tâm Lan thật đúng là có tư chất làm bà mai, nhìn nàng vừa rồi nói tốt như vậy, nếu ta có nữ nhi nhất định cũng gả theo lời nàng.”

Nghe Thượng Quan Khinh Vân đem chính mình đánh đồng với bà mai Luru, Liễu thị trong lòng đương nhiên không vui, nhưng lại thấy mọi người chỉ đem lời nói kia làm chuyện vui, nàng cũng không thể phát tác tức giận được.

“Nhi đi nương không có nữ nhi đương nhiên sẽ gả không được, nhưng mà tam di nương có a, tứ muội cũng đã đến tuổi cập kê, nếu chuyện gả đến Do phủ lại tốt như vậy, vậy tặng cơ hội này cho tứ muội đi. Ta đây vừa mới huỷ hôn, lập tức lại lập hôn phối thì thực có chút không hợp thời.” Nét mặt Thượng Quan Khinh Vân bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị, giống như đã suy nghĩ thận trọng sau khi tự hỏi mới nêu ra quyết định này, lại giống như là đem tất cả tiện nghi đều nhường cho tam di chiếm hết.

“Chuyện này làm sao được...” Liễu thị thốt ra, nữ nhi của nàng ít nhất cũng phải gả cho hoàng thất quý tộc, nghĩ cùng kẻ phản bội nhị hoàng tử đánh đồng như nhau, nàng làm sao có thể nhìn vào mắt. Lúc trước là muốn lợi dụng cơ hội Thượng Quan Khinh Vân thất tình, đem con gái gả cho nhị hoàng tử, nhưng không nghĩ tới nàng lại tính sai một bước, Thượng Quan Khinh Vân đã tự mình đem hôn sự huỷ bỏ.

“Vì sao không được? Tam di nương không phải nói Cảnh Pha Ưu của Do gia phủ, nhị công tử tính tình không phải rất tốt sao? Vì sao đến nơi tứ muội liền biến thành không được?” Thượng Quan Khinh Vân ra vẻ không hiểu, biết rõ còn cố hỏi lại.

Liễu thị nghẹn lời, nhất thời không trả lời được, đúng lúc này, một giọng nói tê nhu ả ả vang lên: “Đại tỷ, Tam Nương nhưng là vì muốn tốt cho người, tình cảnh hiện tại của người chính người cũng hiểu rõ ràng nhất, Do gia không ghét bỏ người cũng là đã xem trọng mặt mũi của phụ thân, bằng không người thực nghĩ rằng chính mình cũng có thể gả qua sao?”

Người nói chuyện chính là Thượng Quan Nghê Diệu, Liễu thị là mẹ đẻ nàng, tuy rằng các nàng ngầm xưng hô mẹ con, nhưng khi ở trước mặt người khác Thượng Quan Nghê Diệu gọi Liễu thị là Tam Nương như cũ.

Giọng nói Thượng Quan Nghê Diệu rất nhẹ rất nhu, cùng bộ dạng yếu đuối của nàng có vài phần tương tự, tuy rằng trên mặt nàng cười nhẹ, nhưng những lời nói lại đủ để người ta cảm thấy nàng lợi hại, rất có tư lạng bạt thiên cân chi thế. (k hiểu).

Nói xong câu này, Thượng Quan Nghê Diệu khoác lên một bộ dáng nhu thuận, tiến lên nắm cánh tay Liễu thị, khẩn cấp nói: “Tam Nương đừng nóng giận, cho dù đại tỷ không cảm kích, phụ thân cũng sẽ hiểu rõ một phen dụng tâm lương khổ của người.”

“Vân và Nghê Diệu hiểu biết lòng người, lời nói này thật sự đã giúp Tam Nương ấm lòng.” Liễu thị nắm tay nữ nhi, nước mắt lưng tròng, hai mẹ con nhà này chính là đang trình diễn tiết mục cảm động khiến người khác đau lòng a.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Thật sự là đốt đèn cũng khó gặp được chuyện tốt này?

Thượng Quan Khinh Vân nhìn, cảm thấy hai mẹ con này thật đúng là sinh sai thời đại, nếu đổi lại là hiện đại, người nhận được giải thưởng Oscar tất nhiên ngoại trừ các nàng ra thì còn có thể là ai, lại nhìn Thượng Quan Gia, biểu tình trên mặt cũng là khó coi, nàng cau mày nhìn chung quang một vòng, cuối cùng dừng ở trên người bà mai Lư.

Nhìn một màn hí kịch kịch tính trong Thừa tướng phủ này, bà mai Lư thiếu chút nữa đã quên nhiệm vụ của mình khi tới nơi này, lúc này khi đối mặt với ánh mắt của Thượng Quan Gia, nàng mới giật mình bừng tỉnh, không mất lễ tiết liền cúi người, mềm nhẹ nói: “Hôn nhân đại sự của nhị nữ, là nghe theo mệnh lệnh của phụ mẫu, mỗi chúc chi hôn, chuyện này cuối cùng cũng phải xem ý kiến của Thừa tướng đại nhân là như thế nào?”

Giọng nói bà mai Lư cũng rất nhẹ rất nhu, giống tiếng chuông nhẹ lay động, nhưng lại giống như tảng đá trùng trùng ở trong lòng Thượng Quan Gia, hẳn có chút do dự, do dự, hẳn thập phần rõ ràng, tình cảnh Thượng Quan Khinh Vân đã ra như vậy nếu nghĩ muốn gả cho một gia đình tốt là không có khả năng, hơn nữa vừa rồi đã cùng nhị hoàng tử huỷ đi hôn sự, nếu như có thể gả đến Do gia, thì không thể nghi ngờ cũng sẽ khiến lời đồn bên ngoài bình ổn lại, cũng có thể vì Thừa tướng phủ tranh thủ một chút mặt mũi.

Giống như nhìn ra nội tâm do dự bồi hồi của nam nhân kia, Thượng Quan Khinh Vân đột nhiên mở miệng, tiếng nói dịu dàng vô cùng lạnh lùng: “Phụ thân, nữ nhi sẽ không gả cho nhị công tử Do gia...”

Nhàn nhạt ném ra một câu nói, lại giống như quăng ra một quả bom, nặng nề nổ oanh trong đại đường. Liễu thị tự nhiên cũng nhìn ta nội tâm giật gựa của Thượng Quan Gia, mắt thấy không thể để mất thời cơ, thừa cơ hội này liền ở một bên thêm dầu vào lửa.

“Lão gia, bà mai Lư nói rất đúng, hôn nhân đại sự là dựa vào mệnh lệnh của phụ mẫu, mỗi chúc chi hôn, lão gia chỉ cần quang nổi lo trong lòng đi, đồng ý theo hôn sự này là được rồi.” Liễu thị nói tay nữ nhi ra, lắc lắc móng đẹp đi đến bên cạnh nam nhân, giống như săn sóc thân mật kéo cánh tay hắn, nhẹ nhàng đem bàn tay mình tiến vào trong lòng bàn tay ấm áp có lực của nam nhân, liên tục không ngừng dựa sát vào người nam nhân.

Lông mày Thượng Quan Gia nhíu chặt, lời nói thâm thía: “Vân Nhi, không phải phụ thân ép buộc người, lời nói vừa rồi của Diệu nhi không phải là không có đạo lý, chuyện người từ hôn với nhị hoàng tử khắp kinh thành đều đã biết, dưới tình cảnh như vậy mà Do phủ còn nguyện ý tới cầu hôn, chứng tỏ bọn họ là thật tâm nguyện ý tiếp nhận người, phụ thân cho rằng...”

“Bọn họ nguyện ý đến cầu hôn, cũng không phải nguyện ý tiếp nhận nữ nhi, mà là nguyện ý tiếp nhận đích nữ của Thượng Quan Thừa tướng.” Ánh mắt

lạnh lùng của Thượng Quan Khinh Vân nhìn thẳng về phía Thượng Quan Gia, giọng điệu rõ ràng bình tĩnh, ung dung thong dong lại lộ ra sự kiên định: “Sau này nữ nhi thành thân, nhất định phải gả cho người thật tâm cùng nữ nhi yêu nhau, mà không phải trở thành thứ mang tính chất quyền lợi.”

Lời nói này vừa nói ra, tất cả mọi người đều trừng to mắt mở lớn miệng nhìn vị Thượng Quan đại tiểu thư này, đầu óc nàng không phải bị hư rồi chứ?

Liễu Tâm Lan cùng nữ nhi liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt hai người đều hàm chứa vẻ cười lạnh trào phúng, câu nói cuối cùng vừa rồi của Thượng Quan Khinh Vân, lọt vào trong tai các nàng liền biến thành câu chuyện cười, một vị đại tiểu thư thất tình còn dám nói khoác mà không biết ngượng về chuyện thật tâm yêu nhau gì đó, khinh miệt quyền thế, quả thực chính là cực phẩm trong cực phẩm.

Ngay cả bà mai Lưu bình thường kiến thức rộng rãi cũng bị lời nói của Thượng Quan Khinh Vân dọa mất, theo bản năng xoa xoa lỗ tai, không phải là nàng nghe lầm chứ? Nàng làm bà mai nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu đụng phải loại sự tình này, đương nhiên không thể tùy ý để tiểu nha đầu này chiếm thế thượng phong.

“Thượng Quan Thừa tướng, chuyện hôn nhân đại sự chẳng lẽ thật muốn tùy ý để nữ nhi làm bừa? Ngài đây đường đường là Thừa tướng đương triều, đạo lý lớn so với bà mai như ta càng hiểu rõ hơn, có một số chuyện không cần ta nói ra quá rõ ràng, ngài nên tự mình lo lắng đến, tình huống hiện tại của đại tiểu thư, có thể được nhà giàu danh môn như Do gia thú vào, bảy người nâng kiệu lớn rước nàng vào cửa, đây chính là chuyện tốt dù đốt đèn lồng cũng khó gặp được nha!” Giọng điệu bà mai Lưu bình tĩnh rõ ràng đem chuyện nói đầu vào đấy, nàng miệng vàng lời ngọc, lại hợp với dáng vẻ ưu nhã của nàng, quả thật rất khó khiến người không động tâm.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: giận đến tái mặt.

“Phụ thân, nếu ngài thực đáp ứng hôn sự này, hoặc là liền tự mình gả đi qua, hoặc là chờ mất mặt đi!” Lời này của Thượng Quan Khinh Vân tuy rằng là nói với Thượng Quan Gia, nhưng ánh mắt từ đầu tới cuối đều nhìn chằm chằm bà mai Lưu, đáy mắt bắn ra tia sắc bén lãnh liệt, không khỏi làm cho bà mai Lưu không rét mà run, cả người run rẩy một cái.

Bỏ lại câu này, Thượng Quan Khinh Vân ngay cả đầu cũng không quay lại, sai bước rồi đi đại đường, Hồng Thước nhìn phu nhân Văn Từ Mạn một cái, ngay sau đó cũng vội vàng đuổi theo.

Thượng Quan Già giận đến tái mặt, nha đầu kia thế nhưng lại đứng trước mặt nhiều người như vậy làm khó hấn, còn nói để hấn tự mình gả đi qua, quả thực là rất hồ nháo!

Nhưng nàng đã có thể nói như vậy, Thượng Quan Già quả nhiên không dám tự hạ quyết định của mình, hấn đột nhiên phát hiện chính mình căn bản không đoán ra được tính khí trường nữ của mình, tính tình nha đầu kia có chút điên cuồng, lại có chút kiên định, hấn còn rất lo lắng nếu mình tự ý đáp ứng hôn sự này với bà mai Lưu, nha đầu kia sẽ thật sống chết cũng không chịu gả qua, người mất mặt như cũ vẫn là hấn. Trải qua chuyện từ hôn với nhị hoàng tử, Thượng Quan Già lão thiếu chút nữa cũng không đứng lên nổi, hấn cũng không muốn dễ dàng mạo hiểm nữa.

“Thượng Quan Thừa tướng, ngài đừng nóng giận, rốt cuộc nàng cũng là nữ nhi của ngài, hết thấy những chuyện ngài làm tất cả là vì muốn tốt cho nàng thôi, bây giờ nàng không cảm kích, sau này nàng sẽ cảm tạ ngài.” Bà mai Lưu nhìn ra tâm tư của nam nhân này đã bắt đầu dao động, không thể không dùng ba tác lược của mình thúc đẩy hấn một phen, nếu cuộc hôn nhân này không thành, tổn thất của nàng có thể sẽ rất lớn, Liễu di nương đã đáp ứng sau khi xong chuyện sẽ cho nàng một trăm lượng bạc nha.

“Bà mai Lưu, để lão phu suy nghĩ trước, việc này tạm thời vẫn nên chậm lại, chờ lão phu cùng Văn Nhi nói chuyện xong sẽ cho người câu trả lời. Người cũng biết nàng mời cùng nhị hoàng tử giải trừ hôn ước, cảm xúc dao động khá lớn, làm trưởng bối cũng không thể hoàn toàn không để ý đến suy nghĩ của bọn nhỏ, người nói có đúng không?” Thượng Quan Già bình tĩnh suy nghĩ một lát, tiếng nói ôn trầm chậm rãi xuất ra.

Đáy mắt bà mai Lưu xẹt qua một tia thất sách, nàng lúc đầu còn trông cậy vào Thượng Quan Thừa tướng có thể đem hôn sự này sắp xếp ổn thỏa, nhưng lại không nghĩ tới sau khi Thượng Quan Già trải qua một phen lo lắng, thế nhưng lại đưa ra đáp án như vậy.

“Bà mai Lưu, người hãy đem chuyện của đại tiểu thư chúng ta để ở trong lòng. Sau khi lão gia nhà ta đưa ra chủ ý, ta sẽ cho người đến truyền tin cho người!” Con người Liễu Tâm Lan xoay tròn, mang theo vài phần ôn nhu giáo hoạt, giọng điệu ra vẻ có chút thành khẩn.

Bà mai Lưu ngầm hiểu ý gật đầu: “Đó là đương nhiên, dân phụ nhất định sẽ thời thời khắc khắc đem chuyện của đại tiểu thư để trong lòng, nếu chọn được người thích hợp liền sẽ hướng Thừa tướng đại nhân bẩm báo.”

“Kia liền làm phiền bà mai Lưu lo lắng” Tâm Thượng Quan Già ừ ừ trả lời, liền lệnh Cách Nguyệt tiễn khách.

--- -----dãy phân cách hoa lệ-----

Lê Hoa Uyển các, Thượng Quan Kinh Văn chân trước bước vào cửa, Hồng Thục sau lưng cũng tiến vào theo, tiểu nha hoàn vừa khăn trang vừa kích động, tuy rằng thái độ của tiểu thư nhất định sẽ gây nên đại họa, nhưng mà tính tình như vậy lại khiến lòng nàng cũng sôi sục theo, chỉ cảm thấy nhiệt huyết đang sôi trào.

Chỉ cần nghĩ lại khi tiểu thư quăng lại câu nói cuối cùng đầy khí thế kia, nàng liền cảm thấy tiểu thư nhà mình thật lẫm liệt thật mạnh mẽ! Lão gia lúc đó đều giận đến tái mặt, Hồng Thục đã ở trong phủ nhiều năm, đây vẫn là lần đầu tiên thấy qua có người dám nói chuyện với lão gia như vậy, chuyện này từ trước đến nay đều không có phát sinh qua.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thích ứng trong mọi hoàn cảnh

“Tiểu thư, lá gan của người cũng thật lớn, còn chưa có người nào dám đối với lão gia nói chuyện như vậy nha.” Trong lời nói Hồng Thục tuy rằng mang theo vẻ lo lắng, nhưng cũng xen lẫn một chút sùng bái.

“Đừng phiền ta, bỏ mấy thứ vừa mua xuống đi, người có thể đi ra ngoài rồi. ta muốn một người yên lặng suy nghĩ...” Giờ phút này cảm xúc Thượng Quan Kinh Văn có chút phiền chán, một bà mai Lưu liền đem tâm tình hứng trí của nàng hoàn toàn bị nàng ta đánh tan, nhưng mà chuyện này hết thảy truy cứu đến cuối cùng, tất cả đều là quỷ kế của tam di nương Liễu thị, có thể nhìn ra đôi mắt từ các nàng kia đều coi nàng là cái gai trong mắt.

Hồng Thục gật gật đầu, thành thật lui ra ngoài, chỉ là bây giờ ngay cả Vân Từ Mạn cũng chạy theo về Lê Hoa Uyển các, bởi vì biểu hiện đêm nay của Thượng Quan Kinh Văn, nàng tự nhiên cũng không thể không bị Thượng Quan Gia răn dạy một trận.

“Vân Nhi, nương muốn cùng người tâm sự.” Vân Từ Mạn vào phòng, thuận tay đóng cửa phòng, tiếng nói ôn nhu nghe không ra cảm xúc gì, nhưng khi Thượng Quan Kinh Văn ngoái đầu liền có thể nhìn thấy trong hốc mắt phụ nhân còn sót lại nước mắt, có lẽ trước khi nàng ta vào đây đã khóc.

“Ân.” Thượng Quan Kinh Văn phát hiện bản thân thật sự không có năng lực cự tuyệt vị mẫu thân này, thấy Vân Từ Mạn bởi vì mình mà ở trong phủ nhận hết mọi khó khăn, nhẫn nhịn mà sống, tâm nàng bất giác cũng cảm thấy đau đớn.

Tuy rằng, từ đầu đến cuối việc xuyên qua trên người Thượng Quan đại tiểu thư đều không liên quan đến nàng, nhưng có thể là do mấy ngày nay nàng xuyên không đến đây bên trong đều xảy ra không ít chuyện, cũng đủ để cho nội tâm Vân Từ Mạn càng chịu thêm không ít giày vò.

“Nương là muốn nói chuyện tối hôm nay bà mai Lưu đến đây cầu hôn đi? Kỳ thực chuyện này căn bản chính là quỷ kế của tam di nương, nàng ta là có ý muốn đem nữ nhi đuổi ra khỏi phủ.” Thượng Quan Kinh Văn rõ ràng đem lời nói nói ra trước, đem ý nghĩ trong lòng mình nói cho Vân thị biết.

Nghe vậy, Vân Từ Mạn sau nửa ngày cũng không thu hồi thần thái sững sờ, đáy mắt xẹt qua một tia thần sắc phức tạp, nàng đột nhiên phát hiện nữ nhi từ sau khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn kia tính lại, tính tình cùng đầu óc của nữ nhi liền hoàn toàn thay đổi, bởi vì hai ngày nay nàng một mực tâm thần không yên, cũng không có nhiều thời gian lưu tâm đến biến hoá của Thượng Quan Kinh Văn.

“Kinh Văn, con... Con vừa rồi là đang nói cái gì? Vì sao nương... Nương cảm thấy... Con đột nhiên hoàn toàn thay đổi, trật tự nói chuyện tựa hồ so với trước kia càng rõ ràng hơn.” Giọng nói Vân Từ Mạn khẽ run bấp bệch ra nội tâm đang kích động, thân thể cùng tay của nàng đều rất lạnh, nhưng tâm ngược lại lại đang nóng bỏng.

“Nương, nữ nhi trước kia đã khiến ngài quá bận tâm, sau khi trải qua nhiều việc như vậy, nữ nhi cũng nên hiểu chuyện rồi. Vân Nhi không muốn lại khiến mẫu thân vì ta lao tâm khổ tứ, nương chăm sóc ta nhiều năm như vậy, không rời không bỏ, từ giờ trở đi, đến phiên Vân Nhi chăm sóc lại cho nương.” Biểu tình trên mặt Thượng Quan Kinh Văn vô cùng nghiêm túc, nếu lão thiên đã muốn nàng trở thành Thượng Quan Kinh Văn, vậy hãy để nàng thay thế Thượng Quan Kinh Văn đi giúp nàng ta hoàn thành tâm nguyện đi.

Vân Từ Mạn quả thực không thể tin lỗ tai của mình, kinh ngạc há hốc mồm, cảm đều nhanh chảy xuống, tuy rằng không thể tin tưởng, nhưng nàng có thể xác định lời nói vừa rồi của nữ nhi đều có ý nghĩ rất rõ ràng, bởi vì ánh mắt nàng trong suốt sáng ngời như vậy, tràn ngập trí tuệ như thế.

“Vân Nhi, con... Thật sự có biết chính mình đang nói cái gì không? Con cũng biết nương trông chờ ngày này đã bao lâu, tuy rằng bọn họ đều cảm thấy nương đã điên rồi, nhưng nương vẫn tin chắc sẽ có một ngày con nhất định sẽ khá hơn.” Vân Từ Mạn nắm chặt tay Thượng Quan Kinh Văn, đầu lưỡi nhất thời vì kích động mà trở nên ăn nói không lưu loát, có thể sau khi trải qua ma luyện tàn khốc mới có thể khôi phục bình thường, có lẽ đây chính là chân lý nhân sinh, có thất tất sẽ có* (đại khái là có cầu tất lĩnh, có tin sẽ có á)!

“Nương, Vân Nhi sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh nương, hầu hạ ngài cả đời.” Thượng Quan Kinh Văn mỉm cười, thoải mái nói.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chặt đứt ý tưởng của hắn.

Vân Từ Mạn bởi vì kích động nên đã không biết nói cái gì cho phải, chỉ có thể liên tục gật đầu.

Thượng Quan Khanh Vân nắm bàn tay Vân Từ Mạn, đôi mắt trí tuệ linh động cho nàng ta một ánh mắt an ủi, lúc này hai mẹ con nói cái gì cũng đều trở nên vô dụng, vốn vẹn chỉ một ánh mắt này, như vậy đều đã đủ rồi.

Cảm xúc tạm hoãn bình phục lại, Vân Từ Mạn sau khi lấy lại tinh thần thì mới nhớ đến chuyện cần nói, Thượng Quan Gia dặn nàng nhất định phải cùng nữ nhi hảo hảo nói chuyện, bất luận như thế nào cũng phải nhanh chóng đem Thượng Quan Khanh Vân gả ra ngoài.

“Vân nhi, phụ thân con nói... Chuyện Do phủ đến cầu hôn, muốn con suy xét cân nhắc lại.” Đôi mi thanh tú của Vân Từ Mạn nhíu lại, tuy rằng nàng cũng thật không đồng ý chuyện hôn sự này, nhưng lão gia đã nói như vậy nàng cũng không thể không nghe theo. (khổ bà, thương con nhưng lại sợ chồng, số khổ a)

“Nương, vừa rồi không phải Vân Nhi đã nói cho ngài nghe rồi sao? Chuyện này đều là quỷ kế của tam di nương, nếu nữ nhi bị gả ra ngoài, những ngày sau này của ngài trong phủ nhất định càng thêm cô khổ đơn độc, không có người bầu bạn.” Thượng Quan Khanh Vân bĩu môi, Vân Từ Mạn lại nhắc đến chuyện này, thật sự khiến nàng thật phiền chán nha.

“Nương cùng phụ thân con làm vợ chồng nhiều năm như vậy, lấy hiểu biết của ta đối với hắn, sau khi trải qua chuyện nhị hoàng tử tự tìm đến cửa từ hôn, phụ thân con vì muốn cứu vãn mặt mũi, nhất định sẽ nghĩ mau chóng tìm một nhà khá giả cho người gả ra ngoài.” Vân Từ Mạn bắt đầu lắc đầu, đắm chiêu giống như đang suy nghĩ chuyện gì, cái người phản bội nhị hoàng tử kia nàng cũng có nghe qua, năm vừa rồi đã hai mươi lăm tuổi còn chưa phối hôn, hình như thân thể có chút tàn tật, nam tử như vậy cho dù có hoàn cảnh tốt như thế nào đi nữa, nàng cũng không muốn con gái gả đi qua.

“Nương, Vân Nhi không muốn lập gia đình! Ngài đã hiểu biết phụ thân như vậy, vậy ngài nhất định phải giúp nữ nhi tìm cách phá giải.” Thượng Quan Khanh Vân lắc lắc tay Vân thị, làm nũng cười nói.

Bị nữ nhân tội nghiệp cầu xin như vậy, thì có mẫu thân nào có thể không mềm lòng đây? Vân Từ Mạn thật đúng là dùng hết sức động não suy nghĩ, hy vọng có thể tìm ra một sách lược vẹn toàn, khiến cho Thượng Quan Gia cùng Liễu thị kia đều chết tâm.

“Ài! Có...” Nhãn sắc Vân Từ Mạn đột nhiên sáng lên, ánh mắt Thượng Quan Khanh Vân cũng tò mò nhìn chăm chăm nàng ta, không nghĩ tới phụ nhân thật đúng là có thể nghĩ ra biện pháp, kỳ thực nàng chỉ là thuận miệng nói ra, mặc kệ Thượng Quan Gia dùng cách nào bức tử nàng lập gia đình, nàng cũng sẽ không đi vào khuôn khổ.

“Nương đã nghĩ ra biện pháp tốt gì a? Mau nói con nghe một chút...” Thượng Quan Khanh Vân chớp chớp mắt, nhìn phụ nhân cười hỏi.

“Chúng ta có thể đi tìm Thái hậu nương nương, nàng ta luôn luôn đều rất chiều cô mẹ con chúng ta...” Vân Từ Mạn lúc này chợt nhớ tới chỗ dựa vững chắc luôn luôn giúp đỡ mình năm đó --- Thái hậu nương nương, tuy rằng chẳng có quan hệ huyết thống gì, nhưng Thái hậu nương nương lại cùng nàng tâm đầu ý hợp, thường xuyên sẽ chiều nàng vào trong cung trò chuyện.

“Thái hậu nương nương? Ý nương là nói... Để Thái hậu nương nương chặt đứt ý nghĩ của phụ thân...” Trong mắt Thượng Quan Khanh Vân khẽ lướt qua một tia tinh quang.

“Lời nói của chúng ta một câu cũng không thể lọt vào tai phụ thân con, nếu là do Thái hậu nương nương mở miệng, tất nhiên liền không giống chúng ta...” Vân Từ Mạn gật đầu, chỉ là hôm nay nàng vừa mới tiến vào cung, ngày mai lại đi thì có vẻ quá đường đột, hay là để chờ mấy ngày nữa, sau đó nhìn như tùy ý mang theo Vân Nhi cùng đi, giả bộ lơ đãng cùng Thái hậu nương nương nói chuyện một lúc.

“Chú ý của nương rất đúng, vậy... Chúng ta liền quyết định như vậy đi.” Thượng Quan Khanh Vân thoát nhìn rất vui vẻ, bởi vì nàng có thể có cơ hội tiến vào cung vui chơi, cho tới bây giờ nàng còn chưa biết hoàng cung cổ đại có hình dáng gì nha.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Kỳ thực nàng trời sinh chính là mỹ nữ.

“Không vội không vội, sẽ không nhanh như vậy, chúng ta còn phải chờ thêm mấy ngày nữa.” Vân Từ Mạn thấy biểu tình hưng phấn trên mặt nàng, nhìn không được cũng nở nụ cười.

“Như vậy cũng tốt, Vân Nhi vừa lúc cũng cần một chút thời gian, đi gặp Thái hậu nương nương đương nhiên muốn chuẩn bị sửa soạn cho xinh đẹp một chút.” Thượng Quan Khinh Vân ý vị thâm trường cười nói, ánh mắt liếc về phía gói thuốc được bày biện trên bàn, hôm nay nàng cố ý mua đầy đủ được liệu trị mặt, đã tính toán sẽ bề quan tu dưỡng nhiều ngày, hảo hảo đem mấy mảnh tàn nhan chường mặt này tất cả đều thanh lý sạch sẽ.

-----đây phân cách hoa lệ-----

Thượng Quan Khinh Vân nhốt mình ở trong phòng đã bốn ngày, mỗi ngày trừ bỏ những lúc để cho Hồng Thước đem cháo từ khe cửa vào, bất luận kẻ nào cũng không tiếp kiến, chuyện này không chỉ làm cho Hồng Thước lo lắng, liền ngay cả Vân Từ Mạn cũng không ăn nhin được.

“Đại tiểu thư, ngài không có chuyện gì chứ? Để cho nô tì vào xem ngài đi...” Hồng Thước ở trước cửa đi tới đi lui vài vòng, mấy tảng đá dưới chân trải qua những ngày bị nàng dẫm tới dẫm lui cũng sắp trở nên bóng loáng rồi.

“Vân Nhi, con rốt cuộc là đang làm cái gì? Ngày mai chúng ta còn phải vào cung gặp Thái hậu nương nương, bây giờ con ở mãi trong phòng không chịu ra, ngày mai làm thế nào đi ra ngoài nha?” Giọng nói Vân từ Mạn lộ ra vài phần bất đắc dĩ, nha đầu kia buổi tối mấy hôm trước còn có thể nói chuyện hảo hảo như vậy, thế nào bỗng chốc lại trở nên không bình thường như thế?

“Nương, Hồng Thước, các người yên tâm, ta không có chuyện gì. Chuyện tiến cung ngày mai cũng sẽ không hoãn lại, ta muốn sáng mai sẽ cho ngài một kinh hi lớn...” Thượng Quan Khinh Vân lên tiếng, giọng nói vui vẻ từ trong phòng truyền ra.

Nghe được cảm xúc nàng không có gì bất ổn, cũng khiến Vân Từ Mạn cùng Hồng Thước âm thầm thở dài một hơi, nhưng ánh mắt lại vẫn lộ ra nghi hoặc như cũ, không rõ nha đầu kia rốt cuộc lên lút ở trong phòng đang làm cái gì? Không phải vừa rồi nàng ta nói ngày mai sẽ có kinh hi sao? Được rồi! Cũng chỉ có thể nhẫn nại mà chờ đợi thôi.

Sáng sớm hôm sau, Vân Từ Mạn cùng Hồng Thước liền chạy đến gõ cửa phòng Thượng Quan Khinh Vân.

“Vân Nhi, nên ra ngoài.” Âm thanh Vân Từ Mạn từ ngoài cửa truyền đến, đáy mắt phụ nhân vẫn như cũ nồng đậm vẻ nghi hoặc, mấy ngày nay không thấy mặt nữ nhi, đáy lòng rất cảm thấy không yên ổn.

Cửa phòng chỉ một tiếng mở ra, tiểu mỹ nhân từ bên trong bước ra, trên người vẫn mặc quần vải trắng thuần, ở trên đỉnh đầu vẫn búi tóc, vài sợi tóc đen rơi xuống hai bên tai, da thịt trắng như tuyết, mặt hạnh má đào, mỹ diễm động lòng người.

“Người... Là ai?” Vân Từ Mạn mở to hai mắt, nhìn cô nương xinh đẹp xa lạ trước mắt, kỳ lạ lại khiến người ta có chút cảm giác quen thuộc thân thiết, nhưng nàng có thể xác định chính mình trước kia cũng chưa từng gặp qua vị cô nương này.

“Nương, người thế nào ngay cả nữ nhi cũng không nhận ra?” Thượng Quan Khinh Vân mỉm cười, bình tĩnh như nước, đôi mắt như thanh tuyến ôn nhu, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ lẳng lặng dừng ở trên quần áo bạch y của nàng, tóc đen dài đến thắt lưng bị một mảnh nắng sớm chiếu vào, tay áo theo gió mềm mại nhẹ nhàng đong đưa, mỗi một tư thế đều tạo thành một bức tranh xinh đẹp mỹ miều, gây cho người một phần lạnh nhạt thanh nhã không có ở trần thế.

“Người... Người là Vân Nhi, con... Mặt của con...” Vân Từ Mạn kích động nói không nên lời, Hồng Thước đứng một bên cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn, hai người đều không thể tin được hai mắt của mình, tiểu mỹ nhân xinh đẹp trước mặt này thật là Thượng Quan Khinh Vân sao?

Nếu là dùng từ xinh đẹp nhất để hình dung nàng thì tuyệt cũng không phải là nói quá, tay như búp măng, làn da trắng nõn mịn màng, cổ cao ngó sen, răng nhỏ trắng đều như hạt bắp, trán cao mày ngài, xảo tiểu thiển hê, mắt xinh sáng ngời...

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Kẻ quái dị biến thành mỹ nữ.

“Mấy ngày trước Vân Nhi cùng Hồng Thước đi ra phố mua vài phương thuốc, trở về cố gắng vài ngày, tàn nhan trên mặt thật đúng là bị ta thanh lý sạch sẽ. Lại nghĩ đến hôm nay phải đi gặp Thái hậu nương nương, Vân Nhi cũng phải thu thập cho sạch sẽ một chút mới được, ngày sau cũng sẽ không để cho nẫu thân mất mặt nữa.” Thượng Quan Khinh Vân cười cười, giống như đang nói đến chuyện rất bình thường.

Vân Từ Mạn vẫn như cũ không thể phục hồi sau kinh hi này, miệng mở to nửa ngày cũng không khép lại, nàng thậm chí đều lười đi quan tâm Thượng Quan Khinh Vân ép buộc những mảnh tàn nhan kia như thế nào, nàng chỉ nhìn thấy nữ nhi hiện tại rất xinh đẹp, giống như bướm bướm lột xác mỹ lệ động lòng người.

“Thái hậu nương nương nhìn thấy con, nhất định sẽ rất chấn động.” Vân Từ Mạn kích động nắm tay Thượng Quan Khinh Vân, vui vẻ nói.

--- -----dây phân cách hoa lệ-----

Ngay khi mẹ con Vân Từ Mạn cùng Hồng Thước chuẩn bị ra ngoài, trong sân Lê Hoa Uyển đột nhiên xuất hiện hai vị khách không mời mà đến, chính là tam di nương Liễu thị cùng nữ nhi bảo bối Thượng Quan Nghê Diệu.

Đôi mẹ con này xuất hiện tại Lê Hoa Uyển, khiến Vân Từ Mạn cảm thấy có chút ngoài ý muốn, đã nhiều năm như vậy, Liễu thị luôn luôn tự cho mình thanh cao, tuy rằng miệng kêu mình là tỷ tỷ, nhưng căn bản chưa đem vị đại phu nhân chính phòng như nàng nhìn ở trong mắt, càng miễn bàn bước đến Lê Hoa Uyển.

Phản ứng đầu tiên của Vân Từ Mạn là đưa mắt nhìn nữ nhi, tổng cảm thấy Liễu Tâm Lan vô sự không đăng tam bảo điện* (k có chuyện gì sẽ k xuất hiện), hơn nữa chuyện nàng ta xuất hiện vô cùng có khả năng sẽ liên quan đến sự tình của Thượng Quan Khinh Vân.

Ánh mắt Thượng Quan Khinh Vân nhàn nhạt lướt nhác, từ trên người hai mẹ con nhàn nhạt đảo qua, lúc này Vân Từ Mạn đã tiến ra đón: “Hôm nay là ngọn gió nào đem muội muội thổi đến đây a?”

Đối mặt với Vân Từ Mạn tao nhã có lễ, Liễu Tâm Lan chỉ là lãnh lạnh liếc nhìn nàng ta một cái, ánh mắt lại rơi trên người Thượng Quan Khinh Vân, nhú nhú mày, trong Thừa Tướng phủ khi nào lại nhiều ra một tiểu nha đầu xinh đẹp như vậy? Nàng trước kia giống như chưa từng thấy qua.

Nhưng mà, Liễu Tâm Lan hiện tại xuất hiện trước Lê Hoa Uyển sớm như vậy, đương nhiên là có dụng ý của nàng, một tiểu nha hoàn cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là nàng biết được hôm nay Vân Từ Mạn muốn tiến cung đi gặp Thái hậu, theo như nàng biết Vân Từ Mạn bốn ngày trước mới tiến cung gặp qua Thái Hậu nương nương, thời gian cách nhau ngắn như vậy lại vào cung, tựa hồ có vẻ có chút khác thường, phụ nhân này sẽ không là muốn tiến cung tìm viện binh đi?

Đối với mọi sự tình trong Thừa tướng phủ, Liễu thị đều nắm rõ trong lòng bàn tay, khôn khéo như nàng, làm sao có thể để phụ nhân Vân Từ Mạn này phá hỏng kế hoạch của nàng, bây giờ nói cái gì nàng cũng nhất định phải đem Thượng Quan Khinh Vân gả ra ngoài, vì cảm thấy nha đầu kia đột nhiên trở nên đáng sợ quái dị, nàng ta ở lại trong phủ dù sớm hay muộn gì cũng sẽ trở thành chướng ngại vật của nàng.

“Nghe nói tỷ tỷ hôm nay muốn dẫn đại tiểu thư tiến cung, thế nào... Lại không thấy đại tiểu thư đâu?” Khoé miệng Liễu Tâm Lan vẽ nên một nụ cười tựa tiểu phi tiểu lãnh mỹ, thản nhiên nói.

“Vân Nhi? Đây không phải là Vân Nhi sao?” Vân Từ Mạn hơi sững sờ, nàng thật không ngờ Liễu thị thế nhưng lại nắm rõ nhất thanh nhị sở hành tung của mình, thiếu chút nữa đã quên nữ nhi bảo bối của mình đã sớm thoát thai hoá cốt thay đổi bộ dáng.

“Không nghĩ tới tam di nương thế nhưng lại đối với Vân Nhi dễ bụng như vậy, ngài đến Lê Hoa Uyển sớm như vậy, không biết lại muốn gây nên chuyện gì đây?” Giọng nói thanh lãnh lười nhác của Thượng Quan Khinh Vân ả ả xuất ra, lại nhìn thấy bộ dáng ngây ngốc kinh ngạc của Liễu thị cùng nữ nhi Thượng Quan Nghê Diệu, thực sự khiến nội tâm nàng sáng khoái một phen, nàng muốn chính là hiệu quả như vậy.

“Nàng... Thật là...” Liễu Tâm Lan thực hoảng sợ, nếu không phải nghe thấy giọng nói quen thuộc này, thì nói cái gì nàng cũng không tin tiểu mỹ nữ trước mắt này lại chính là đại tiểu thư quái dị kia.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Cưới trên đầu khi dễ.

“Bộ dáng nàng thế nào lại đột nhiên thay đổi như thế?” Tuy rằng là đang giả bộ trấn định, nhưng đầu lưỡi của Thượng Quan Nghê Diệu nói chuyện thiếu chút nữa đều bị uốn cong, nàng thế nào cũng không ngờ kẻ quái dị kia lại có thể đột nhiên trở thành xinh đẹp.

“Tứ muội, nói chuyện cũng phải nhớ đến tôn ty trật tự, đừng quên ta là đại tỷ của ngươi.” Thượng Quan Khinh Vân thản nhiên nói, giọng điệu lại có thể làm cho người nghe cảm thấy được một cỗ sắc bén, nàng vẫn nhớ rõ chuyện của bà mai Lưu tối hôm đó, Thượng Quan Nghê Diệu thế nhưng ở trước mặt mọi người, cố ý nói móc châm chọc nàng.

Thượng Quan Nghê Diệu trừng lớn mắt, đối mặt với Thượng Quan Khinh Vân chỉ trích, tuy rằng trong lòng không chút thoải mái, nhưng lại không có lý do thích đáng để phản bác nàng, chỉ có thể nén giận, tức giận nhìn chằm chằm Thượng Quan Khinh Vân, cũng chú ý tới đôi phương mắt đẹp trong suốt,

ánh mắt tinh nhuệ, cùng trước kia lại hoàn toàn không giống nhau, hiện tại ngay cả dung mạo cũng thay đổi, toàn bộ giống như đều thay đổi.

“Ôi uy! Đại tiểu thư đột nhiên biến thành tiểu nữ nhân như thiên tiên, đương nhiên đối với sự kinh hi này, muội muội ta hẳn là nên chúc mừng tỷ tỷ mới đúng.” Liễu Tâm Lan là người đã từng trải qua nhiều sóng gió, đối với chuyện Thượng Quan Khinh Vân độ nhiên thay đổi dáng hình, nàng rất nhanh liền khôi phục lại thần sắc tự nhiên.

“Đa tạ muội muội.” Vân Từ Mạn cũng cười nhẹ, nói tiếp : “Muội muội làm sao biết hôm nay ta muốn dẫn Văn Nhi tiến cung?”

“Ách... Cái này, bí mật trong phủ khó giữ nếu để cho nhiều người biết, ta nhất thời cũng quên tên của nha hoàn đã đề cập đến chuyện này.” Liễu thị miễn cưỡng xuất ra nụ cười yếu ớt, rất nhanh chuyển đề tài : “Chuyện hôm trước bà mai Lưu đến quý phủ hướng lão gia đề cập hôn sự của Do gia nhị công tử cùng đại tiểu thư, nên lão gia muốn ta hôn nay vô luận thế nào cũng phải đến Lê Hoa Uyển cùng tỷ tỷ bàn luận việc này, tỷ tỷ cũng nên nói cận kề sự lợi hại trong chuyện này cho đại tiểu thư biết.”

Thượng Quan Khinh Vân thần nhiên cười, trong lòng nàng biết rõ mục đích của tam di nương trong việc này, nhìn một cái cũng có thể biết ý đồ đằng sau chuyện này. Nàng ta muốn nàng thế nào mở miệng trả lời đây?

“Tam di nương vì hôn sự của Khinh Vân lại bận rộn lo toan như thế, Kinh Vân thật sự rất cảm động.” Khoé môi Thượng Quan Khinh Vân gọi lên ý cười lãnh mị, đôi mi thanh tú giờ lên, nói tiếp : “Xem ra nếu Khinh Vân không đáp ứng hôn sự này của người, thì chính là thực có lỗi với một phen dụng tâm lương khổ của tam di nương.”

“Cảm tạ thì không cần, đại tiểu thư có thể suy nghĩ tốt như vậy, tam di nương cũng mừng thay cho người.” Liễu Tâm Lan nghe giọng điệu nói chuyện của Thượng Quan Khinh Vân hình như có chút thuận theo, biểu tình trên mặt nháy mắt cũng trở nên mềm mại, mỉm cười vui vẻ nói.

Vân Từ Mạn ngăn người, nàng không hiểu tại sao nữ nhi lại làm như vậy, không phải là nói nhất quyết không gả cho Do gia nhị công tử sao? Thế nào đột nhiên lại nói chuyện thuận ý tam di nương thế, tuy rằng Do gia là danh môn cao hộ, nhưng nhị công tử nếu như thật sự tàn tật, vậy nửa đời sao của Văn Nhi chẳng phải trở thành nha hoàn hầu hạ hần sao.

“Ý tốt của muội muội mẹ con chúng ta tâm lĩnh, nhưng mà... Ta còn muốn lưu lại Văn Nhi bên người thêm vài năm nữa, hôn sự tạm thời không vội.” Vân Từ Mạn nghẹn đỏ mặt, đột nhiên toé ra câu nói dứt khoát như vậy.

Giống như không nghĩ tới Vân Từ Mạn luôn luôn nhu nhược như vậy lại dám đứng ra phản bác Liễu thị, trong lòng Thượng Quan Khinh Vân âm thầm vì nàng ta trầm trồ khen ngợi, nàng thật hy vọng Vân Từ Mạn có thể trở nên cứng đại hơn, đường đường là phu nhân Thừa tướng nên xuất ra uy nghiêm của chính thất, thế nào có thể để cho mấy thiếp thất này cười trên đầu mà khi dễ?

Chỉ là, Liễu thị dù sao cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, nàng ta luôn không đem Vân Từ Mạn nhu nhược thiện lương để vào mắt, cho dù là nghe thấy phu nhân cự tuyệt, thái độ vẫn kiên trì không ngừng như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tàn hoa bại liễu.

“Do phủ đã đến cửa cầu hôn, chuyện hôn sự này lại liên quan đến giao tình giữa lão gia cùng người phản bội, nếu thực cứ từ chối Do gia như vậy, tỷ tỷ có phải có ý khiến cho lão gia mất hết mặt mũi hay sao, nếu thực là như vậy, ngày sau trong lòng lão gia chẳng phải là sẽ mất đi cái gọi là tình thân với các người sao.” Mặt Liễu thị lập tức trở nên thâm trầm, đem Thượng Quan Gia ra làm cái cớ để nói chuyện với mẹ con nàng, thật đúng mà một người đàn bà khôn khéo a.

Luôn luôn dịu dàng thành thật như Vân Từ Mạn lập tức bị câu nói của nàng ta làm cho sợ hãi, mười ngón tay siết chặt, bất giác càng bất an hơn.

“Nương, tam di nương nói rất đúng, chuyện này lại có liên quan đến giao tình của phụ thân cùng kẻ phản bội, cho nên không được lỗ mǎng!” Thượng Quan Khinh Vân một bên kéo tay mẫu thân, cười khẽ mở miệng nói.

Lời của nàng nhất thời khiến Liễu Tâm Lan nhẹ nhàng thở ra, đáy mắt lướt qua một tia ánh sáng, một mặt mị thái, xinh đẹp bước đến vài bước, kéo gần khoảng cách với Thượng Quan Khinh Vân, thân thiện cười nói : “Nói cách khác... Việc hôn sự này đại tiểu thư đã đồng ý, ta bây giờ liền cho bà mai Lưu đi đáp lời a.”

“Đột một chút---” Khoé môi Thượng Quan Khinh Vân mang theo ý cười lạnh lùng, không nhanh không chậm chậm rãi mở miệng : “Tam di nương cũng biết, ta đây mới cùng nhị hoàng tử từ hôn, còn chưa kịp đi đến chỗ Thái hậu nương nương thỉnh tội! Không phải Văn Nhi không đáp ứng việc hôn sự với Do gia phủ, mà là nếu Văn Nhi đáp ứng cửa hôn sự này rồi, lại chính là không tôn trọng đối với Thái hậu nương nương, đối với nhị hoàng tử bất kính!”

“Đây... Đây là đạo lý gì a?” Tươi cười trên mặt Liễu thị nhanh chóng đông cứng lại, nha đầu kia thật đúng là không ít trò, gả thì gả, thế nào lại có liên

quan đến Thái hậu nương nương cùng nhị hoàng tử?

“Tam đi nương thử nghĩ lại xem, bốn tiểu thư huy hôn ước với nhị hoàng tử, quay đầu lại gả cho Do nhị công tử, chuyện này nếu truyền ra ngoài chẳng phải là đang nói nhị hoàng tử so với Do nhị công tử kém hơn sao? Và lại cuộc hôn sự kia lại là do Thái hậu nương nương chỉ định, đây không phải là đang cho Thái hậu nương nương một cái tát sao? Đạo lý như vậy... Chẳng lẽ tam đi nương không biết sao?” Lời nói Thượng Quan Kinh Văn đều sắt bén như chứa dao, một mặt lại là biểu tình đang xem kịch vui.

Liễu Tâm Lan nhủ đôi mi thanh tú, khẽ cắn môi, nhất thời nghẹn lời, Thượng Quan Nghê Diệu một bên cũng thật không ngờ Thượng Quan Kinh Văn lại có thể nhanh mồm nhanh miệng như vậy, mắt thủy xẹt qua một tia hồi âm sẫm màu.

“Ngượng ngùng. Tam đi nương, ta cùng nương còn phải vội tiến cung, lát nữa nếu Thái hậu nương nương chờ đến sốt ruột mà trách tội, ai cũng không thể đảm đương nổi đâu a.” Khoé môi Thượng Quan Kinh Văn ngậm cười, nhìn biểu tình Liễu thị a khẩu không trả lời nổi tiếng nào, không khỏi đắc ý mím cười, kéo cánh tay Văn Từ Mạn, cũng không quay đầu liền rời khỏi tiểu viện.

“Đáng chết!” Đôi mẹ con Liễu Tâm Lan nhìn bóng dáng đang đi kia, nhìn không được xiết chặt nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

“Nương, ta thấy ngài hay là thôi đi, nàng ta đã không đồng ý gả, cũng sẽ không lấy chồng, dù sao bây giờ nàng ta đã là thứ tàn hoa bại liễu, đời này cũng cứ như vậy thôi, ngài lại bức bối nàng ta làm gì? Người chịu tổn thương cũng chỉ có mình ngài.” Thượng Quan Nghê Diệu bĩu môi, giọng điệu tràn đầy khinh thường, từ nhỏ nàng đã không thích người đại tỷ quái dị kia rồi.

Không! Thượng Quan Nghê Diệu đột nhiên ý thức được cái gì đó, nhãn tình liền sáng lên, nàng thiếu chút nữa đã quên, đại tỷ xấu xí của nàng hiện tại đã không còn tồn tại nữa! Hiện tại Thượng Quan Kinh Văn chính là mỹ nhân khuynh thành, nàng... Một mặt đầy tàn nhan kia của nàng thế nào đã không còn thấy tăm hơi chứ? Thật sự là làm cho người sinh khí* (tức giận) mà!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thái: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nha đầu quỷ linh tinh quái.

Vào hoàng cung, từ hướng đi đến Từ Ninh Cung, chỉ thấy cung điện nguy nga hùng vĩ, mái hiên đỏ thắm man man lờn vờn, tường cột đều được điêu khắc cực tinh mỹ, khung cảnh hoàng cung, chỉ có thể nói là thanh lệ hàm súc, tôn quý đường hoàng.

Thượng Quan Kinh Văn thuận tay kéo cánh tay Văn Từ Mạn, mẹ con hai người được cung nữ dẫn dắt đi vào bên trong.

“Thịnh Thừa tướng phu nhân bên này, Thái hậu nương nương đã chờ ngài lâu rồi...” Nha hoàn ý cười trong suốt tiến lên, cung kính hạ thấp người hành lễ, khi ánh mắt rơi trên người Thượng Quan Kinh Văn, đáy mắt lướt qua một tia dị sắc, không rõ tiểu mỹ nhân bên người Thừa tướng phu nhân cùng nàng ta là có quan hệ gì?

“Văn Nhi, nhớ kỹ lời nói của nương nói với con, ở trong cung vạn nhất cũng đừng thất lễ.” Văn Từ Mạn lại lần nữa nhắc nhở.

“Nương, dọc theo đường đi ngài đã nói câu này một trăm lẻ tám lần rồi.” Thượng Quan Kinh Văn bắt đầu dĩ thờ dài, chẳng lẽ nàng thật sự không để cho người khác bớt lo lắng đến vậy sao?

Mới bước một bước vào Từ Ninh Cung, đập vào mắt Thượng Quan Kinh Văn là Thái hậu nương nương đang dựa trên tháp đàn mộc, tuy rằng đã qua tuổi sáu mươi, nhưng mặt mày lão nhân gia vẫn rất hồng hào, chói lọi, hoa y chìm hoàng yếm màu son sa tanh, làm nổi bậc mái tóc trắng của bà khiến cho từ trên xuống dưới càng thêm cao quý, đầu đội cửu phượng châu sai, búi tóc cài toàn châu ngọc Bát Bảo, giờ phút này bà đang lười biếng híp mắt, được hạ nhân hầu hạ xoa bóp cánh tay cùng chân xem ra là rất thoải mái!

Bà ngoại? Thượng Quan Kinh Văn không khỏi trợn lớn mắt, vị Thái hậu nương nương này cùng bà ngoại này bề ngoài giống nhau như đúc, thuở nhỏ là nàng ở cùng bà ngoại lớn lên, cảm tình cùng bà ngoại là tốt tốt nhất, đáng tiếc từ hai năm trước bà ngoại đã qua đời, nàng đối với bà ngoại yêu thương cũng chỉ có thể trở thành tràn đầy tưởng niệm.

Hai mẹ con cung kính tiến lên, cùng nhau thỉnh an Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương cũng lệnh cho nha hoàn ban trà cho các nàng, lúc đầu còn lười nhác dựa trên ghế cũng chậm rãi ngồi dậy.

“Từ Mạn, hôm nay nghĩ thế nào tiến cung đến thăm ai gia? Còn đem theo một Nữ Oa...” Thái hậu nương nương mặt mũi hiền lành, ý cười trong suốt, khi ánh mắt dừng trên khuôn mặt Thượng Quan Kinh Văn, không khỏi xẹt qua một tia kinh diễm.

“Thái hậu nương nương, ngài thế nào ngay cả Văn Nhi cũng nhận không ra...” Thượng Quan Kinh Văn hoạt bát hướng về phía lão nhân gia chớp mắt hai cái, cười mỉm, khuôn mặt quen thuộc khiến nàng cảm thấy thập phần gần gũi, tựa như là đang nhìn thấy bà ngoại thật.

“Ngà?! Văn Nhi... Mặt nàng... Biển đẹp!” Lão nhân gia trừng lớn mắt hạnh, biểu tình rất không thể tin, sau đó hồi phục lại tinh thần nhìn nàng đầy hứng thú tiếp theo còn kéo tay nàng lại gần.

Biểu tình như vậy hôm nay Thượng Quan Khinh Văn đã thấy rất nhiều lần, cho nên thấy nhưng cũng không thể trách, cười nói: “Trong lòng Thái hậu nương nương nhất định rất hiếu kỳ, Văn Nhi thế nào từ một người quái dị lại biến thành mỹ nữ, đúng không ạ?”

Tuy rằng đôi mắt là Thái hậu nương nương cao cao tại thượng, nhưng Thượng Quan Khinh Văn một chút cũng không luống cuống, không chỉ là không có câu nệ sợ hãi, ngược lại quý linh tinh quái cùng Thái hậu nương nương thân thiện nói đùa, ngay cả Văn Từ Mạn đứng một bên cũng hoàn toàn không ngờ một màn trước mắt này, một già một trẻ kia nắm tay thân mật ngồi trên ghế dựa hàn huyên tâm sự, nàng ngược lại lại giống người ngoài cuộc, ngồi ở bên cạnh cũng chỉ có thể nhìn cùng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thái: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đồ vô sỉ, nhất định sẽ không nhẹ nhàng tha cho!

“Người nói là một mặt tàn nhan kia là bị người tự mình chữa trị?” Thái hậu nương nương bĩu môi, không tin lắc đầu cười trộm: “Nha đầu, khi nào thì học được ăn nói ba hoa rồi? Ngay cả thái y trong cung cũng không trị hết mặt của người, người lại có thể tự mình trị hết? Mau nói thật cho ai gia biết, người rốt cuộc là gặp được cao nhân gì rồi?”

“Thái hậu nương nương nếu là không tin lời nói của Văn Nhi, cũng có thể hỏi nương ta nha, ngài cũng biết nương ta cho tới bây giờ đều sẽ không nói dối.” Miệng Thượng Quan Khinh Văn lải nhải lải nhải, hai người đồng thời nhìn về phía Văn Từ Mạn.

Bốn cặp mắt cùng nhìn mình, cặp mắt hạnh mang tính trẻ con của Thái hậu nương nương nhìn chăm chăm mặt Văn Từ Mạn, chỉ thấy nàng mặt nghiêm trang gắt đầu: “Thái hậu nương nương, nha đầu kia không có nói dối, khuôn mặt này thật đúng là được nàng tự mình chữa hết, ngay từ đầu cả thần cũng thực không thể tin được...”

“Nha đầu, mau nói cho ai gia nghe, người khi nào thì học được bản lĩnh tốt như vậy?” Máu quang Thái hậu nương nương sáng ngời, hiển nhiên là có điểm ngoài ý muốn, hơn nữa còn thật là rất cao hứng.

“Nói đến thì Thái hậu nương nương nhất định cũng không tin...” Thượng Quan Khinh Văn giả bộ bất đắc dĩ lắc đầu, bộ dáng đúng là thập phần gặt người.

Thái hậu nương nương ngược lại lại giống đứa nhỏ sót ruột, sợ không kịp biết được khúc sau câu chuyện, liền lắc lắc cánh tay của nàng: “Mau, nói mau, ai gia tin, ta tin...”

“Văn Nhi mấy ngày trước gặp được... Chắc Thái hậu nương nương cũng có nghe qua, có lẽ trên trời thật là có thần linh tồn tại, để cho người ta trải qua đau khổ, sau đó cũng sẽ cho nàng một đường hi vọng. Khi ban đêm ngày đó Văn Nhi thất tình cùng từ hôn với nhị hoàng tử, ta đã nằm mộng...”

Thượng Quan Khinh Văn bắt đầu phát huy sở trường kể chuyện xưa tình thông của nàng, trước kia trước khi trở thành thiên tài y học, giấc mộng lớn của nàng chính là trở thành một tác giả gia, tuy tâm sở dục biện đồng thoại, bây giờ nàng đang cố gắng để cho giấc mộng ngày xưa trở thành giấc mộng thần kỳ hoàn chỉnh, ít nhất cũng có thể khiến cho vị thái hậu nương nương có tính trẻ con này tin tưởng chuyện nàng kể.

“Người là nói... Y tiên báo mộng cho người, đem tất cả y thuật có được đều truyền cho người?” Biểu tình trên mặt Thái hậu nương nương rất hâm mộ, hiển nhiên bà là thật tin, thì ra Thái hậu nương nương cũng tin đến chuyện thần Phật là có thật, bà đương nhiên tin tưởng thần tiên sẽ báo mộng cho phạm nhân.

“Sự tình chính là như vậy.” Thượng Quan Khinh Văn mặt không đỏ tim không đập, chỉ vào mặt mình cam đoan gắt gắt đầu, không sai nha! Khuôn mặt này của nàng chính là minh chứng tốt nhất a, nàng chính là y tiên chuyển thế.

“Sự tình trọng đại như vậy, ai gia nhất định phải báo cho Hoàng thượng biết mới được.” Trên mặt Thái hậu nương nương biểu tình rất thận trọng, lời vừa nói của bà lại dọa ngã Thượng Quan Khinh Văn, nàng cũng không nghĩ sẽ đứng trước mặt Hoàng thượng làm náo động một phen nha.

“Đừng đừng đừng, Thái hậu nương nương, thiên cơ không thể tiết lộ, chuyện này vẫn là càng ít người biết càng tốt.” Thượng Quan Khinh Văn mặt thần bí gằn gườ, nhích lại gần bên tai Thái hậu nương nương nhẹ giọng nói: “Tiết lộ thiên cơ sẽ bị giam thọt...”

Nghe vậy, sắc mặt Thái hậu nương nương đột nhiên thay đổi, như nhớ đến cái gì đó, khẩn trương nhìn chăm chăm mặt Thượng Quan Khinh Văn nói: “Vậy người vừa rồi...”

“Văn Nhi còn trẻ, cho dù là thiếu mấy năm cũng không có gì đáng ngại, huống hồ chuyện này cũng chỉ có nói cho Thái hậu nương nương cùng nương ta biết, cho nên cũng không quan trọng...” Lời nói Thượng Quan Khinh Văn đầy thâm thúy, nói xong lại lắc đầu, nặng nề hít một hơi dài.

“Nha đầu kia, tuổi còn trẻ lại nói mê sảng cái gì đó! Cho dù là mất trinh tiết, kia cũng không phải là lỗi của người, để ai gia truyền chỉ xuống, nhất định phải tra ra tên hôn đản này, tuyệt sẽ không nhẹ nhàng tha cho!” Thái hậu nương nương lòng đầy căm phẫn, hôm trước khi nghe đến việc này, bà rất khiếp sợ lại càng phẫn nộ hơn, đường đường là lãnh thổ của Hạ Thương Quốc, thế nhưng còn có đồ vô sỉ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Là do mắt hấn bị hư?

Nghe vậy, Thượng Quan Khinh Vân ngằm liếc mắt cùng Vân Từ Mạn, làm cho nương có thể biết, bây giờ đến phiên nàng ta xuất trường, nhập vai quá sâu, thiếu chút nữa đã quên mất chính sự.

“Khụ... Thái hậu nương nương, kỳ thực hôm nay Từ Mạn mang theo Văn Nhi tiến cung gặp ngài, cũng là vì chuyện này.”

Thấy Vân Từ Mạn muốn đi vào chủ đề chính, Thượng Quan Khinh Vân đột nhiên đứng dậy: “Nương có chuyện nói cùng Thái hậu nương nương, vậy Văn Nhi sẽ không quấy rầy, ta tự mình tìm nơi tuý tiện dạo một chút, các người từ từ tán gẫu.”

Nghĩ đến lúc trường bối các nàng nói chuyện nhất định sẽ rất dông dài rườm rà, Thượng Quan Khinh Vân quả thực có chút ngại không nổi nữa, giả vờ nhu thuận có hiểu biết vãn an, nhanh chóng đứng dậy, bàn chân lại như bôi dầu, nghỉ nhanh chóng chuồn khỏi đây.

Đúng lúc này, ngoài điện truyền đến thanh âm của cung nhân thông dẫn: “Nhị hoàng tử đến!”

Vừa nghe thấy danh hào nhị hoàng tử, Vân Từ Mạn cùng Thượng Quan Khinh Vân đều nao nao, thật đúng là không khéo, hôm nay thế nào lại cố tình chạm mặt hấn, thật đúng là oan gia ngõ hẹp a.

“Thịnh nhị hoàng tử vào đi!” Thái hậu nương nương ứng câu, không khỏi mờ ám thờ dài, nói thầm: “Khéo như vậy? Thật đúng là nghiệt duyên nha!”

--- -----dây phân cách hoa lệ-----

Nam Cung Nguyên Liệt hứng trí vội vàng đi đến, hấn cố ý mang theo hoa quế cao mà hoàng nãi nãi thích nhất, chỉ là vừa rảo chân trước tiến vào cửa điện, tuần nhan tươi cười trên mặt nam nhân nháy mắt trở nên cứng đờ, bởi vì hấn nhìn thấy Vân Từ Mạn đang có mặt ở Từ ninh cung.

Cơ bắp trên mặt hơi run rẩy hai cái, Nam Cung Nguyên Liệt lễ phép gật đầu, xem như đang cùng Vân Từ Mạn chào hỏi, đồng thời cũng chú ý trong điện còn có một khuôn mặt mỹ lệ xa lạ, mày liễu yêu kiều, tóc mai đen huyền như nhiễm khói xuân, thần thái điềm tĩnh thanh nhã, nhìn vào lại khiến người ta có loại cảm giác vui vẻ thoải mái.

“Tôn nhi thỉnh an hoàng nãi nãi, tôn nhi còn mang theo hoa quế cao mà ngài thích nhất đến.” Nam Cung Nguyên Liệt đem vật cầm trong tay đưa cho nha hoàn Điều Ứng* (sr, ta tìm ko ra tên tiếng trung của tên này a, nếu ai biết thì chỉ dùm ta, nguyên bản là Điều hầu a) tâm phúc của thái hậu nương nương, chỉ cảm thấy ánh mắt nha hoàn kia hôm nay nhìn mình có chút lạ.

“Hoa quế cao? Vừa đúng lúc, Thừa tướng phu nhân cùng đại tiểu thư có thể cùng ta thưởng thức một lát.” Thái hậu nương nương thoải mái cười cười, ý đồ muốn làm cho không khí khẩn trương trở nên thoải mái hơn, dù sao Nam Cung Nguyên Liệt cùng Thượng Quan Khinh Vân mới giải trừ hôn ước, bây giờ lại ở Từ ninh cung gặp gỡ, quả thực khiến người lúng túng a.

Ánh mắt Thái hậu nương nương cố ý liếc qua Thượng Quan Khinh Vân, đáy mắt lại xẹt qua một tia dị sắc, trước kia bên ngoài đem những chuyện ngốc nghếch của Thượng Quan Khinh Vân đồn đãi khắp nơi, nhưng khi trải qua lần tiếp xúc này, bà lại vẫn kiên trì khẳng định nha đầu kia là một cô nương tốt, ngay khi Nam Cung Nguyên Liệt nhìn chằm chằm nàng, sắc mặt nàng cũng vẫn bình tĩnh như nước, lạnh nhạt trấn định.

“Thái hậu nương nương cùng nương ở chỗ này vừa ăn vừa nói chuyện, Văn Nhi muốn tự mình ra ngoài dạo chơi, như thế sẽ không quấy rầy các ngài nói chuyện chính sự.” Thượng Quan Khinh Vân cười nói, nàng có thể cảm giác được không khí ở đây rất khác thường, nói đến cùng cũng đều là vì chuyện nàng cùng Nam Cung Nguyên Liệt vừa mới giải trừ hôn ước, cho nên nàng tự nhiên thanh thần cười mỉm, hoá giải không khí lúng túng này.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, biểu tình trên mặt Nam Cung Nguyên Liệt nháy mắt cứng đờ, rốt cuộc là do lỗi tai hấn có vấn đề, hay là do ánh mắt hấn bị hư? Giọng nói mới vừa rồi là của Thượng Quan đại tiểu thư của Thừa tướng phủ? Nhưng mà diện mạo của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 28: Một hồi phong hoa tuyết nguyệt mỹ lệ gặp gỡ bất ngờ.

Không đợi hân suy nghĩ cẩn thận, bước sen của Thượng Quan Kinh Văn đã đi tới trước mặt hân, chỉ thấy nữ tử kia nhẹ nhàng cười, mắt khẽ buông xuống, giống như cánh hoa đen tối nở rộ, giọng nói mềm nhẹ tựa như trên châu theo từ trong miệng nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng thoát ra :”Thỉnh an nhị hoàng tử, dân nữ trước hết lui xuống.”

Nàng dù không ngẩng đầu, cũng không có trái phải nhìn quanh, lại có thể cảm nhận được đôi mắt kia đang gắt gao nhìn chăm chăm nàng, lại chậm rãi ngược mắt, tình chuẩn đối mặt cùng cặp mắt đen như biển sâu màu hổ phách của nam nhân kia, đáy mắt hân lưu chuyển về kinh ngạc, thậm chí còn có vài phần khó nói không chút che giấu!

Thượng Quan Kinh Văn cười tươi như hoa, hai tròng mắt nhạt như thanh phong lại lộ ra hơi mát, nói xong câu này, bất chấp ánh mắt mê ly của hân, cũng không quay đầu rời đi khỏi cửa điện, chỉ để lại Nam Cung Nguyên Liệt vẫn đứng yên bất động tại chỗ, nhìn chăm chăm bóng dáng xinh đẹp nhẹ nhàng của nàng, cho đến khi bóng dáng ấy biến mất khỏi tầm mắt của hân.

“Hoàng nữ nãi, nàng... Rốt cuộc là ai?” Nam Cung Nguyên Liệt ngoái đầu nhìn về phía Thái hậu nương nương, tâm tình tốt lúc nãy nháy mắt hoàn toàn biến mất.

“Vừa rồi Văn Nhi không phải đã hướng người thỉnh an rồi sao? Người thế nào còn hỏi ai gia? Liệt nhi, hôm nay là ngọn gió nào thổi người đến đây? Người nếu là không xuất hiện, hoàng nữ nãi thật đúng là nghĩ người đã đem ai gia quên mất rồi...” Thái hậu nương nương thấy sắc mặt xanh mét của tôn nhi, không khó nhìn ra tâm tình tiểu tử này rất không thoải mái, về phần nguyên nhân tại sao tâm tình hân đột nhiên thay đổi, liền không cần nói bà cũng biết.

Bởi vì chuyện Thái hậu nương nương đem Thượng Quan Kinh Văn chỉ hôn cho hân, Nam Cung Nguyên Liệt rất mất hứng, đã từng nhiều lần tìm hoàng nữ nãi lý luận, kết quả lại vẫn như cũ, Thái hậu nương nương luôn lặp lại câu, quân vô hí ngôn, hôn nhân đại sự nào phải trò đùa, đã là chi phúc vì hôn, sẽ không thể bội bạc, cho nên chuyện Nam Cung Nguyên Liệt muốn từ hôn cũng chỉ có thể trở thành hy vọng xa vời.

Bởi vì vậy, Nam Cung Nguyên Liệt từng có đoạn thời gian thật lâu cũng không đến Từ ninh cung, hôn kỳ càng gần, hân càng không muốn thấy hoàng nữ nãi, Thái hậu nương nương đã vài lần lệnh người đi mời hân đến, tất cả cũng đều bị hân cự tuyệt.

Mà lần này, chính là vì chuyện từ hôn giải quyết viên mãn, Nam Cung Nguyên Liệt sau khi bị tam đệ Nam Cung Nguyên Thác thuyết phục, mới quyết định đến Từ ninh cung xin lỗi hoàng nữ nãi, cho nên cố ý mua hoa quế cao mà lão nhân gia thích ăn nhất, chỉ là Nam Cung Nguyên Thác đã đáp ứng sẽ tới giúp hân làm thuyết khách, cũng chậm chạp chưa thấy xuất hiện.

“Nàng... thật sự là Thượng Quan Kinh Văn?” Trên mặt Nam Cung Nguyên vẫn giữ nguyên vẻ không tin như cũ, tuy rằng giọng nói nghe qua quen tai, nhưng khuôn mặt kia, quả thật chính là cách một trời một vực, hoàn toàn không thể đánh đồng.

“Đúng là như vậy.” Thái hậu nương nương khẽ thở dài, hoàng tôn này của bà lại thích trông mặt mà bắt hình dong, đáng tiếc là, cho dù hân hiện tại cố ý chú ý tới Thượng Quan Kinh Văn cũng đã quá muộn, trong lúc đó bọn họ cũng đã coi như hữu duyên vô phận rồi.

Đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Nguyên liệt xẹt qua một tia đen tối sâu thẳm, mắt khẽ buông xuống trầm tư một lát sau đó mới trầm thấp nói :”Liệt nhi đột nhiên nhớ tới còn có chuyện quan trọng cần làm, cho nên sẽ không quấy rầy hoàng nữ nãi cùng Thừa tướng phu nhân hàn huyên, cáo từ trước!”

-----dây phân cách hoa lệ-----

Hành lang dài như vô tận uốn lượn yên chuyển trong Từ ninh cung, nhưng mà phong cảnh lại rất đẹp, Thượng Quan Kinh Văn đi cùng nha hoàn Điều Ưng bên người Thái hậu nương nương, khắp nơi đi dạo một chút, thường thức phong cảnh rất khác biệt trong hoàng cung.

Đúng lúc này, dãy hành lang dài bất tận xuất hiện một bóng dáng hân trường, chính là Nam Cung Nguyên Thác vội vàng đi tới Từ ninh cung, khi hân đang muốn cất bước đi vào điện, chân trước lơ lửng trong không trung đột nhiên thu hồi, ánh mắt hướng về bóng dáng đang đi cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chủ động giúp hoàng nữ nãi tiếp đón khách quý.

Dưới ánh mặt trời màu vàng, một nữ tử quần áo trắng thuần, trên tay cầm một đoá hoa quỳnh tươi mát xinh đẹp, linh lung lay động, thất lung không đầy một nắm tay, mảy như như liễu, mỹ thái giống như phi yến đón gió.

Khí chất rất thoát tục, hấp dẫn bước chân Nam Cung Nguyên Thác không tự chủ thay đổi phương hướng, cá tính phóng đãng không kèm chế được khiến hấn đối với mỹ nhân này không có lực miễn dịch, khoảng cách càng gần, hấn càng phát hiện nữ tử kia không chỉ có khí chất thoát tục, dung mạo của nàng cũng rất mỹ lệ bất phàm, búi tóc đơn giản, đáng vẻ thanh tố, thân thái ưu nhã quanh thân, cả người từ trong ra ngoài lộ ra một cổ thanh tao nhẹ nhàng.

Càng nhìn cẩn thận, ánh mắt Nam Cung Nguyên Thác đã bắt đầu phát ra ánh sáng, gần gũi mới có mấy ngày không đến Từ ninh cung thỉnh an hoàng nãi nãi, trong cung nãi nãi khi nào lại xuất hiện một tiểu mỹ nhân giống thiên tiên như vậy?

“Tam hoàng tử đến? Nó từ thỉnh an tam hoàng tử.” Lục Điều Ưng rất nhanh liền chú ý đến nam tử đang xuất hiện, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, chủ động đón nhận ý cười trong suốt, cúi người hành lễ, lại hỏi: “Tam hoàng tử đến đây chắc cũng là muốn đi thỉnh an Thái hậu nương nương đi? Thái hậu nương nương đang ở trong điện cùng Thừa tướng phu nhân trò chuyện, nhị hoàng tử cũng đã tới rồi, ngài đi vào đó đi.”

Tính cách Nam Cung Nguyên Thác ngày thường rất hài hước hướng ngoại, cũng thường cùng bọn nha hoàn trong cung vui đùa, cho nên bọn nha hoàn thấy hấn sắc mặt người nào cũng đều xấu hổ, trong lòng đặc biệt thích vị hoàng tử này.

Hấn căn bản đều không đem lời nói của Lục Điều Ưng nghe vào tai, hai mắt Nam Cung Nguyên Thác phóng tinh quang, tròn mắt nhìn chăm chăm nữ tử đang trong bụi hoa ngửi hương thơm cách đó không xa, khẽ thấp tiếng nói cười hỏi: “Lục Điều Ưng, nha đầu kia tên gì? Bên người hoàng nãi nãi khi nào nhiều ra một tiểu mỹ nhân như vậy, các người thế nhưng cũng không thông tri cho bốn vương nha.”

“Khụ... Tam hoàng tử, vị kia chính là thiên kim của Thừa tướng đại nhân. Trong ngày thường ngài hay đùa giỡn nha hoàn trong cung cũng liền thôi, nhưng nàng ta là tiểu thư của Thừa tướng phủ, ngài cũng không nên tùy tiện trêu đùa.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Điều Ưng hồng hồng, anh anh nha nha nói.

“Thiên kim của Thượng Quan thừa tướng? Thượng Quan thừa tướng lại có thể có nữ nhi xinh đẹp như vậy, bốn vương trước kia sao chưa nhìn thấy qua a...” Mắt liếc Nam Cung Nguyên Thác khẽ buông xuống nghiêm cẩn suy xét, cũng lười suy nghĩ nhiều nữa, khoát tay nói: “Người lui xuống đi, để bốn vương thay hoàng nãi nãi đến chiêu đãi vị khách quý này.”

“Ai! Tam hoàng tử vạn vạn không thể...” Lục Điều Ưng muốn tiến lên ngăn cản, nàng biết rõ rất tính tình của tam hoàng tử này, nhìn thấy cô nương xinh đẹp đều liền muốn tiến lên đùa bỡn một phen, nhưng vị cô nương trước mắt này chính là Thượng Quan đại tiểu thư, thiếu chút nữa còn trở thành nhị hoàng tẩu của hấn nha. Huống chi trước đó vị đại tiểu thư này đã thất trinh, thật sự không thể trêu đùa được, không chừng sẽ gặp phải phiền toái gì đó, nếu gây ra rũi ro, bị Thái hậu trách tội xuống, nàng chẳng qua chỉ là một nha hoàn nho nhỏ cho dù có mười cái đầu cũng không đủ trăm a.

“Được rồi được rồi, Lục Điều Ưng, người không phải đang ghen tỵ ư? Yên tâm, cho dù nàng ấy rất xinh đẹp, cũng không thể thay được vị trí của người trong lòng bốn vương...” Nam Cung Nguyên Thác lời nói không đứng đắn, giọng điệu hài hước trêu chọc khiến người nhìn không được đều muốn cười, ngay lúc Lục Điều Ưng thất thần, trong nháy mắt hấn liền ở trước mặt nàng chuồn mất.

--- -----dây hoa lệ phân tuyến-----

Hít sâu một hơi, Thượng Quan Kinh Văn chỉ cảm thấy không khí nơi này thật tốt nha! Xuyên không đến cổ đại đã nhiều ngày nay, tuy rằng nàng rất nhớ công việc trước đây, nhưng mà nơi này cũng không có gì là không tốt a? Hơn nữa ngay thời khắc vừa nhìn thấy Thái hậu nương nương lúc nãy, lại giống như để nàng trở về khoảng thời gian tốt đẹp sống cùng bà ngoại, nàng thật sự rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tam hoàng tử thật thích nói giỡn.

Ở thế giới kia, nàng vĩnh viễn sẽ không được gặp lại bà ngoại, có lẽ nàng đúng là được lão thiên thương hại, mới có thể để cho nàng đến nơi này, lại được nhìn thấy khuôn mặt từ ái kia của bà ngoại.

Tâm tình càng ngày càng tốt, khoe môi Thượng Quan Kinh Văn gọi lên một nụ cười thật tươi, mà nụ cười này, giống như một bàn tay vô hình, thật sâu chạm vào sâu trong nội tâm của nam nhân đang đứng cách nàng không xa kia, Nam Cung Nguyên Thác nao nao, ánh mắt nàng thật trong suốt sáng sủa, tươi cười thật sạch sẽ, không hiểu sao lại khiến cho hấn một trận tim đập nhanh.

Nhưng mà, đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Nguyên Liệt lướt qua một tia nghi hoặc, nhìn bóng dáng xinh đẹp kia, vì sao hấn lại có một loại cảm giác như đã từng quen biết? Rất có loại cảm giác trong mộng đã tìm nàng trăm ngàn lần, bỗng nhiên quay đầu, cảm giác liền tàn ở dưới ngọn đèn!

“Khụ...” Vị Nam Cung Nguyên Thác lãnh tử này giả bộ bình tĩnh, tận lực tần hắng một cái thật thấp, một tiếng liền đánh gãy sự thanh tĩnh của nữ tử.

Khoé mắt Thượng Quan Kinh Văn nhìn về phía sau, nam tử thân cảm y ngọc bào này không phải là một trong tứ đại mỹ nam --- tam hoàng tử sao? Hắn khi nào thì đứng ở phía sau nàng, mặt như bạch lộ ngưng sương, môi mỏng như cánh hoa đào, đôi mắt yêu đã mị hoặc nhân tâm, trái phải nhìn quanh phong lưu vô hạn.

Chỉ thấy Nam Cung Nguyên Thác ra vẻ tiêu sái dựa vào lan can tại dãy hành lang dài bất tận, mở ra phiến quạt tinh mỹ nhẹ lay động vài cái, gió nhẹ phớt qua gương mặt của hắn, càng lộ ra nét phiêu dật xuất trần, phong hoa tuyệt đại.

Hắn đây là muốn diễn vai phần khóc sao? Thượng Quan Kinh Văn nhìn không được phì cười một tiếng, nói: "Tam hoàng tử đây là đang khoe khoang về phong tình sao?"

Dưới bầu trời xanh lam, nàng mỉm cười rạng rỡ, chỉ làm cho người cảm thấy như hoa xuân nở rộ, dung nhan như trăng đêm rằm, bốn phía giống như đang tấu khúc nhạc ưu nhã, tước tiến bay quanh, vẻ đẹp hồn nhiên kia, khiến ba hồn bảy vía của hắn cũng bị đoạt đi một nửa.

Không đúng! Tại sao giọng nói này lại nghe quen thuộc như vậy? Cùng tiếng nói của Thượng Quan đại tiểu thư quả thực là giống nhau như đúc, chẳng lẽ nhóm thiên kim tiểu thư ở Thượng Quan thừa tướng phủ đều cùng một dạng dễ nghe giống vậy sao?

"Người biết bốn vương?" Nam Cung Nguyên Liệt sững sờ mấy giây liền khôi phục tâm trạng nhảy nhót, thật không ngờ vị Thượng Quan tiểu thư chưa từng gặp mặt này lại có thể một lần liền nhận ra hắn! Thân là tứ đại mỹ nam trong thiên hạ, xem ra thanh danh của hắn quả nhiên không nhỏ a.

"Tam hoàng tử đúng là thích nói giỡn, mới gần gũi mấy ngày trước chúng ta đều đã gặp mặt không ít lần, dân nữ làm sao có thể không nhận ra ta hoàng tử được chứ." Thượng Quan Kinh Văn cười mỉm, thần nhiên nói.

Xa xa, Nam Cung Nguyên Liệt từ trong điện sai bước đi ra vừa lúc cũng nhìn màn này, bước chân lập tức ngưng lại, hắn đang thắc mắc tam đệ thế nào lại không đến đúng hẹn, thì ra là đang ở ngoài điện cùng Thượng Quan đại tiểu thư thông đồng, tiểu tử kia một mặt nịnh bợ lấy lòng cười quyến rũ, nhìn vào thực làm cho người ta nổi giận mà.

Bên này, Nam Cung Nguyên Thác nghe xong lời nói của Thượng Quan Kinh Văn, mi tâm hơi nhíu lại, trong đầu nỗ lực nhớ lại những gương mặt đã gặp nhiều ngày qua, tuy rằng nhiều ngày trước hắn từng cùng hoàng huynh đi một chuyến đến Thừa tướng phủ, nhưng hắn có thể xác định bản thân tuyệt đối không gặp qua vị Thượng Quan tiểu thư này, trừ bỏ vị Thượng Quan đại tiểu thư kia, hắn hình như cũng chưa từng nhìn thấy qua bất cứ một vị tiểu thư nào khác trong Thừa tướng phủ.

"Không có khả năng nha! Xin hỏi... Thượng Quan tiểu thư ở Thừa tướng phủ xếp hàng thứ mấy?" Nam Cung Nguyên Thác nghiêng đầu suy nghĩ, vẫn như cũ nghĩ không ra kết quả, đành phải tươi cười, trông mong nhìn Thượng Quan Kinh Văn, hi vọng nàng có thể nói ra đáp án cho hắn biết.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Trọng sắc khinh nghĩa.

"Tam đệ, người thế nào lại ở chỗ này? Không phải đã nói là cùng đi gặp hoàng nãi nãi sao?" Tiếng nói trầm thấp của Nam Cung Nguyên Liệt từ phía sau truyền đến, bây giờ đối mặt với Thượng Quan Kinh Văn vừa mới giải trừ hôn ước, thần thái còn có chút mất tự nhiên.

Không muốn để cho Thượng Quan Kinh Văn nhìn ra bản thân khác thường, Nam Cung Nguyên Liệt giả bộ trấn định, hai lông mày toát ra vẻ cao quý lạnh lùng, giờ tay nhắc chân đều không mất đi sự ưu nhã, bóng dáng cao lớn càng thêm đứng thẳng, như ngọn núi thẳng tắp đứng trong mây mù.

"Hồi bẩm tam hoàng tử, dân nữ xếp hàng lớn nhất, là địch nữ của Thượng Quan thừa tướng – Thượng Quan Kinh Văn, bây giờ... Người hẳn là có thể nhớ đến rồi?" Đôi mắt trong suốt của Thượng Quan Kinh Văn nhìn thẳng ánh mắt của Nam Cung Nguyên Thác, cười tươi như hoa.

Lời nàng vừa nói xong, biểu tình rắc rối phức tạp trên mặt Nam Cung Nguyên Thác đại biến, tuần nhan lúc trắng lúc đỏ, không thể tin dụi dụi mắt, lại nghiêng nghiêng đầu, cho dù hắn thật sự bị hoa mắt, cũng không cần nhìn sai thái quá như vậy đi, vị Thượng Quan đại tiểu thư trước mắt cùng người lúc trước hắn gặp lại giống với hai người khác nhau.

"Không... Không có khả năng, người nhất định là nhị tiểu thư Thượng Quan Nghệ Diệu, bốn vụn7ng đã sớm nghe nói nhị tiểu thư của Thừa tướng phủ - Thượng Quan Nghệ Diệu khuynh quốc khuynh thành, nhưng mà ta vô duyên chưa nhìn thấy...." Nam Cung Nguyên Thác liên tục lắc đầu, ánh mắt đột nhiên sáng ngời.

Thượng Quan Kinh Văn cười nói: "Tam thái tử thật đúng là khả ái, thân phận còn có người có thể mạo danh sao? Dân nữ chính là Thượng Quan Kinh Văn, mấy ngày trước ta có đến cửa hàng đồ cổ của tam hoàng tử, người còn từng đưa sách cổ > tặng cho ta nha, không lẽ ngay cả chuyện này tam hoàng tử cũng đã quên rồi?" Thượng Quan Kinh Văn không gấp không hối, từ từ nói.

Lần này, đôi mắt Nam Cung Nguyên Thác lại trừng lớn hơn nữa, mấy ngày trước hẳn quả thật có tặng bản > cho Thượng Quan đại tiểu thư, nhưng lý do vì sao lại cho nàng, cũng là bởi vì hắn thẹn trong lòng...

“Nhưng... Nhưng mà ngươi...” Tam hoàng tử luôn luôn nhanh mồm nhanh miệng, nhưng lại cũng có lúc lắp ba lắp bắp.

“Không sai, nàng ta chính là Thượng Quan đại tiểu thư của Thừa tướng phủ.” Tiếng nói trầm thấp của Nam Cung Nguyên Liệt lại lần nữa truyền đến, nghe như bình tĩnh, lại có thể làm cho người nghe có cảm giác phức tạp.

Lời nói đó khiến cho ánh mắt Nam Cung Nguyên Thác nhìn về phía hắn, nhìn nhị ca, rồi lại nhìn Thượng Quan Kinh Văn, lắc đầu.

“Này... Làm sao có thể? Mặt nàng thế nào hoàn toàn thay đổi...” Nam Cung Nguyên Thác thì thầm tự nói, nhìn chăm chăm Thượng Quan Kinh Văn, lại quay đầu nhìn về phía Nam Cung Nguyên Liệt, vẫn là rất khó tin chuyện này là sự thật như cũ.

Thượng Quan Kinh Văn cười mà không đáp, như cố ý thừa nước đục thả câu, Nam Cung Nguyên Liệt đứng một bên thiếu kiên nhẫn trước, tiếng nói lạnh lạnh: “Tam đệ hôm nay đến Từ Ninh cung cũng không tiến vào điện, không phải là đã quên ước định cùng vi huynh rồi đi?”

Nam Cung Nguyên Thác chậm rãi hoàn hồn, căn bản không đem lời nói của hoàng huynh nghe vào tai, ý cười trên mặt rút đi vài phần, hứng trí cao vút ban đầu bỗng chốc tiêu tan, cả người giống như quả cà tím bị đánh bầm dập, nhất thời ử rừ. Hẳn rốt cuộc đã làm ngu xuẩn gì đây? Nếu sớm biết dung mạo Thượng Quan đại tiểu thư xuất chúng như vậy, hẳn đã không nên...

Thấy dáng vẻ tam đệ đang thất hồn lạc phách, Nam Cung Nguyên Liệt không khỏi nhún mày, thản nhiên nói: “Tam đệ còn không chịu tiến vào điện thỉnh an hoàng nãi nãi sao?”

Ánh mắt Nam Cung Nguyên Thác ngưng mắt nhìn Thượng Quan Kinh Văn, mặc dù đáy lòng có chút luyến tiếc không rời, cuối cùng vẫn phải gạt đầu xoay người, hướng về phía cửa điện đi đến, đi đến cửa điện vẫn nhìn không được lại quay đầu lần nữa, ánh mắt mang theo vài phần uể oải tiếc hận.

Hiện tại, chỉ còn có hai người Nam Cung Nguyên Liệt cùng Thượng Quan Kinh Văn, ánh mắt nam tử đột nhiên trở nên sắc bén, nhìn chăm chăm nàng, lạnh lùng nói: “Thượng Quan đại tiểu thư tốt nhất là cách tam đệ của ta xa một chút, ngươi hẳn là biết rõ đạo lý này.”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Do gia nhị công tử là cái gì vậy?

Sắc mặt Thượng Quan Kinh Văn bình tĩnh như nước, ánh mắt trong suốt như nước ngưng trọng chống lại mắt ưng của nam tử, đáy mắt không một tia khiếp sợ, tiếng nói ôn nhu theo thời gian chậm rãi phát ra: “Dân nữ quả thật không rõ ý của đạo lý nhị hoàng tử đang nói! Thành nhị hoàng tử chỉ ra rõ ràng a...”

“Ngươi... Có vài lời bản vương khinh thường nói ra, và lại... Nói ra cũng chỉ làm cho mặt mũi Thượng Quan đại tiểu thư thêm khó coi mà thôi, cần gì phải tự mình rước lấy nhục chứ?” Sắc mặt Nam Cung Nguyên Liệt một mảnh âm trầm, không hiểu, hẳn cũng không biết vì sao, tâm tình hôm nay ban đầu còn thật tốt nhưng sau khi nhìn thấy Thượng Quan Kinh Văn, liền trở nên phiền chán cùng bất an.

“Nhị hoàng tử là muốn nói, dân nữ là bất tri bất giác, không xứng cùng người của hoàng thất thân cận đi, đúng không?” Khoé môi Thượng Quan Kinh Văn câu lên làm hiện ra má lúm đồng tiền tươi như hoa, giọng điệu mềm nhẹ như gió xuân thổi qua.

“Thì ra ngươi cũng tự biết thân phận mình.” Nam Cung Nguyên Liệt sững sờ mấy giây, mắt tự nhiên hăng giọng một cái, hẳn thật không nghĩ tới nữ nhân này lại có thể thản nhiên nói ra những lời nói như vậy, giống như những chuyện đó không phải là đang nói về nàng.

“Như vậy xem ra, dân nữ cùng nhị hoàng tử đứng ở chỗ này nói chuyện, cũng có vẻ có chút không thích hợp, vậy dân nữ cáo lui trước!” Thượng Quan Kinh Văn cười nhẹ, ngay cả ánh mắt cũng đang cười yếu ớt, chỉ là nụ cười này rơi vào trong đáy mắt nam tử, lại thấy có chút khinh thường hèn mọn.

Ngay khi Nam Cung Nguyên Liệt còn chưa kịp mở miệng, nữ tử kia đã rời đi, chỉ lưu lại cho hắn bóng dáng mỹ lệ thanh tao.

--- -----đây phân cách hoa lệ-----

Trở lại chính điện, chân trước Thượng Quan Kinh Văn vừa mới đi vào cửa, liền nghe thấy thanh âm của Nam Cung Nguyên Thác truyền đến: “Do nhị công tử là cái gì vậy? Sở dĩ chân kia của hắn tàn tật, đều là do lúc trước đạo hàm bị người ta đánh gãy.”

“Xú tiểu tử, lời nói vô vị này ngươi đã nghe từ đâu a, không cần cùng ai cũng nói ra những lời lung tung như vậy, Do Đại dù sao cũng là trọng thần bên người phụ hoàng ngươi, những lời này nếu là do từ miệng ngươi truyền ra, thật sẽ không tốt.” Thanh âm Thái hậu nương nương khẽ cau từ bên trong truyền đến, ngay sau đó liền nhìn thấy Thượng Quan Kinh Văn đã đến, ngay lập tức liếc mắt ra hiệu, bảo Nam Cung Nguyên Thác không cần tiếp tục

nói chuyện này nữa.

Nhưng mà, Thượng Quan Kinh Văn tất cả đều nghe không sót một câu, chuyện xưa của nhị công tử Do gia đã không muốn để cho người khác biết, hẳn đó cũng là chuyện không tốt đẹp gì.

Lời nói của Nam Cung Nguyên Thác làm cho Vân Từ Mạn càng thêm khản trương, ban đầu nàng chính là nghe được nhị công tử Do gia hình như có chút tàn tật, nhưng lại không biết chuyện xưa lại có nhiều chuyện dấu diếm như vậy, kể từ đó, nàng liền càng không yên lòng để cho con gái đi qua, nhưng nàng cũng biết rõ tính cách của tam di nương Liễu thị, nói vậy chuyện này nàng cũng sẽ không từ bỏ ý định.

“Hoàng nãi nãi, lời nói của Thác nhi cũng không phải là mê sảng, lúc trước nhị công tử Do gia kia cùng Thác nhi cũng là cùng nhau...” Nam Cung Nguyên Thác nói đến đây đột nhiên im bật, đột nhiên chỉ chỉ ngó ngó nói không nên lời câu sau, vừa rồi nhất thời là do tình thế cấp bách làm cho hắn kích động, đem gièm pha của nhị công tử Do gia nhanh nhẹn nói ra, nhưng lúc này hắn thiếu chút nữa nhất thời nói sai, đem chính mình kéo vào.

“Cũng là cùng nhau cái gì?” Mi mắt Thái hậu nương nương khẽ nhếch lên, hoàn toàn là một dáng vẻ đang xem kịch vui, nàng biết rất rõ hoàng tôn của mình là một người không đứng đắn, cũng không biết tính tình phong lưu không kiềm chế của hắn rốt cuộc là giống ai? Ti nữ hơi có tư sắc ở Từ ninh cung người nào cũng đều bị hắn đùa giỡn hết, nhưng mà cũng may hoàng tôn của bà tuy có tính phong lưu, nhưng cũng không hạ lưu, hắn làm việc cũng rất đúng mực, có nguyên tắc nhất định.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Lỗi là do hái hoa tặc đáng chết kia.

“Ai nha! Hoàng nãi nãi... Thác nhi không muốn lại cùng ngài nói chuyện không liên quan nữa, nhưng mà... Nhị công tử Do gia kia, nhân phẩm thật không ra gì cả, nói thế nào... Cũng không nên để Thượng Quan đại tiểu thư gả qua.” Ngữ khí Nam Cung Nguyên Thác mang theo vài phần vô lại, nói đến phần sau sắc mặt liền trầm xuống, lộ ra ít khí chất kiên định quật cường.

“Đa tạ tam hoàng tử đã thay Kinh Văn lo lắng, Kinh Văn từ đáy lòng thật sự rất cảm kích.” Thượng Quan Kinh Văn cũng thật không ngờ Nam Cung Nguyên Thác sẽ ở trước mặt thái hậu nương nương bôi đen nhị công tử Do gia, lại thay nàng nói chuyện, hàng động kia quả thật khiến cho nàng có chút ngoài ý muốn, hơi hơi cúi người hướng hắn hành lễ, nhưng mà Nam Cung Nguyên Thác ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn nàng một cái, thần sắc nơi đây mất lại rất phức tạp.

Nam Cung Nguyên Thác thấy Thượng Quan Kinh Văn chẳng biết lúc nào đã vào cửa, sắc mặt hơi mất tự nhiên, tiếng nói đề thấp: “Bổn vương chỉ là luận theo sự thật, ăn ngay nói thẳng, cái người nhị công tử Do gia kia thực là... Không xứng với Thượng Quan đại tiểu thư.”

“Hộp hử xứng chén bẻ, như vậy mới hảo, tại sao lại nói không xứng? Tam đệ khi nào thì cũng học được tính cách thích xen vào việc của người khác?” Ngay sau đó là giọng nói của Nam Cung Nguyên Liệt truyền đến, người trong điện căn bản không có chú ý tới hắn đã đi vào khi nào.

Nam Cung Nguyên Liệt ban đầu là tính toán sẽ rời khỏi Từ ninh cung, nhưng trong đầu chỉ cần xuất hiện hình ảnh vừa rồi của tam đệ cùng Thượng Quan Kinh Văn, trong lòng liền nổi lên một trận bất an, luôn cảm thấy nhất định sẽ có chuyện lớn xảy ra!

Không được! Hắn không thể cứ như vậy mà rời đi! Không do dự nữa, Nam Cung Nguyên Liệt nghĩa vô phản cố lại vòng vèo trở lại trong điện, vừa vặn nghe được một phen đối thoại vừa rồi, nhất thời đầu óc nóng lên, hắn không thể đứng nhìn tam đệ hồ đồ như vậy.

Thượng Quan Kinh Văn chỉ cảm thấy một trận nóng bừng sau lưng, lạnh nhạt thần nhiên, không nhanh không chậm xoay người ngoái đầu nhìn lại, đối mặt với cặp mắt phun ra tia lạnh lùng sắc bén của Nam Cung Nguyên Liệt, nàng chỉ cảm thấy một trận âm phong gào thét mà đến, Nam Cung Nguyên Liệt trong nháy mắt đã đứng ở giữa nàng cùng Nam Cung Nguyên Thác, đồng thời cũng không quên hung hăng lườm nàng một cái.

“Liệt nhi, không được vô lễ...” Thái hậu nương nương khẽ quát ra tiếng, hai mẹ con Vân Từ Mạn cho tới nay bà đều yêu thích, tuy rằng hôn sự của hoàng tôn Nam Cung Nguyên Liệt cùng Thượng Quan đại tiểu thư đã thất bại, nhưng hắn dùng từ chén bẻ cùng hộp hử đến hình dung Kinh Văn như vậy, vẫn là rất quá phận, dù sao trong chuyện này Thượng Quan Kinh Văn cũng chỉ là người bị hại.

“Hoàng nãi nãi...” Đôi mắt mắt hạnh giận dữ của thái hậu nương nương, nhuệ khí của Nam Cung Nguyên Liệt nhất thời ừ ừ, hai gò má ửng đỏ, hiển nhiên đã ý thức được chính mình vừa rồi rất thất lễ.

“Lời nói vừa mới vừa rồi của ngươi... Phải hướng Thừa tướng phu nhân cùng Kinh Văn xin lỗi.” Mặt thái hậu nương nương không chút biểu cảm, mặt mũi hiền lành lại lộ ra vẻ uy nghiêm hiem có, có thể nhìn ra được lúc này bà là rất tức giận.

“Hoàng nãi nãi...” Nam Cung Nguyên Liệt dĩ nhiên không muốn cuối đầu nhận sai, lại nhìn thấy thái hậu nương nương đã quay đầu, đem sườn mặt đối với hắn, không muốn chọc lão nhân gia không vui, hắn bây giờ cũng đã rơi vào đường, cho nên đành phải cúi đầu hoà hiệp.

“Vừa rồi là bốn vương nhất thời nóng vội nên nói sai lời, xin Thừa thượng phu nhân cùng đại tiểu thư thứ lỗi.” Nam Cung Nguyên Liệt mặt không biểu cảm, lúc nói ra những lời này giọng điệu cũng là cứng rắn miễn cưỡng, hiển nhiên là tâm không cam tình không nguyện nói ra.

“Không không không, nhị hoàng tử không có lỗi, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của Thừa tướng phủ.” Vân Từ Mạn hạ mí mắt, dịu dàng lên tiếng.

“Lỗi không phải ở chỗ Thừa tướng phủ, cũng không ở chỗ Khinh Vân, lỗi là do tên hái hoa tặc đáng chết kia, ai gia đã truyền lệnh xuống, nhất định phải bắt được hắn, tuyệt sẽ không nhẹ nhàng tha cho.” Thái hậu nương nương lòng đầy căm phẫn nói: “Tư Mạn, ngươi cùng Vân nhi an tâm đi, chuyện cự tuyệt lời cầu hôn của Do phủ, đều đã có ai gia thay mẹ con các ngươi làm chủ.”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Một hồi hôn ước, tốt xấu gì cũng còn một chút tình.

“Khinh Vân đa tạ Thái hậu nương nương! Ta biết Thái hậu nương nương là tốt nhất, ngài là lão nhân gia tốt nhất trên đời a...” Đôi mắt của Thượng Quan Khinh Vân nhất thời sáng lên, khoe môi gọi lên một nụ cười thật tươi, lại giống như đứa trẻ nhỏ không biết thế sự, thành thật đáng yêu.

Giống như thật không ngờ chính mình xuất hiện lại phản tác dụng như vậy, ngược lại lại giúp hai mẹ con Thượng Quan Khinh Vân đạt thành tâm nguyện, nói vậy, sở dĩ hôm nay các nàng xuất hiện ở Từ ninh cung, đều chỉ vì câu nói vừa rồi của Thái hậu nương nương! Nam Cung Nguyên Liệt không khỏi có chút ảo não, nhưng sự căng thẳng trong lòng ban đầu đang nắm chặt chỉ trong nháy mắt lại buông lỏng xuống, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy kỳ quái.

“Liệt nhi, chuyện bên Do phủ kia liền giao cho người đi chuẩn bị!” Câu nói kế tiếp của Thái hậu nương nương mới thật sự muốn làm cho Nam Cung Nguyên Thác tức đến học máu, tâm tình ban đầu còn khó chịu liền tức khắc thốt ra---

“Vi sao là ta?”

“Ngươi cùng Khinh Vân có một hồi hôn ước, tốt xấu gì cũng còn một chút tình, ngươi giúp nàng làm chuyện này cũng là chuyện nên làm thôi.” Thái hậu nương nương nghiêm trang nói ra đạo lý, ý tứ trong lời nói tuyệt không có nửa điểm thương lượng.

Mi tâm Nam Cung Nguyên Liệt hơi nhú lại, không nói gì nữa, xem như đã đồng ý.

“Từ ninh cung của ai gia thật lâu không có náo nhiệt như vậy, hôm nay ai trong các người cũng đều không được đi, phải ở lại bởi ai gia cùng dùng cơm trưa, có nghe rõ chưa?” Thái hậu nương nương vui tươi hơn hờ nói, bà đã thật lâu không được vui vẻ như hôm nay.

--- -----dây phân cách hoa lệ-----

Thời điểm cách buổi trưa còn đến hơn một canh giờ, Thái hậu nương nương cùng cung nữ trong cung tự nhiên cũng không buông tha khoảng thời gian cực tốt này, liền quần lấy Vân Từ Mạn bắt nàng dạy các nàng thủ pháp thêu thùa mới nhất, Thượng Quan Khinh Vân đối với nữ công giai chánh một chút hứng thú cũng không có, nhưng mà nàng càng thích đàn cổ đặt trên giá kia của tỷ nữ Lục Điều Ưng.

“Lục Điều Ưng tỷ tỷ, có thể đem cầm* (đàn) của người cho ta mượn chơi đùa một chút được không?” Thượng Quan Khinh Vân hướng về phía nàng ta cười mỉm, đáng vẻ thiên chân hoạt bát làm cho người ta không thể nào cự tuyệt.

Đàn cổ này là bảo bối trân quý nhất của Lục Điều Ưng, đây cũng là lễ vật mà Thái hậu nương nương tặng nàng nhân ngày sinh nhật, trong những lúc nhàn nhã không có việc làm, nàng đều sẽ đàn mấy khúc, Thái hậu nương nương ngẫu nhiên cũng sẽ kêu nàng tấu vài khúc cho bà nghe.

“Thượng Quan đại tiểu thư... Ngài nhất định phải cẩn thận một chút, đừng làm hỏng nó nha. Đây là lễ vật Thái hậu nương nương ban cho nô tì.” Tiếng nói dịu dàng của Lục Điều Ưng nhu nhu xuất ra, nàng tuy có chút luyến tiếc, nhưng cuối cùng vẫn phải buông ra vật yêu thích này.

“Cảm ơn Lục Điều Ưng tỷ tỷ, không bằng để ta khây một khúc > tặng người, hy vọng một ngày nào đó Điều Ưng tỷ tỷ sẽ sớm tìm được đức lang quân như ý.” Thương Quan Khinh Vân cười cười, nàng nhìn ra được tuy rằng Lục Điều Ưng tuy rằng đem cầm cho mình mượn, kỳ thực nội tâm vẫn rất thấp thỏm bất an.

“Thượng Quan tiểu thư đừng hồ ngôn loạn ngữ a...” Lục Điều Ưng nhất thời xấu hổ đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ bừng, ánh mắt nhìn thoáng qua tam hoàng tử, tuy rằng khoảng cách của nàng cùng hắn đứng rất xa, nhưng biểu tình trên mặt lại càng thêm kích động.

Thượng Quan Khinh Vân cười mà không nói, nàng từ lúc nhỏ đã học đàn tranh, > là khúc nhạc nàng yêu thích nhất, đàn tấu lên đều giống như hạ bút thành văn, không phí chút sức lực nào, mỗi lần đàn tấu lên, âm thanh của nàng đều vang lên tận trời, không khỏi làm cho tâm trí người ta bất giác đều bị nàng hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Phượng cầu hoàng

Theo đầu ngón tay nhắc lên, giai điệu thanh thúy trong không khí dần dần cất lên, một khúc đạo đầu nhỏ nhỏ, lại giống như một trận gió nhẹ xa xôi kéo tới. Môi hồng nhỏ nhắn của Thượng Quan Khinh Vân khẽ mờ, chậm rãi cất tiếng hát----

(Ta k rành ba cái này, nên để z, ai biết dịch chỉ cho ta a, để ta sửa lại)

Có mỹ nhân hề, gặp chi không quên

Một ngày không thấy hề, tứ chi như cuồng.

Phượng phi bay lượn hề, tứ hải cầu hoàng.

Bất đắc dĩ giai nhân hề, không ở đồng tường.

Đem cầm đại ngữ hề, tán gẫu viết tâm sự.

Gì ngày một rõ hứa hẹn, an ủi ta cạnh hoàng.

Nguyên ngôn xứng đức hề, huê thủ tương tương.

Không được vu phi hề, sử ta tiêu vong.

Tiếng hát dễ nghe như tơ trúc, tiếng hát của nàng lúc trầm lúc bổng cực kì du dương, đại diện giống như cũng theo tiếng hát của nàng mà trở nên mờ nhạt, nữ tử một thân lụa mỏng trắng thuần trở thành tiêu điểm của toàn bộ điện phủ, da thịt phấn hồng như ả như hiện, khí chất linh động nhẹ nhàng. Phượng cầu hoàng trong miệng nàng xuất ra, giọng hát làm cho những nữ tử thanh xuân không nhận được trái tim khẽ lay động, xuân tâm nhộn nhạo.

Nam Cung Nguyên Thác bỗng chốc thân mình cứng đờ, Nam Cung Nguyên Liệt theo sau cả người cũng sững sờ đứng yên, chỉ chăm chú lắng nghe tiếng đàn du dương của nữ tử, hoà theo tiếng hát hoa lệ bay bổng, tiếng đàn thần nhiên vang lên, tựa như nước chảy mây trôi nhẹ nhàng.

Tiếng đàn vừa dứt, đại diện phía trên là một mảnh yên tĩnh, lực chú ý của mọi người đều tập trung trên người Thượng Quan Khinh Vân, ánh mắt Nam Cung Nguyên Thác đông cứng nhìn nàng, trừ bỏ hân, còn có một người khác, ánh mắt cũng đang chậm rãi phát sinh biến hóa, người kia chính là kẻ vừa vịn mối cùng nữ tử giải trừ hôn ước – Nam Cung Nguyên Liệt.

Không thể nghĩ ngờ, một khúc > này của Thượng Quan Khinh Vân đã kinh chấn mọi người, ngay cả thái hậu nương nương đang ở thiên điện học nữ công giai chánh cũng nhận không được đi ra :”Một khúc vừa rồi. ... Là ai hát?”

“Hồi bẩm Thái hậu nương nương, là dân nữ béu xấu.” Thượng Quan Khinh Vân chậm rãi thu hồi đầu ngón tay, nhẹ nhàng thần nhiên cười nói.

“Hát rất tốt, hát rất tốt. Ai gia đã thật lâu chưa nghe tiếng hát dễ nghe như vậy, không nghĩ tới Văn Nhi lại có giọng hát hay như vậy, đàn cũng đàn được tốt như vậy. Lục Điều Ứng, ngày sau nếu có cơ hội, người có thể xin Văn Nhi chỉ giáo thêm nha.” Thái hậu nương nương một chút cũng không che giấu sự yêu thích đối với Thượng Quan Khinh Vân, nhìn dáng vẻ nha đầu kia, khuôn mặt đều hàm chứa ý cười.

“Nô tì đã biết. Thượng Quan đại tiểu thư, nếu ngày sau có cơ hội nhất định phải chỉ giáo cho nô tì nhiều hơn, nô tì vẫn là lần đầu tiên nghe được tiếng đàn dễ nghe như vậy.” Lục Điều Ứng vừa mừng vừa sợ, mới vừa rồi còn lo lắng đem đàn cổ âu yếm nhất cho Thượng Quan Khinh Vân mượn, nhưng lúc này lại ước gì nàng ta có thể đàn nhiều hơn mấy khúc nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chuyện Thái hậu nương nương giao cho.

Lúc ra khỏi Từ ninh cung, thời gian đã không còn sớm nữa, Thái hậu nương nương đối với mẹ con Thượng Quan Khinh Văn rất yêu thích, cố ý lệnh cho Nam Cung Nguyên Liệt tự mình đưa mẹ con các nàng đến cửa cung.

Nam Cung Nguyên Thác im lặng ra khỏi Từ ninh cung, người có tính cách luôn luôn sáng sủa dĩ dóm như hấn đột nhiên lại trở nên an tĩnh dị thường, không nói một lời, cũng ngẫu nhiên vụng trộm liếc mắt nhìn về phía Thượng Quan Khinh Văn vài lần, không khó nhìn ra tâm trạng hấn lúc này rất nặng nề, một bộ dáng tâm tư đầy côi lòng.

“Tam đệ đứng ở đây đi! Để vi huynh đưa mẹ con Thừa tướng phu nhân đến cửa cung là được rồi.” Nam Cung Nguyên Liệt đột nhiên mở miệng, đánh vỡ không khí tĩnh mịch hiện tại.

“Cũng được. Ách... Tam ca đừng quên chuyện Hoàng nãi nãi giao cho, không bằng thuận tiện rồi cung đến Do gia phủ một chuyến a, đem mọi chuyện giải quyết thoả đáng đi!” Nam Cung Nguyên Thác có chút do dự, lại nhìn không được liến nhắc nhở nhị ca, có một số việc ngay cả Nam Cung Nguyên Liệt cũng không rõ ràng, chỉ có trong lòng hấn là biết rõ nhất.

Thấy Nam Cung Nguyên Thác đem chuyện Thượng Quan Khinh Văn xem thành quan trọng như vậy, trong lòng Nam Cung Nguyên Liệt có chút không vui, lại không thể vì việc này mà phát hoả, chỉ có thể lạnh mặt gặt đầu: “Không cần ngại nhắc nhở, bốn vương cũng sẽ xử lý thoả đáng.”

Thấy hấn nói ra lời hứa hẹn, Nam Cung Nguyên Thác mới âm thầm thở dài một tiếng, ngược mắt vừa lúc chạm phải cặp mắt tựa tiểu phi tiểu sáng ngời của Thượng Quan Khinh Văn, tiếng nói dịu dàng nhu thuận nhẹ phát ra: “Chuyện hôm nay, còn phải cảm ơn tam hoàng tử một lần nữa, người thật đúng là người tốt.”

Người tốt?! Gò má Nam Cung Nguyên Thác không khỏi nóng lên, hấn cũng không phải là người tốt gì! Sở dĩ giúp nàng như vậy là có nguyên nhân, nếu để cho nàng biết rõ chân tướng, chỉ sợ không chỉ không nói hấn là người tốt, nói không chừng còn có thể nhắc ghê đến đánh hấn đi!

“Khụ... Bốn vương chỉ là không muốn nhìn thấy một cô nương xinh đẹp như vậy chịu uỷ khuất thôi, chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc đến.” Nam Cung Nguyên Thác mất tự nhiên hăng giọng một cái, ôn quyền cáo từ.

Mẹ con Thượng Quan Khinh Văn liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt Văn Từ Mạn lộ ra tia vui sướng nhàn nhạt, thật không ngờ chuyện đi cầu tình Thái hậu nương nương này, mọi chuyện thế nhưng lại thuận lợi như vậy, không chỉ có tam hoàng tử ra mặt nói giúp, Thái hậu nương nương còn cố ý để cho nhị hoàng tử tự mình đi giải quyết việc này.

Trực tiếp leo lên xe ngựa trước, đến cửa cung, Văn Từ Mạn từ bên trong xe nhô đầu ra, cung kính nói: “Nhị hoàng tử đưa đến đây là được rồi, nô tì cùng Văn Nhi có thể tự mình trở về.”

“Bốn vương không phải muốn đưa mẹ con các người về, chỉ là vừa lúc tiện đường đi đến Do phủ thôi.” Ánh mắt Nam Cung Nguyên Liệt cơ hồ ngay cả liếc mắt nhìn phụ nhân cũng không liếc, miệng lạnh nhạt thản nhiên nói.

Văn Từ Mạn thấy mình tự làm mất mặt, đỏ mặt lúng túng, đầu ngoài cửa sổ cũng nhanh chóng thu trở về.

Thượng Quan Khinh Văn thấy mẫu thân bị người nhìn cũng không nhìn, trong lòng tự nhiên rất không thoải mái, thậm chí dò nhìn ra cửa sổ, chỉ thấy nam tử cười con ngựa cao to, dáng vẻ thản nhiên tự đắc kiêu ngạo, vừa đi vừa nhàn nhã thưởng thức cảnh sắc ven đường.

Ánh mắt xẹt qua một tia khinh miệt, vị nhị hoàng tử này thật đúng là một tên cuồng vọng tự đại, một dáng vẻ xem thường người khác, hấn chương mắt nàng, nàng đây còn chương mắt hấn hơn!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Hấn mới không cần lên núi làm hoà thượng

Đêm Trung thu đoàn viên mỗi năm một lần, mọi người trong Thừa tướng phủ đều thưởng hoa dùng bánh trung thu dưới trăng, mặc dù sống dưới một mái hiên, nhưng bốn thế thiếp của Thượng Quan Gia cũng rất hiếm khi chạm mặt nhau, mỗi người đều ở bên trong các uyển của riêng mình, không can thiệp chuyện của nhau.

Tối nay Thượng Quan Khinh Văn vẫn vận bạch y trắng trong thuần khiết, an tĩnh ngồi dưới ánh trăng, giống như tiên tử mỹ lệ giáng lạc phàm gian, trải qua nhiều ngày tỉ mỉ trị liệu, đậu ấn không rõ ràng trên mặt nàng càng nhìn không thấy, cả người đều được bao phủ dưới ánh trăng mờ nhạt, lung linh huyền ảo. Ngay cả Thượng Quan Gia trước kia đều không muốn gặp vị trưởng nữ này, cũng không thể không đối với nàng tăng thêm vài phần kính trọng.

Nữ nhi xấu xí trước kia, đột nhiên trở nên cực kỳ xinh đẹp, nội tâm Thượng Quan Gia ngổn ngang trăm mối cảm xúc, nếu Thượng Quan Kinh Văn có thể lột xác thành tiểu mỹ nhân sớm hơn một chút, có lẽ nhị hoàng tử cũng sẽ không cố ý muốn từ hôn như vậy. Bây giờ tuy rằng trở thành người đẹp, nhưng lại không giữ được trinh tiết, nữ nhi này thực chính là một nỗi tâm bệnh của hắn.

“Người này... Thật sự là đại tỷ sao? Thế nào lại đột nhiên trở nên xinh đẹp được như vậy...” Giọng nói của Thượng Quan Ngọc Diệp đột nhiên toé ra, một mặt hưng phấn vội vàng chạy đến trước mặt Thượng Quan Kinh Văn, nghiêng đầu nhìn trái nhìn phải một lát, nói thế nào cũng không thể tin tiểu mỹ nhân trước mặt này chính là đại tỷ xấu xí kia của hắn.

“Người... Là Ngọc Diệp? Không phải người đã đi lên núi làm hoà thượng rồi sao?” Thượng Quan Kinh Văn trêu tức lên tiếng, theo ký ức của chủ nhân thân thể này lưu lại, nàng có thể nhận ra người này chính là tam đệ thuở nhỏ luôn đối xử tử tế với nàng.

“Đại tỷ, người nghe ai nói hươu nói vượn như vậy a? Ta mới không phải lên núi làm hoà thượng, ta chỉ là đệ tử tục gia, phụ thân đã nói, chờ ta học giỏi võ công là có thể hoàn tục về nhà.” Thượng Quan Ngọc Diệp cau mày bĩu môi, hắn ghét nhất là người ta nói hươu nói vượn đi làm hoà thượng.

Hắn cũng đã giải thích với những người đó một ngàn tám trăm lần về chuyện này, hắn chính là báiphương tượng Vô Tịch của Linh Tháp Tự làm sư phụ, vì sư cho h hắn làm đệ tử canh cửa mang phát tu hành, nhưng những người bên ngoài cũng không biết truyền như thế nào, lại luôn nói h hắn đi lên núi làm hoà thượng, rốt cuộc có thể để cho người khác vui về tu hành hay không?! Hắn còn chưa cưới lão bà nha, mấy người này đều nói h hắn là người xuất gia, h hắn về sau làm thế nào cưới lão bà đây?

“Đệ tử tục gia cũng là người xuất gia nha!” Thượng Quan Kinh Văn thản nhiên buồn bã nói, cố nén cảm xúc buồn cười lại, không nghĩ tới tam đệ gặp trở về kíp lễ Trung thu này lại thú vị như vậy, so với nhị muội mỗi ngày nàng đựng mặt lại càng đáng yêu hơn.

“Nếu như đại tỷ lại tiếp tục nói như vậy, vậy... Ta đây cũng sẽ không lên núi nữa, ta mới không cần xuất gia làm hoà thượng đó!” Thượng Quan Ngọc Diệp bĩu môi, chuyện lên núi báiphương tượng Vô Tịch làm sư phụ cũng không phải do h hắn tự nguyện, chỉ vì thuở nhỏ h hắn không thích đọc sách, lại mạnh mẽ hiếu động, Thượng Quan Gia thực không biết nên giáo dục như thế nào cho phải, cuối cùng đành cắn răng, quyết định đưa h vào cửa phật thanh tịnh, sửa đổi tính khí thật tốt, hi vọng h có thể sớm hiểu rõ một chút lý lẽ, hiểu được bản thân đã dụng tâm lương khổ như thế nào.

“Tam thiếu gia vừa trở về liền dính lấy đại tỷ như nàng, tình cảm tỷ đệ các người thật đúng là thân thiết, làm cho người khác hâm mộ...” Giọng nói Tam đi nương Liễu thị truyền đến, trong lúc toàn gia ngắm hoa ngắm trăng, hình như chỉ có duy nhất mẹ con các nàng có vẻ có chút cô đơn, cũng không có người nào chủ động tiến lên cùng các nàng bắt chuyện.

“Ngọc Diệp thỉnh an Tam Nương.” Thượng Quan Ngọc Diệp thấy trường bối, cung kính cúi người hành lễ.

“Tam thiếu gia nhà chúng ta thoát nhìn rất hiểu chuyện, xem ra quyết định của lão gia lúc trước rất chính xác.” Liễu Tâm Lan cười duyên rĩ, ánh mắt khẽ lướt qua trên mặt Thượng Quan Kinh Văn, thâm ý khác nói: “Tam thiếu gia bây giờ cũng đại tiểu thư tình cảm tốt như vậy, nhưng mà hàng năm cũng không còn thấy bao nhiêu lần nữa, nếu như một ngày nào đó đại tiểu thư gả ra ngoài, Tam thiếu gia lại muốn thân thiết cũng khá khó khăn, thừa dịp tốt hôm nay, tỷ đệ hai người tâm sự nhiều hơn một chút đi a.”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 38: Không gả được cũng có phụ thân nuôi nàng cả đời

“Đại tỷ muốn xuất giá sao? Hôn kỳ cùng nhị hoàng tử đã đến?” Thượng Quan Ngọc Diệp tò mò hỏi, h hắn cũng đã rời nhà hơn nửa rồi, hôm nay mới vừa trở về nhà, h hắn căn bản cũng không biết gần đây xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt lạnh lùng của Thượng Quan Kinh Văn khẽ lướt qua trên người Liễu thị, nữ nhân này thật đúng là sợ thiên hạ không loạn mà, lúc này lại nói ra những lời này, chỉ sợ lại có ý khác trong lời nói.

“Đã từ hôn! Cho nên tam đệ cứ việc lên núi tu hành luyện công cho tốt, chờ người ăn học thành tài trở về, đại tỷ vẫn sẽ ở nhà chờ người như cũ!” Ngữ khí Thượng Quan Kinh Văn đột nhiên trở nên mềm mại, nhìn Thượng Quan Ngọc Diệp nói những lời thăm thía.

Nghe vậy, đôi mắt Thượng Quan Ngọc Diệp thoáng chốc sưng sò, nhất thời không thể khôi phục lại tinh thần, tiếng nói cứng cáp trầm thấp của Thượng Quan Gia đúng lúc này liền truyền đến: “Diệp nhi, cái gì cũng không cần hỏi lại, lần này trở về nghỉ ngơi hai ngày liền trở lại Linh Tháp Tự.”

“Phụ thân---” “Thượng Quan Ngọc Diệp thật sự rất hiếu kì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhị hoàng tử vì sao muốn từ hôn, trước kia dung mạo đại tỷ xấu xí h hắn cũng không có từ hôn, bây giờ một tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc ở đây, h hắn lại càng không có lý do để từ hôn nha!

“Diệp nhi, lại đây---” Giọng nói nhị đi nương Mầm Xuân Hồng truyền đến, ban đầu còn đang thỉnh giáo nữ công giai chánh với Vân Từ Mạn, lại nghe thấy tiếng nói không vui của Thượng Quan Gia liền ngoái đầu nhìn lại, e sợ nhị tử thật vất vả lắm mới có cơ hội trở về nhà lại chọc giận lão gia, chỉ sợ lão gia tức giận sẽ trực tiếp quăng h trở về Linh Tháp Tự, kia chẳng phải là muốn nàng chịu thêm nhung nhớ đau khổ sao.

Liễu thị bất động thanh sắc quan sát biểu tình trên mặt Thượng Quan Gia, nhìn ra lửa giận trong lòng nam nhân này còn chưa mất đi, nhưng mà trong nàng cũng rất ghen khúất, chuyện Do phủ cầu hôn lại đột nhiên không có tin tức, nàng từng đã ám chỉ qua với lão gia, bảo lúc hần lâm triều nhớ cùng Do Đại nói chuyện vài câu, thăm dò phản ứng của đối phương.

Nghe thì thấy Liễu thị luôn nghĩ muốn tốt cho Thượng Quan Kinh Văn, nhưng chỉ có trong lòng chính nàng biết bản thân đang tính toán chuyện gì, nàng căn bản chính là muốn đem Thượng Quan Kinh Văn đuổi ra khỏi nhà này, trước kia khi nhìn thấy bộ mặt xấu xí của nàng ta, nàng liền rất khó chịu, bây giờ lại nhìn gương mặt xinh đẹp kia của nàng ta, nàng lại càng khó chịu hơn.

Thượng Quan Kinh Diệp nghe thấy nương kêu mình, trong lòng mặc dù rất không muốn, nhưng vẫn đáp ứng đi tới.

“Ngày tết Trung thu, người cùng trăng hoà hợp, một ngày tốt như vậy, đương nhiên phải nói một số chuyện vui về chứ.” Liễu thị mỉm cười, đáng vẻ lo lắng nhàn nhạt nhìn quanh: “Do phủ không phải đã thỉnh bà mai tới đây cầu hôn sao? Nói không chừng, đại tiểu thư chúng ta năm nay vẫn có thể gả ra ngoài.”

Nàng ta vừa nói xong, không khí nháy mắt trở nên an tĩnh dị thường, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người nàng ta, ngay cả Thượng Quan Nghiê Diệu đứng một bên cũng có thể cảm giác được không khí bên trong khác thường, ánh mắt sắc bén của Thượng Quan Gia lạnh lẽo quét ngang qua, ánh mắt giống như lưỡi dao sắc bén nhìn nàng ta, làm cho thân mình Liễu thị run lên, khoé môi tươi cười nháy mắt cứng đờ.

“Người còn dám nói chuyện của Do phủ? Đừng tưởng lão phu không biết sau lưng người đang tính toán chuyện tốt gì!” Thượng Quan Gia quát lạnh một tiếng, làm cho Liễu thị đang đứng nhanh chóng nhún ra, nếu không phải nữ nhi Thượng Quan Nghiê Diệu nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng, nàng nhất định đã xụi lơ trên đất.

“Phụ thân, ngày làm sao vậy? Hôm nay là tết Trung Thu, nữ nhi xin ngài dằn con nóng giận...” Thượng Quan Kinh Văn là nha đầu biết nhìn sắc mặt người khác, vừa thấy tình hình không tốt, liền nhanh chóng đổi đề tài.

“Lão phu là nhất quốc chi tướng, cho dù nữ nhi không gả được, lão phu cũng có bản lĩnh nuôi nàng cả đời! Nếu ngày sau ai còn dám vất hết óc suy nghĩ cách đuổi Kinh Văn ra ngoài, lão phu chính là người thứ nhất không tha cho hắn!” Thượng Quan Gia gần như rít lên, chỉ cần nhớ đến hai ngày trước Do Đại nói ra nội tình trong chuyện cầu hôn kia, hần lại không thể dằn lại cơn tức giận này.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ai nói nữ nhân không thể kiếm tiền

Mà Liễu thị thế nào cũng không nghĩ đến, Do Đại sẽ đem chuyện này nói cho Thượng Quan Gia biết, còn đem chuyện nàng xin bà mai Lưu ở giữa giặt dây nói ra, như vậy đối với Do phủ cũng không có chỗ gì tốt nha! Nhưng mà nàng ta cũng không biết, chuyện này sở dĩ bị bại lộ như vậy, tất cả đều do Nam Cung Nguyên Liệt nhún tay vào.

Bởi vì trước đó vài ngày Nam Cung Nguyên Liệt đã tự mình tìm tới cửa, làm cho Do Đại sợ tới mức mặt như tro tàu, bởi vì trước đây nhị hoàng tử cùng Thượng Quan đại tiểu thư có hôn ước với nhau, chuyện này người khắp kinh thành đều biết, tuy rằng hai người hiện tại đã giải trừ hôn ước, nhưng nguyên chủ tìm tới cửa như vậy khẳng định sẽ không có chuyện gì tốt, lại nhìn Nam Cung Nguyên Liệt đen mặt, bộ dáng hung hăng vẫn tội kia, làm cho Do Đại cũng không dám trì hoãn nữa, liền nhanh chóng đem tất cả sự tình bên trong nói ra, hận không thể trong thời gian ngắn nhất đem quan hệ giữa Do phủ với Thượng Quan đại tiểu thư triệt để phải sạch.

Cho nên, ngay khi Thượng Quan Gia dò hỏi, Do mẫu liền tự động đem chân tướng chuyện cầu hôn tất cả đều nói cho hần nghe, Thượng Quan Gia nhất thời liền cảm tức, hần còn ở trong Thừa tướng phủ thế nhưng lại có chuyện như vậy xảy ra, một di nương nhỏ, liền vì muốn đem đích nữ đuổi ra khỏi nhà thật sớm, lại có thể cấu kết cùng người ngoài dựng lên tiết mục như vậy, quan trọng hơn là còn xem hần là kẻ khờ mà lừa gạt cùng diễn tuồng, chẳng phải muốn làm cho hần trở thành trò cười của người khác sao, chỉ sợ cả nhà Do Đại đã sớm chê cười không biết bao nhiêu lần sau lưng hần rồi?

Chỉ cần nghĩ đến những chuyện đó, lửa giận trong lòng Thượng Quan Gia càng lớn hơn, nhưng vì không muốn đem sự tình khuyếch đại, khiến cho mọi người đều biết, hần cũng đành nhẫn nhịn đè nén xuống, đem cục tức lớn này nuốt vào bụng, cũng không đề cập với bất kỳ ai.

Không ngờ, hôm nay là ngày Trung thu đoàn viên, một ngày lành như vậy, thế nhưng Liễu thị lại một lần nữa muốn ở trước mặt hần khuấy động lên chuyện này, thực sự đã chọc giận Thượng Quan Gia, một trận mặt lạnh quát mắng, làm cho Liễu thị run rẩy sợ hãi, cũng khiến cho mọi người đều sợ hãi người.

Thượng Quan Kinh Văn xoa xoa lỗ tai, nàng không có nghe lầm chứ? Phụ thân nàng thế nhưng lại nói nếu nàng không gả ra được, nguyện ý nuôi nàng cả đời! Đây thật sự là phụ thân thân sinh trước giờ đều không muốn nhìn thấy nàng sao?

“Khụ... Phụ thân, kỳ thực nữ nhi không cần dựa vào sự nuôi dưỡng của ngài cả đời, nữ nhi có tay có chân, chính mình có thể tự lao động kiếm tiền nuôi sống bản thân.” Thượng Quan Kinh Văn hằng giọng một cái, giọng điệu thoải mái, mục đích đánh vỡ không khí khẩn trương lúc này.

Lời nàng vừa nói ra, tứ phu nhân Ngải thị trẻ tuổi nhất bật cười thiếu chút nữa phun ra ngụm trà đang uống trong miệng, nếu như nữ nhân nói muốn tự

dựa vào bản thân kiếm tiền chỉ sợ chỉ có những cô nương trong thanh lâu, đáng về vị đại tiểu thư này hiện tại linh lung xinh đẹp như vậy, lại nói ra những lời một chút cũng không biết suy nghĩ, nếu để cho người ngoài nghe được, chẳng phải lại chê cười lão gia sao.

“Đại tiểu thư cũng không thể nói lung tung, một cô nương, hoặc là ở nhà dựa vào sự nuôi dưỡng của phụ mẫu, hoặc là gả cho một nam nhân tốt, tự mình thì làm sao có thể kiếm tiền được chứ?” Ngải thị che miệng cười trộm, nghĩ khi thân nhiên mang theo vài phần khinh miệt nói.

“Ai nói nữ nhân không thể kiếm tiền, nếu phụ thân cho ta tiền vốn, khẳng định ta cũng sẽ có thể mở tiệm kiếm tiền.” Ánh mắt lạnh lùng của Thượng Quan Khinh Vân khẽ lướt qua trên mặt Ngải thị, vị này chính là thiên kim đại tiểu thư, kết quả lại vì áo com không lo, gả cho một lão già lớn hơn mình gần ba mươi tuổi, còn ra về xem thường nàng, hừ!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Đem nàng giám sát chặt chẽ một chút

“Nhà chúng ta không thiếu tiền, người nên thành thật một chút ở trong nhà đi! Đừng làm cho lão phu thêm phiền lòng nữa...” Thượng Quan Gia nhíu nhíu đầu mày, một mặt đều không thoải mái, đêm đoàn viên hôm nay trừ bỏ niềm vui khi gặp lại được nhi tử đã lâu ngày không thấy ra, hình như cũng không còn chuyện gì đáng giá làm cho hắn cao hứng nữa.

“Phụ thân, lời cũng không thể nói như vậy. Người ta là tam hoàng tử cũng đâu có thiếu tiền nha, nhưng hắn cũng mở một tiệm đồ cổ mua bán đầy thôi...” Thượng Quan Khinh Vân bĩu môi, hai ngày nay nàng đều cân nhắc đến chuyện này, mỗi ngày đều ở ngóc trong nhà cũng rất nhàm chán, nàng phải giúp bản thân tìm chút việc để làm mới được, bằng không cứ mãi như vậy, chắc nàng sớm chết vì buồn mất.

“Người đã đến tiệm đồ cổ của tam hoàng tử?” Thượng Quan Gia đầu tiên là ngần ra, sau đó liền phục hồi tinh thần lại, lạnh lùng nói: “Một nha đầu như người có thể so sánh cùng nam nhân? Nam nhân ra bên ngoài muốn làm chuyện gì cũng rất dễ dàng.”

Mất thấy nam nhân lừa gạt chưa tiêu này lại muốn bùng lên, Vân Từ Mạn chẳng biết lúc nào đã chạy đến phía sau Thượng Quan Khinh Vân, phụ nhân âm thầm túm ống tay áo nữ nhi, ý bảo nàng không cần chống đối hắn nữa.

Thượng Quan Khinh Vân ban đầu thật đúng là muốn cùng nam nhân này tranh luận, nơi phong kiến luôn đặt ý nghĩ trọng nam khinh nữ này quả thực rất quá đáng, nàng phải cải tạo bọn họ một phen thật tốt mới được, luôn miệng xem thường nữ nhân, nữ nhân không có địa vị trong xã hội, không có địa vị trong gia đình, nàng chính là muốn hỏi một chút, vậy những người uy vũ hán tử như các người là được đến từ chỗ nào a? Không phải là từ trong bụng nữ nhân mà xuất ra sao?

Nữ nhân thì đã sao, nữ nhân thì cũng rất vĩ đại nha, chỉ vì phải sinh dưỡng một sinh mệnh, các nàng đều phải mạo hiểm tánh mạng nguy hiểm đi một vòng qua quỷ môn quan, có dễ dàng không?

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sát ruốc của Vân Từ Mạn, lời sắp thoát ra khỏi miệng, Thượng Quan Khinh Vân lại đành phải yên lặng nuốt vào trong bụng, nhưng mà trong lòng nàng cũng đã âm thầm quyết định chủ ý rồi, nói gì nàng cũng muốn tạo ra sự nghiệp của riêng mình, làm cho bọn người cổ nhân ngoan cố không đổi nhìn thấy, nữ nhân rốt cuộc có thể dựa vào hai tay của mình tự kiếm tiền nuôi sống bản thân hay không.

“Lão gia bớt giận, đều là do thiếp thân không tốt, sau này nhất định thiếp thân sẽ dạy bảo Văn nhi thật tốt.” Vân Từ Mạn có thể nhận thấy hai ngày nay tâm tình của hắn đều không được tốt, chỉ có thể hơi hơi run rẩy xoa dịu hắn.

“Đem nha đầu kia giám sát chặt chẽ một chút, đừng làm cho nàng ta cả ngày không có việc gì lại ở bên ngoài gây phiền toái, vậy thì còn ra thể thống gì nữa?” Thượng Quan Gia cau mày quát khẽ, nếu như hắn không có nghe lầm thì, Thượng Quan Khinh Vân còn đi đến cửa hàng đồ cổ của tam hoàng tử, một cô nương bị từ hôn như nàng, lại còn dám mỗi ngày đều ở bên ngoài dạo phố, người bên ngoài không biết đã bàn luận thế nào sau lưng hắn rồi.

“Dạ, thiếp thân đã hiểu.” Vân Từ Mạn cúi gầm đầu, ở trước mặt nam nhân này nàng hình như đều vĩnh viễn cúi đầu run rẩy, những lời nhiều nói nhất sợ cũng chỉ là “Vâng”, “Hiểu”.

Đôi mi thanh tú của Thượng Quan Khinh Vân hơi nhíu lại, nàng không thích thấy Vân Từ Mạn ở trước mặt Thượng Quan Gia đều luôn là tư thái như vậy, phụ nhân ngũ quan thanh tú vẫn mỹ lệ như cũ, đại khái là vì tâm thái điềm tĩnh, năm thánh ở trên mặt nàng ta cũng không lưu lại quá nhiều dấu vết, so ra còn xinh đẹp động lòng người hơn cả Liễu thị, nhìn qua, nàng ta còn hấp dẫn nhiều hơn cả ả.

Nàng nhất định sẽ giúp phụ nhân cải biến loại trạng thái trước mặt này, Thượng Quan Khinh Vân âm thầm hứa hẹn ở trong lòng, nàng không chỉ là muốn cải biến Vân Từ Mạn, càng muốn cải biến Thượng Quan Gia hơn, làm cho hắn phát hiện phụ nhân hắn luôn không đặt vào ở trong mắt là thiện lương cỡ nào, mỹ lệ cỡ nào a.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 41: Tìm chút tiết mục tiêu khiển

Tối hôm sau, màn đêm đã buông xuống, Thượng Quan Kinh Văn mới có cơ hội chuồn ra sân, Hồng Thước bị nàng túm đến phòng thay quần áo nam nhân, sau đó cũng tự mình thay đổi quần áo.

Nhìn một màn trước mắt, Hồng Thước sợ tới mức hít thở cũng không thông, căn bản nửa điểm cũng đoán không ra đại tiểu thư nhà nàng lại muốn làm gì!

“Đi, bồi bốn tiểu thư ra phố đi dạo, còn ở buồn trong phòng như vậy thế nào cũng sớm bị bệnh thôi à!” Khoé môi Thượng Quan Kinh Văn câu lên, khuôn mặt cười thật xấu xa, không cho Hồng Thước có cơ hội mở miệng cự tuyệt, nàng liền một hơi kéo nàng ta chạy đến Lê Hoa Uyển.

Cho đến khi ra đến cửa viện Lê Hoa Uyển, Hồng Thước mới dám thở phà phò đề thấp tiếng nói nói: “Đại tiểu thư, buổi sáng phu nhân đã nói qua, không thể để cho người ra ngoài, bằng không lão gia mà biết sẽ mắng chửi người...”

“Nha đầu ngốc, đó là lời nói ban ngày, bây giờ trời cũng đã tối rồi, chúng ta có thể đi ra ngoài hít thở không khí rồi.” Thượng Quan Kinh Văn nhìn Hồng Thước chớp chớp hai mắt, mắt to linh động lộ ra tinh quang giảo hoạt.

Hồng Thước nhất thời không biết phải nói gì, trong lòng yên lặng cân nhắc bản thân nên nói như thế nào, chỉ là còn chưa đợi lời của nàng nghĩ ra được, Thượng Quan Kinh Văn đã kéo nàng từ cửa sau chuồn ra khỏi phủ.

Trên đường cái nhìn quanh, nơi nơi đều treo đèn lồng đỏ thắm, không khí thật náo nhiệt, Thượng Quan Kinh Văn không nghĩ tới đời sống về đêm của cổ đại cũng có thể hấp dẫn như vậy, Yên Hoa bên trái nơi đầu hẻm xuất ra những giọng nói phi dương kiều mị, nữ tử nơi này ăn mặc gọi cảm tựa hồ không có cổ kị gì, ngang nhiên đứng ở thanh lâu ở phía trước lối kéo khách nhân.

“Đại tiểu thư, đừng có nhìn, chúng ta vẫn là đi thôi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồng Thước xấu hổ đến đỏ bừng, chẳng qua cũng chỉ là nhìn đến một cái xa xa như thế, nàng cũng đã cảm thấy thẹn thùng đến nỗi muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

“Đi! Người xem, kia không phải là tam hoàng tử sao?” Ánh mắt Thượng Quan Kinh Văn lơ đãng liếc mắt, liền chú ý bên cạnh Yên Hoa ở đầu ngõ có một bóng dáng quen thuộc, không phải tam hoàng tử thì là ai?

Chỉ thấy hắn bây giờ đang cùng một nam nhân lồi lõm kéo kéo, người nam nhân kia nhìn cũng có chút quen mắt, đôi mi thanh tú của Thượng Quan Kinh Văn nhú lại lâm vào trầm tư, nàng nhớ ra, nam nhân kia chính là người mà lần trước nàng cùng Hồng Thước đến cửa hàng đồ cổ của tam hoàng tử gặp được!

Nàng nhanh chóng kéo Hồng Thước đến chỗ tối núp vào, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm hai nam nhân đang đứng cách đó không xa, lực chú ý toàn bộ đều dồn lên trên người bọn họ, nhìn hai đại nam nhân bọn họ đứng bên đường do dự, quả thực có chút không bình thường, quan trọng nhất là sắc mặt hai người khác xa dị thường, trên mặt tam hoàng tử treo nụ cười lúng túng, nhưng là đang cùng đối phương nói tốt cái gì đó, nhưng đối phương căn bản nửa điểm cảm kích cũng không có, sắc mặt vẫn xanh mét như cũ, từng mắt nhìn chằm chằm hắn.

Hai người đứng ở đầu hẻm một hồi lâu, người một lời ta một tiếng lời kéo, cuối cùng giống như đạt được thỏa thuận, Nam Cung Nguyên Thác đi theo nam nhân kia cùng nhau biến mất ở đầu ngõ.

“Đi, đi qua nhìn thử một cái nào.” Thượng Quan Kinh Văn nhin không được tò mò, đường đường là tam hoàng tử lại cũng có lúc phải ăn nói khép nép trước mặt vị nam nhân kia như thế, sắc mặt đối phương xanh mét, hắn lại còn muốn bồi khuôn mặt tươi cười, quả thực có chút không bình thường, vừa đúng lúc nàng đang nhàn rỗi đến phát chán, tất nhiên phải giúp chính mình tìm tiết mục tiêu khiển một chút.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Tính khí thật lớn

Ngõ nhỏ này tuy rằng chỉ cách phố Yên hoa một con phố, nhưng lại rất yên tĩnh, Thượng Quan Kinh Văn kéo Hồng Thước đi theo ở phía sau rất xa, lại không nghĩ bị hai nam nhân kia đã phát hiện các nàng đang theo dõi.

Lúc quẹo khúc quanh, hai nam nhân kia đột nhiên không thấy đâu, đôi mi thanh tú của Thượng Quan Kinh Văn nhú chặt, nâng tay đỡ tường, cũng rất sợ bị bọn họ phát hiện, nên đã đi rất xa không ngờ lại đánh mất dấu vết của bọn họ, xem ra vừa rồi hai người bọn họ lén lút như vậy, nhất định là đang cất giấu bí mật gì đó không thể để cho người khác biết.

“Đại tiểu thư, chúng ta trở về đi!” Hồng Thước có chút khẩn trương sợ hãi, vừa rồi ở trên đường cái đèn đuốc còn sáng trưng, mà lúc này vào ngõ nhỏ, ánh sáng càng lúc càng mờ, nàng cũng càng lúc càng khẩn trương, vạn nhất gặp phải đạo tặc cướp sắc gì đó, hai người các nàng là những cô gái nhu

nhược làm sao là đối thủ của bọn họ, đến lúc đó...

Hồng Thục căn bản cũng không dám tiếp tục suy nghĩ nữa, Thượng Quan Khinh Vân ngay cả nghe cũng không thèm nghe, mà chỉ tò mò nghiêng đầu thăm dò nơi rẽ ngoặt của ngõ nhỏ, có một phiến cửa màu đồng, đèn lồng treo ngoài cửa cũng rất khác biệt, cảnh trí có chút tương tự trong cung đã thấy qua, ngõ nhỏ âm trầm u uất thế nhưng còn có một nơi thanh nhã như vậy, quả thực làm cho người ta có chút tò mò rốt cuộc nơi là như thế nào a.

Giọng nói Hồng Thục theo bên tai truyền đến, thúc giục Thượng Quan Khinh Vân sớm trở về một chút, nàng đành phải miễn cưỡng gật đầu, chậm rãi đem tầm mắt từ nơi không xa thu lại, đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy trong ngõ nhỏ truyền đến những giọng nói nữ nhân kiều mị, trong đó có một giọng thô bạo gầm thét: "Mẹ nó cho rằng chính mình là cái gì chứ, buổi tối hôm nay lão nương cố tình không quan tâm bản thân dơ bẩn, còn tự mình đi đến Sâm Lâm Nhục hưởng thụ tiêu sái khoái hoạt, tiểu hùng hùng của ta còn đang chờ ta!"

Nghe khẩu khí nói chuyện này, hẳn là cô nương trong thanh lâu trên phố Yên hoa, nhưng đêm hôm khuya khoắt các nàng không làm ăn buôn bán lại chạy tới hẻm nhỏ yên tĩnh này làm cái gì? Đáy mắt Thượng Quan Khinh Vân xẹt qua một tia nghi hoặc, nếu lời nói vừa nàng không có nghe sai thì, cô nương vừa rồi là đang nói nàng ta muốn tới Sâm Lâm Nhục đi tiêu sái khoái hoạt, Sâm Lâm Nhục là chỗ nào? Chẳng lẽ là...

Đôi mắt nàng không khỏi ngẩng lên nhìn về hướng đèn lồng cung đình đang treo cao kia, lại cảm thấy phía sau cửa đồng kia đang cất giấu bí mật gì đó, có lẽ... Tam hoàng tử cùng nam nhân xa lạ kia cũng đi vào cũng không chừng.

Tiếng nói kiều mị càng ngày càng gần, hình như chú ý đến hai bóng đen ở chỗ tối, tiếng nói của hai vị cô nương đang nói chuyện đột nhiên im bặt, ngay cả bước chân cũng từng bước chậm lại, chậm rãi, chậm rãi, lại thật chậm rãi...

Bốn chân đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Thượng Quan Khinh Vân cùng Hồng Thục, trong đó có một vị cô nương trang điểm lòe loẹt, khuôn mặt nhỏ nhắn hình như muốn áp sát mặt Hồng Thục, nương theo ánh sáng đỏ sẫm của đèn lồng truyền đến, nàng ta trái phải nhìn nhìn Hồng Thục, lại nhìn nhìn Thượng Quan Khinh Vân, đột nhiên cười kiều mị, tiếng nói như chuông bạc dần dần xuất ra: "Hai tiểu ca thật tuấn tú nha. Uy! Các người đứng ở chỗ này làm cái gì a? Là lâm nhục mới tới sao? Các tỷ tỷ hôm nay đến ủng hộ các người nha..."

Hồng Thục căn bản chưa từng gặp qua tình huống này, trong khi một trong hai nữ tử kia vươn tay ra muốn sờ sờ mặt nàng, nàng theo phản xạ có điều kiện tránh thoát, chỉ cảm thấy nữ tử thanh lâu quá bẩn, nàng không đồng ý để cho các nàng đụng tới mình.

"Chắc chắc chắc, tính khí thật lớn nha. So với tiểu hùng hùng của còn muốn quật cường hơn a, nhưng mà... Tỷ tỷ thích. Đi thôi! Buổi tối hôm nay tỷ tỷ rất cao hứng, tùy các người ra giá."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cung nữ cũng tìm niềm vui

Hai nữ nhân hào phóng cười to hai tiếng, nâng cao ngực, lắc lắc mông đẹp dẫn đầu đi về phía trước, thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn hai người Thượng Quan Khinh Vân, gắt giọng: "Hai người các người còn không mau đi nhanh một chút."

Hồng Thục gắt gao kéo cánh tay Thượng Quan Khinh Vân, khẽ thấp tiếng nói nói: "Đại tiểu thư, không thể đi..."

"Chẳng lẽ các nàng thật sự có thể đem chúng ta ăn sao? Đi, đi xem một chút." Đáy mắt Thượng Quan Khinh Vân cũng là viết hai chữ hưng phấn, bởi vì nàng thấy hai nữ tử kia đúng là hướng tới phiến cửa màu đồng kia đi đến, rất nhanh nàng liền có thể biết rốt cuộc trong đó là đang cất giấu cái bí mật gì.

-----dãy phân cách hoa lệ-----

Thượng Quan Khinh Vân tận mắt nhìn thấy hai nữ tử kia liên tục gõ ra ba tiếng lên cửa đồng, tạm dừng một chút, lại gõ tiếp hai cái, tiết tấu này giống như là ám hiệu, càng thần kỳ là, ngay khi tiếng gõ cửa kết thúc, phiến cửa màu đồng kia thế nhưng lại tự động mở ra.

Bên trong cửa không có người trông coi, Thượng Quan Khinh Vân vội kéo Hồng Thục về mặt không vui đi theo hai nữ nhân phía trước đi vào, đi vào bên trong mới phát hiện, quả thực nơi này cùng bên ngoài chính là hai thế giới.

Rõ ràng đã là ban đêm, bầu trời đêm yên tĩnh như một tấm màn nhung màu đen mềm mại, rù xuống làm cho bầu trời đêm càng thêm sặc sỡ, mà khi Thượng Quan Khinh Vân rảo bước tiến vào bên trong cửa đồng, khung cảnh bên trong lại đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng như ban ngày, tranh vẽ thanh nhã, yến tiệc linh đình, hành lang, đình viện, trong phòng tất cả đều là nam nhân tướng mạo tuấn mỹ, quả thực làm cho nàng cảm giác như đang đi tới một thế giới khác.

Từng đợt giai điệu thanh thúy từ bên trong truyền ra, tràn ngập tất cả không gian, cảm giác ôn nhu giống như một luồng gió xuân đang phả vào mặt, thấm vào ruột gan, Thượng Quan Khinh Vân vội nghe liền biết người đánh đàn bản lĩnh cực kì thâm hậu, mỗi một giai điệu hạ xuống, đều có thể chạm vào nơi mềm mại sâu trong nội tâm nhất, từng một thanh âm, giống như rơi vào thế giới tinh linh, biến mất ở trong không khí...

"Tiểu hùng hùng, buổi tối hôm nay tỷ tỷ muốn người!"

Thượng Quan Khanh Văn thấy hai nữ tử cùng vào vừa rồi không có một tí ngượng ngùng nào, vào nhà liền tiến lên trái ôm phải ấp, đột nhiên như nhớ tới cái gì đó, ngoái đầu nhìn lại chỉ về hướng Thượng Quan Khanh Văn, nói: "Người kia mới tới rất tuần tú, buổi tối hôm nay để cho hắn bồi tỷ tỷ vui vẻ cũng rất tốt, tiểu hùng hùng, nói cái giá đi!"

Nam tử bị nữ nhân kia ôm vào trong ngực gọi là tiểu hùng hùng, trường bào hoa y đỏ như lửa, làn da trắng nõn giống như tờ giấy, chỉ cần liếc mắt một cái, bên trong nhóm người tuần nam này cũng chỉ có hắn là đẹp mắt nhất.

Nơi này... Sẽ không phải là tiệm vịt đi? Mắt nước của Thượng Quan Khanh Văn xẹt qua một tia dị sắc, nhìn tình hình này thực sự rất giống chuyện nàng nghĩ đến, hai ngõ nhỏ liền nhau, một bên là tiệm gà, một bên là tiệm vịt, thật đúng là tuyệt phối nha!

"Hai người kia không phải là người của ta. Hồng tỷ, ngươi tại sao lại đem người ngoài vào đây?" Cao Hùng không vui nhũu chặt lông mày, nơi này ban đầu chính là do chủ tử ở Hạ Thương Quốc thành lập một cứ điểm, vì muốn che dấu tai mắt người khác, cũng là vì tìm hiểu tin tức, mới cố ý mở gian Nhục Lâm này. (Nhục lâm đại khái là kỹ viện nam dành cho nữ nhân, cũng giống như kỹ viện nữ dành cho nam nhân)

Gian nhục lâm này không chỉ có cung nữ tới tìm niềm vui, nếu là nam nhân có hứng thú, đương nhiên cũng có thể tìm đến để vui vẻ, trong cung cũng có công công có khi cũng sẽ đến nơi này tiêu khiển tìm niềm vui, nhưng mà khách nhân mỗi khi lui tới đều nhận ra, nhưng hai khuôn mặt xa lạ xuất hiện đêm nay này, vẫn là lần đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tìm chỗ không người làm thịt các nàng

"A? Bọn họ không phải người bên trong Nhục Lâm?" Hồng tỷ nao nao, cảm thấy khuôn mặt Cao Hùng đang dần trầm xuống, vừa sợ vừa e ngại, ôm chặt cánh tay nam nhân liền tiếp chịu tội: "Tiểu hùng hùng, thực xin lỗi, người ta không có cố ý. Bây giờ ta liền đuổi hai người bọn họ đi là được chứ gì? Buổi tối hôm nay hay là ngươi tiếp đãi ta đi, ngươi ra giá bao nhiêu bạc cũng được."

Nếu đôi là ngày thường có nữ nhân làm nũng, tất nhiên là hắn sẽ tiếp đó chiều chuộng đối phương, nhưng buổi tối hôm nay sắc mặt của Cao Hùng lại rất nghiêm túc, không chớp mắt nhìn chằm chằm Thượng Quan Khanh Văn cùng Hồng Thục, không có nửa điểm thả lỏng.

"Hai người các ngươi... Nữ giả nam trang trà trộn vào đây, rốt cuộc có mục đích gì?" Cao Hùng thế nhưng lại liếc mắt một cái liền có thể nhận ra các nàng thân là nữ giả nam trang, đem ấy khiến cho Thượng Quan Khanh Văn có chút ngoài ý muốn, cho dù là vừa rồi ngay cả hai nữ nhân Hồng tỷ kia, cũng không thể nhận ra thân phận của Hồng Thục, nhưng nam nhân trước mắt kêu là tiểu hùng hùng này, chỉ cần liếc mắt liền nhìn ra manh mối, nhãn lực lợi hại như vậy, có thể thấy bối cảnh của hắn cũng sẽ không đơn giản.

Thượng Quan Khanh Văn bĩu môi, liếc mắt nhìn Hồng Thục, nha đầu kia đã sớm sợ tới mức thở cũng không dám thở mạnh, nàng đành phải quay đầu lại một mình hăng hái chiến đấu, về mặt vô tội nhìn Cao Hùng lắc đầu, chớp chớp hai mắt: "Là hai người các nàng để cho chúng ta vào..."

Mắt Cao Hùng lộ vẻ nghi ngờ, nhìn thoáng qua Hồng tỷ, Hồng tỷ áp a áp ứng nói: "Quả thật là ta kêu các nàng vào, nhưng... Nhưng là do ta nghĩ rằng các nàng là người Nhục Lâm, hơn nữa ta căn bản cũng không biết các nàng là nữ nhân nha."

"Bên ngoài ầm ĩ như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?" Một giọng nói trầm thấp thuần hậu như rượu ngon từ trên đỉnh đầu truyền đến, tầm mắt mọi người đều theo hướng đó nhìn lên.

Vừa ngẩng đầu lên, liền chạm ngay cặp mắt thâm thúy đen sâu, đúng là nam tử nàng ở cửa hàng đồ cổ gặp được, thân hình cao lớn tinh tráng so với nam nhân ở Hạ Thương Quốc hơi cao lớn hơn một chút, cả người tản ra khí thế không cho người khác cự tuyệt, trong đôi mắt cường ngạnh mang theo khí phách cấp bách, mà tuần nhan kiên nghị suất khí kia, càng mê hoặc chứng sinh hơn.

Bạch Hoa Trần hôm nay một thân trường bào đen tuyền, hoa văn được dùng chỉ kim tuyến thêu lên, vừa cao quý vừa tinh xảo.

Hiện tại thấy Thượng Quan Khanh Văn cùng Hồng Thục xuất hiện, mắt phượng của hắn híp lại, lông mi thật dài rũ xuống một mảnh màu xanh nhạt như bóng ma, khiến cho ánh mắt sáng ngời bị bóng tối kia càng trở nên nồng lung thôi, hình như có một tia ánh trắng bị nghiền nát trong đó, hoa trong gương, trắng trong nước hoàn mỹ không thể chạm vào.

"Bọn họ là người loại nào?" Mắt ung lợi hại của Bạch Hoa Trần nhìn chằm chằm về phía Thượng Quan Khanh Văn cùng Hồng Thục.

"Nữ giả nam trang lẫn vào trong nhóm người xa lạ." Cao Hùng mặt không biểu tình, khoé môi nâng lên, yên tĩnh làm cho người cảm thấy rừng rậm cả mình.

"Tìm chỗ không người, làm thịt!" Bạch Hoa Trần nhàn nhạt bỏ lại một câu, cũng không quay đầu liền trở về phòng, nhưng những lời hắn bỏ lại này, cũng đã làm cho Hồng Thục cả người thiếu chút nữa liền xụi lơ ngã xuống đất.

May mà Thượng Quan Khanh Văn nhanh tay đỡ nàng, bắt quả trái tim nhỏ của nàng vào lúc vừa rồi cũng nhảy lên một chút, chút nữa từ trong cổ họng

cũng nhanh vọt ra, nam nhân kia cho rằng bản thân là ai chứ? Nói giết liền giết, rốt cuộc có vương pháp hay không.

Nhưng nàng còn chưa kịp oán giận ra tiếng, liền thấy cái người Cao Hùng kia lệnh người của hắn túm lấy hai nữ nhân Hồng tử, mặt như băng sương : "Hai người các ngươi đều rút hết đi, đêm nay Nhục Lâm không tiếp khách."

Hai nữ nhân kia nao nao, các nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân này phát hỏa, nếu các nàng không đi, nói không chừng ngay cả các nàng cũng bị làm thịt mất, nghĩ đến lúc ném lên núi cho sói ăn, ngay cả cổ thi thể cũng không còn.

Không dám suy nghĩ chút nào nữa, hai nữ nhân lắc lắc mông to đầu cũng không dám quay lại, lập tức ba chân bốn cẳng liều mạng chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Đồng tính luyện ái

Cao Hùng phát tay, âm nhạc nhộn nhạo trong không khí liền ngừng lại, Thượng Quan Khinh Văn cười lạnh một tiếng: "Biết được chân tướng, liền muốn đóng cửa giết người sao? Các ngươi rốt cuộc có còn biết vương pháp hay không?"

Hình như không nghĩ đến tình cảnh trước mắt này, nữ nhân này còn có thể thờ ơ đối mặt hán như thế, đáy mắt thâm thúy của Cao Hùng xẹt qua một tia phức tạp, chỉ là, Hồng Thục đứng bên cạnh Thượng Quan Khinh Văn đã sớm không còn cách nào bình tĩnh nữa, tiểu nha hoàn khản khản trương đến nỗi cả người đều run rẩy.

"Nơi này là nhục lâm, chủ tử nhà ta chính là vương pháp!" Khoé môi Cao Hùng gọi lên một nụ cười tà mị, ánh mắt lạnh lạnh âm u, ngón tay đồng thời cũng chỉ lên lầu, chính là vị trí vừa rồi của Bạch Hoa Trần xuất hiện.

Nhưng mà giờ phút này, ngay tại vị trí trên kia lại xuất hiện gương mặt khác rất quen thuộc, Nam Cung Nguyên Thác không thể tin mờ to hai mắt, kinh ngạc nhìn gương mặt tuyệt mỹ phía dưới nàng... Nàng tại sao lại ở chỗ này?

"Tam hoàng tử? Không chỉ có hắc điểm này là do người mờ!" Thương Quan Khinh Văn rốt cuộc cũng nhìn thấy người quen, không chút suy nghĩ liền đi về hướng trên lầu, Cao Hùng xoay người đi qua, thoải mái ngăn cản đường đi của nàng.

"Buông nàng ấy ra!" Tiếng nói của Nam Cung Nguyên Thác từ trên lầu truyền đến, mắt tự nhiên hăng giọng một cái, ở đây gặp người không nên gặp, thực sự làm cho hắn cảm thấy có chút lúng túng.

Thân người Cao Hùng cúi xuống, nhìn về phái Nam Cung Nguyên Thác, thấy chỗ cửa sổ phía sau hắn, Bạch Hoa âm thầm gật đầu với hắn, thấy thế hắn mới buông tay, để cho Thương Quan Khinh Văn lên lầu.

"Thượng Quan đại tiểu thư, người... Người làm sao có thể ở chỗ này? "Nam Cung Nguyên Thác không thể không thừa nhận. Vừa rồi Bạch Hoa Trần đi ra ngoài nói chuyện, hắn ngồi ở trước cửa sổ đã nhìn thấy Thượng Quan Khinh Văn, lại không thể trong một cái liếc mắt liền có thể nhận ra nàng, cho đến khi nữ tử của khuôn mặt ấy mở miệng nói chuyện, hắn mới giật mình ngã xuống ghế, không nghĩ tới người mà Bạch Hoa Trần vừa rồi hạ lệnh cho người làm thịt lại chính là hai người các nàng.

"Những lời này hẳn nên là ta hỏi tam hoàng tử mới đúng đi? Người vì sao lại ở chỗ này? Theo như ta biết... Nơi này lại là một gian nhục điểm, chẳng lẽ tam hoàng tử là đoạn tụ chi phích?" Thượng Quan Khinh Văn hỏi ngược lại, mắt như nước nhìn không được liếc mắt nhìn nam nhân phía sau cửa sổ.

Bạch Hoa Trần đang ngồi phía sau cửa sổ sau lưng Nam Cung Nguyên Thác, liền trở thành bóng đen ngồi ở sau lưng, vô tình quét mắt về phía Thượng Quan Kinh Văn, sóng mắt cực kỳ giống ánh trăng lạnh như tuyết đêm trên bầu trời, lạnh đến nỗi làm cho người khác run sợ.

"Khụ... Việc này, chuyện hôm nay người nhất định không thể nói cho bất luận kẻ nào biết, hiểu chưa?" Nam Cung Nguyên Thác theo trong mắt nàng có thể nhìn thấy các loại biểu tình nghi hoặc kỳ cục, nhưng mà hắn hình như cũng không nhân rồi giải thích được điều gì, nghĩ đến tình huống trước mắt như vậy càng giải thích, chỉ là càng nói càng đen tối.

Thượng Quan Khinh Văn nhìn dáng vẻ lén lút của hắn, càng thêm xác định suy đoán trong lòng mình là không sai, chỉ thấy vẻ mặt nàng ngưng trọng chống lại con người thâm thúy của hắn, đứng đắn nói : "Bốn tiểu thư cũng không phải là loại người thích nói chuyện của người khác, chỉ là nghĩ mãi không hiểu... Tam hoàng tử là nam tử tuấn mỹ, tuấn tú lịch sự, ngọc thụ lâm phong như vậy, nhưng vì sao lại là... Ai! Nữ nhân trên đời nhiều như vậy! Làm sao có thể một người cũng không hợp ý a..."

Thượng Quan Khinh Văn liên tục lắc đầu lại thêm thờ dài, Nam Cung Nguyên Thác là một đại nam nhân, quả thực cũng không có cách nào đối mặt với ánh mắt của nàng, trong đầu nữ nhân nàng rốt cuộc là đang nghĩ cái gì a? sẽ không thật có rằng hắn thích nam nhân đi? Thấy giọng điệu chắc chắn của nàng như thế, hắn biết bản thân hôm nay chính là tú tài gặp bình, có lý cũng nói không rõ.

"Người... Người vẫn là nhanh chóng... đi đi! Cũng không cần đến nơi như vậy nữa..." Nam Cung Nguyên Thác đẩy Thượng Quan Khinh Văn đi xuống lầu, phía sau lại truyền đến giọng nói khàn khàn lười nhát của Bạch Hoa Trần---

“Tam hoàng tử, thời hạn ba tháng, ngươi cũng đừng quên!”

“Đã biết rồi, bốn vương bán mình cho ngươi còn không được sao?” Nam Cung Nguyên Thác không kiêng nể ngoài đầu tròn mắt nhìn lại hắn, tức giận đáp.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thái: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Tam hoàng tử đừng xem thường người khác

Đêm cuối xuân, ôn nhu ướt át, trong không khí ngập tràn hương thơm hoa lê, an tĩnh nghe tiếng đàn chậm chậm khinh ngâm dần dật xuất ra, ánh trăng chiếu sáng một mảnh mây bạc.

Nam Cung Nguyên Thác mang Thượng Quan Khinh Văn cùng Hồng Thục đưa ra nhục lâm, vừa ra khỏi cửa, hắn liền nhăn lông mày hỏi: “Hai nữ hài tử các ngươi, loại địa phương này cũng không phải là nơi các ngươi có thể đến...”

Nghĩ đến vừa rồi trong Ngưu Lang điểm, nếu không phải hắn kịp thời nhận ra giọng nói của nàng, chỉ sợ Thượng Quan Khinh Văn cùng nha hoàn bên người của nàng giờ phút này đã biến thành hai u hồn u uẩn, nghĩ đến đây, ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Nguyên Thác càng thêm lạnh băng.

Tuy rằng màn đêm rất tối, nhưng Thượng Quan Khinh Văn lại có thể cảm nhận rõ ràng được đay mắt lạnh thấu xương của nam nhân bên cạnh, tuần nhan nghiền ngẫm trên tức giờ phút này cũng trở nên hung ác nham hiểm, lộ ra sát khí.

“Tam hoàng tử yên tâm, bốn tiểu thư sẽ thay ngươi bảo vệ bí mật này...” Đáy mắt Thượng Quan Khinh Văn loé ra ánh sáng mê muội bất định, biểu tình trên mặt hắn ngược lại chọc nàng rất buồn cười, tối nay tuy rằng bị một trận sợ bóng sợ gió, nhưng lại có thể coi như thu hoạch rất phong phú đi, thật không nghĩ tới thân là thiên hạ đệ nhất tứ đại nữ nam – Nam Cung Nguyên Thác, thế nhưng lại là gay a.

Nàng chớp hai mắt nhìn về phía hắn, dáng vẻ thần bí hê hê nói, ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Nguyên Thác càng thêm âm trầm, ắt ung đột nhiên xẹt qua một tia linh quang, lại ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm mặt Thượng Quan Khinh Văn, vẻ mặt nghiêm cần nói: “Vậy bốn vương trước hết cảm tạ Thượng Quan đại tiểu thư, chuyện này liên quan đến danh tiết của bốn vương, ngươi nhất định phải thay ta bảo vệ bí mật này.”

Hồng Thục đứng một bên trừng lớn mắt lớn miệng, làm cho ánh mắt nam tử như có như không đảo qua trên người nàng, đầu nhỏ của nha đầu kia cũng liên tục gật gật như trống bỏi, cơ hồ ngay cả nghĩ cũng không nghĩ liền lên tiếng nói: “Nô tì cái gì cũng không nghe không thấy, nô tì cái gì cũng đều không biết.”

Hắn vừa lòng gật đầu, đột nhiên, Thượng Quan Khinh Văn như nhớ đến chuyện gì đó, nhân cơ hội này vừa lúc có thể hỏi một chút, nói: “Vừa lúc có chuyện muốn thỉnh giáo tam hoàng tử...”

“Chuyện gì?” Nam Cung Nguyên Thác hơi sững sờ, có vẻ có chút ngoài ý muốn, nữ nhân này còn có chuyện gì muốn thỉnh giáo hắn sao.

“Ở trong kinh thành muốn mở cửa tiệm, tiền thuê một năm cần bao nhiêu bạc?” Thượng Quan Khinh Văn từ trước đến nay đều luôn nghĩ tìm cách gây dựng lên sự nghiệp, tuy rằng Thượng Quan Gia vẫn chưa đáp ứng nàng, nhưng nàng vẫn như cũ không buông tha cho ý niệm này.

“Ngươi muốn mở tiệm?” Nam Cung Nguyên Thác một đường đưa các nàng trở về, đáy mắt lướt qua vẻ kinh ngạc, hắn còn chưa từng nghe qua, có cô nương mở tiệm làm ăn buôn bán, nhìn Thượng Quan Khinh Văn, ánh mắt càng thêm phức tạp.

“Ta nghĩ mở một phòng mạch, chuyên môn giúp cho người khác xem bệnh bốc thuốc.” Thượng Quan Khinh Văn thần nhiên nói, giống như đang nói đến chuyện rất bình thường, ánh mắt nam tử bên cạnh cũng càng ngày càng kỳ quái.

“Xem bệnh cho người khác, ngươi không sợ đem người điều trị chết hết sao?” Khoé môi Nam Cung Nguyên Thác đột nhiên gọi lên một nụ cười trên tức, vừa rồi nghe chuyện nàng muốn mở tiệm có chút bán tín bán nghi, lúc này lại càng tin rằng nữ nhân này là đang cùng hắn nói giỡn nhá.

“Ngươi...” Bước chân Thượng Quan Khinh Văn ngừng lại, nhìn chăm chăm nam tử, bộ dáng nghiêm trang nói: “Tam thái tử đừng xem thường người khác, nếu có cơ hội, bốn tiểu thư nhất định sẽ chứng minh cho ngươi thấy.”

“Cơ hội? Đương nhiên là có cơ hội, trước mắt vừa lúc có một cơ hội rất thích hợp, hai ngày sau trong chốn giang hồ sẽ có một cuộc chiến y thần, nếu đại tiểu thư có can đảm, không ngại thì đi thử một lần.” Nam Cung Nguyên Thác mở miệng rõ ràng đều lộ ra ý tứ khinh miệt khiêu khích, hắn nhận định lời nói vừa rồi của Thượng Quan Khinh Văn ở trước mặt hắn chính là đang khua môi múa mép.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thái: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 47: Hai người cùng cưới một con ngựa

Thượng Quan Khinh Văn cười mỉm, thoát nhìn thông dong ưu nhã, toàn thân toả ra tinh quan tự tin, phong tình cười tươi một cái, cơ hồ đều làm cho nam nhân không dám thờ mặt.

“Được! Một khi đã như vậy, vậy chuyện này phải làm phiền tam hoàng tử dẫn đường, bốn tiểu thư nguyện ý tham gia cuộc chiến y thần lần này.”

Đội Nam Cung Nguyên Thác lấy lại tinh thần, thì Thượng Quan Khinh Văn đã cùng Hồng Thước đã đi vào cửa sau của Thừa tướng phủ từ lâu, chỉ còn lại một mình hán ngơ ngác đứng tại chỗ, trong đầu lại không ngừng hiện ra một khuôn mặt tươi cười thanh lệ thoát tục, lắc đầu, hán đây là làm sao vậy?

--- -----dây phân cách hoa lệ-----

Hai ngày qua đi, hôm nay cũng chính là ngày ước định tham gia chiến thần y của Thượng Quan Khinh Văn cùng Nam Cung Nguyên Thác.

Hồng Thước lên lúc ló đầu ra khỏi phòng, đi trước nhìn xem phu nhân có ở trong sân không, trải qua mấy ngày nay, cán cân trong lòng của tiểu nha đầu này hiển nhiên đã hoàn toàn nghiêng về phía đại tiểu thư Thượng Quan Khinh Văn, ban ngày bồi nàng ở trong phòng nghiên cứu chế tạo dược vật, buổi tối bồi nàng đi chợ mua dược liệu cần dùng cho hai ngày sau.

Chuyện này hết thảy đều được tiến hành vào buổi tối, lên lút, cũng rất kích thích, Hồng Thước bình sinh vẫn là lần đầu ném trái tư vị khoái lạc này, tuy rằng nội tâm không khỏi có chút sợ hãi bị phát hiện, nhưng vì thế cũng gây cho nàng thật nhiều vui vẻ, cả cuộc đời giống như trong nháy mắt liền biến thành ngũ vị, ngày so với trước kia càng phong phú hơn nhiều.

“Đại tiểu thư, không thấy phu nhân ở trong sân.” Hồng Thước ngoái đầu nhìn lại về phía Thượng nhảy nháy mắt, đại tiểu thư hôm nay trang điểm rất anh tuấn, suất khí cực kỳ.

Thượng Quan Khinh Văn hôm nay một thân đồ sẫm, hoa văn được thêu bằng chỉ bạc, mái tóc dài được Hồng Thước tinh tế búi lên, vài lọn tóc thừa bên tai khẽ rũ xuống, càng làm tăng thêm vẻ kiều mị của nàng, tay tùy ý từ cửa sổ hái một đoá mai trắng cài lên búi tóc, xa xa nhìn lại, phong thái giống như một đám mây trắng tinh mỹ.

“Vậy chúng ta nhanh chóng đi thôi!” Thượng Quan Khinh Văn thu xếp lưu loát, không thêm nghĩ nhiều, bởi vì Thượng Quan Gia đã dặn, cho nên mấy ngày gần đây, Vân Từ Mạn ban ngày đều luôn đem nàng nhìn lom lom, không cho nàng đi ra khỏi Lê Hoa Uyển nửa bước, chỉ là nàng ấy không biết, nữ nhi bảo bối của nàng ban ngày đều ngoan ngoãn trốn ở trong phòng chế dược, ban đêm tất nện liền mạng theo nha hoàn ra ngoài du ngoạn.

Chủ tớ hai người cứ thế một đường chạy chậm, vẫn đi cửa sau như trước, rất xa liền nhìn thấy tam hoàng tử Nam Cung Nguyên Thác, hán cười một con ngựa trắng rần rần, bạch mã có bộ lông trắng như tuyết, cặp mắt tối om kia cực kì hữu thần, vừa nhìn liền biết là một con ngựa tốt rất có linh tính.

“Tam hoàng tử vì sao lại chỉ cười đến một con ngựa?” Đôi mi thanh tú của Thượng Quan Khinh Văn nhíu lại, vậy nàng cùng Hồng Thước phải đi như thế nào?

“Bốn vương ban đầu cũng chỉ đồng ý mang theo một mình người, là người tự mình phá vỡ kế hoạch!” Ánh mắt Nam Cung Nguyên Thác nhàn nhạt liếc qua Hồng Thước, ý tứ rõ ràng nàng ta chính là một người dư thừa.

“Ý tứ của tam hoàng tử là... Vốn định để cho bốn tiểu thư cùng người cười trên một con ngựa?” Về mặt Thượng Quan Khinh Văn tà mị liếc nhìn hán, ản ản hỏi lại.

“Tuy là có chút uỷ khuất bốn vương, nhưng trước mắt đang vội, cũng không thể quan tâm nhiều như thế.” Nam Cung Nguyên Thác khẽ thờ dài, chỗ sâu nơi đáy mắt lại lộ ra tia giao hoạt nhẹ nhàng.

Thượng Quan Khinh Văn nhìn hán một cái, khoẻ môi hơi hơi dương lên, thực nhìn không ra tên gay này còn rất kiêu ngạo.

“Hồng Thước, người đi về trước đi, nếu nương ta có hỏi, vừa lúc cũng có thể giúp ta che giấu.” Thượng Quan Khinh Văn nhìn về phía Hồng Thước, trước mắt cũng chỉ có thể làm như vậy, hiển nhiên Hồng Thước cũng không thể cùng nàng đồng hành.

Hồng Thước bĩu môi, dĩ nhiên có chút uỷ khuất, chi chi ngô ngô nói: “Nhưng mà đại tiểu thư đơn độc một mình ra ngoài, nó thì thật sự không yên lòng...”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Cuộc chiến thần y (1)

Nam Cung Nguyên Thác trên cao nhìn xuống, từ trên lưng ngựa ngưng trọng nhìn nàng ấy :”Có bốn vương ở đây, ngươi còn phải lo lắng sao?”

“Cũng bởi vì có tam hoàng tử, cho nên nô tì mới lo lắng...” Hồng Thước mân môi dưới, giọng nói càng lúc càng nhỏ, tuy rằng có duyên gặp mặt tam hoàng tử vài lần, có thể là do danh tiếng bên ngoài của tam hoàng tử rất tốt, cho nên nàng mới có hảo cảm với hắn. Nhưng mà buổi tối hôm đó lại để cho các nàng nhìn thấy hắn ở trong Ngưu Lang điểm, một người có cuộc sống hỗn loạn như thế, làm sao có thể làm cho nàng yên tâm được chứ?

Tuy rằng tiếng nói của Hồng Thước rất nhỏ, giống như nuốt vào trong bụng, nhưng mà Thượng Quan Kinh Văn cùng Nam Cung Nguyên Thác vẫn nghe được rất rõ ràng, Thượng Quan Kinh Văn nhàn nhạt cười, vỗ vỗ bờ vai của nàng ta nói :”Yên tâm đi! Tam hoàng tử chỉ thích nam nhân, cho nên hắn đối với bốn tiểu thư rất an toàn!”

Sắc mặt Nam Cung Nguyên Thác trên lưng ngựa lúc trắng lúc đen, hầu kết mất trật tự lẩn lộn xuống, hơn nửa ngày mới phun ra một câu :”Lên ngựa!”

Thượng Quan Kinh Văn cùng Hồng Thước gật đầu hiểu ý, nàng trực tiếp nhảy lên lưng ngựa, ngồi ở phía sau hắn, dây cương theo tay nam tử nhân lên, bạch mã dưới thân như tia chớp mà phi về phía trước, thật là chói mắt.

--- -----dãy phân cách hoa lệ-----

Chạy một hơi mấy trăm dặm đường, tốc độ ngựa dưới thân cuối cùng cũng chậm hoãn thông thả lại, theo đường núi phía trước mà đi lên, Thượng Quan Kinh Văn ngửa đầu nhìn lại, trời xanh Nam Kinh làm nổi bật ngọn núi màu xanh biếc này, giữa sườn núi thấp thoáng bóng dáng một trang viên.

“Kia là chỗ nào?” Thượng Quan Kinh Văn nhìn không được liền hỏi một câu, chẳng lẽ là nơi bọn họ muốn đến sao?

“Trang viên của băng hữu.” Nam Cung Nguyên Thác nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ.

Rất nhanh, hai người liền cưỡi ngựa vào trang viên, thạch bạch ngọc xây xong thành cửa vào, sắc trắng in hoa lấp đầy lối vào, cảnh trí rất đẹp, nếu là ở hiện đại, người có hào trạch ở lưng chừng núi như vậy, tuyệt đối chính là siêu cấp thổ hào nha!

Thượng Quan Kinh Văn thật sự rất thích nơi như vậy, không khí tự nhiên vờn quanh trong ngực, không khí mỗi một lần hít vào đều rất tươi mát, trong lúc nàng đang say mê cảnh sắc nơi này, đột nhiên như cảm nhận được chùm ánh sáng nóng rực sau lưng, hoàn hồn ngưng mắt nhìn lại, vừa lúc chạm phải một đôi con ngươi đen thâm màu hổ phách.

Lại là hắn? Thượng Quan Kinh Văn thật không ngờ, Nam Cung Nguyên Thác thế nhưng cũng đem tình nhân của hắn đến đây, tình cảm giữa hai người này thật đúng là phòng thủ kiên cố, không rời không xa nha.

Bạch Hoa Trần miễn cưỡng dựa vào một thân cây to, mắt ung u ám không chớp mắt nhìn chằm chằm hai người đang đến, tư thái ưu nhã, phiêu dật như tiên. Đầu ngón tay khớp xương rõ ràng vân về một phiến lá, ngón tay thon dài như bạch ngọc làm nổi bật phiến lá màu xanh, đẹp như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ được trên trời tạo ra.

Gió nhẹ thổi tới, tay áo màu trắng của hắn hơi phiêu đảng, hơi thở toát ra giống như tiêngiang trần, tuy là mặt không chút biểu cảm, nhưng dung nhan cũng không giảm nửa phần mỹ hoặc, ngược lại làm cho cả người hắn như bị bao phủ bởi một tầng khí chất thần bí nhân nhạt.

“Tam hoàng tử, tình nhân ngươi... Hắn đang ghen tị sao?” Thượng Quan Kinh Văn đề thấp tiếng nói, lên tiếng trừu tức nam tử ở phía trước.

“Có lẽ vậy!” Khoé môi Nam Cung Nguyên Thác gợi lên một nụ cười tà mị, tiếng nói thuần hậu giống như rượu ngon làm say lòng người.

Bạch mã ngừng lại, ánh mắt lạnh lùng của Bạch Hoa Trần quét qua trên người Thượng Quan Kinh Văn, cuối cùng rơi xuống trên mặt Nam Cung Nguyên Thác :”Ngươi tại sao lại dẫn nàng ta đến?”

“Nàng là tới tham gia chiến thần y...” Nam Cung Nguyên Thác cười trừu tức, nửa đùa nửa thật mở miệng.

Đầu lông mày Bạch Hoa Trần nhíu nhíu, ánh mắt không khỏi lưu trên mặt Thượng Quan Kinh Văn nhiều thêm hai giây, ánh mắt phút chốc căng thẳng, đột nhiên thốt ra :”Thác, ta có phải đã gặp nàng ở đâu rồi đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Cuộc chiến thần y (2)

Lời hắn nói ra, đáy mắt Nam Cung Nguyên Thác lướt qua một tia dị sắc, chỉ là rất nhanh liền trừu chọc cười đáp :”Trần, lần trước không phải ở trong nhục lân các ngươi đã gặp qua rồi sao?”

“Đêm đó ở Nhục lân... Chính là nàng ấy?” Bạch Hoa Trần thế nhưng lại thật sự không lưu ý đến, tối hôm đó hắn hình như ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn hai người nữ giả nam trang trà trộn vào nhục lân kia, cho nên hắn mới cảm thấy mình hắn là đã gặp nàng ta ở đâu đó.

Nhưng mà, không cho hắn có cơ hội nói chuyện nữa, Nam Cung Nguyên Thác đã đáp xuống đất, không kiên nhẫn đánh gãy đề tài này :”Nhóm thần y đều đã đến đủ chưa?”

“Còn thiếu vợ chồng Đông tà Tây độc. những người còn lại đều đã đến đông đủ.” Bạch Hoa Trần nhủ mày, lực chú ý bị Nam Cung Nguyên Thác thành công chuyển đi, suy nghĩ liền bay tới nơi khác.

“Thượng Quan đại tiểu thư, đi vào tìm chỗ trước đi!” Nam Cung Nguyên thác như giống như chủ nhân tiếp đón khách nhân, tuy rằng hắn chẳng phải chủ nhân của trang viên này, nhưng hắn cũng là bằng hữu tốt của chủ nhân trang viên.

Thượng Quan Khinh Vân đi vào đại đường, cửa gỗ tinh xảo khắc hoa, dùng trầm hương ngàn năm mà điêu khắc thành, khung cửa được nạm bằng vàng long lẩy, không khó nhìn ra chủ nhân trạch viện này rất xa hoa tỉ mỉ.

Trong đại đường đã có rất nhiều khách nhân đang ngồi, Nam Cung Nguyên Thác đề thấp tiếng nói giới thiệu lai lịch của những người ngồi trong phòng đó cho nàng biết----

“Lão nhân hồng y ngồi bên kia kêu là phúc thọ thần y, người đang mê đắm nhìn chăm chăm nha hoàn là Diệu thủ thần y của Tây Lương Quốc, còn người bộ dạng rất xinh đẹp bên kia... Giang hồ danh xưng hắn là Ngân cốt quý y, còn vị lão phu nhìn không chớp mắt, tài năng ngân châm của nàng ta đã đến trình độ xuất thần nhập hoá, lần trước bốn vương tểng cho người quyền Ma Môn Thần Châm, kia chính là tổ truyền cả nhà nàng ta...”

“Đã là tổ truyền của nhà nàng ta, vì sao lại có thể để rơi vào trong tay người?” Thượng Quan Khinh Vân đầu tiên là ngăn ra, kịp thời phản ứng bật thốt lên hỏi.

Lời này của nàng vừa nói ra, tuấn nhan của nam tử cứng đờ, bộ ngực nâng lên cao, đương nhiên đáp :”Ai quy định, tổ truyền nhà nàng ta gì đó liền nhất định phải ở nhà nàng ta chứ?”

Bạch Hoa Trần ban đầu một mực nhìn không chuyển mắt ngắm nhìn ngoài cửa sổ đột nhiên ngoái đầu lại nhìn về phía bọn họ, ánh mắt thâm thúy phút chốc trở nên căng thẳng----

“Thác, người vừa rồi nói... Quyền Ma Môn Thần lần trước là đưa cho nàng ta?”

Theo vào nhà đến bây giờ, Bạch Hoa Trần căn bản một mắt cũng không lướt qua bọn họ, không nghĩ tới đối thoại của bọn họ lại toàn bộ rơi vào tai nam nhân này, Thượng Quan Khinh Vân có chút không ngờ, mắt nước trong suốt một lần nữa nhìn về phía hắn, giọng nói lạnh lùng mang theo chế nhạo nhẹ nhẹ----

“Mỗi lần gặp mặt công tử không phải đều nói câu như đã gặp qua bốn tiểu thư ở đâu đó sao? Hai lần gặp mặt đều dùng một chiêu thức như vậy, công tử có thấy biệt pháp này không khỏi quá cũ đi, nhưng mà... Tâm tư của người bốn tiểu thư đã hiểu rõ. Yên tâm đi! Ta đối với tam hoàng tử một chút hứng thú cũng không có đâu a.”

Nàng vừa nói xong, đầu lông mày Bạch Hoa Trần nhướn chặt lại, lời nói của nữ nhân này dĩ nhiên có ý trong lời nói, nhìn môi nàng gợi lên tia cười quý dị yếu ớt kia, giống như một cây kim nhọn đâm sâu vào da thịt hắn, đau đớn khó chịu vô cùng.

“Thác---“ Bạch Hoa Trần không thích cùng nữ nhân lý luận, hắn đem tầm mắt trở về trên người Nam Cung Nguyên Thác, muốn nghe hắn làm thế nào giải thích với mình.

Con người của Nam Cung Nguyên Thác xoay vòng, đột nhiên ánh mắt nhìn về phía cửa :”Đến rồi, hai vị thần y chúng ta trông ngóng cuối cùng cũng đến rồi.”

Tầm mắt Thượng Quan Khinh Vân cũng nhìn theo, đường ngoài cửa, một đôi vợ chồng trẻ tuổi cùng nhau đi đến, nữ tử trong lòng ôm một hài tử, thoát nhìn rất nhỏ, bộ dáng ước chừng chỉ mới mấy tháng tuổi, nam tử nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai nàng ấy, chậm rãi mà đến.

Sau khi bọn họ đi vào, Thượng Quan Khinh Vân phát hiện khí sắc của bọn họ không tốt, so với mấy vị thần y khác, hai vị thần y này nhìn qua tiêu tụy rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Cuộc chiến thần y (3)

Mọi người mọi nơi, hai vị thần y Đông tà Tây độc cuối cùng cũng đã trình diện, mọi chuyện đều đã sẵn sàng, chỉ thiếu mỗi gió đông.

Nam Cung Nguyên Thác hằng giọng một cái, thấp trầm lên tiếng :”Các vị đều là thần y tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, hôm nay cố ý mời các vị đến đây là vì muốn chứng thực y thuật của ai mới là thiên hạ đệ nhất chân chính. Trừ bỏ phong hào y thần, còn có cả tiền thưởng phong phú, những điều này bên

trong thiệp mời đều đã có viết, các vị đã đến, liền chính là đã đồng ý tiếp nhận giao chiến lần giao chiến này.”

Nghe giọng điệu này, Thượng Quan Khinh Vân không thể không cho rằng, lần chiến thần y này hẳn là do Nam Cung Nguyên Thác một tay bày ra, nhưng mà làm cho người ta khó có thể lý giải là, hẳn vì sao phải làm như vậy? Chẳng lẽ hẳn thật sự rất rảnh sao?”

“Đây cũng là một cơ hội tốt, để cho chúng ta từng người so sánh, chứng thực ai mới là chân chính xứng đáng với phong hào thần y. Lão phu làm nghề y gần trăm năm, chữa bệnh cho người nhiều không kể xiết, chưa từng có người trị không hết bệnh.” Phúc thọ thần y đã sống qua trăm tuổi, khí sắc vẫn trắng hồng tự nhiên, lời nói lên đều đầu vào đó.

Lời nói hẳn vừa dứt, một giọng nữ liền từ từ cất lên: “Xem ra phúc thọ thần y đã nắm chắc mười phần có thể lấy được phong hào thần y rồi, một khi đã như vậy, dân nữ khẩn xin tam hoàng tử, đem cơ hội ra để thứ nhất cho dân nữ, như thế nào?”

Người nói chuyện chính là nương tử tây độc mới vừa vào cửa, sắc mặt của nàng ta thoạt nhìn rất tiêu tụy, giọng nói cũng lộ ra vẻ mệt mỏi, theo cái chớp mắt đầu tiên khi nhìn nàng ta từ cửa bước vào kia, Thượng Quan Khinh Vân liền chú ý đến đứa nhỏ trong lòng nàng ta, cảm giác có chút lạ, trong nhất thời lại không thể nói rõ có cái gì quái dị.

Nghe vậy, ánh mắt Nam Cung Nguyên Thác tối sầm lại, cùng Bạch Hoa Trần liếc mắt nhìn nhau, Bạch Hoa Trần mặt không biểu cảm gật nhẹ đầu, thấy thế hẳn mới ngoái đầu nhìn lại cười, thoải mái nói: “Đương nhiên không thành vấn đề, bốn vương ban đầu chỉ chuẩn bị một đề tài, bây giờ tây độc nương tử có thể gia tăng chút khó khăn, trận đấu này càng thêm đáng xem rồi.”

“Dựa vào cái gì để nàng ta ra đề mục, đây là không công bằng. Nàng ta tự mình ra đề mục, bản thân đương nhiên cũng có thể giải đề mục.” Ngàn cốt quý y không phục hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp che kín âm mai.

Nàng ta vừa nói xong, mọi người nhất thời đều đồng loạt ồ lên, tất cả đều cảm thấy lời Ngàn cốt quý y này nói rất có đạo lý, đúng lúc này, đông tà công tử cũng lên tiếng, lạnh lạnh nói: “Các vị không cần lo lắng, kỳ thực vợ chồng chúng tôi hôm nay xuất hiện tại nơi này, đều không phải vì muốn đoạt phong hào thần y của các vị, mà là... Vì bệnh của nữ nhi chúng tôi.”

Trong đại đường nhất thời yên tĩnh trở lại, không khí bình thường giống như đọng lại, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía hải tử trong lòng Tây độc nương tử, đứa trẻ kia hình như cũng không có gì khác thường, chỉ là làn da có chút trắng quá mức thôi.

“Đứa nhỏ này không khóc không nháo, rốt cuộc là chỗ nào không khỏe?” Phúc thọ thần y chậm rãi đứng dậy rời khỏi vị trí, đi đến trước mặt vợ chồng đông tà tây độc thì ngừng lại, vẻ mặt cẩn trọng nhìn đứa bé trong lòng tây độc nương tử.

“Nàng ấy năm nay đã ba tuổi.” Tây độc nương tử chỉ là nhân nhạ ném ra một câu như vậy, lại khiến cho mọi người đều chấn kinh.

Một đứa trẻ ba tuổi, nhìn qua lại giống đứa trẻ mấy tháng tuổi, thực sự rất quái dị.

“Tây độc nương tử sẽ không cố ý làm khó chúng ta đi? Đứa nhỏ này làm sao có thể ba tuổi được a?” Đôi mi thanh tú của Ngàn cốt quý y nhíu chặt, ánh mắt hiển nhiên lộ ra vẻ không tin tưởng.

“Nàng ấy nói không sai.” Tiếng nói trầm thấp của Thần Châm bà bà truyền đến, chỉ nghe bà ta trùng trùng hít một hơi dài, nói tiếp: “Năm đó nàng ấy sinh đứa nhỏ này, lão phu cũng có đi qua thăm, năm trước nàng ấy còn mang theo đứa nhỏ đến tìm lão phu, chỉ là... Lão phu cũng bất lực.”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Cuộc chiến thần y 4

Editor: tieudangnhi

Thần Châm bà bà cũng được coi như là vị trưởng bối đức cao vọng trọng, lời bà nói xong, vài vị thần y còn lại đều không còn lời nào để nói.

Kế tiếp, vài vị thần y đi đến bên cạnh đứa nhỏ, bắt mạch, xem tướng người, nhìn, sờ, khám, chỉ là đứa nhỏ ba tuổi này không chỉ nhìn qua chỉ như đứa nhỏ vài tháng tuổi, ngay cả chỉ số thông minh cũng rất thấp kém, tất cả vấn đề chỉ có thể hỏi lại phụ mẫu đứa trẻ - Đông tà công tử cùng Tây độc nương tử.

“Ta có một vấn đề---” Tiếng nói Thượng Quan Khinh Vân từ phía sau nhóm thần y đang bận rộn truyền đến, cũng làm cho ánh mắt mọi người đều rơi xuống trên người nàng.

Mất hạnh của Tây độc nương tử xẹt qua một tia nghi hoặc, không biết vị nữ tử xinh đẹp đột nhiên xuất hiện đến cùng là người thế nào. Nhưng nếu đã xuất hiện tại nơi này, tất nhiên đều là khách nhân do tam hoàng tử mời đến.

“Cô nương cứ hỏi.”

“Tây độc nương tử cùng Đông tà công tử là họ hàng gần đúng không? Biểu huynh muội hay là đường huynh muội?” Kỳ thực Thượng Quan Kinh Văn cũng không có nắm chắc mười phần, nhưng theo quan sát vừa rồi xem ra, nữ nhi bọn họ rất có khả năng là đã mất chứng down hiếm thấy, loại bệnh này ở hiện đại chỉ có ước chừng khoảng năm trong ngàn trẻ sơ sinh mắc phải, đa số trường hợp đều là do kết hôn cận huyết mà thành.

Mà biểu hiện bệnh trạng của nữ nhi Đông tà công tử cùng Tây độc nương tử lại rất ăn khớp với bệnh lý này, hơn nữa nàng nhìn ngũ quan hai vợ chồng này lại có vài phần tương tự, vì thế mới lớn mật nêu ra phán đoán này.

“Chuyện vợ chồng chúng ta thì có quan hệ gì với cô nương chứ? Lần này chúng ta đến đây, đều không phải là vì danh hiệu thần y, cũng không phải vì tiền thưởng phong phú, chỉ là muốn đến nơi này tìm chút hi vọng, thần y tốt nhất trong thiên hạ cũng đều được tụ họp ở đây, nếu ngay cả nơi này cũng không có người nào có đủ trình độ y thuật trị được quái chứng của nữ nhi ta, vậy chỉ sợ... Chỉ còn lại vô vọng.” Tây độc nương tử nhún nhún chân mày, nàng cũng không muốn nói tới chuyện không liên quan cùng bệnh tình nữ nhi.

“Bệnh của lệnh thiên kim... Quả thật không có hi vọng khỏi hẳn.” Ngữ khí Thượng Quan Kinh Văn rất nhẹ, lại như tảng đá ngàn cân trùng trùng đánh vào trong ngực vợ chồng đông tà tây độc.

“Cô nương người nào chứ? Bây giờ ngay cả các vị thần y đều còn chưa có đưa ra định luận, cô nương dựa vào cái gì lại tự mình đưa ra kết luận, vậy người nói thử xem, nữ nhi của ta đến cùng là bệnh gì?” Tâm tình của Đông tà công tử nháy mắt cũng bị ảnh hưởng, cho dù đứng đối diện với cô nương đẹp như thiên tiên, hắn cũng không nhịn được mà muốn phất hoả.

Hơn mười ánh mắt cũng đồng thời nhìn chăm chăm Thượng Quan Kinh Văn, bao gồm cả Nam Cung Nguyên Thác cùng Bạch Hoa Trần, ban đầu chỉ là muốn mang nữ nhân này đến xem nào nhiệt, không nghĩ tới nàng thật đúng là hăng hái nha.

“Khụ... Các vị thần y cứ tiếp tục a, không cần để ý lời nói của nàng ấy, nàng...” Nam Cung Nguyên Thác vẫn không đành lòng nhìn nàng trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, nên đành dựa vào thân phận tôn quý của hắn, tiến lên giảng hoà.

Không ngờ Thượng Quan Kinh Văn căn bản nửa điểm cảm kích cũng không có, ánh mắt ngay cả liếc cũng không liếc nhìn hắn một cái, ánh mắt chăm chú đối diện với ánh mắt không vui của vợ chồng đông tà tây độc, trán định lạnh nhạt lên tiếng -----

“Loại bệnh này kêu là chứng bồn đổng niệu, là bệnh tương đối hiếm thấy do axit amin thay thế, bình thường sẽ xuất hiện trên người trẻ sơ sinh do họ hàng gần kết hôn, chủ yếu là trong thân thể người bệnh khiếm khuyết a-xê-tôn toan chuyển hoá thành môi, cơ thể phát triển chỉ có thể dựa vào axit amin chuyển hoá thành a-xê-tôn toan, là một loại bệnh do axit amin trong hệ tiết niệu thay thế thành a-xê-tôn toan lưu lại trong cơ thể. Vì a-xê-tôn-toan chồng chất đối với thần kinh có hại, cho nên trí lực cùng độ phát dục của đứa trẻ gặp phải chứng ngại, còn có thể có biểu hiện khác nguyên nhân là do thành phần sắc tố trong cơ thể giảm bớt.” (nói thật, ta chém đại, chứ thuật ngữ loại này, ta đọc cứ rối tinh rối mù, chẳng biết phải edit s, bó tay rồi!!!)

Một chuỗi lời nói của nàng vừa nói xong, tất cả mọi người cơ hồ đều chấn động, đặc biệt là phu phụ Đông tà công tử cùng Tây độc nương tử, hai mắt kinh ngạc càng mở to hơn nhìn nàng, tuy rằng một chuỗi lời nói dài vừa rồi kia, bọn họ nghe không hiểu, nhưng qua trọng ở chỗ, những tình trạng Thượng Quan Kinh Văn nói đều là trùng khớp.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52: Cuộc chiến thần y 5

Toàn bộ đại đường nhảy mắt đều an tĩnh lại, kỳ thực cũng không có người nào nghe hiểu chuỗi thuật ngữ chuyên nghiệp vừa rồi kia của Thượng Quan Kinh Văn, nhưng bọn họ dựa theo biểu tình trên mặt của Đông tà công tử cùng Tây độc nương tử xem như đã biết kết quả.

“Ý của cô nương là... Bệnh của nữ nhi ta thật sự không cứu được?” Yết hầu Đông tà công tử siết lại, giọng điệu trầm thấp gian nan xuất ra, yết hầu giống như bị cái gì đó ngăn chặn lại, mỗi một chữ đều ở nghẹn giữ yết hầu, rất khó phun ra.

“Kỳ thực bệnh loại này cho dù có phát hiện sớm đi nữa, cũng chỉ có thể giúp được độ phát dục của thân thể nàng, đối với trí lực cũng không thể trị được. Nhưng nàng ấy bây giờ đã ba tuổi, thân thể muốn khôi phục tuyệt đối không có khả năng, chỉ có thể thông qua vận động cùng kết hợp chế độ ăn uống mới có khả năng giúp nàng cải thiện cơ năng của thân thể.” Thượng Quan Kinh Văn thần nhiên nói.

“Từ giờ trở đi nàng cần phải ăn kiêng, đồ ăn có chứa quá nhiều axit amin nhất định phải cấm, có thể dùng đồ ăn chứa hàm lượng axit amin khá thấp, ta sẽ viết một thực đơn cho các người, cái này đối với đứa nhỏ mà nói là rất quan trọng.”

Nói xong, nàng tùy tay cầm lấy giấy viết đã được chuẩn bị sẵn trên đài, chữ viết xinh đẹp không thiếu nét tiêu sái lưu loát hạ xuống, bất tri bất giác, một bóng dáng cao lớn thẳng tắp đứng ở phía sau nàng, cặp mắt màu hổ phách của Bạch Hoa Trần nhìn chăm chăm bàn tay mềm mại hạ ngòi bút của nàng, ánh mắt phức tạp mà thâm thúy, lộ ra cảm xúc sâu trong nội tâm.

“Lời nói của nàng... Cùng tình huống của đứa nhỏ đều ăn khớp, phải không?” Giọng nói thần hậu mà trầm thấp của hắn đột nhiên phát ra, ánh mắt Bạch Hoa Trần đột nhiên chuyển sang hướng vợ chồng đông tà tây độc, vẻ mặt nghiêm nghị cần trọng hỏi.

Đồng tà tây độc tuy rằng không nguyện ý thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận, không đáp lời, chỉ nặng nề gật đầu, xem như cam chịu.

Bạch Hoa Trần thu ánh mắt về, ngưng trọng nhìn về phía Thượng Quan Khinh Vân, mấy vị thần y còn lại đều dùng ánh mắt không thể tin nhìn chăm chăm Thượng Quan Khinh Vân.

Phúc thọ thần y vượt cằm gật đầu nhìn nàng, lễ phép hỏi :”Xin hỏi sư phụ của cô nương là ai vậy? Môn phái nào? Vừa rồi cô nương nói đến bệnh trạng này, lão phu làm nghề y đã hơn trăm năm, đừng nói là chưa thấy qua, ngay cả nghe qua cũng chưa từng nghe nói qua.”

“Ách... Những chuyện này đều là do ta tự học, cũng... Không môn không phái, khụ, chuyện vừa rồi bất quá chỉ là khúc nhạc đệm nhỏ, các người không phải còn đang muốn tranh tài sao? Tiếp tục, mời tiếp tục...” Thượng Quan Khinh Vân mất tự nhiên thanh thanh cô hống, yên lặng lùi đến một góc, giống như những người đứng xem náo nhiệt bình thường.

Bạch Hoa Trần cùng Nam Cung Nguyên Thác liếc nhìn nhau, trầm thấp nói tiếp :”Đem người mang vào---“

Rất nhanh, một vị dân phụ ước chừng khoảng bốn mươi tuổi được dẫn vào nội đường, nhìn cách ăn mặc của nàng ấy không khác gì thường nhân, vào nhà trước tiên cúi người hành lễ với Bạch Hoa Trần cùng Nam Cung Nguyên Thác, sau đó liền lẳng lẳng ngưng mắt nhìn toàn bộ thần y trong phòng :”Đây là... Chính là thần y được ân công mời đến sao?”

“Àn, Lỗ Thâm, người đừng sợ, bọn họ hỏi cái gì, người liền đáp cái đó.” Ngữ khí nói chuyện của Bạch Hoa Trần đột nhiên trở nên mềm nhẹ, ngay cả Thượng Quan Khinh Vân cũng nhìn không được liếc mắt nhìn về mặt hắn, theo hiểu biết của nàng từ lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân này đến nay, cho tới bây giờ con chưa từng nghe qua hắn mở miệng ôn nhu như vậy, hơn nữa còn là đối với vị phụ nhân trên năm mươi tuổi a.

Phụ nhân cúi gằm đầu, một hồi lâu mới gật gật đầu, được hạ nhân dẫn dắt ngồi xuống đài trước mặt mấy vị thần y.

“Mạch tượng nàng ấy có chút yếu, khí hư huyết tổn, làn da lại trắng như vậy, trong ngày thường có lẽ đều thường xuyên ở trong phòng...”

“Cổ tay cùng cổ đều có vết sẹo, thoát nhìn hẳn là đã từng tự sát.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Cuộc chiến thần y 6

Editor: tieudangnhi

Nhóm thần y, khám, xét, bắt mạch, người một lời ta một câu, tuy rằng phụ nhân kia một câu cũng đều khôngng đáp, bọn họ cũng đều rất nhân thăm dò được thể chất phụ nhân rất hư nhược, vì càng muốn hiểu thêm tình hình của phụ nhân kia, vài vị thần y mỗi người đều hỏi thêm mấy vấn đề, nhưng mà phụ nhân kia vẫn một mực cuối đầu, không nói lời nào.

Thượng Quan Khinh Vân lẳng lẳng quan sát một màn này, nàng thấy rất rõ mười ngón tay phụ nhân gắt gao nắm chặt giao triền với nhau, thân thể khẽ run, cả người bắt đầu trở nên càng lúc càng nóng bất an, đột nhiên không nói tiếng nào mạnh mẽ đứng dậy, về mặt khăn trương quỳnh quảng liền hướng ra ngoài chạy đi, trong miệng lẩm bẩm nói :”Thực... Thực xin lỗi, ân công, ta... Ta đi trước đây.”

“Đừng để cho bệnh nhân đi nha, nàng ta đi rồi chúng ta làm sao chẩn trị cho nàng?” Tiếng nói của Diệu thủ thần y vang lên, vừa rồi chỉ trong thời gian ngắn ngủi, hẳn đã hoàn toàn biết rõ thân thể nàng ta có vấn đề gì.

“Đúng vậy, để nàng ta ở lại, lão bà tử ta còn phải châm cứu cho nàng vài lần, trước giúp nàng khôi thông kinh lạc, khí huyết tất nhiên liền thông thuận hơn.” Thần Châm bà bà cũng nhú mày.

“Các người đem bệnh tình của nàng ấy nói cho tại hạ là được rồi.” Bạch Hoa Trần trầm thấp lên tiếng, vron tay chặn lại, ý bảo hạ nhân mang phụ nhân đi ra ngoài.

Thượng Quan Khinh Vân lẳng lẳng nhìn hết thấy, trong lòng nàng có chút buồn bực, Nam Cung Nguyên Thác cùng Bạch Hoa Trần hôm nay diễn tuồng này rốt cuộc là có mục đích gì? Cuộc chiến thần y cuối cùng lại mời ra một vị phụ nhân làm cái phao, như vậy liền tính là khảo nghiệm vài vị thần y kia ai là người có y thuật cao minh nhất? Hoàn toàn làm cho người ta không hiểu ra sao mà...

--- ----- ---dãy phân cách hoa lệ-----

Vài vị thần y tuy rằng cũng cảm thấy đề mục này quá mức đơn giản, lại nhìn đèn tiền thường phong phú trên bàn kia, chỉ có thể nhẫn nhịn cầm bút viết xuống, một đám đem chẩn đoán của mình viết lên tờ giấy trắng.

Một thủ hạ cầm lấy sấp giấy giải đề giao đến trong tay Bạch Hoa Trần, Thượng Quan Kinh Văn thấy nam nhân kia khuôn mặt tỉnh mỹ trong sáng, con ngươi màu hổ phách tuy rằng lộ ra vẻ lạnh nhạt thần nhiên, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy đôi mắt kia thâm trầm như biển sâu khó dò.

“Đây... Đề là đáp án các ngươi đưa ra?” Bạch Hoa Trần đột nhiên vung tay lên, giấy trắng trong tay đã biến thành phần vụn giống như bông tuyết trên không trung tản ra, khoe môi hân gọi lên một nụ cười tựa tiểu phi tiểu lĩnh mị, mang theo vài phần khinh miệt.

Một màn thình lình xảy ra này làm cho vài vị thần y đều sững sờ ngây ngốc, không biết mình rốt cuộc đã viết gì sai, chỉ cần bọn họ phát hiện ra bệnh chứng gì đều một năm một mười viết vào trong giấy, tin tưởng bản thân sẽ không chần sai.

“Chẳng lẽ... Cũng không đúng?” Phúc thọ thần y hơi hơi run rẩy đứng lên, không thể tin nhìn chăm chăm Bạch Hoa Trần.

“Theo những lời các ngươi đều là bệnh thấy được, cái ta muốn biết... Là loại không nhìn thấy. Chẳng lẽ các ngươi đều không có phát hiện trạng thái tinh thần Lỗ Thâm có cái gì đó không thích hợp sao?” Bạch Hoa Trần trầm thấp nói, giọng điệu thậm chí còn có thể làm cho người cảm nhận được hân đang rất phần nộ.

Thượng Quan Kinh Văn không biết vì sao tính tình nam nhân này lại đột nhiên thay đổi, cho dù là nhóm thần y này không thể chẩn đoán ra bệnh tình của Lỗ Thâm, hân hình như cũng không nên thịnh nộ như vậy, hay là... Ở trong đang cất giấu ẩn tình gì? Chẳng lẽ Lỗ Thâm kia là thân thích của hân?

“Có thể... Để cho ta một mình nhìn Lỗ Thâm không? Có lẽ ta có thể sẽ giúp được nằng!” Thượng Quan Kinh Văn đột nhiên lên tiếng, làm cho không khí đang buộc chặt chậm rãi buông lỏng xuống.

Bạch Hoa Trần nhìn nằng một cái, ánh mắt mang theo một chút nghi ngờ, do dự chốc lát, lạnh lùng liếc nhìn chúng thần y, thần nhiên nói: “Tại hạ trước mang Thượng Quan cô nương rời đi một lát, các vị thần y có thể nhân dịp này cần thận suy nghĩ lại...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thái: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Cuộc chiến thần y 7

Phòng khách rộng mở thoải mái trước sau đều có cửa sổ, gọn gàng sạch sẽ, ánh mặt trời sáng ngời, nơi này là chỗ ở của Lỗ Thâm, trong phòng còn có nha hoàn chuyên môn chiếu cố nằng.

Bạch Hoa Trần sai bước đi ở phía trước, Thượng Quan Kinh Văn phía sau hân đi theo vào phòng.

“Lỗ Thâm, vị này là Thượng Quan cô nương... Nằng muốn gặp ngươi.” Giọng nói Bạch Hoa Trần nháy mắt toát ra tràn đầy ôn nhu.

“Thượng Quan... Cô nương...” Lỗ Thâm thoáng dừng một hồi mới lên tiếng, nhìn như cùng nằng chào hỏi, chỉ là phản ứng thoát nhìn có chút trì độ, hơn nữa cúi đầu không chịu đối mặt với ánh mắt Thượng Quan Kinh Văn.

Thượng Quan Kinh Văn cũng chú ý đến vết sẹo trên cổ tay cùng cổ của nằng ta, từ vết sẹo có thể nhìn ra, hân là đã từng cắt cổ tay tự tử qua vài lần, chẳng lẽ phụ nhân này đã từng trải qua chuyện bất hạnh gì đó?

“Lỗ Thâm, ngươi thích phơi nắng sao?” Thượng Quan Kinh Văn nhìn như không chút để ý nhân nhạt cười hỏi.

Ngô thẩm một hồi lâu mới lắc đầu, vẫn không nói chuyện như cũ, đúng lúc này, tiếng nói trầm thấp thuần hậu của Bạch Hoa Trần truyền đến: “Thượng Quan cô nương nếu như có vấn đề gì, tại hạ có thể thay nằng trả lời.”

“Lỗ Thâm cùng Bạch công tử có quan hệ gì?” Mắt thủy của Thượng Quan Kinh Văn lướt qua một tia nghi hoặc, nhện không được hỏi.

“Vấn đề này cùng bệnh tình có quan hệ sao?” Mắt ung lợi hại của Bạch Hoa Trần ngưng trọng chống lại nằng, ý vị thâm trường hỏi ngược lại.

“Khụ... Vậy chúng ta đổi vấn đề đi.” Thượng Quan Kinh Văn thấy ánh mắt sắc bén của hân đang nhìn chăm hãm mình, mắt tự nhiên ho nhẹ một tiếng, không để lại dấu vết đi lại gần hơn, cùng Lỗ Thâm duy trì khoảng cách nhất định, tiếng nói cũng đề thấp một ít.

Tuy rằng cảm xúc Lỗ Thâm sa sút, ánh mắt trống rỗng nhìn ra cửa sổ, nhưng nằng biết thần trí Lỗ Thâm rất thanh tỉnh, nằng ta có thể nghe hiểu được đối thoại của bọn họ.

“Bạch công tử, ngươi có biết vì sao Lỗ Thâm đã từng tự sát không?” Thượng Quan Kinh Văn nhân nhạt chuyển đổi đề tài.

“Cái này... Nằng ta không có nói qua.” Sắc mặt Bạch Hoa Trần xẹt qua một vẻ dị sắc, nhớ đến lần đầu tiên hân gặp Lỗ Thâm, đúng lúc nhìn thấy phụ nhân này nhảy sông tự tử, là hân cứu nằng.

“Bạch công tử quen biết Lỗ Thâm đã bao lâu rồi? Trạng thái tinh thần nàng ta đều luôn như vậy sao?” Thượng Quan Kinh Văn đột nhiên phát hiện, tình huống của Lỗ Thâm cũng chứng tự kỷ rất giống nhau, cảm xúc sa sút, thái độ bị quan, tư duy chậm chạp, thiếu tính chủ động, hơn nữa nàng ta còn có khuynh hướng tự sát nhiều lần.

“Tại hạ quen biết Lỗ Thâm cũng đã được nửa năm, trạng thái tinh thần của nàng ta luôn rất kém” Bạch Hoa Trần gật đầu, trong giọng nói không thiếu cảm giác hân cùng phụ nhân này có chút thân thiết, thái độ của hắn không khiến cho Thượng Quan Kinh Văn dùng ánh mắt mới mẻ một lần nữa nhìn kỹ hắn.

Vốn cho rằng hắn cuồng vọng tự đại, lãnh huyết vô tình, lần trước ở trong nhục lâm nàng mạnh mẽ của nàng thiếu chút nữa liền bị mất ở trong miệng hắn, nam nhân như vậy lại có thể đối với một phụ nhân tinh thần có chút vấn đề lại khơi dậy tâm lòng thương hại như vậy, thực sự làm cho nàng rất giật mình.

“Vậy iác ngủ ban đêm của nàng có phải cũng rất kém hay không? Còn có khẩu vị cũng không tốt, đúng không?” Thượng Quan Kinh Văn chắc chắn mở miệng như vậy ở trong mắt hắn nhìn càng lúc càng giống đại phu.

Bạch Hoa Trần nhú nhú mày, gật đầu nói :“Nha hoàn chiếu cố nàng đều nói như thế, hơn nữa gần đây... Nàng lại tự sát thêm lần nữa, không có bất kỳ dấu hiệu cùng lý do...”

“Tình huống người nói ta đã hoàn toàn nắm rõ, Lỗ Thâm đây là bị chứng tự kỷ, đây là một loại bệnh tinh thần, chỉ là cần phải mất một ít thời gian điều trị, hoàn toàn có thể bình phục.” Thượng Quan Kinh Văn thần nhiên nói.

“Lời người nói là sự thật?” Mắt ung thâm thúy của Bạch Hoa Trần đột nhiên phụt ra một tia hào quang long ẩn, bàn tay to thô lỗ chẳng biết lúc nào đã nắm lấy cánh tay mềm của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Quân tử động khẩu bất động thủ

Thượng Quan Kinh Văn muốn đem tay mình tránh thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, nhưng nam nhân này lại nắm túm quá chặt, nhịn không được liền tặng hắn một ánh mắt xem thường, lãnh lạnh nói :“Bỏ tiểu thư có cần cùng Bạch công tử nói dối không? Còn nữa, quân tử động khẩu bất động thủ, người nói ta ra trước...”

Nghe vậy, Bạch Hoa Trần mới ý thức được bản thân luống cuống, ngón tay xương khớp rõ ràng chậm rãi nói ra, môi mỏng khẽ mím, mắt ung cuồng ngạo không kiềm chế được khép lại một nửa, thân thể lại đột nhiên có khuynh hướng đi lên, một cổ hơi thở nguy hiểm vô hình càng hướng tới phía nàng ép sát lại.

“Người... Theo ta đi một chuyến đến Bắc Minh Quốc, bất luận là điều kiện gì... Người cũng có thể yêu cầu!” Tiếng nói trầm thấp của Bạch Hoa Trần lộ ra kích động khàn khàn, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Khoảng cách gần như thế, hắn vẫn là lần đầu tiên nghiêm túc nhìn rõ ràng bộ dáng của nàng, tóc mai đen mượt, mắt hàm xuân lông lánh, da như ôn ngọc, ánh sáng nhu hoà như mây, môi mỏng đỏ bồng, mắt thủy xán như ánh trăng, quả đúng là tuyệt sắc giai nhân.

Miệng mũi hắn dật ra hơi thở ấm áp, đều đều phả vào mặt Thượng Quan Kinh Văn, cùng một nam nhân xa lạ thân cận như vậy làm nàng cảm giác như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, cả người không được tự nhiên.

Giây tiếp theo, Thượng Quan Kinh Văn đột nhiên dùng hết sức đẩy hắn ra, đôi mi thanh tú nhú chặt, khẽ sáng giọng :“Bạch công tử đường đột nói như thế, rốt cuộc xem bỏ tiểu thư là hạng người nào?”

“Thượng Quan cô nương đừng hiểu lầm, sở dĩ muốn cô nương cùng tại hạ đi một chuyến đến Bắc Minh, là vì... Hi vọng cô nương có thể hỗ trợ trị liệu cho một người, bệnh tình của nàng... Cùng Lỗ Thâm rất giống nhau.” Hắn ngưng mắt nhìn nàng, sắc mặt không có nửa điểm ý tứ bui đùa, con người thâm thúy ở chỗ sâu nhất mang theo từ lực vĩ đại, làm người ta không tự chủ được hãm vào trong đó.

Thượng Quan Kinh Văn nao nao, hình như có chút minh bạch mức đích hao thâm khổ tứ giúp Lỗ Thâm sắp xếp màn này, kỳ thực người hắn chân chính muốn trị liệu là một người khác.

Đôi mi thanh tú hơi nhú, Thượng Quan Kinh Văn trầm tư mấy giây sau đáp :“Chuyện này không phải ta không đồng ý hỗ trợ, nhưng mà Bạch công tử thỉnh cầu như thế thì đã quá mức đường đột rồi, ta là một cô nương chưa lấy chồng, cho dù là rơi đi kinh thành cũng không phải là chuyện dễ, huống chi công tử mở miệng một cái liền muốn ta cùng người đi đến Bắc Minh Quốc, thực có chút ép buộc làm khó người khác. Nếu... Công tử thật sự tin y thuật của ta, không ngại thì đem bệnh nhân đưa đến kinh thành. Kinh Văn nhất định sẽ dùng hết khả năng để trị cho người đó.”

“Chỉ là vì nàng... Không thể rời đi Bắc Minh Quốc, cho nên tại hạ đành phải khẩn cầu Thượng Quan cô nương đi một chuyến.” Bạch Hoa Trần nhăn lông mày, hình như có chuyện gì đó rất khó nói.

“Loại bệnh này cũng không ảnh hưởng đến năng xuất hành, ra ngoài đối với bệnh tình của nàng ấy đối với bệnh tình của nàng ngược lại sẽ có lợi.”
Thượng Quan Khanh Văn thốt ra, nàng không rõ ý tứ trong lời nói của Bạch Hoa Trần.

“Tại hạ không phải có ý tứ này, mà là thân phận của nàng ấy... Không quá thuận tiện đi xa.”

“Nếu đã như thế, vậy bốn tiểu thư cũng lực bất tòng tâm.” Thượng Quan Khanh Văn lắc đầu, thân thể đã xảy ra vấn đề, bản thân lại không chịu đến cầu y, còn trong cây vào bác sĩ tìm tới cửa cứu giúp, trên đời này nào có chuyện tốt như vậy.

Nói xong câu này, Thượng Quan Khanh Văn thoáng dùng sức đẩy thân hình cao lớn của hắn ra, ý muốn rời đi, nàng biết chuyện này nếu tiếp tục bàn nữa cũng không có ý nghĩa gì, trừ phi nam nhân này nguyện ý thay đổi chủ ý mang bệnh nhân tới gặp nàng.

“Đợi một chút---” Tay Bạch Hoa Trần, lại một lần nữa bắt được tay mềm của nàng, cánh tay hơi sùng sức, thân thể Thượng Quan Khanh Văn ngửa về phía sau, giấy tiếp theo, eo nhỏ liền rơi vào lòng bàn tay ấm áp của hắn, chống đỡ thân thể mất thăng bằng đi trọng tâm của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Ai công ai thụ

Gió ngoài cửa sổ từ từ thổi vào, Long Tiên Hương trên thân thể hắn nhàn nhạt tiến vào trong cánh mũi của nàng, rất dễ ngủ, đôi mi thanh tú của Thượng Quan Khanh Văn cũng càng nhắm chặt hơn, mắt hạnh tròn to phần nộ nhìn trừng trừng hắn---

“Tất cả lời cần nói bốn tiểu thư cũng đều nói hết rồi, giữa ban ngày ban mặt, Bạch công tử đây là đang muốn ép buộc làm khó người khác sao? Người nếu như không buông tay, bốn tiểu thư liền la lên người phi lễ.”

“Tại hạ chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, sẽ không biết có bao nhiêu tiểu nữ nhân tuyệt sắc tự mình đưa đến cửa, phi lễ có thể dùng được đối với người sao?” Đáy mắt Bạch Hoa Trần lướt qua một tia âm sắc, chậm rãi buông tay ra.

Thượng Quan Khanh Văn một phen đẩy hắn ra, giống như trách ôn dịch liên tục lùi ba bước, tức giận nói: “Đó là bởi vì các nàng đều không biết người có loại đam mê khác, chỉ chú trọng bề ngoài của người, cho nên mới bị lừa.”

“Ngà? Cái gì mà? Tại hạ cũng thật có hứng thú muốn biết...” Đáy mắt thâm thúy của Bạch Hoa Trần nghi hoặc, nhìn chằm chằm đáng vẻ trầm đĩnh chặt sắt của nàng, giống như lời nói của nàng, hôm nay không nói rõ ràng, cũng đừng mong chạy ra khỏi cái cửa này.

“Người... Chính người đã làm gì, chẳng lẽ còn cần bốn tiểu thư nói cho người biết sao?” Thượng Quan Khanh Văn bị ánh mắt khí thế bức người của hắn nhìn đến cả người đều không được tự nhiên, giờ phút này nàng thầm nghĩ nhanh chút rời khỏi hắn.

Nhìn mặt nàng, hắn đột nhiên nhớ tới cái gì đó, tiếng nói phút chốc nhu hoà hơn, lại hỏi: “Nữ tử lần trước ở tiệm đồ cổ cầm Ma Môn Thần Châm kia... Thật là người sao?”

Hắn chẳng phải loại người thích xen vào việc người khác, chỉ là hai khuôn mặt này trước sau lại chênh lệch quá lớn, chỉ có thể nghĩ là hai người hoàn toàn khác nhau, nếu như tiếng nói không giống nhau lắm cho hắn nhớ tới lúc đó, thì nói cái gì hắn cũng không tin tưởng đây là sự thật.

“Thế nào? Nhìn không giống sao?” Thượng Quan Khanh Văn nâng cằm, mắt thủy linh động mang theo vài phần khiêu khích lạnh lùng liếc nhìn hắn, giọng điệu này là có ý tứ gì? Chẳng lẽ nàng không thể trở nên xinh đẹp sao?

“Ách... Quả thật không quá giống.” Bạch Hoa Trần như đắm chiều nhìn chằm chằm nàng, kỳ thực nếu nhìn kỹ, hình như biến hoá cũng không quá lớn, ngũ quan của nàng cùng trước kia đều là như vậy, chỉ là mặt đầy tàn nhan toàn bộ đều biến mất, lộ ra ngũ xinh đẹp cùng làn da trắng nõn trơn bóng, cho nên mới cùng trước kia hoàn toàn thay đổi.

“Có cái gì không giống? Bốn tiểu thư vốn dĩ là mỹ nhân trời sinh. Người đường đường là một đại nam nhân, thế nào lại thích nói chuyện bát quái như vậy. Nếu người đã bát quái như vậy, vậy bốn tiểu thư cũng muốn bát quái một chút, hiện tại đổi là ta hỏi người...”

Ở trong mắt hắn, đáng vẻ nàng giờ phút này giống như một đoá lay-on kiều diễm, mỹ lệ nỏ rộ, dịu dàng mê người, lại lộ ra dã tính như lửa, cặp mắt trong suốt kia cùng với má lúm đồng tiền mà càng thêm long lay sinh động, mỹ diễm thực khiến cho đáy mắt hắn xẹt qua một tia kinh diễm, mắt ung ám sát sáng ngời hữu thần khoá chặt nàng.

“Được rồi! Vậy cũng coi như công bằng, người cứ việc hỏi đi!” Sắc mặt hắn mềm mại hơn, khoé môi không tự giác cũng hơi hơi gợn lên, hắn lại hồn nhiên không nhận ra.

Trước đây, Thượng Quan Khanh Văn thế nào cũng không nghĩ tới, khuôn mặt không biểu cảm của nam nhân này cũng có thể lộ ra tươi cười tự nhiên, cũng còn có một tia nhân tình vị nhĩ, cũng không giống như trong tưởng tượng khó thân cận như vậy.

Đáy mắt Thượng Quan Khinh Văn ý cười càng sâu, tiếp tục trêu tức hắn: “Bỏ tiểu thư cảm thấy rất hứng thú, người cùng tam hoàng tử trong lúc đó... Rốt cuộc ai công ai thụ?”

“Cái gì kêu là công thụ? Tại hạ thực nghe không hiểu câu hỏi của cô nương.” Bạch Hoa Trần không hiểu ra sao, nói thật những lời lúc này của nàng giảng giải so đo với nhóm thần y trong phòng khách, cùng với những lời này khiến cho đầu óc hắn có chút phí sức, mười câu thì đã bảy tám câu nghe không hiểu, thực không biết nàng rốt cuộc từ chỗ nào nhảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Tự kỷ cũng là bệnh Tự kỷ cũng là bệnh

Tiếng nói Thượng Quan Khinh Văn đề thấp rất nhiều, khoé môi vẽ ra một nụ cười tà mị xấu xa càng sâu: “Công tử đừng giả bộ hồ đồ, người không phải là nhục trong rừng Ngưu lang sao? Tam hoàng tử là khách của người, khi hai người ở cùng nhau, ai làm công, ai là thụ a?”

Một lời nàng vừa xuất ra, tuần nhan của Bạch Hoa Trần lập tức liền đen kịt.

“Người là một cô nương khuê nữ, mấy chuyện vô vị này là từ đâu học được? Ai nói với người ta cùng tam hoàng tử trong lúc đó là... Là loại quan hệ này?” Bạch Hoa Trần cắn răng, yết hầu gần từng tiếng nói ra.

“Bạch công tử đây là then quá hoá giận sao? Yên tâm, bỏ tiểu thư tuyệt sẽ không đem chuyện của người cùng tam hoàng tử truyền ra đâu, ta cũng chỉ là tò mò thôi, cho nên mới thuận miệng hỏi vậy thôi.” Thượng Quan Khinh Văn giận quá hoá cười: “Tam hoàng tử cũng đã thừa nhận trước mặt bỏ tiểu thư, người cũng đừng cảm thấy xấu hổ, loại chuyện này cũng rất bình thường nha, chỉ là có chút đáng tiếc...”

“Lời này thật sự là do tên tiểu tử Nam Cung Nguyên Thác kia chính miệng nói cho người?” Con người thâm thúy của Bạch Hoa Trần như muốn phun ra lửa, bất quá trong ánh mắt cũng xẹt qua một tia nghi ngờ, dừng lại một chút, mới từ từ lên tiếng: “Đồ khốn kia còn nói cái gì với người?”

Khoé môi Thượng Quan Kinh Văn thùy chung duy trì nụ cười như hoa lúm đồng tiền, nàng yên lặng quan sát biểu tình trên mặt hắn, người dám mắng tam hoàng tử là đồ khốn, trong thiên hạ cũng không có mấy người đi? Có thể thấy quan hệ hai người này cũng không bình thường nha, thời gian ở cùng nhau nhất định cũng không ngắn, ái tình bắn ra bốn phía rồi a!

“Hắn chỉ là kêu ta thay hắn giữ bí mật, cũng không có nói gì khác!” Thượng Quan Khinh Văn thân nhiên nói.

“Giữ bí mật? Quan hệ ta cùng hắn còn có thể dùng được từ giữ bí mật sao?” Bạch Hoa Trần hừ lạnh một tiếng, đáy mắt lướt qua một tia dị sắc.

“Bạch công tử đừng kích động, tam hoàng tử hắn cũng là có nỗi khổ, dựa vào thân phận hắn mà nói, chuyện này nếu làm sáng tỏ, đối với hai người các người đều không có chỗ gì tốt, vậy không bằng cứ bảo trì hiện trạng như bây giờ, mọi người đều vui vẻ tiêu dao.” Thượng Quan Khinh Văn ưu nhã bước về phía trước, đi về phía cửa phòng.

“Người... Sẽ không vì bản... Công tử...” Tiếng nói của Bạch Hoa Trần từ phía sau truyền đến, hắn còn muốn nói gì đó, cuối cùng lại dừng lại, hắc tuyến trên trán ần ần xuất ra, một mạch vừa rồi, thiếu chút nữa hắn lại nói lộ ra hết.

Thượng Quan Khinh Văn ngoài đầu nhìn lại cười, thấy hắn nặng nề đánh một quyền lên vách tường, không khó nhìn ra tâm tình hắn rất tệ, nàng vẫn là nên an tĩnh rồi đi mới tốt, cho hắn một chút không gian riêng tư, để cảm xúc hắn bình phục lại cho thật tốt.

--- -----dây phân cách hoa lệ-----

Thượng Quan Khinh Văn trở lại đại đường, mấy vị thần y đều sốt ruột chờ nàng, nhìn thấy nàng trở lại liền ừn ừn kéo tới, Thượng Quan Khinh Văn nhàn nhạt công bố kết quả chuẩn đoán của nàng.

Cặp mắt xinh đẹp của Ngân Cốt thần y lộ ra vài phần hoài nghi: “Tự kỷ là loại bệnh gì chứ? Thân thể suy yếu là bệnh, cảm xúc tinh thần không tốt, cũng có thể là bệnh sao?”

Mấy vị thần y còn lại cũng đều liên tiếp gật đầu, mọi người nhập y đã nhiều năm rồi, có y thuật cao siêu, dân chúng phong hào bọn họ là thần y, nhưng tại sao hôm nay đến nơi này, thì liên tục hỏng chuyện, thật là khó hiểu mà.

“Có lẽ trong mắt các người không tính là bệnh, nhưng ở nơi ta nó chính là bệnh, bệnh không chỉ trên thân thể bệnh nhân, mà còn ảnh hưởng đến tinh thần tâm lý của họ, loại này chính là bệnh về tinh thần, cùng tâm lý khoẻ mạnh của nàng có quan hệ. Nhưng mà chỉ cần có người quan tâm, dùng nhiều thời gian điều trị, phối hợp uống thuốc, là có thể khỏi hẳn.”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 58: Tiền thưởng

Editor: tieudangnhi

Nam Cung Nguyên Thác luôn ở đại đường không rời đi nửa bước, đối mặt với vị Thượng Quan đại tiểu thư nhìn thấy hôm nay, không thể không thừa nhận sóng lòng đang sôi sùng sục, hẳn làm sao cũng không thể ngờ được, mình chẳng qua chỉ là nói đùa một câu, lại đào ra được một y thần đến a.

“Lão phu hồ thẹn, làm y hơn trăm năm, thế nhưng còn không bằng một tiểu oa nhi. Cô nương nói đúng, bệnh không chỉ vón vện trên thân thể, tâm lý khoẻ mạnh cũng là rất trọng yếu.” Phúc Thọ thần y thăm thía gặt đầu, ôn quyền hành lễ trước mặt Thượng Quan Khinh Vân :”Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, lão phu cam bái hạ phong, có thể sinh thời gặp được cao nhân như cô nương, cũng coi như là tam sinh hữu hạnh, cô nương tuổi trẻ như vậy, có thể nói là tiền đồ vô lượng a!”

“Đa tạ phúc thần y khen tặng, nếu Khinh Vân không mở ra một gian y quán tế thế cứu người, vậy chẳng khác nào thẹn với lời nói này của lão nhân gia.” Thượng Quan Khinh Vân cười gặt đầu, trải qua lần này, sâu trog nội tâm nàng càng kiên định ý niệm muốn mở y quán

Ngay cả Phúc Thọ thần y lớn tuổi nhất cũng đã mở miệng nói như thế, mấy vị còn lại tự nhiên cũng không còn di nghị gì nữa, vinh quang y thần chi chiến cuối cùng tự nhiên thuộc về Thượng Quan Khinh Vân, nàng đột nhiên nhớ đến cuộc chiến này còn tiền thưởng a, mắt thủy phút chốc biến hoá, đang nghĩ tới không có tiền mở y quán, lúc này liền có bạc từ trên trời rơi xuống a.

--- ----- ---dây phân tuyến hoa lệ-----

Tiền bước mấy vị thần y, Thượng Quan Khinh Vân cười xấu xa vươn bàn tay đưa tới trước mặt Nam Cung Nguyên Thác, trêu tức nói :”Đưa đây!”

“Đưa cái gì?” Nam Cung Nguyên Thác giả bộ tặng nàng một cái liếc mắt, về mặt mờ mịt.

“Tiền thưởng a! Không phải nói ai thắng thì sẽ nhận được tiền thưởng phong phú sao?” Thượng Quan Khinh Vân đi thẳng vào vấn đề, một chút cũng không khách khí.

“Cái kia... Tim Trần đi. Y chiến lần này là do hần tổ chức, tiền thưởng đương nhiên cũng phải do hần trả. Di! Người kia đâu?” Nam Cung Nguyên Thác nhìn một vòng, nơi nào còn có bóng dáng Bạch Hoa Trần, ánh mắt hần lại rơi trên mặt Thượng Quan Khinh Vân, hỏi :”Vừa rồi hần không phải cùng người đi đến chỗ Lỗ Thâm sao? Tại sao chỉ có mình người trở về, hần đâu rồi?”

“Hần trả hay người trả không phải cũng giống nhau sao? Không ngờ tới hai người các người còn phân chia rõ ràng như vậy, hần hiện tại đại khái đang khổ sở một mình đi!” Thượng Quan Khinh Vân nhún nhún vai, về mặt biểu tình vô tội, ánh mắt lại cười xấu xa.

“Hần đang khó chịu?” Nam Cung Nguyên Thác đầu tiên là ngần ra, tiếp theo là cười liên tục lắc đầu, hiển nhiên không tin lời nói của nàng.

“Bởi vì quan hệ cùng tam hoàng tử không thể công khai, cho nên nội tâm của Bạch công tử rất đau khổ.” Thượng Quan Khinh Vân nửa đùa nửa thật cười nói :”Nếu không phải sinh sai thời đại, có lẽ các người sẽ được ở cùng nhau...”

Hàng mi Nam Cung Nguyên Thác khẽ buông xuống, lại ngược mắt, nhìn ánh mắt trong suốt như nước của nàng, thấy đáy mắt nàng nồng đậm ý cười, hẳn liền nghiêm trang, về mặt đứng đắn nói :”Chuyện này chỉ có người biết ta biết hần biết, ra khỏi nhục lâm, cũng không cần nhắc lên nữa. Người cũng biết thân phận của bốn vương...”

“Yên tâm đi yên tâm đi! Tam hoàng tử... Chỉ cần một lát nữa người nhớ giúp ta nhắc nhở chuyện tiền thưởng với Bạch công tử, những chuyện khác bốn tiểu thư nhất định sẽ nhớ rõ, tuyệt sẽ không làm cho tam hoàng tử thêm nhiều phiền toái.” Thượng Quan Khinh Vân mỉm cười, hoạt bát nháy mắt vài cái với hần.

Biểu tình trên mặt Nam Cung Nguyên Thác có vẻ không quá tự nhiên, gặt gặt đầu :”Bốn vương đương nhiên cũng sẽ không quên chuyện tiền thưởng!”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Chỉ cần cùng hần làm chị em?

Editor: tieudangnhi

Hai người đang nói chuyện, chỉ thấy cửa xuất hiện thêm một bóng dáng, bóng dáng Bạch Hoa Trần phong tư yếu điệu trường bào che ánh sáng từ từ

thong thả bước đi tới, Long Tiên hương nhàn nhật trên người hẳn tùy lúc mà đến, ngũ quan tuần mỹ dần dần hiện ra, góc cạnh rõ ràng, mắt phượng lạnh lùng cùng cao quý.

Nam nhân này giờ tay nhắc chân đều lộ ra quý khí, thấy thế nào cũng không giống ngu lang nha? Trong lòng Thượng Quan Kinh Văn không khỏi âm thầm tiếc hận, bất quá tốt xấu gì hẳn cũng không tính là ngu lang thông thường, có thể được Tam hoàng tử đặt lên thân phận khách quý như vậy, cũng làm cho thân phận của hẳn bởi vậy mà tăng lên rất nhiều, có thể xưng là ngu lang cao cấp a.

“Trần, lần cuộc chiến thần y này, các thần y đều cam bái hạ phong, phong hào y thần đệ nhất thiên hạ Thượng Quan tiểu thư nhận cũng không thẹn, lúc trước chúng ta còn nói có tiền thưởng đúng không...” Nam Cung Nguyên Thác thấy sắc mặt hẳn không tốt, đành phải dè dặt cẩn trọng dò nói.

“Một đồng bạc ta cũng sẽ không cho nàng ta!” Bạch Hoa Trần mặt không biểu cảm lãnh lạnh nói.

“Vi sao? Không phải đã nói người có thể lấy được phong hào y thần, là có thể lấy được tiền thưởng sao? Các người lúc này còn nói như vậy mà...” Thượng Quan Kinh Văn nhin không được tiến lên một bước, tư thế muốn cùng hẳn giằng co.

“Thứ nhất, người không phải là thần y được mời đến. Thứ hai, thiệp mời viết rất rõ ràng, cần đem bệnh nhân của khỏi mới có thể nhận được tiền thưởng. Người không chịu theo ta đến Bắc Minh Quốc, đương nhiên không lấy được tiền thưởng.” Ngừ khí của Bạch Hoa Trần đông cứng, không khó nhìn ra hờn dỗi trong lòng còn chưa rút đi.

Thấy thái độ Bạch Hoa Trần không tốt, Nam Cung Nguyên Thác nhin không được chủ động tiến lên vỗ vỗ lưng hẳn, một bên trêu tức nói :”Trần, người bớt giận trước, có tức giận thế nào cũng có thể nhắm về ta cũng được, người ta chính là cô nương...”

“Tam hoàng tử khi nào đối với cô nương nhà người ta cũng săn sóc như vậy, người cùng tại hạ không phải là ôn lương chi hoan sao? Đã hứa với tại hạ, trong lòng của người... Sẽ không chứa thêm người khác mà!” Bạch Hoa Trần âm dương quái khí hừ lạnh một tiếng, đồng thời cũng thưởng cho hẳn một cái liếc mắt xem thường.

Thượng Quan Kinh Văn nhìn ở trong mắt, chỉ cảm thấy Bạch Hoa Trần kia là đang ghen tỵ, hơn nữa thoát nhìn còn là đang ghen với nàng a.

“Khụ... Bạch công tử, người yên tâm đi, trong lòng tam hoàng tử chỉ có một mình người, bốn tiểu thư cũng chỉ cần chị em tốt với hẳn thôi, người ngàn vạn lần cũng đừng vì chuyện này mà tức giận, chuyện tiền thưởng... Người suy xét cân nhắc lại!” Lúc này Thượng Quan Kinh Văn cũng không từ chuyện cúi đầu gấp thân, liền nhanh chóng sửa thái độ cường ngạnh vừa rồi, dung nhan như hoa lập tức đeo lên lớp mặt nịnh nọt a dua cười quyến rũ. Bởi vì nàng thật sự rất cần số tiền này. Chỉ cần có thể mở y quán, nắm chắc kinh tế trong tay thì liền có thể tự do sống qua ngày.

Nam Cung Nguyên Thác đầu tiên là ngẩng ra, chỉ cần cùng hẳn làm chị em tốt? Kia không phải hẳn cũng biến thành đàn bà nữ nhi sao?

Bất quá, bây giờ hình như cũng không nhân rồi có kị những chi tiết nhỏ đó, phụ họa lời nói chứa nàng, vẻ mặt cũng cười quyến rũ a dua nịnh hót như nàng, nhìn nam nhân ở trước mặt :”Đúng đúng đúng, Trần, chuyện tiền thưởng người suy xét cân nhắc lại a...”

“Không cần lo lắng. Có thể đưa cho nàng. Trừ phi là nàng ta nguyện ý cùng ta đi một chuyến Bắc Minh, bằng không cũng đừng mơ tưởng lấy tiền thưởng từ nơi ta...” Bạch Hoa Trần ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Thượng Quan Kinh Văn, ngay sau đó liền quay đầu rời đi.

Nhìn bóng dáng rời đi của hẳn, Thượng Quan Kinh Văn phờ phật ịu xiu lườn Nam Cung Nguyên Thác, bĩu môi nói :”Tam hoàng tử không phải đã nói nhất định có thể lấy được tiền thưởng sao? Làm sao bây giờ?”

“...” Nam Cung Nguyên Thác không nói gì, hẳn cũng không ngờ Bạch Hoa Trần bỗng nhiên lại trở nên hẹp hòi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Ai làm người đó gánh

Đôi mắt Thượng Quan Kinh Văn độ nhiên sáng lên, nịnh bợ lấy lòng nhìn về phía hẳn cười nói :”Tam hoàng tử, bằng không... Tiền của người phát cho ta cũng được a! Dù sao người cùng Bạch công tử có quan hệ kia, hẳn cho hay người cho cũng đều giống nhau...”

Đầu óc quần quanh câu nói trước khi rời đi vừa rồi của Bạch Hoa Trần kia, nàng đột nhiên phản ứng kịp, vì sao không tìm tam hoàng tử lấy tiền thưởng chứ! Hẳn là hoàng tử tiếng tâm lừng lẫy, cho dù là từ trên người hẳn tùy tiện bứt một sợi lông, cũng đủ cho nàng ăn uống cả đời rồi! Đấy lòng Thượng Quan Kinh Văn vì cơ trí của mình âm thầm tán dương.

“Khụ... Nói đến chuyện này có lẽ khó tin, bốn vương thật đúng là không có bạc a.” Nam Cung Nguyên Thác mắt tự nhiên ho nhẹ một tiếng, mặt lộ vẻ khó xử, tuy rằng hẳn thân là hoàng tử, nhưng hẳn cũng chính là hoàng tử phá sản, nhìn tiệm đồ cô hẳn mở thì sẽ biết, không khác nhân tới cửa không kiếm được tiền còn không nói, cho dù là ngẫu nhiên một hai khác nhân vào điểm, chỉ cần gặp gỡ hợp ý, hẳn cũng chỉ có ba chữ :Toàn tặng không!

“Người nhưng là hoàng tử, nói không có bạc ai tin nha, bảo bối trong cửa hàng đồ cổ kia của người, chỉ cần tùy tiện cầm một cái bán ra ngoài, bạc chỉ

sợ đều đủ cho ta mở tiệm.” Thượng Quan Kinh Văn bĩu môi, ánh mắt một bộ ngai hấn keo kiệt hèn mọn.

Lời nói của hắn như đã nhắc nhở Nam Cung Nguyên Thác, hắn đột nhiên gạt đầu, hiểu ra, hô to nói :”Thông minh! Người nói không sai, bốn vương có thể đem bảo bối lấy ra bán đầu giá, như vậy liền có bạc. Bốn vương thật muốn làm cho Bạch Hoa Trần tức giận nhìn thấy, cho dù hắn không chịu ra tiền, ta cũng có thể cầm vạn lượng hoàng kim ra trả a!”

“Vạn lượng?!” Thượng Quan Kinh Văn không khỏi mở to hai mắt lớn dần miệng, quả thực không thể tin vào lỗ tai mình, số tiền rất lớn nha!

Lại nghĩ lại, Bạch Hoa Trần chỉ là một tên làm ngu lang, lại có thể cầm được nhiều bạc như vậy, xem ra ngoại trừ Tam hoàng tử ra, bên ngoài hắn nhất định còn lên lúc tiếp khách quý khách. Nhìn Tam hoàng tử đáng thương đáng vẻ hồn nhiên không biết chuyện kia, chân tâm nàng nhìn không được ngấm có chút đồng tình với hắn.

--- -----dây phân cách hoa lệ-----

Sắc trời dầm dề, Nam Cung Nguyên Thác cùng Thượng Quan Kinh Văn cười chung một con ngựa, nói nói cười cười, khi Nam Cung Nguyên Thác nói nguyện ý bán đầu giá bảo bối trả tiền thưởng cho nàng, nàng liền nhìn ra vị tam hoàng tử này quả thật là một người rất dễ dụ.

Khi gần đến Thừa tướng phủ, nàng vẫn đi cửa sau như cũ, Thượng Quan Kinh Văn nhìn về phía hắn cười lộng lẫy, hai tay mau kẹ có lực bắt lấy lông bờm con ngựa, thắt lưng khẽ xoay động, một động tác xinh đẹp, thân người tựa như con bướm nhẹ nhàng trong không trung tạo ra một đường cong hoàn mỹ, phút chốc đã vung vẩy đứng trên đất, động tác mây bay nước chảy hành văn lưu loát liền mạch, cũng làm cho Nam Cung Nguyên Thác nhìn đến sáng ngời, trong mắt xẹt qua một tia kinh diễm.

“Đại tiểu thư, người cuối cùng cũng đã trở lại...” Về mặt Hồng Thục như ăn phải mướp đắng, bộ dáng rất ủy khuất.

“Xảy ra chuyện gì?” Thượng Quan Kinh Văn thấy biểu tình trên mặt nàng cảm thấy không thích hợp, nhanh chóng đi đến.

Nam Cung Nguyên Thác trên ngựa ban đầu còn tỉnh rồi đi, thấy tình hình này liền ngưng dây cương nhảy xuống, cũng muốn làm rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

“Lão gia... Hôm nay đến Lê Hoa uyển, không thấy được tiểu thư, nhất thời tức giận liền phạt phu nhân, phu nhân bây giờ còn quỳ trong Cầm Phong các a!” Hồng Thục bĩu môi, nước mắt trong mắt đều rất nhanh rơi xuống.

“Cái gì? Một người làm việc một người gánh, hắn muốn phạt thì phạt ta là được rồi, vì sao lại phạt nương ta?” Thượng Quan Kinh Văn nghe nói mầu thân bởi vì nàng mà bị phạt, nhất thời không bình tĩnh, đôi mi thanh tú nhíu lại, lập tức liền đi về phía Cầm Phong các.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Mời các bạn xem chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Chính trực không sợ gian tà

Editor: tieudangnhi

“Đại tiểu thư----“ Hồng Thục e sợ cho nàng sẽ lại xảy ra chuyện gì đó, nhanh chóng túm chặt lấy cánh tay nàng. Thượng Quan Kinh Văn trong lúc sốt ruột, vì thế dùng sức gỡ bỏ tay nàng ta, không ngờ lại nghe thấy Hồng Thục đau hô lên tiếng “Ôi!”

“Hồng Thục, người làm sao vậy?” Thượng Quan Kinh Văn nao nao, phản xạ có điều kiện dừng bước lại, xoay người tới gần nàng ta xem mình có phải đã gây tổn thương cho Hồng Thục hay không.

Chỉ thấy Hồng Thục ôm cánh tay, không chịu để cho nàng chạm vào mình, con ngươi trong suốt như nước của nàng thoáng chốc đen lại, tiếng nói đồng thời cũng trở nên lạnh lùng :”Hồng Thục, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đại tiểu thư, lão gia đang nổi nóng, xin người ngàn vạn lần không cần xúc động. Bởi vì tìm không thấy tiểu thư, lão gia nói phu nhân dạy con không nghiêm, nô tì cũng không làm tròn bổn phận, cho nên... Cũng bị phạt...” Tiếng nói Hồng Thục nhỏ như muỗi ong ong kêu, tiếng nói càng ngày càng nhỏ, kỳ thực ban đầu nàng cũng không nghĩ sẽ nói cho tiểu thư biết chuyện mình bị phạt, không muốn trong lòng tiểu thư khổ sở. Nhưng cuối cùng, vẫn là để cho Thượng Quan Kinh Văn nhìn ra.

“Lại đây, để ta nhìn một chút...” Thượng Quan Kinh Văn chỉ cảm thấy lòng mình run lên, giọng nói cũng nháy mắt mềm nhuyễn hơn, vừa rồi nàng chỉ là nhẹ nhàng gỡ tay Hồng Thục ra, nàng ta liền kêu đau, có thể thấy được vết thương trên cánh tay cũng không nhẹ.

“Đại tiểu thư, nô tì không sao, ngày vẫn nên nhanh chóng, đi xem phu nhân đi. Ăn nói khép nép cầu tình trước lão gia, xin ngài ngàn vạn lần đừng lấy cứng chọi cứng chống đối lão gia.” Hồng Thục không muốn nhìn thấy đại tiểu thư chịu thiệt thòi trước mặt, ăn nói khép nép nhận sai cũng không có việc gì khó, đem so với bị trách phạt cũng tốt hơn.

“Bỏ vong cùng người đi.” Thanh âm của Nam Cung Nguyên Thác từ phía sau truyền đến, chỉ thấy hắc tiểu sai đi tới, đưa dây cương về phía Hồng Thục.

Dáng vẻ Hồng Thục cảm động đến rơi nước mắt, nhanh chóng tiếp nhận dây cương trong tay hắn, liên tục nói lời cảm tạ: “Nếu có tam hoàng tử hỗ trợ giải vây, chỉ sợ không có gì có thể tốt hơn thế. Nô tì thay phu nhân cùng tiểu thư nhà ta cảm ơn tam hoàng tử trước.”

Thượng Quan Kinh Văn cũng không ngờ nam nhân này lại có lòng nhiệt tình ở lại giúp nàng, nàng nhìn hắc nhân nhật nói: “Chuyện này thích hợp sao? Nếu như phụ thân ta biết hôm nay ta là bồi tam hoàng tử đi ra ngoài, chỉ sợ sẽ làm sự tình càng thêm nan giải.”

“Cùng bốn vương đi ra ngoài thì có làm sao? Người chính trực không sợ gian tà, chúng ta lại không có làm chuyện gì không thể lộ ra ngoài, đi!” Nam Cung Nguyên Thác dáng vẻ đương nhiên, chính khí nghiêm nghị dẫn đầu đi từ cửa sau tiến vào.

Thượng Quan Kinh Văn nhún vai không sao cả, hắn đã nói như vậy, nếu như nàng ngăn cản, chẳng phải giống như trong lòng nàng đang có quỷ hay sao, thôi kệ, cũng liền thuận theo hắn đi vào!

-----dây phân tuyến hoa lệ-----

Sắc trời chạng vạng như sương như khói, ánh trăng sáng tỏ men theo mây mờ ẩn ẩn hiện hiện, hơi lạnh trong không khí xò qua từng ngõ ngách, Thượng Quan Kinh Văn đi về phía trước, không khỏi rung mình một cái, buổi sáng lúc ra khỏi cửa nàng đã quên mang theo áo choàng, lúc này không khỏi cảm thấy có chút lạnh.

“Hắt xì---” Một tiếng hắt xì vang dội làm cho Nam Cung Nguyên Thác nhìn về phía nàng, hắc vốn dĩ chẳng phải là loại người cẩn thận gì, nhưng nữ nhân kia hắt xì một tiếng quá lớn, hắn muốn không chú ý đến cũng khó.

“Người lạnh?” Nam Cung Nguyên Thác nhìn nàng hỏi.

“Vô nghĩa, người đem áo chàng cởi ra thử xem!” Thượng Quan Kinh Văn một lòng quan tâm Vân Từ Mạn, giọng điệu có chút không kiên nhẫn, lạnh lùng nhìn hắn, vừa vội vàng bước đi về phía trước, hướng về phía Cẩm Phong các mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Chuyển đến tam hoàng tử làm chỗ dựa vững chắc

Editor: tieudangnhi

Bước chân Nam Cung Nguyên Thác cũng nhanh hơn chút, ánh mắt thâm thúy có vẻ phức tạp, nhìn bóng dáng xinh đẹp đơn bạc đang đi về phía trước kia, tay lớn yên lặng nắm lên vai áo choàng, im hơi lặng tiếng chờ ra.

Không khí mang theo nhè nhẹ ẩm ướt. Bên trong cỏ xanh ướt át tràn ngập hương thơm thanh mát, còn có một cỏ bunn nhè rất dễ chịu, chỉ nghe bước chân nam nhân phía sau bước nhanh theo, đột nhiên một trận âm áp đánh úp lại, đem từ bỏ vai nàng tới toàn bộ phía sau lưng, hoàn toàn đều bao lấy.

“Không ngờ ta hoàng tử còn rất có phong độ thân sĩ.” Khoé môi Thượng Quan Kinh Văn hơi hơi cong lên, ngưng trọng nhìn hắn, bước chân lại tiếp tục nhanh hơn.

Nam Cung Nguyên Thác nhận lấy ánh mắt tán thưởng của nàng, khoé môi cũng câu lên nụ cười yếu ớt, bước chân cũng không dám chậm lại, theo sát nàng đi đến Cẩm Phong các.

Ngoài cửa Cẩm Phong các, vừa lúc nhìn đúng phải Thượng Quan Nghê Diệu đang đi ra, ánh mắt nha đầu kia khi dừng trên mặt Thượng Quan Kinh Văn hơi sững sờ, liền lướt qua một tia kinh miệt, chỉ là trong vài giây sau, nàng ta liền nhìn thấy rõ Thượng Quan Kinh Văn đang cùng sủng vai đi với một người, ánh mắt nhất thời sáng lên, nam tử cao nhả tuần mỹ như vậy, làm cho tim nàng trong nháy mắt bang bang đập mạnh không ngừng, nhất kiến

chung tình.

“Đại tỷ tại sao giờ mới trở về a, phụ thân... Luôn chờ người đây! Vị này là...” Thượng Quan Nghê Diệu chỉ nhận ra nhị hoàng tử Nam Cung Nguyên Liệt, chưa từng nhìn thấy qua tam hoàng tử Nam Cung Nguyên Thác.

Thượng Quan Kinh Văn căn bản không rảnh rỗi đi giới thiệu với nàng, lập tức vào cửa viện, đi tới cổng lớn.

Thượng Quan Nghê Diệu ban đầu tính rồi đi đột nhiên thay đổi chủ ý, nàng nếu cứ như vậy rồi đổi, chẳng phải là sẽ không nhìn thấy một màn rất kích thích sao, đại nương còn đang quỳ ở bên trong sảnh đường, lúc này nàng rất muốn nhìn, phụ thân thế nào xử phạt đã nha đầu Thượng Quan Kinh Văn kia.

Thượng Quan Kinh Văn bình tĩnh đẩy cửa khắc hoa tinh xảo ra, gỗ trầm hương thượng hạng tản ra ánh hoàng kim lộng lẫy, ngay cả cửa cũng khắc hoa tinh xảo như vậy, không khó nhìn ra Thừa Tướng của cái rất phong phú.

Trong đại đường có một cỗ hương vị đàn hương thanh nhã, mềm nhẹ lười nhác trong không khí tản mát ra, trừ bỏ đường gia Thượng Quan Gia đang ngồi ngay ngắn trên ghế, tam di nương Liễu thị cùng tứ di nương cũng đều ở chỗ này.

Thật đúng là náo nhiệt! Mất hạnh Liễu thị chỗ sâu nhất bao hàm ý cười vui sướng khi người gặp họa, thấy Thượng Quan Kinh Văn đẩy cửa tiến vào, khoe môi cũng mất tự nhiên hơi hơi hơi lên, nhớ đến nha đầu này mấy hôm nay làm cho nàng không được thoải mái, hôm nay nàng cũng phải nhìn xem nha đầu kia thế nào có thể qua ải của lão gia.

Người nào cũng biết Thượng Quan Gia gia pháp rất nghiêm, ở trong phủ bất kể là kẻ nào phạm sai, hẳn đều xử phạt không nương tay, lần trước bởi vì Liễu thị cầu cứu cùng bà mai Lưu, ý muốn đem Thượng Quan Kinh Văn gả ra ngoài, không ngờ sau khi chuyện này bại lộ, Thượng Quan Gia phạt nàng ba tháng không được bước ra khỏi cửa phủ nửa bước, ba tháng tiền chi tiêu cũng bay mất.

Chỉ là, theo sát phía sau Thượng Quan Kinh Văn, là một bóng dáng xuất hiện ở cửa, nhất thời ánh mắt mọi người đều hoa lên, tam di nương cùng tứ di nương đồng thời trừng lớn mắt, nam tử anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lân phong kia không phải là tam hoàng tử thì là ai?

Thượng Quan Gia ban đầu bụng ly trà cúi đầu nhắm nháp, giống như cũng nhận ra được khác thường, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt ban đầu còn âm lãnh, khi nhìn thấy Nam Cung Nguyên Thác đến, đột nhiên trở nên sáng ngời.

Hắn vội vàng đứng dậy, đi về phía trước nghênh đón : “Không biết tam hoàng tử gia lâm không từ xa tiếp đón, mong tam hoàng tử thứ tội!”

“Thừa tướng đại nhân không cần quá lễ tiết, bốn vương trẻ như vậy còn đến quấy rầy, chỉ là muốn đến thay phu nhân cùng đại tiểu thư nói chút tình, việc chịu tội hôm nay không phải lỗi ở chỗ các nàng, muốn trách thì cứ trách bốn vương là được rồi.” Nam Cung Nguyên Thác nhàn nhạt tự nhiên nói, lời nói tuy là thỉnh tội, lại nghe không ra nửa điểm tự trách, giọng điệu ngược lại càng làm cho người cảm nhận được vài phần cao lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Trước mặt như vậy, quay lưng như thế

Editor: tieudangnhi

Tuy rằng chỉ là biểu tình biến hoá rất nhỏ, nhưng Thượng Quan Gia vẫn đem hết thảy nhìn vào mắt, hẳn không thể không kinh ngạc, địch nữ Thượng Quan Kinh Văn trước mặt hoàn toàn thay đổi, ánh mắt cùng khí chất, hoàn toàn không giống trước kia.

“Văn nhi, hôm nay ngươi cho lão phu một lời giải thích cho thỏa đáng, ngươi cùng tam hoàng tử trong lúc đó... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ánh mắt Thượng Quan Gia lãnh liệt sắc bén, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, tuy rằng đã qua mấy ngày, nhưng hắn vẫn có chút không quen với gương mặt này, giống như có loại cảm giác đang nhìn người xa lạ.

“Tam hoàng tử mời con đi tham gia y thần chi chiến, đúng lúc nữ nhi cảm thấy rất hứng thú, vì thế liền đi cùng.” Thượng Quan Kinh Văn bình thản tự nhiên đáp, giống như nói một chuyện cực kỳ bình thường.

Đáy mắt Thượng Quan Gia xẹt qua một tia phức tạp, thấp giọng cả giận nói : “Cái gì là y thần chi chiến? Lão phu cũng chưa từng nghe qua, quả thực là hồ nháo mà. Ngươi là một cô nương chưa lấy chồng lại dám lui tới pha trộn ở cùng nhau với nam nhân, rốt cuộc có biết thế nào là liêm sỉ hay không?”

Ánh mắt trong suốt của Thượng Quan Kinh Văn căng thẳng, ngưng mắt nhìn hắn, ánh mắt cũng nhiều thêm vài phần lạnh lùng, thản nhiên nói : “Cùng nam nhân đi ra ngoài đã nói là pha trộn, chính là không biết liêm sỉ? Nếu phụ thân đã nói như vậy, vậy vì sao vừa rồi trước mặt tam hoàng tử không nói rõ ràng chứ? Trước mặt như vậy, quay lưng lại như thế, đây là chuyện đại trượng phu nên làm sao?”

Bỏ lại những lời này, Thượng Quan Kinh Văn không để ý tới bộ dáng tức giận của hắn, phất ống tay áo, không thèm quay đầu lại liền rời đi.

Chỉ còn lại Thượng Quan Gia đứng sững tại chỗ, ôm ngực, tức giận đến nổi sắc mặt lúc trắng lúc xanh, thở hổn hển nửa ngày.

-----đây phân tuyến hoa lệ-----

Lê Hoa uyển vẫn thanh lãnh như ban đầu, chỉ là không khí buổi tối càng thêm tĩnh mịch, Thượng Quan Kinh Văn thấy Hồng Thục trong phòng thấp đèn, vì thế mở cửa đi vào.

Yo0ioio

“Hồng Thục, chưa ngủ sao?”

“Dạ... Dạ đại tiểu thư.” Giọng nói Hồng Thục có chút kích động, tiếng nói của Vân Từ Mạn sau đó cũng truyền đến.

“Nha đầu, đừng nhúc nhích.”

Thượng Quan Kinh Văn đi vào, dưới ánh nến, Vân Từ Mạn vẻ mặt cẩn thận giúp Hồng Thục thoa dược, đôi mi thanh tú của nha đầu kia nhúch, không khó nhìn ra cơ thể rất đau đớn.

“Nương, để con làm cho.” Thượng Quan Kinh Văn tiến lên, thành thạo cầm lấy băng gạc cùng thuốc mỡ được phụ nhân chuẩn bị sẵn.

“Ân.” Vân Từ Mạn gật gật đầu, không cự tuyệt nàng, nhìn động tác thành thạo của nàng, phụ nhân âm thầm thở dài một tiếng.

Trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, lại không biết nên bắt đầu từ đâu, làm mẫu thân mà nói, Vân Từ Mạn không cầu nữ nhi đại phú đại quý, chỉ hy vọng nàng có thể bình an khỏe mạnh, không cần thấy cảnh nàng ấy làm phụ thân tức giận là tốt rồi.

Thượng Quan Kinh Văn nhìn vết thương, xiêm y trên người quả thật rất bất tiện, vì thế nói: “Hồng Thục, ngươi cởi áo khoác ra đi, để cho ta giúp ngươi xem thương thế chỗ khác.”

Hồng Thục gật đầu, dè dặt cẩn thận cởi lớp áo khoác dài bên ngoài, trung y bên trong đều loang lổ vết máu, nhìn một màn này tâm Thượng Quan Kinh Văn đều buột chặt lại, cổ họng như bị một mớ vãi bông chặn lại, gian nan nói: “Bọn họ xuống tay thật đúng là ngoan, Hồng Thục. Ngươi gắng nhịn, ta giúp ngươi xử lý miệng vết thương trước...”

“Dạ... Tiểu thư, nô tì không đau.” Hồng Thục phát ra một tiếng than nhẹ, giọng nói hàm chứa vài phần đau đớn, nhưng khi Thượng Quan Kinh Văn ngừng đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, sắc mặt của nàng cũng nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Thương thế trên người Hồng Thục đúng là không nhẹ, hẳn là bị trừng phạt vì thiếu trách nhiệm, chỗ đại bản hạ xuống, tất cả đều là miệng vết thương, trung y trắng thuần giống như bị nhuộm thành màu đỏ tươi.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Khách không mời mà đến.

Editor: tieudangnhi

Thượng Quan Kinh Văn nức nở nghẹn ngào, nói tới đây nhẹn không được mũi liền đau xót, nước mắt tựa như chuỗi trân châu bị đứt, dừng ở phía sau lưng Hồng Thục.

“Hồng Thục, thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi! Ta thật không ngờ mọi chuyện sẽ biến thành như vậy...”

Hồng Thục cảm nhận được, nàng hốt hoảng quay đầu lại, thấy đôi mắt lạnh lùng quật cường của Thượng Quan Kinh Văn ướt đẫm dòng lệ, nhẹn không được cũng khẽ nấc lên: “Tiểu thư, người đừng khóc, nô tì không đau, thật sự không đau...”

Vân Từ Mạn đứng một bên cũng chịu không được lặng lẽ gạt nước mắt, tiếng nói ôn nhu lộ ra một chút nghiêm khắc, nói: “Vân Nhi, nhìn nha hoàn đi theo con cũng bị tội, ngày sau... Hãy nhớ, ngàn vạn lần cũng không được làm việc lỗ mãng như vậy.”

Thượng Quan Kinh Văn ban đầu rất muốn nói, nàng căn bản không có nửa điểm gì sai, nhưng nhìn thấy ánh mắt cô đơn của mẫu thân, lại nhìn qua Hồng Thục trên người đầy vết thương, nàng đột nhiên không nói nên lời, thật sự là nói không nên lời!

--- -----Dãy phân cách hoa lệ-----

Hôm sau, Thượng Quan Kinh Văn lúc đầu tâm vẫn không an phận, nay rốt cục bình tĩnh trở lại, nàng quyết tâm muốn chiếu cố Hồng Thục cho thật tốt, cho đến khi tất cả các vết thương trên người nàng ta đều hồi phục, tuy rằng mỗi ngày ở trong phủ thật nhàm chán, nhưng nàng kỳ thực cũng có rất

nhiều chuyện có thể làm nha.

Lục ra bản Ma Môn Thần Châm do Nam Cung Nguyên Thác đưa cho nàng, Thượng Quan Kinh Văn quyết định phải học tập cho thật giỏi, đúng lúc thừa dịp ngày ngày thanh tĩnh này, ngày sau có lẽ cũng có lúc cần dùng đến chúng.

Nghiêng người tựa vào bên giường, Thượng Quan Kinh Văn nhìn xem rất nhập tâm, một bên tinh tế nghiên cứu, một bên ở trên thân thể của mình tìm kiếm huyết vị, tuy rằng trong quyển sách này còn có rất nhiều thuật ngữ thần bí mà nàng không rõ, nhưng nàng tin chỉ cần bản thân kiên trì, nhất định có thể học được.

“Đại tỷ, đang đọc sách sao?” Một giọng nói kiều mị theo cửa sổ truyền đến, Thượng Quan Nghê Diệu dò xét tiến vào, giọng điệu thăm dò tình hình: “Ta có thể vào không?”

“Vào đi.” Thượng Quan Kinh Văn một bên trả lời, cùng lúc đó ngay khi nhị muội từ cửa chính đi vào, liền nhanh chóng đem sách đang trong cầm tay giấu xuống chân, không muốn để cho nha đầu kia thấy.

Thượng Quan Nghê Diệu hôm nay một thân y phục màu trắng hoa văn hình bướm kết hợp cùng quần lụa mỏng, trên vạt áo rộng rãi thêu hoa văn hồng nhạt, trên cánh tay kèm theo là từ khinh tiêu dài chừng một trượng, trên làn váy thêu nhiều họa tiết hoa mai trắng nhỏ, phối hợp cùng đai lưng màu trắng bằng gấm, đem thắt lưng thon thon cứng rắn buộc lại, rất là mỹ lệ động lòng người.

“Đại tỷ không phải mới vừa đang đọc sách sao? Tại sao đột nhiên không xem tiếp?” Thượng Quan Nghê Diệu tiến vào, chợt thấy quyển sách trong tay Thượng Quan Kinh Văn đã không nhìn thấy nữa, mắt nước lướt qua một tia dị sắc không dễ phát hiện.

“Không phải do thấy nhị muội đến sao? Nào có đạo lý nào mời khách đến cửa không chiêu đãi lại tự mình ngồi sách chứ.” Thượng Quan Kinh Văn thân nhiên nói, tiếp đón nàng ta ngồi xuống, xem thường nói: “Trên bàn có nước trà, nhị muội muốn uống thì tự mình rót.”

Sắc mặt Thượng Quan Nghê Diệu nhanh chóng biến đổi, đã nói là muốn chào hỏi khách khứa, chỗ nào lại có đạo lý khách nhân tự mình châm trà, cũng không phải quá lười hay sao! Bất quá... Nàng hôm nay cố ý tới nơi này, đương nhiên không phải vì uống trà, ánh mắt liền chạy qua trên mặt Thượng Quan Kinh Văn, khẽ cười nói: “Đại tỷ không cần khách khí, muội muội chỉ là nhàn rỗi không chuyện gì làm thì tùy tiện đến đây thôi, nghĩ đến tỷ muội chúng ta bình thường cũng không có cơ hội thân cận, cho nên cố ý đi vào thăm hỏi.”

Khoé môi Thượng Quan Kinh Văn gọi lên nụ cười lãnh ý như có như không, cũng không nói lời nào.

“Ách... Buổi tối hôm qua.. Phụ thân rất cuộc đã cùng đại tỷ nói cái gì a?” Ánh mắt Thượng Quan Nghê Diệu đảo quanh, dè dặt cân trọng thăm dò, mắt hạnh không chớp nhìn chăm chăm biểu tình trên mặt Thượng Quan Kinh Văn.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Thăm dò

Thượng Quan Kinh Văn cũng ngoài ý muốn, không nghĩ tới Thượng Quan Nghê Diệu đột nhiên xuất hiện ở Lê Hoa Uyển, thấy nàng hỏi chuyện tối hôm qua, nhất thời không đoán ra nàng rốt cuộc có ý gì?

“Hôm qua các người ở bên kia không phải đều nghe thấy sao? Cha trách cứ ta không nên ra ngoài.” Âm thanh Thượng Quan Kinh Văn thanh lãnh nhàn nhạt ứng phó.

“Nói, từ lúc nào đại tỷ đã cùng Tam hoàng tử qua lại? Hôm qua thực dọa chúng ta một trận.” Khoé môi Thượng Quan Nghê Diệu đột nhiên gọi lên một độ cong xinh đẹp, ánh mắt ngó lơ nhìn Thượng Quan Kinh Văn ngồi đối diện.

Thượng Quan Kinh Văn cảnh giác nhìn nàng một cái, nha đầu kia đảo một vòng lớn, hóa ra là muốn thăm dò quan hệ của nàng và Nam Cung Nguyên Thác.

“Vi sao lại dọa các người nhảy dựng? Ta với Tam hoàng tử ở cùng nhau... có cái gì kỳ quái đâu? Chỉ như vậy đã bị dọa, ngày sau chấn kinh còn nhiều nha!” Thượng Quan Kinh Văn vẫn đạm phong khinh lạnh giọng nói.

Bị nàng lạnh giọng nói trắng ra, trong lòng Thượng Quan Nghê Diệu có chút buồn bực, ánh mắt lơ đãng thoáng nhìn, liếc thấy trên bình phong treo áo choàng da lớn màu đen, đêm qua lúc Thượng Quan Kinh Văn và Nam Cung Nguyên Thác cùng nhau xuất hiện, trên người mặc đúng là áo khoác, không cần nói cũng biết, bộ áo choàng nhất định là của nam nhân.

Đáy lòng bất giác dâng lên một cổ ê ẩm ghen tuông, Thượng Quan Nghệ Diệu có chút không tự vị, lại nhìn về phía Thượng Quan Kinh Văn, nữ nhân không chút để ý trà trà khinh nguyệt*, thường thức phong cảnh ngoài cửa sổ, căn bản không để ý tới nàng, lại tiếp tục ngồi ở đây, đơn giản là tự tìm mất mặt.

* có thể hiểu là nhắc lên uống một ngụm, dư vị lắng xuống rồi bắt đầu uống ngụm thứ hai. ㄋ (ˊ _ ˋ) ㄣ

Hừ! Không phải chỉ là đích nữ sao? Nhưng lại ở trước mặt nàng làm giả, trong lòng Thượng Quan Nghệ Diệu âm thầm chửi rủa, nếu không phải hôm qua Tam hoàng tử ra mặt giúp nha đầu kia, nàng xác định bị Thượng Quan Già trừng phạt. Bất quá không quan hệ, liên tính nàng thoát được tối hôm qua, chính mình cũng có biện pháp khiến nàng lại gặp tai họa.

Trong lòng âm thầm có chủ ý, Thượng Quan Nghệ Diệu lười nhác đứng dậy, giả bộ lễ phép chào hỏi: “Thời điểm không còn sớm, muội muội không quấy rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi, cáo từ !”

“Không tiễn.” Thượng Quan Kinh Văn một chút cũng không động đậy, đôi mắt như làn thu thủy trong suốt an tĩnh nhìn bóng dáng xinh đẹp rời đi, ánh mắt lại dõi về phía cửa sổ, cho đến thấy nàng đi khỏi hoàn toàn.

... Đường phân cách tuyến hoa hoa lệ.....

Thoáng liền qua ba ngày, Hồng Thục được Thượng Quan Kinh Văn chăm sóc, thương thế khôi phục rất tốt, ngày ngày thay nàng bôi dược, Thượng Quan Kinh Văn lấy trong tay áo ra một bình thủy tinh trong suốt óng ánh, đưa tới trước mặt nàng ——

“Hồng Thục, người giữ cái này, chờ miệng vết thương rút vảy liền thoa lên, đảm bảo không lưu lại sẹo.”

Nghe vậy, Hồng Thục kinh ngạc mở to hai mắt, cho tới bây giờ nàng không biết còn có linh dược như vậy, nhớ trên đầu gối có một vết sẹo, chính là sau khi hồi nhỏ té ngã lưu lại, trong lòng nàng lúc nào cũng lo lắng, trên người này có vết thương có phải hay không lưu lại sẹo rất khó coi.

“Kỳ quái nhìn ta làm gì? Còn không cầm đi.” Thượng Quan Kinh Văn cười mỉm, nhét bình thủy tinh vào tay nàng.

Hồng Thục thoáng nhìn qua bình thủy tinh trong tay, ngẩng đầu mặt cảm kích hốc mắt đỏ lên: “Đại tiểu thư, người đối nô tì thật tốt!”

“Người bị thương toàn vì ta, người không trách ta... Ngược lại còn cảm thấy ta đối với người tốt. Ta nói người thế nào mới tốt đây, người thật sự là nha đầu ngoan.” Thượng Quan Kinh Văn không thể không lắc đầu, có đôi khi nàng thật sự không hiểu tư duy cô nhân.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Thực sự cho rằng hắn là cố ý tới lấy áo choàng sao?

Hồng Thục nghe được sự sùng ái trong giọng nói của chủ tử, nhìn không được ngổ nghếch cười ra tiếng, đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nói dồn dập của quản gia : “Đại tiểu thư, tam hoàng tử đến, hắn nói có chuyện quan trọng muốn gặp đại tiểu thư.”

“Hắn tại sao lại đến?” Thượng Quan Kinh Văn làm bầm lâu bầu, thấp giọng nói thầm, cùng Hồng Thục liếc mắt nhìn nhau, hai người đều có vẻ có chút ngoài ý muốn.

“Có phải là tới để lấy áo choàng của hắn hay không?” Hồng Thục đột nhiên nhớ tới, ngày đó lúc ban đêm đại tiểu thư tới bôi thuốc cho nàng, trên người còn khoác áo choàng kia của tam thái tử mà.

Nàng vừa nói xong, Thượng Quan Kinh Văn có vẻ đắm chiêu gạt gẫm đầu : “Người không nói thì ta thật đúng là thiếu chút nữa đã quên mất, để ta đem áo choàng trả lại cho hắn, người trước nằm nghỉ ngơi một lát.”

“Đại tiểu thư, thương thế của nô tì đã không còn đáng ngại nữa, người để cho ta đi theo xem như hoạt động tí đi, còn như vậy nằm tiếp, cho dù không bệnh cũng sẽ biến thành bệnh mất.” Hồng Thục mang theo vài phần làm nũng, trải qua cùng chung hoạn nạn lần này, quan hệ của nàng cùng Thượng Quan Kinh Văn càng thêm thân thiết.

Lời của nàng nghe qua hình như cũng không sai, Thượng Quan Kinh Văn cười mỉm : “Được rồi, ta đi lấy áo choàng, người chờ ta.”

--- -----Dãy phân cách hoa lệ-----

Cây hoa quế hai bên đường mòn của Thừa tướng phủ nở rộ hoa thơm, ánh mặt trời xuyên qua cành lá sum xuê, từng chum tia sáng nhu hoà len lỏi qua

những nhành lá cánh hoa, sắc xanh lan tỏa, cây sa la trong gió lay động, trong ánh xanh lượn lờ nhảy múa, cánh hoa trong không trung ôn nhu phát phới, lưu lại một chút hương thơm trong gió, rồi lặng yên biến mất, vô tung vô tích.

Hồng Thước hít sâu một hơi, tươi cười thoải mái, bị nhốt ở trong phòng ba ngày không ra ngoài, đột nhiên ngửi được không khí tươi mới như thế, bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống thật sự rất tốt đẹp.

“Tam hoàng tử ở đằng kia...” Ngón tay Hồng Thước chỉ về hướng đình trong hoa viên, một bóng dáng cao lớn quen thuộc liền ánh vào mi mắt.

Nam Cung Nguyên Thác hôm nay mặc một thân cẩm bào màu xanh được may theo tinh tế, cùng thắt lưng đen kều hợp với mái tóc dài chỉ dùng độc một mạch ngọc trắng buộc lên, cẩm bào được làm từ băng tằm ở Nam Hải dệt thành, thanh thiên ngọc trúc trên áo choàng được dùng ngân tuyến thêu lên, bên thắt lưng đeo một miếng ngọc lục bảo, vừa nhìn liền biết thân phận tôn quý.

Cặp mắt thâm thúy xinh đẹp kia của hắn, trong lười nhát lộ ra tia ngạo nghễ sắc bén, nhàn nhạt liếc về phía nữ nhân đang đến, bên trong con ngươi lướt qua hào quang như hắc diệu nhân nhát.

Trong tay Thượng Quan Khinh Vân cầm áo choàng, đi đến trước mặt nam tử, đưa cho hắn: “Đây là áo choàng của tam hoàng tử, trả cho ngươi.”

“Trừ bỏ cái này...” Nam Cung Nguyên Thác nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, ả ý phun ra bốn chữ này.

Nàng giả trang thoát nhìn rất đơn giản, mái tóc đen nhánh chỉ dùng vòn vẹn một chiếc nơ màu xanh buộc lại, vài sợi tóc buông bình xoa lạc trên hai vai, đem da thịt trong nháy mắt càng thêm trắng bạch, làn da như tuyết trắng, phần nộn giống như có thể vắt thành nước, chưa trang điểm lại tươi mát động lòng người, hai tròng mắt lại mang theo lạnh băng nhàn nhạt, hình như có ma lực có thể nhìn thấu hết tất cả.

“Trừ bỏ cái này? Nga, bốn tiểu thư còn quên nói tiếng cảm ơn đối với tam hoàng tử...” Thượng Quan Khinh Vân nghiêng đầu suy nghĩ chốc lát, bình tĩnh nhận ra, khoé môi gọi một lên nụ cười lúm đồng tiền.

Lông mày Nam Cung Nguyên Thác nhăn lại, cảm giác nữ nhân này thực cho rằng hắn là tới để lấy áo choàng sao? Hắn đường đường là tam hoàng tử, cho dù có nghèo đi chăng nữa, cũng không đến nỗi ngay cả một chiếc áo choàng cũng luyến tiếc đi.

“Ngươi không còn lời khác để nói với bốn vương tử?” Ngữ khí của hắn có chút không kiên nhẫn, lộ ra vài phần trẻ con, quả thật ngay cả hắn cũng không biết bản thân vì sao lại xuất hiện ở nơi này, tóm lại ba ngày không nhìn thấy nữ nhân này, hắn chỉ là muốn nhìn thấy nàng, cho nên bất tri bất giác liền đi đến Thừa tướng phủ.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Bệnh tương tư

“Không có.” Mặt Thượng Quan Khinh Vân hồn nhiên biểu tình vô tội, lắc lắc đầu, nàng thực không hiểu vì sao Nam Cung Nguyên Thác bỗng nhiên mất hứng, nhưng nàng thật sự không có gì muốn nói với hắn nha!

“Được rồi! Ngươi... Ngươi... Ngươi rốt cục còn muốn bút tiền thưởng kia hay không?” Nửa ngày rốt cục Nam Cung Nguyên Thác ghen ra một câu như vậy.

Mặt Thượng Quan Khinh Vân nhất thời sáng rực, thì ra là vì chuyện này, nàng đương nhiên muốn!

“Muốn muốn muốn, đương nhiên muốn, thì ra hôm nay Tam hoàng tử đến vì chuyện này.” Nữ nhân lập tức trưng ra vẻ mặt nịnh bợ lấy lòng tươi cười tiến ra đón, cũng không biết vì sao, sắc mặt nam nhân vẫn trầm u ám như cũ.

Nam Cung Nguyên Thác nhìn không được cho nàng một ánh mắt xem thường, nữ nhân này vừa nghe đến bạc hai mắt liền tỏa ánh sáng, vừa rồi thấy hắn, tại sao lại không nhiệt tình như hiện tại? Bất quá hắn cũng âm thầm tán thưởng chính mình, nếu không phải đột nhiên nhớ tới chuyện tiền thưởng, hắn thật không biết nên tiếp tục kéo dài đề tài như thế nào.

“Đã muốn tiền thưởng, vậy ngươi tính khi nào thì đi giúp bốn vương tử xếp việc đấu giá?” Nam Cung Nguyên Thác xem thường, trong lòng cũng rất căng thẳng, âm thầm quan sát vẻ mặt nữ nhân, từ lúc sinh ra tới giờ lần đầu hắn có cảm giác sợ hãi bị người cự tuyệt.

“Muốn ta hỗ trợ thu xếp?” Thượng Quan Khinh Vân vừa nghe, nhất thời đôi mi thanh tú liền nhú lại thành một đoàn.

Nhìn nàng nhú mày, tâm nam nhân càng gắt gao lo lắng, mặt khấn trương thốt lên: “Đương nhiên muốn ngươi hỗ trợ thu xếp, bốn vương tử nguyện ý đấu giá bảo bối bản thân, chẳng lẽ chỉ chút chuyện như vậy ngươi lại không đồng ý làm? Ngươi có làm hay không, không quan tâm lời nói bốn vương tử liền trở về đi, ta bán bảo bối chính mình bạc cho ngươi...”

Trong miệng tuy nói như vậy, dư quang nam nhân một mực trộm quan sát nét mặt nữ nhân, hắn biết nàng luyến tiếc bạc này đó, lại càng sợ hãi nàng thật

sự buông tha cho bút bạc* ...

*là tiền nhuận bút thì phải.

“Nhưng..hiện tại ta không thể xuất môn.” Thượng Quan Kinh Văn có chút ủy khuất bĩu môi, mắt nhìn Hồng Thục nhất nói: “Lần này ta làm hại Hồng Thục bị phạt, nếu ta tái phạm, đến lúc đó chịu thiệt vẫn là nàng.”

“Cha người không cho người ra ngoài?” Nam Cung Nguyên Thác nhất thời phát hỏa, cái lão thừa tướng kia êm đẹp thế nào không nằng ra ngoài, làm hại hân khổ chờ vài ngày cũng không thấy bóng dáng nữ nhân, giống như bệnh tương tư thật khó chịu..

Ách! Bệnh tương tư? Một lần nữa từ này xẹt qua đầu Nam Cung Nguyên Thác, trong lòng không khỏi giật mình, hân đây làm sao vậy? Đầu óc sẽ không thật xảy ra vấn đề gì đi? Bất quá chỉ ba ngày không nhìn thấy một nữ nhân, liền tìm tới cửa.

Điên rồi! Tuyệt đối là điên rồi! Không thể không được! Trước tiên hân cần làm rõ suy nghĩ chính mình, có phải hay không mấy ngày không có tìm tiểu nữ nhân giải khuây, cho nên bụng đói ăn quàng ?

Trước mắt là nữ nhân hoàng huynh hân mới từ hôn, hơn nữa nàng..

Nam Cung Nguyên Thác một bên nghĩ, một bên lắc đầu liên tục, nội tâm thống khổ rồi rầm giầy dựa, Thượng Quan Kinh Văn cùng Hồng Thục liếc nhau, đều không rõ hân đây có chuyện gì.

“Tam hoàng tử cũng biết tính khí cha ta..”

Thượng Quan Kinh Văn nói tiếp, Nam Cung Nguyên Thác căn bản một câu cũng không nghe vào tai, đột nhiên xoay người đi, đi vài bước ngay cả áo choàng cầm trong tay cũng bị ném đi hã giậm, trong không trung vẽ nên vòng cung mỹ lệ, cuối cùng rơi lên cành cây hoa quế.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thái: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Quan trọng là một nén bạc cũng không có.

“Đại tiểu thư, người nói... Tam hoàng tử tại sao đột nhiên lại như vậy? Sẽ không phải là... Bị bệnh gì chứ?” Hồng Thục một mặt nghi ngại hỏi, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm bóng lưng cao lớn càng lúc càng xa kia.

“Chẳng lẽ là bộc phát bệnh động kinh? Nhìn cũng không giống nha!” Thượng Quan Kinh Văn lẩm bầm lâu bầu lẩm bầm nói, nàng hoàn toàn không thể lý giải hành vi hôm nay của Nam Cung Nguyên Thác, nam tử như gió náy, nói đến là đến, nói đi là đi!

--- -----Dãy phân tuyến hoa lệ-----

Xa xa, ở một nơi đình khác của hoa viên, Thượng Quan Nghê Diệu cùng Liễu Tâm Lan thấy rõ một màn này, Thượng Quan Kinh Văn cùng tam hoàng tử lại dám ở trong hoa viên hẹn hò, nếu như nói hai người trong lúc đó không có ái muội, các nàng thế nào cũng không tin.

“Nương, người nói xem tam hoàng tử... Thật sự sẽ thích đại tỷ sao?” Về mặt Thượng Quan Nghê Diệu uể oải, miệng nhỏ hồng mím lại, thiếu chút nữa bật khóc, nàng đối với Nam Cung Nguyên Thác thật sự là nhất kiến chung tình.

“Làm sao vậy? Diệu nhi, con sẽ không đi thích tam hoàng tử chứ?” Liễu Tâm Lan sắc mặt nhận thấy được nữ nhi luống cuống, đề thấp tiếng nói nhỏ giọng hỏi nàng.

“Nương...” Thượng Quan Nghê Diệu hờn dỗi ra tiếng, đáng vẻ vừa thẹn vừa giận. Lén lúc không có người nàng mới dám kêu Liễu Tâm Lan là nương.

“Ồ trước mặt nương có cái gì không thể nói, nếu con thích, thì cứ đoạt lấy hân, con tuy rằng không phải là đích nữ, nhưng đáng vẻ thì so với nha đầu kia không hề kém chút nào, huống chi... Nàng ta lại là thứ tàn hoa bại liễu, có tư cách gì cùng nữ nhi của ta giành nam nhân.” Liễu Tâm Lan hừ lạnh một tiếng, nàng thốt ra lời này, cũng là tiếp thêm mấy phần tự tin cho Thượng Quan Nghê Diệu.

Thượng Quan Nghê Diệu nghĩ lại cũng đúng, nếu như so với Thượng Quan Kinh Văn mà nói, nàng căn bản không có nửa điểm bại trận, trừ bỏ thân phận không phải là đích nữ, còn lại điểm nào cũng đều mạnh hơn nàng ta.

“Nương, nữ nhi muốn gả cho tam hoàng tử, người nhất định phải giúp ta...” Thượng Quan Nghê Diệu không thể không cầu xin mẫu thân giúp đỡ, tuổi nàng dù sao cũng còn nhỏ, ở phương diện mưu kế còn khiêm khuyết rất nhiều, cần phải có người trợ giúp chỉ điểm.

“Đương nhiên, con là nữ nhi của nương, nương không giúp con thì giúp ai?” Liễu thị giọng điệu đương nhiên, khoé môi gợi lên nụ cười tà mị xấu xa :”Con

hãy chờ mà xem, tam hoàng tử sớm hay muộn cũng sẽ trở thành hôn phi của con.”

“Điều nhi biết nương thương ta nhất.” Đáy mắt Thượng Quan Nghê điệu lướt qua một tia vui sướng, vừa nói vừa ôm cánh tay mẫu thân cười duyên.

--- -----Dãy phân tuyến hoa lệ-----

Trở lại Lê Hoa Uyển, Thượng Quan Kinh Văn ở trong phòng cứ đi qua đi lại, khiến cho ánh mắt Hồng Thục đều hoa cả lên.

“Đại tiểu thư, người cũng đừng rồi rã như vậy, một cô nương muốn nhiều bạc như vậy để làm cái gì? Nói không chừng sẽ đưa đến mầm tai họa...” Hồng Thục đại khái đã biết rõ chân tướng chuyện này, tuy rằng vạn lượng hoàng kim thật sự là rất nhiều, nhưng một cô nương có nhiều tiền như vậy thì có tác dụng gì chứ?

“Ta muốn mở phòng mạch, chính là cái loại y quán mà các người hay nói.” Thượng Quan Kinh Văn đối mặt với ánh mắt của Hồng Thục, suy nghĩ cho cùng, tình cảm rốt cục vẫn chiến thắng lý trí.

“Nhưng mà... Đại tiểu thư, mở y quán cũng không cần dùng nhiều bạc như vậy nha!” Hồng Thục vẽ mặt mờ mịt nhìn chăm chăm nàng, đồng thời nghiêm cần nói.

“Trọng điểm là... Ta hiện tại ngay cả một văn bạc cũng không có nha!” Thượng Quan Kinh Văn chìa hai tay ra, ánh mắt vô tội nhìn nàng ta, không phải nàng thật sự muốn kiếm vạn lượng hoàng kim nhiều tiền như vậy, mà là nàng hiện tại một nén bạc cũng không có, đây mới là trọng điểm.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Đêm thăm Ngưu lang đêm

“Kia... Nếu tam hoàng tử thật sự đổi ý, một văn bạc cũng không đồng ý cho Đại tiểu thư, vậy phải làm sao bây giờ?” Kỳ thực tự đáy lòng Hồng Thục cũng mong Đại tiểu thư mở y quán, nàng cảm thấy chuyện này thật kỳ diệu, ngay cả nàng cũng đắc ý.

“Ngươi vừa nói... Ta thật đứng lo lắng...Không được, ta phải đi tìm hấn nói rõ ràng.” Thượng Quan Kinh Văn nhìn sắc trời bên ngoài đã nhá nhem, nếu nàng chuẩn em ra ngoài, cũng sẽ không bị phát hiện.

“Nhưng Đại tiểu thư, người muốn đi đâu tìm hấn?” Đôi mi thanh tú của Hồng Thục hơi nhíu, nhìn trời sắc đã trễ, tiệm đồ cổ của Nam Cung Nguyên Thác hấn đã đóng cửa rồi.

“Trước đi Tiệm đồ cổ xem.” Sắc mặt Thượng Quan Kinh Văn bình tĩnh như nước, nhưng không giấu được nội tâm sốt ruột.

Đoán được tâm tư chủ tử, Hồng Thục buông mắt hạnh hơi hơi suy nghĩ mấy giây sau nói: “Đại tiểu thư muốn đi thì đi, giả nam trang tốt, trên đường chú ý an toàn, nơi này giao cho nô tì ứng phó.”

“Ngươi...” Thượng Quan Kinh Văn quả thật muốn chuẩn đi, nhưng nghĩ đến nếu lại bị phát hiện, người chịu thiệt vẫn là tỷ nữ bên người Hồng Thục.

“Nô tì tự có biện pháp.” Hồng Thục thấp giọng nói, miệng nhỏ kẻ sát tai nàng nhỏ giọng nói chút chuyện, khoe môi hồng nhuận của Thượng Quan Kinh Văn khẽ cong lên, vui vẻ cười ra tiếng.

“Không nghĩ tới nha đầu ngươi còn có chút tâm nhãn, không sai không sai...”

“Tiểu thư, rốt cuộc người đang khen nô tì hay chê nô tì vậy?” Hồng Thục có chút thẹn thùng đỏ mặt, sờ dĩ nàng làm như vậy, không phải tất cả đều vì Đại tiểu thư sao? Nếu đổi lại trước kia, nàng căn bản không có lá gan này.

“Đương nhiên là khen ngươi, Hồng Thục của ta quả thực quá thông minh, thật sự là tri kỷ tiểu áo bông của bản tiểu thư...” Thượng Quan Kinh Văn vui cười hai tiếng, một bên ở trong phòng tìm nam trang lần trước thay.

Hồng Thục mở ra phòng nhìn mọi nơi vòng xem có ngoại nhân hay không, cảm thấy không có người chú ý tới mới thả lỏng hướng nàng gật đầu, nhìn bóng dáng nữ nhân nhanh như chớp biến mất ở ngưỡng cửa viện, nàng cũng vội vàng thổi nến trong phòng, trèo lên giường Đại tiểu thư....

... .. Đường phân cách tuyến hoa hoa lệ lệ.

Ban đêm tuy rằng chợ còn náo nhiệt, nhưng đại môn Tiệm đồ cổ khép chặt, Thượng Quan Kinh Văn có chút buồn bực đứng ở ngoài cửa một hồi lâu, xem ra nàng thật sự không may mắn, uổng công chạy một chuyến.

Nếu cứ trở về như vậy, thật có chút không cam lòng, trong đầu đột nhiên nghĩ tới một địa phương, đúng là Nam Cung Nguyên Thác thường xuyên đi kỹ viện, có lẽ nàng có thể đi nơi nào thử thời vận.

Trong đầu nghĩ, bước chân Thượng Quan Kinh Văn cũng đã chạy tới hướng tới kỹ viện, xóm làng chơi vẫn như cũ náo nhiệt, oanh oanh yến yến, phi vòng yến gầy, các cô nương trang điểm xinh đẹp, có đứng ở ngoài cửa kiếm khách, có lên lầu các.

Nhân nhật liếc qua cảnh tượng náo nhiệt, bước chân Thượng Quan Kinh Văn đi tới ngõ nhỏ đi, từ một nơi bí mật gần đó bóng dáng nhỏ nhắn biến mất.

Đền bác giác cung đình vẫn như cũ nhả trí, Thượng Quan Kinh Văn đi tới cửa, đột nhiên im bất, nàng nhớ lần trước ở trong này xảy ra chuyện, Nam Cung Nguyên Thác liền cảnh cáo nàng không cần lại đến chỗ này, hơn nữa lão bản Bạch Hoa Trần Ngưu lang điểm tựa hồ không có hảo cảm với nàng.

Nàng thoảng do dự, đứng ngoài cửa tay đặt trên cửa khuyên đồng, lại chậm chạp không thể mở được, đúng lúc này, đột nhiên cảm giác được một cỗ hàn khí lạnh như băng, hơi thở nghênh diện đánh tới, bên tai truyền đến tiếng nói khàn khàn quen thuộc ——

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Quỷ hẹp hòi.

“Lại nữ giả nam trang, Thượng Quan đại tiểu thư diễn xiếc như vậy không thấy chán sao? Trẻ như vậy còn đến kỹ viện, có phải đòi ý muốn đáp ứng yêu cầu của tại hạ hay không? Ngươi hiện tại đòi ý cũng vẫn còn kịp...”

Thượng Quan Kinh Văn bị hấn làm hoảng sợ, ngoái đầu lại đối mặt với cặp mắt thâm thúy u ám như chim ưng của nam tử, tức giận liến mắt, khế cẩu ra tiếng: “Bạch công tử cảm tình con mèo sao? Đi đứng không có tiếng động...”

Đôi mắt sắc bén đột nhiên khấn trương nhìn chăm chăm dung nhan tú mỹ của nàng, tiếng nói trầm thấp mang theo nhẹ nhẽ ý cười trên tức, buồn bã nói: “Ngươi nói sai rồi, tại hạ cảm tình con hổ...”

Nói đùa đi, nàng không khỏi nao nao, hấn đây là đang cùng mình nói giỡn sao?

“Ta là tới tìm tam hoàng tử.” Thượng Quan Kinh Văn hắng giọng một cái, nhanh chóng giải thích: “Nhưng mà ngươi đừng hiểu lầm, bốn tiểu thư cũng không có ý muốn cùng ngươi tranh giành nam nhân, ta chỉ là muốn cùng hấn bàn chuyện bán đấu giá thôi.”

“Bán đấu giá? Hai người các ngươi lại bày trò gì nữa?” Đáy mắt Bạch Hoa Trần lộ ra nghi hoặc nồng đậm, thân thể không tự chủ sáp lại phía trước, cách nàng càng gần hơn vài phần.

Thượng Quan Kinh Văn theo bản năng lui về phía sau vài bước, tuy rằng trong lòng biết nam nhân này là gay, nhưng vẫn bị hơi thở nguy hiểm phát ra từ trên người hấn làm cho kinh sợ, cho nên cứ bảo trì một khoảng cách nhất định vẫn là tốt nhất.

“Tất cả còn không phải đều là vì ngươi... Nói không giữ lời. Làm hại tam hoàng tử tính đến chuyện bán đấu giá bảo bối trong tiệm của hấn, để thay ngươi trả lại tiền thưởng đã bị mất của bốn tiểu thư.” Thượng Quan Kinh Văn tà mắt liếc hấn, trong lòng nghiền ngẫm, nam nhân này thật sự so với tam hoàng tử còn nhiều tiền hơn sao?

“Thác đêm nay hồi cung.” Bạch Hoa Trần lười nhác nhân nhật trả lời nàng, mâu quang thâm thúy nhìn như không chút để ý biểu tình thất lạc của nàng, ần ý tăng thêm một câu: “Nhưng mà tình hình kỹ càng ngươi vẫn có thể cùng ta đàm luận, dù sao cùng ta đàm luận cũng giống vậy, ngươi cũng biết rõ quan hệ giữa ta và hấn...”

Hấn chốt lại một câu lộ ra nhẹ nhàng vị ái muội, đây là hấn tự đầu thú ngay trước mặt Thượng Quan Kinh Văn, chính diện thừa nhận quan hệ của hấn cùng Nam Cung Nguyên Thác, nhìn dáng vẻ tự nhiên thanh thản lười nhác của hấn, Thượng Quan Kinh Văn bĩu môi, nam nhân này căn bản một chút cũng không dễ nói chuyện, bằng không nàng cũng không đến nỗi muốn cùng Nam Cung Nguyên Thác thương nghị chuyện đấu giá, ai thêm nguyện ý cùng hấn đàm luận chứ!

Thượng Quan Kinh Văn quay đầu muốn rời đi, nhưng đột nhiên nghĩ lại, bản thân hiện tại đi ra khỏi nhà một lần cũng không dễ dàng nha! Nếu cứ như vậy trở về, ai mới biết vào lúc nào mới có thể nhìn thấy Nam Cung Nguyên Thác chứ?

“Ngươi... Có thể giúp ta chuyển lời cho tam hoàng tử hay không, cứ nói là bốn tiểu thư có việc gấp muốn tìm hấn, mời hấn đi đến thừa tướng phủ một chuyến.” Thái độ Thượng Quan Kinh Văn trong nháy mắt liền hoà nhã lại, khoé môi nỗ lực xuất ra nụ cười thật tươi.

“Không thể.” Bạch Hoa Trần cơ hồ nghĩ cũng không thêm nghĩ, thốt ra, khoé môi tựa tiểu phi tiểu trêu tức nhìn nàng.

Thượng Quan Kinh Văn mất hứng thường cho hấn một cái xem thường, rống kêu một tiếng: “Hừ! Quỷ hẹp hòi.”

Bỏ lại câu này, nàng liền quay đầu rời đi, kỹ viện cũng không cần đi vào, đã tìm không thấy Nam Cung Nguyên Thác, chẳng bằng nàng đi về nhà ngủ,

cùng nam nhân này nói chuyện sẽ chỉ làm nàng bị khinh bỉ.

“Đợi một chút---“ Thanh âm của Bạch Hoa Trần từ phía sau truyền đến, đột nhiên nói :”Thượng Quan đại tiểu thư hẳn là đói bụng rồi? Không bằng tại hạ mời người ăn khuya, tay nghề của đầu bếp ở kỹ viện ta so với tửu lâu bên ngoài miễn cưỡng cũng gấp trăm lần, cho dù là ngự trù trong cung, thủ nghệ cũng không hẳn có thể cao mình hơn hẳn.”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Đánh trúng điểm yếu của nàng

Thượng Quan Khinh Vân ban đầu còn sai bước đi về phía trước, nhưng lời của hắn càng nói, cước bộ của nàng cũng càng ngày càng chậm, kỳ thực không cần nhắc tới, bụng nàng quả thật hơi đói, hôm nay lúc bước ra khỏi cửa sau mới phát hiện, thì ra lối đi kia đã bị Thượng Quan Gia hạ lệnh cho phá hỏng, cho nên nàng chỉ có thể tiêu phí chút sức lực, trèo qua tường cao mới chạy đến, bữa tối hôm nay cứ thế đều tiêu hoá hết sạch.

Nhưng mà, ngẫm lại từ lần đầu tiên gặp mặt Bạch Hoa Trần tới nay, hắn cùng mình không đối diện nói chuyện lần nào, nếu đối lại là người khác mời, Thượng Quan Khinh Vân nhất định sẽ động tâm, nhưng gặp phải nam nhân keo kiệt như Bạch Hoa Trần này, aiz! Nàng ngậm nuốt xuống một ngụm nước bọt, hay là thôi đi!

“Khụ... Hoặc là, chúng ta vừa ăn cơm, còn có thể bàn lại chuyện phần tiền thưởng kia.” Bạch Hoa Trần nhìn hành động dần chậm lại của nàng, miệng vẫn lười nhát buồn bã nói :”Người không phải luôn muốn mở y quán sao? Kỳ thực tại hạ có thể giúp người.”

Thượng Quan Khinh Vân cơ hồ ngay cả nghĩ cũng không nghĩ liền quay đầu, tâm nàng là bằng thịt, không phải bằng sắt thép, câu nói cuối cùng của hắn một phát trúng tâm, đánh trúng điểm yếu của nàng, hoàn toàn không có bất kỳ năng lực chống cự...

“Lời này đúng thật! Điều kiện tiên quyết của người sẽ không vẫn là nhất định phải muốn ta cùng người đi Bắc Minh Quốc một chuyến chứ?” Thượng Quan Khinh Vân đem câu hỏi nói cho rõ ràng.

“Tại hạ là thật tâm thành ý muốn giúp đỡ Quan đại tiểu thư mở y quán.” Bạch Hoa Trần nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt, nụ cười trên khoé môi nhanh chóng thu lại sạch sẽ, đáng vẻ nghiêm trang nói :”Mở y quán cứu người, chính là việc tích phúc tích đức, tại hạ cũng hy vọng có thể tích nhiều phúc báo một chút. Vậy Thượng Quan đại tiểu thư, chúng ta... Hiện tại có thể nói chuyện không?”

“Nhanh chóng cho đầu bếp nhà người chuẩn bị một bàn thức ăn thật ngon, ta đã đói bụng rồi. Đúng rồi, bản tiểu thư thích ăn thịt, thịt để ăn có thể nhiều một chút...” Thượng Quan Khinh Vân xem mình giống như gia chủ, không có nửa điểm khách khí.

Nhìn nàng tùy tiện dẫn đầu đi ở phía trước, thành thạo đập ám hiệu cửa, cất bước lớn đi vào, Bạch Hoa Trần đi ở phía sau đầy mắt thần sắc biến hoá phức tạp, nữ tử như vậy, hẳn vẫn là lần đầu gặp được, giống như... Còn có chút ý tứ!

--- ----- Dãy phân tuyến hoa lệ-----

“Giới mặt chân vịt, chim cút xào cay, cá mè vùng, thịt om với nấm, mặt ngọt phiên gia, ô long phun châu, kim thiềm ngọc bảo, tri lô trần châu kê...”

Đầu bếp cùng hạ nhân trình từng món lên bàn, nhìn một bàn tràn đầy thức ăn phong phú này, sắc hương vị đều có đủ, nước miếng của Thượng Quan Khinh Vân quả thực rất nhanh đều muốn chảy xuống, nỗ lực duy trì dáng vẻ ưu nhã, sắc mặt bình tĩnh như nước nói :”Không ngờ đầu bếp của ngu lang điểm, tốc độ nấu ăn còn rất nhanh nhẹn, một phen ý tốt của Bạch công tử, vậy bản tiểu thư đây liền không khách khí...”

Bạch Hoa Trần ngậm cười, an tĩnh nhìn nàng gật gật đầu, xem như ngẫm đồng ý, nhìn điệu bộ nàng cầm lấy đĩa ngọc gặm lấy gặm để, so với những nữ nhân hắn từng gặp qua, quả thật có chỗ đặc biệt.

“Bạch công tử tại sao đột nhiên thay đổi chủ ý, do lương tâm cảm thấy bất an sao? Không tệ, sắc hương vị đều đủ, so với đầu bếp trong cung, một chút cũng không kém cỏi.” Thượng Quan Khinh Vân ăn đồ ăn, lời trong miệng mơ hồ không nói rõ.

“Đương nhiên, khách đến Ngưu lang điểm của ta không phú thì cũng quý, tại hạ tất nhiên phải hao tổn một ít tâm tư để tranh thủ chút niềm vui của khách nhân.” Bạch Hoa Trần vẫn đạm phong khinh, luôn nhìn nàng ăn, ngay cả đĩa của mình cũng không hề động qua.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Hoàn mỹ không chân thật.

Editor: tieudangnhi

“Nói cũng đúng, tâm tư Bạch công tử nếu như không được nhấn nhai như vậy, thì làm sao có thể độc chiếm tam hoàng tử được...” Lời Thượng Quan Khinh Văn vừa thốt ra, nhưng còn chưa nói xong, nàng liền ý thức được bản thân mình dường đột, giây tiếp theo đã ngậm lại miệng, ngược mắt nhìn về phía hắn, ngượng ngùng xuất ra một nụ cười gượng gạo.

Cơ bắp trên mặt hắn chỉ hơi hơi run rẩy hai cái, phản ứng cũng không có biến hoá gì lớn, giống như cái gì cũng không nghe thấy, khoé môi vẫn cười nhạt như cũ.

“Bạch công tử ngàn vạn lần đừng để ý, ta chỉ là nhanh mồm nhanh miệng thôi, cũng không có ý mạo phạm.” Thượng Quan Khinh Văn vẫn tiếp tục tươi cười, dè dặt cẩn trọng giải thích, nghĩ tới hắn vừa rồi đã nói muốn giúp nàng mở y quán, chuyện này cũng không tệ! Nàng ngàn vạn lần không thể vào lúc quan trọng nhất phá hư tất cả a.

“Đương nhiên sẽ không.” Cơ bắp trên mặt Bạch Hoa Trần có vẻ có chút cứng ngắt, nhìn nàng căn bản đều không để ý đến hắn có thật sự để ý hay không, đã sớm lại đắm chìm trong mỹ thực dụ hoặc.

Ngay vào lúc này, đầu bếp lại tự mình trình lên vài món mỹ vị, cung kính giới thiệu: “Gia chủ ta nói cô nương rất thích ăn thịt, sai tiểu nhân làm thêm vài món mang lên, đây là món thịt muối tiên, đây là hào sồng nấu hương, vịt hấp hạch đào, còn món này là bánh bao hoa mai, bên trong là hỗn hợp thịt của vài loại chim quý hiếm, còn đây là món bưởi lạc đã rất nhiều người được ưa chuộng...”

“Ừ, ừ rồi, một mình ta ăn không hết nhiều món như vậy, quá lãng phí...” Thượng Quan Khinh Văn nhìn đến nhỏ dãi, chỉ hận bụng mình không đủ lớn, nhiều mỹ thực như vậy ăn không hết thì chẳng phải quá lãng phí sao, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, ánh mắt liền sáng ngời, nhìn Bạch Hoa Trần: “Nếu ăn không hết, có thể đóng gói mang về không?”

“Đóng gói?” Bạch Hoa Trần ban đầu ngần ra, bất quá rất nhanh liền hiểu ý tứ của nàng, mắt tự nhiên hạ nhẹ hai tiếng, trả lời: “Đương nhiên có thể, những món ăn này... Đều là vì Thượng Quan đại tiểu thư mà chuẩn bị, người muốn xử trí như thế nào cũng được.”

“Vậy... Ta lần sau có thể đến ăn nữa không?” Nét mặt Thượng Quan Khinh Văn biểu lộ nét cười nịnh bợ, nàng thấy sắc mặt hắn đêm nay cực kỳ tốt, giọng điệu cũng không tệ, thái độ càng thoải mái nói, nhìn không được lại muốn được một tấc lần thêm một thước.

“Đương nhiên... Có thể.” Cơ bắp trên mặt Bạch Hoa Trần biến hoá càng thêm cứng ngắt, sừng mắt liếc nhìn đầu bếp mặc váy dài áo dài, tiếng nói thuần hậu khan khan xuất ra: “Thấy rõ chưa, vị Thượng Quan đại tiểu thư này, ngày sau nếu nàng đến chỗ này ăn cơm, không cần gia phân phó, các người cũng phải hầu hạ thật tốt cho ta, không được có nửa điểm qua loa, hiểu chưa?”

Tiếng nói của hắn không thấp không cao, ngữ tốc không nhanh không chậm, Thượng Quan Khinh Văn lại chú ý tới, lúc hắn phân phó, đầu bếp kia sợ tới mức thờ cũng không dám thờ mặt, sau đó chỉ biết lắp ba lắp bắp đáp: “Dạ dạ dạ, tiểu nhân đã hiểu, chủ tử ngài cứ yên tâm đi.”

Phúc lợi đãi ngộ tốt như vậy?! Thượng Quan Khinh Văn nhu nhu lỗ tai, nàng thật không có nghe lầm chứ? Vì sao buổi tối hôm nay luôn có một loại cảm giác bị mộng du, hoàn mỹ đến nỗi làm người ta cảm thấy không chân thực.

“Ta... Sẽ không phải là đang nằm mơ ư?” Ánh mắt Thượng Quan Khinh Văn loé ra nghi ngờ, theo bản năng nâng tay lên ở trên mặt mình dùng sức nhéo mạnh một cái, đau!

Nam Tử ngồi đối diện như bị hành động đột ngột này của nàng làm cho nhìn đến ngẩn ra, đáy mắt cũng gọi lên một nét nghi ngờ, hành vi cử chỉ của nữ nhân này không lần nào để cho hắn nhìn bình thường, luôn có chút cảm giác không thể hợp nhau. Bất quá, nặng nhất không phải ở trong này, mà là chỗ y thuật cao minh của nàng, có năng lực rất tốt...

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Hai người bọn họ là người cùng một chiếc thuyền!

Editor: VTVT

Rất nhanh, Thượng Quan Khinh Văn cũng thanh tỉnh lại, nàng có thể xác định bữa cơm tối hôm nay nhất định là Hồng Môn Yến, nàng biết Bạch Hoa Trần không phải là nam nhân tốt như vậy, chậm rãi, tay ngọc buông đũa, biểu tình trên mặt ngưng trọng toát lên vẻ nghiêm nghị.

“Bạch công tử đột nhiên nhiệt tình, rốt cuộc muốn ráp tâm gì, nói đi!”

Đôi mắt Bạch Hoa Trần sắc sảo như họa, khoé môi hơi lên nụ cười yếu ớt, thân thể phát ra hơi thở yên tĩnh khiến tinh thần người bắt đầu khởi động.

“Tại hạ nói qua... Là thật tâm muốn hoàn thành tâm nguyện Đại tiểu thư.”

“Thật sự?” Thương Quan Kinh Văn nhìn bộ dáng chân thành của hân chân thành, thoạt nhìn không giống như nói chuyện, trong con ngươi màu hổ phách ngẫu nhiên nổi lên gợn sóng nhẹ nhàng, lộ ra sự tĩnh lặng không nên lời, khiến tâm trạng người khác căng thẳng, nói không nên lời.

“Thật sự!” Bạch Hoa Trần mặt không đổi sắc tim không đập, nhìn mâu quang hân không có nửa điểm lảng tránh, điều này làm cho Thương Quan Kinh Văn không thể không tin tưởng, người này quả thật là chân thành.

“Nhưng... Vài ngày trước ta mới cự tuyệt giúp người, người hiện tại lại...” Thương Quan Kinh Văn lộ vẻ khó xử, nghĩ đến mấy ngày trước, chính mình còn cự tuyệt trị liệu bệnh nhân giúp hân, thế nhưng mới vài ngày ngắn ngủi, hân lại không chút ngần ngại nguyện ý trợ giúp nâng đỡ y quán, bỗng nhiên làm nàng dâng lên một cổ áy náy, chẳng lẽ nàng thật sự là lòng tiểu nhân đo lường quần tử?

“Chuyện kia không cần nhắc lại, tại hạ không muốn ép buộc làm khó người khác, sở dĩ Thương Quan Đại tiểu thư cự tuyệt, nhất định người cũng có chỗ khó xử.” Đáy mắt Bạch Hoa Trần lướt qua tia sáng không dễ dàng phát giác, mắt hơi buông xuống, giọng điệu thành khẩn nói.

Nghe hân nói như vậy, Thương Quan Kinh Văn mới nhẹ nhàng thở ra, thở dài nói: “Đúng vậy, chuyện này tại cha ta, hân không cho phép ta ra nhà, lần trước đi tham gia Đại chiến thần y, trở về mới phát hiện nương cùng Hồng Thục đều bởi vì ta chuồn đi mà nhận trừng phạt, thương thế trên người Hồng Thục đến nay còn chưa khỏi hẳn...”

Nghe vậy, hân hạ mắt, mắt xẹt qua tia hắc ám, trầm mặc mấy giây, lại ngẩng đầu hỏi nàng: “Nếu tại hạ không nhớ lầm, cha Thương Quan Đại tiểu thư là đương triều Thương Quan Thừa tướng đại nhân đi?”

“Không sai. Cha ta chính là Thương Quan Thừa tướng, người sẽ không... Đi nói cho cha ta, ban đêm ta chuồn ra ngoài chứ?” Thương Quan Kinh Văn cảnh giác liếc hân, không biết vì sao, vị Bạch công tử này rất khó làm nàng an tâm, không giống cảm giác cạnh Nam Cung Nguyên Thác.

Tay Bạch Hoa Trần cảm ly trà cứng đờ trong không trung, mắt thâm thúy đột nhiên sắc bén, híp mắt mị hoặc, thân thể hơi hướng gần đến nàng, thanh âm trầm thấp chậm rãi truyền đến: “Chẳng lẽ tại hạ làm Thương Quan Đại tiểu thư cảm thấy không yên lòng sao?”

Thương Quan Kinh Văn nhìn chằm chằm thấy sắc mặt hân trầm xuống, môi mỏng thanh lãnh cũng mím thành một đường thẳng, lệ khí quen thuộc làm cho người ta sợ hãi lại một lần nữa theo thân thể phát ra, không khỏi liên tục xua tay: “Không không không, đương nhiên không phải.”

“Thương Quan Đại tiểu thư nhớ kỹ, từ giờ trở đi, chúng ta chính là người trên cùng một chiếc thuyền, giúp người mở y quán làm nghề y cứu người, là tại hạ cam tâm tình nguyện, về phần cha người bên kia... Tự nhiên tại hạ sẽ chuẩn bị quan hệ tốt, tin tưởng qua không lâu, Thương Quan Thừa tướng sẽ không bó tay bó chân người nữa.” Mắt ung Bạch Hoa Trần giận dữ nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, đáy mắt tình hồng tức giận mới dần dần rút đi, giọng điệu lần nữa nhu hòa đi chút ít.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Cảm giác giống như đã từng quen biết.

Hai người bọn họ khi nào thì biến thành người trên một chiếc thuyền? Thương Quan Kinh Văn nhin không được bĩu môi, hơn nữa hân còn tuyên bố sẽ tìm cách kết nối quan hệ bên phía phụ thân của nàng, chuyện này... Nàng nghe có chút khó tin, tuyệt không thể nghĩ là thật!

Nhìn Thương Quan Kinh Văn đem số thức ăn còn dư cho hạ nhân đóng gói lại, ánh mắt thâm thúy của Bạch Hoa Trần lướt qua một tia thú ý không dễ phát hiện, trầm thấp lên tiếng: “Sắc trời đã quá muộn, để tại hạ đưa Thương Quan đại tiểu thư đi một đoạn.”

Thương Quan Kinh Văn nhìn hân, lại nhìn số thức ăn đã được đóng gói kỹ càng của mình, con ngươi đảo quanh, gật gật đầu: “Cũng được!”

--- -----Dãy phân tuyến hoa lệ----- -----

Đêm hơi mát, không khí có hơi ẩm thấp, bên trong làn gió thoang thoảng hương hoa thanh đậm nhẹ nhàng, xen lẫn một tia thơm tho của bùn đất, Bạch Hoa Trần tự mình đánh xe ngựa, theo chỉ dẫn của nàng chạy về hướng Thừa Tướng phủ.

“Không cần đi cửa chính, đi cửa sau...” Thương Quan Kinh Văn cũng ở trong xe ngựa ngồi không quen, xốc màn xe lên ngồi xuống trước mặt xe ngựa, bận rộn chỉ dẫn phương hướng cho hân.

Bạch Hoa Trần không nói gì, ấn theo phương hướng từ ngón tay nàng chỉ mà điều khiển xe ngựa, cuối cùng yên lặng ngừng ở ngoài cửa sau.

“Ai! Phụ thân ta đã sai người đem cửa sau đóng kín rồi, hiện tại bốn tiểu thư chỉ có thể trèo tường leo qua thôi, vậy nên... Một lát ta leo lên đầu tường, làm phiền Bạch công tử tiếp ta một chút.” Đôi mi thanh tú của Thương Quan Kinh Văn hơi nhíu, tường viện cao này đã tiêu hao thể lực của nàng cũng không ít.

Bạch Hoa Trần nhìn nàng, lại nhìn tường cao kia, khoé môi không tự giác hơi gợn lên, tựa tiếu phi tiếu, mâu quang lộng lẫy, nhưng đáng vẻ lại giống như đang chuẩn bị xem kịch vui.

Thượng Quan Khinh Vân thân thủ cũng có thể xem như lạnh lẽo, bước trái bước phải, một hồi trống làm tinh thần thêm hân hải “Cọ cọ” lên tường cao, quay đầu nhìn về phía hắn, vẫy tay ý bảo hắn đem gói thức ăn đưa lên, Bạch Hoa Trần cười mà không đáp, xoay người cầm lấy hai hộp trúc phi thân nhảy lên, linh hoạt vững vàng dừng ở tường cao bên kia.

Nàng nhìn hắn đã vững vàng phi xuống đất, ánh mắt nao nao, bất quá rất nhanh liền phản ứng kịp, cũng tự nhiên phi theo xuống đất, chủ động tiến lên tiếp nhận lấy hộp trúc trong tay hắn, giọng nói ép tới cuí đầu: “Đa tạ Bạch công tử, sắc trời đã không còn sớm, ngươi cũng nhanh đi về đi.”

Vừa nghe nàng nói chuyện, ánh mắt hắn vừa quan sát khắp mọi nơi, má lúm đồng tiền bên khoé môi trong nháy mắt đột nhiên rút lại, thần sắc nơi đáy mắt biến hoá phức tạp.

“Nơi này chính là phủ Thừa tướng?” Con người sắc bén của Bạch Hoa Trần nhìn chằm chằm cách đó không xa, thâm trầm lên tiếng, bí mật mang theo khí thế bá đạo cùng bức bách, làm hắn thoát nhìn càng cuồng vọng nguy hiểm hơn, anh tuấn tà tử!

“Đừng vậy!” Thượng Quan Khinh Vân thoái mái tự nhiên đáp, vẫn chưa cảm nhận được hắn có gì khác thường, theo sau khoát tay: “Ta phải đi, Bạch công tử cũng nhanh chóng đi thôi, đừng làm cho người khác phát hiện...”

Không đợi hắn trả lời, Thượng Quan Khinh Vân liền vội vàng bước nhanh rời đi, Bạch Hoa Trần vẫn chưa vội vã rời đi, đôi mắt hẹp dài trong bóng đêm loé lên tia sắc bén, vì sao nơi hậu viện của phủ Thừa tướng này tạo cho hắn một loại cảm giác giống như đã từng quen biết? Nhưng hắn chắc chắn mình chưa từng tới qua nơi này...

-----Dây phân tuyến hoa lệ-----

Gió thu lạnh giá, là rừng trong đình viện sào sạt lay động, Thượng Quan Khinh Vân lười nhác dựa vào một gốc cây quỳnh hoa trong viện, vô số la thu đón gió bay xuống, nàng ngửa đầu nhìn bầu trời, tư thái cô độc vô hạn.

Ban đầu còn trông cậy vào tam hoàng tử Nam Cung Nguyên Thác có thể giúp đỡ mình, nhưng đã qua hai ngày rồi cũng không thấy bóng dáng của hắn đâu, xem ra là rất khó trông cậy vào hắn rồi, còn cái tên Bạch Hoa Trần kia, cũng không biết hai ngày nay có giúp nàng thu xếp chuyện mở y quán hay không.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Nàng muốn tự tuyển hôn phu của chính mình

Qua hai ngày, thương thế trên người Hồng Thục hoàn toàn tốt lên, nhưng Thượng Quan Khinh Vân còn chưa nghĩ ra nên đàm phán với Thượng Quan Già như thế nào, nàng không thể để bản thân rơi vào thế bị động, nếu mỗi ngày đều không ra cửa được, nàng còn có thể làm gì? !

“Đại tiểu thư, lão... Lão gia đến!” Hồng Thục khăn trương đầu lười cũng không lưu loát, một đường chạy thẳng trở về Lê Hoa Uyển trước một bước, mật báo cho Thượng Quan Khinh Vân.

Nghĩ Tào Tháo, Tào Tháo đến! Mắt Thượng Quan Khinh Vân sáng ngời, chọn ngày không bằng hôm nay, hôm nay hắn chủ động tới cửa, nàng nhất định phải bắt lấy cơ hội này nói chuyện cùng hắn.

Rất nhanh, thân hình cứng cáp của Thượng Quan Già xuất hiện trong tầm mắt, Thượng Quan Khinh Vân nhìn ra tâm tình hắn tựa hồ không tốt, nhất thời trong lòng do dự một chút, hôm nay nàng có thể mở lời sao?

“Cha ——” Thượng Quan Khinh Vân hơi hạ thấp người, thỉnh an hắn.

“Nghe nói gần đây người rất ngoan, mỗi ngày đều ở Lê Hoa Uyển học nữ hồng...” Thượng Quan Già liếc nàng một cái, giọng nói trầm thấp thoág hòa hoãn chút ít, xem ra đã không còn tức giận chuyện mấy ngày trước.

“Đạ. Lúc nữ nhi rảnh rồi, sẽ cùng mẫu thân học nữ hồng.” Bộ dáng Thượng Quan Khinh Vân nhu thuận theo, thanh âm mềm nhẹ đáp, trong đầu nghĩ đến, nàng cũng không thực sự học nữ hồng, mặt khác nghĩa ra đưa ra yêu cầu cần ra ngoài mua vải dệt cùng chỉ thêu.

“Àn. Nữ nhi vốn nên học cái này, tay nghề nữ hồng mẹ người ở Hạ Thương Quốc tuyệt đối là số một số hai! Đi theo nàng học cho tốt, đối với tương lai người cũng có lợi...” Thượng Quan Già vừa lòng gật đầu, lông mày nhu chặt nháy mắt giãn ra ấm áp.

Thấy giọng điệu hắn dịu đi, mắt thủy Thượng Quan Khinh Vân chuyển động, xẹt qua tia giao hoạt, thốt ra: “Nữ nhi cũng nghĩ như vậy, nhất định phải đi theo nương học tốt nữ hồng, chỉ là... chỉ thêu đã dùng hết...”

“Vậy nương nha hoàn đi mua nha!” Thượng Quan Già nhìn thoáng qua Hồng Thục, ánh mắt sắc bén không khỏi làm nha đầu kia rung mình một cái.

“Không liên quan, là ta không vừa lòng, mua chỉ theo về đều không có màu sắc nữ nhi thích.” Thượng Quan Khinh Văn khẽ thờ dài, giả bộ giọng điệu không sao cả thản nhiên nói.

“Vậy tự ngươi ra ngoài mua đi, mua thứ mình thích...” Thượng Quan Già thuận miệng đồng ý, không khỏi làm Thượng Quan Khinh Văn lắp bắp kinh hãi, nàng thế nào cũng không ngờ, sẽ thoải mái giải trừ cấm cửa như thế.

“Cám ơn cha!” Trong mắt Thượng Quan Khinh Văn không che giấu được vui vẻ vui sướng.

Mà lúc này, giọng nói trầm thấp lại lần nữa truyền đến: “Còn có... Văn Nhi, ngươi học giỏi nữ hồng, cũng tự chuẩn bị tốt đi, hôm nay sau khi bãi triều hoàng thượng lên tìm ta hàn huyên vài câu. Hắn nói Bắc Minh Quốc phái sứ giả tới, nói muốn làm thông gia với ta, chỉ định muốn cưới ngươi! Tuy rằng việc này còn chưa quyết định, nhưng khẩu khí của hoàng thượng ta biết việc này đã định, trước tiên ngươi cùng nương ngươi chuẩn bị tốt đi!”

Ngữ khí Thượng Quan Già có chút không xác định, bởi vì hắn cũng không hiểu, vì sao Bắc Minh Quốc đột nhiên chỉ đích danh muốn Đích nữ phủ Thừa tướng phủ hòa thân, Thượng Quan Khinh Văn không phải công chúa, càng không phải hoàng thân quốc thích, hơn nữa đã không còn thân hoàn bích, thực tại làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Đồng dạng, sau khi nghe Thượng Quan Già nói xong, giấy lát mặt thủy trong suốt Thượng Quan Khinh Văn mở to, tin tức phảng phất một đạo sấm sét giữa trời quang, tinh táo lại nàng lập tức xụ mặt, mặt nghiêm túc nói với Thượng Quan Già: “Cha, nữ nhi đã từng nói với ngài, ta muốn tự tuyển hôn phu của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Người nàng có thể tìm chỉ có hắn

“Chớ có hồ ngôn loạn ngữ! Hiện tại đây chính là ý chỉ của hoàng thượng, ngay cả lão phu cũng không dám kháng chỉ, sao có thể nào tùy vào ngươi?!” Thượng Quan Già một tiếng quát chói tai, giọng điệu theo sau lại lại mềm mại xuống dưới:

“Ngươi ở tại thừa tướng phủ trôi qua cũng không hơn, lão phu cũng không hạn chế ngươi, hiện tại ngươi muốn làm cái gì thì làm cái đó đi...”

Nghĩ đến nữ nhi nếu như gả đến Bắc Minh Quốc xa xôi, có lẽ muốn gặp mặt một lần cũng không được dễ dàng, trong lòng Thượng Quan Già không khỏi cũng phát sinh một ít cảm xúc, nghĩ đến mười mấy năm đi qua, ông chưa từng coi trọng qua đích nữ này, nếu như nói trong đầu không có nửa điểm ngưng ngưng đó là giả, trước mắt chỉ có thể nghĩ đến vì nàng chuẩn bị đồ cưới thật nặng, liền gả đi ra ngoài đi!

Nghe thấy yết hầu của nam nhân bật ra trầm trọng thờ dài, trong lúc nhất thời Thượng Quan Khinh Văn lại đã quên chống đối lại, nhìn nam nhân xoay người đi về phía cửa viện, nàng nhìn thấy mái tóc của ông lóe ra sợi bạc.

Cho đến khi bóng dáng của Thượng Quan Già hoàn toàn biến mất tại ngoài cửa viện, Hồng Thục mới dám ra tiếng: “Đại tiểu thư, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a?”

“Ngươi hỏi ta, ta phải đi hỏi ai?” Đôi mi thanh tú của Thượng Quan Khinh Văn cũng nhíu chặt thành đoàn, nàng cũng nghĩ không rõ đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đầu óc linh quang hiện ra, đột nhiên nàng nghĩ đến có thể hướng Nam Cung Nguyên Thác tìm hiểu tin tức một chút, phải biết rằng hắn là tam hoàng tử, nếu như muốn biết chuyện trong cung tự nhiên dễ dàng hơn nhiều.

“Hồng Thục, đi, chúng ta đi tìm tam hoàng tử.” Thượng Quan Khinh Văn kéo Hồng Thục, nửa khắc cũng không có lưu lại hướng ra ngoài chạy đi.

... .. phân cách tuyến hoa lệ... ..

Xa xa, thấy cửa hàng đồ cổ của Nam Cung Nguyên Thác đang mở cửa, Thượng Quan Khinh Văn cùng Hồng Thục không khỏi bước nhanh hơn, e sợ chậm một bước sẽ cùng nam nhân gặp thoáng qua.

Ngay tại lúc các nàng càng ngày càng tới gần cửa hàng đồ cổ, đột nhiên một đạo nhân ảnh toát ra chặn đường đi của các nàng, Thượng Quan Khinh Văn ngược mắt vừa nhìn, nam nhân mặc y phục màu bạc đường thêu tinh tế mỹ luân mỹ hoán, ngũ quan tuấn mỹ như điêu khắc rõ ràng, mũi thẳng tắp hơi thờ như gió núi thẳng tắp, môi mỏng nhếch lên, môi hình vòng quanh hoàn mỹ.

“Bạch công tử? Ngươi làm sao có thể ở chỗ này?” Thượng Quan Khinh Văn không nghĩ tới vừa ra khỏi cửa thế nhưng liền gặp hắn, hai ngày trước nàng cũng một mực nhớ chuyện nam nhân này đáp ứng nàng mở y quán, nhưng trước mắt nàng lại có chút vô tâm bận tâm đến cái này, bởi vì còn có chuyện càng trọng yếu hơn chờ nàng.

“Ta dẫn ngươi đi xem một nơi...” Đôi mắt ung thâm thủy của Bạch Hoa Trần nhìn chăm chăm mặt nàng, khóe môi câu lên, thoát nhìn tâm tình tựa hồ

không tệ.

“Nhưng mà... Hiện tại ta thật sự không rảnh, người chờ ta quay về sẽ tìm người.” Thượng Quan Kinh Văn vội vàng thoát thân, kéo Hồng Thục cũng không quay đầu lại thẳng đến cửa hàng đồ cổ.

Nhìn bóng lưng nữ nhân sốt ruột vội vàng rời đi, mắt ưng của Bạch Hoa Trần phiếm tình quang xẹt qua một vẻ thích thú, cho đến khi nhìn bóng dáng các nàng biến mất tại bên ngoài cửa hàng đồ cổ, thế này khỏe mới mới tràn cười, sải bước xoay người rời đi.

“Phanh” một thanh âm vang lên, Thượng Quan Kinh Văn đập cửa mà vào, nam nhân thân nhiên tự đắc nằm ở vòng trúc nghe tiếng trông lại, khi trông thấy Thượng Quan Kinh Văn, Nam Cung Nguyên Thác giả bộ bình tĩnh lạnh nhạt nghiêng mắt đi, nhìn cũng không liếc nhìn nàng, không lạnh không nóng nói:

“Đây không phải Thượng Quan đại tiểu thư sao? Hôm nay là ngọn gió nào đem người thổi đến tiểu tiệm của bốn vương?”

“Tam hoàng tử, ta nghĩ nhờ người ở trong cung giúp ta hỏi thăm chuyện này!” Thượng Quan Kinh Văn mới không rảnh đi so đo thái độ lạnh như băng của nam nhân này, trước mắt người nàng có thể tìm cũng liền chỉ có hắn, cho dù là ăn nói khép nép ủy khúc cầu toàn một ít cũng không quan hệ.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Ngưu Lang ban ngày không cần làm việc

“Chuyện gì?” Nam Cung Nguyên Thác nhìn như hồ hởi lạnh lạnh liếc nhìn nàng một cái, đáng về sốt ruột của nàng làm hắn nao nao, từ khi hắn biết nàng đến bây giờ, hình như cũng chưa từng nhìn thấy qua nàng kích động như thế, cho dù là ngày đó bị nhị hoàng huynh từ hôn, nha đầu kia cũng không có phản ứng mạnh như thế này, nàng khiến hắn không thể không yên lặng nhìn thẳng vào chuyện này.

“Hôm nay phụ thân ta từ trong cung trở về, nói Hoàng Thượng bàn với hắn, muốn để ta hoà thân gả đi Bắc Minh Quốc...” Thượng Quan Kinh Văn đem chân tướng ngọn ngành nói rõ ràng với hắn, khi nàng còn chưa nói xong, hắn đã từ trên vòng trúc nhảy dựng lên, thân hình cao lớn trong nháy mắt đứng lạng ở trước mặt nàng, vẻ mặt đen thui.

“Đây là chuyện hôm nay?” Nam Cung Nguyên Thác thốt ra, sắc mặt so với Thượng Quan Kinh Văn còn khó coi hơn, khó khăn lắm hắn mới chịu đựng được hai ngày không được nhìn thấy này, nữ nhân này thế nào lại bị kéo đi hoà thân? Tốc độ không khỏi cũng quá nhanh đi!

Quan trọng nhất là, nghe nói đối tượng hoà thân là Bắc Minh Quốc, theo như hắn biết, hoàng tử thích hợp đón dâu của Bắc Minh Quốc chỉ có một, nhưng hắn căn bản cũng không có nghe người kia nhắc đến dù chỉ là nửa từ, tối hôm qua bọn họ còn cùng nhau uống rượu...

“Hoàng Thượng chỉ mới đề cập với phụ thân ta, bất quá thánh chỉ còn chưa hạ xuống, cho nên bốn tiểu thư mới vội vã tìm người để thương lượng...” Thượng Quan Kinh Văn một phen tóm lấy ống tay áo của hắn, đôi mắt trong như nước khiến người khác động lòng, giờ phút này lại nhướm thêm vài phần đáng thương, nàng biết tam hoàng tử là người mềm lòng.

“Các người ở chỗ này đợi, bốn vương ra ngoài một chuyến.” Sắc mặt Nam Cung Nguyên Thác nghiêm nghị, cả người liền đột nhiên nghiêm túc hơn hắn, không đợi Thượng Quan Kinh Văn trả lời, cứ theo mà xông ra khỏi cửa.

“Đại tiểu thư, tam hoàng tử vội vã như vậy là đang muốn đi chỗ nào? Sẽ không phải là muốn tiến cung chứ?!” Hồng Thục nhìn bóng dáng vội vã rời đi của hắn, nhin không được suy đoán nói.

Thượng Quan Kinh Văn ngăn người, nâng tay xua đi, không thể không nệ hà lắc đầu: “Kỳ thực... Hắn không cần gấp như vậy, lời ta còn chưa nói xong mà!”

--- -----Dãy phân tuyến hoa lệ----- -----

Một canh giờ cũng không thấy hắn trở lại, Thượng Quan Kinh Văn không muốn chờ nữa, tự tiện làm chủ sai Hồng Thục đóng cửa tiệm, hai người cùng nhau rời khỏi tiệm đồ cổ.

Đột nhiên nhớ tới chuyện vừa rồi gặp Bạch Hoa Trần trên phố, hắn hình như có chuyện muốn nói với nàng, nói vậy có phải là vì chuyện mờ y quán hay không, nghĩ vậy, Thượng Quan Kinh Văn nhanh chóng thay đổi chủ ý muốn đi đến ký viện tìm hắn.

Nói với Hồng Thục nơi nàng muốn đến, đôi mắt của nha đầu kia trong nháy mắt trừng lớn như quả chuông đồng, lắc đầu liên tục: “Đại tiểu thư, loại địa phương đó... Chúng ta không thể đi đến.”

“Người yên tâm đi! Lần này tuyệt đối sẽ không phải là đi điều tra chuyện gì đâu.” Thượng Quan Kinh Văn lên tiếng trấn an nàng ta, tay mềm cũng mạnh mẽ kéo nàng ấy cùng nhau theo hướng ký viện mà đi đến.

Thành thạo kéo khuyên đồng của cửa lớn vài cái, cửa lớn liền tự động mở ra, không khí nơi này hôm nay yên tĩnh khác thường, nhìn quanh Thượng Quan Kinh Văn thăm dò mọi nơi, cũng chưa nhìn thấy một bóng dáng nào chắc là người ở Ngưu Lang ban ngày không cần làm việc!

“Loảng xoảng lang---“ một hồi tiếng động từ trên lầu truyền đến, Thượng Quan Kinh Văn hình như nghe thấy được tiếng gầm gừ của Nam Cung Nguyên Thác, không khỏi nao nao, tiểu tử kia không phải hồi cung hay sao? Thế nào lại chạy đến nơi này?

“Đại tiểu thư, nô tì hình như nghe thấy thanh âm của tam hoàng tử...” Hồng Thước cũng nghe thấy được.

Thượng Quan Kinh Văn xác định không phải là ảo giác của mình, nhìn nàng ta gật gật đầu, chỉ về hướng trên lầu nhỏ giọng nói :“Đi, chúng ta đi lên xem”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Ngưu lang cũng có thân thủ tốt như thế?

Còn chưa đến trên lầu, liền cảm nhận được bên trên đánh nhau khí thế mãnh liệt, thanh âm Nam Cung Nguyên Thác lạnh lẽo truyền đến: “Ngươi đã làm đến mức này, chúng ta cũng không còn lời nào để nói.”

Lời chưa dứt, lại đánh nhau một trận, Thượng Quan Kinh Văn nhìn qua khe hở của cầu thang, vừa lúc thấy Nam Cung Nguyên Thác động thủ trước, hần vận nội lực một chưởng bổ tới Bạch Hoa Trần, đôi mắt thâm thúy tức giận vằn tia đỏ hồng, tựa như mất sự tử.

Hiển nhiên Bạch Hoa Trần cũng không yếu thế, đồng dạng vận đủ nội lực, tiếp một chưởng của Nam Cung Nguyên Thác, hai đạo ánh sáng trùng trùng đụng vào nhau, ánh sáng tỏa bốn phía, trong cửa hàng đều bao phủ một tầng ánh sáng chói mắt.

Thượng Quan Kinh Văn nao nao, thoát nhìn võ công hai nam nhân này dường như rất lợi hại, nếu không phải tận mắt chứng kiến, thật không nghĩ tới, Tam hoàng tử thì thôi, Bạch công tử chỉ là ngưu lang, thế nhưng cũng có thân thủ tốt như thế, không thể không làm nàng kinh thán.

“Ai? !” Hai người tựa hồ cảm giác được có ngoại nhân xâm nhập, đồng thời ngừng công kích, nâng chưởng tập trung hướng Thượng Quan Kinh Văn.

Nàng cả kinh nhanh chóng xua tay lên tiếng: “Là ta là ta, Thượng Quan Kinh Văn...”

Nghe tiếng, thanh âm đánh nhau nháy mắt thu liễm sạch sẽ, trên gác xếp hai nam nhân liếc nhau, ai không muốn mở miệng nói chuyện trước, ánh mắt sâu xa khác thường đầy phức tạp.

“Tam hoàng tử, ngươi... Hai người các ngươi như thế nào lại đánh nhau? Ta còn tưởng ngươi hồi cung giúp ta tìm hiểu tin tức!”

Thượng Quan Kinh Văn thăm dò, cẩn trọng dè dặt đến gần bọn họ, không tự nhiên mím môi, thấy Nam Cung Nguyên Thác ở đây trong lòng nàng có chút thất vọng, còn tưởng hần hồi cung giúp nàng tìm hiểu tin tức, không nghĩ tới hần đến kỹ viện, có thể thấy được hần căn bản không để chuyện của nàng ở trong lòng.

“Tại sao ngươi lại đến đây?” Nam Cung Nguyên Thác nhíu mày, nghe qua giống như nàng đến đây không phải tìm hần.

“Ta tìm Bạch công tử.” Thượng Quan Kinh Văn thẳng thắn, nàng vừa nói xong, lại làm đầu lông mày Nam Cung Nguyên Thác càng nhíu chặt, ánh mắt càng thêm lạnh liệt bắn thẳng tới Bạch Hoa Trần.

Thấy đây mắt hần nổi lên tức giận, Bạch Hoa Trần làm như không thấy, vẫn duy trì dáng vẻ cao quý ưu nhã như cũ, nhìn Thượng Quan Kinh Văn gọi lên nụ cười âm áp: “Văn Nhi cô nương, chuyện y quán tại hạ đã trừ bị* không sai biệt lắm, cửa hàng đã tìm xong rồi, hiện tại chờ ngươi qua xem”

*trừ tính + chuẩn bị

Nghe vậy, Thượng Quan Kinh Văn kinh ngạc mở to hai mắt, nhanh như vậy đã tìm được cửa hàng tốt, nàng có một loại cảm giác giấc mộng thành hiện thực, trong chốc lát không có cách nào hồi phục lại tinh thần.

“Bạch công tử, đây là sự thật? Ngươi... Thật sự quá tốt!” Thượng Quan Kinh Văn kích động tiến lên nắm chặt tay hần, mắt thủy trong suốt lóe lên động lòng, cả người toát ra ánh sáng hăng hái.

Mắt ung Bạch Hoa Trần thâm thúy u ám xẹt qua một tia dị sắc không dễ dàng phát giác, cơ mặt mắt tự nhiên run rẩy hai cái, ngưng mắt nhìn chằm chằm mắt thủy hồn nhiên vô tà chứa đựng cảm kích, hần tươi cười có chút cứng ngắc.

“Đợi một chút!” Nam Cung Nguyên Thác đứng bên cạnh quát chói tai.

Giây tiếp theo, Thượng Quan Kinh Văn liền bị một cánh tay kéo khỏi người Bạch Hoa Trần, nàng nghi hoặc nhìn Nam Cung Nguyên Thác phía sau, chỉ

thấy sắc mặt hần xanh mét, không nhìn thấy vẻ tươi cười.

“Từ giờ trở đi... Bồn vương cấm người tiếp xúc với hần! Chuyện y quán cũng không cho phép hần trợ giúp, bồn vương sẽ nghĩ biện pháp giúp người giải quyết...” Ngờ khi Nam Cung Nguyên Thác là mệnh lệnh tuyệt đối, không có nửa điểm thương lượng, cùng Tam hoàng đi vắng mà Thượng Quan Kinh Văn tiếp xúc, tưởng chừng như hai người khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Con vịt đến bên miệng lại bay

Thượng Quan Kinh Văn nhìn chằm chằm khuôn mặt tuần tú của hần, có chút không thể lý giải hỏi ngược lại: “Nhưng mà... Bạch công tử nói hần đã tìm được cửa hàng rồi.”

Giọng điệu của nàng vẫn có chút không thể từ bỏ như cũ, con vịt đã đến bên miệng không lẽ còn có thể để nó bay đi? Cho dù hai người này có giận đối nhau đi nữa, cũng đừng đem nàng kéo vào chuyện này nha!

Nam Cung Nguyên Thác đương nhiên nghe được trong giọng nói của nàng toát ra luyến tiếc, trực tiếp thưởng cho nàng một cái xem thường, lãnh ngôn nói: “Vậy bồn vương hỏi người, người còn muốn tính toán để cho bồn vương giúp người phá hủy hôn ước với Bắc Minh Quốc không?”

Những lời này vừa ra, lập tức có hiệu quả, Thượng Quan Kinh Văn thật đúng là thiếu chút nữa đem chuyện cực kỳ quan trọng quảng sau đầu, liên tục gật đầu, khẩn cấp đáp: “Muốn muốn muốn, đương nhiên muốn.”

“Yên tâm đi! Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời bồn vương, cách xa tên cầm thú này một chút, bồn vương không chỉ đáp ứng giúp người dẹp cửa hôn sự kia, còn sẽ giúp người tìm cửa hàng khác tốt hơn, mở y quán lớn hơn nữa. Lời bồn vương nói qua, thì nhất định sẽ thực hiện!” Gương mặt Nam Cung Nguyên Thác lạnh lùng, tiếng nói trầm thấp có lực, giống như đang cùng ai đó âm thầm khiêu chiến.

“Nghe một chút thì nghe một chút, chỉ cần tam hoàng tử có thể giúp ta hoàn thành được hai chuyện này, người nói cái gì ta cũng sẽ nghe theo người.” Thượng Quan Kinh Văn lập tức gió chiều nào che chiều ấy, đồng thời âm thầm cho Bạch Hoa Trần một ánh mắt oán giận, ý bảo hần chuyện này cũng không thể trách nàng, nàng cũng chỉ xuất phát từ bất đắc dĩ, lúc có việc cầu người cũng chỉ có thể ăn nói khép nép.

Bạch Hoa Trần tiểu sái nhún nhún vai ý không sao cả đáp lại ánh mắt của nàng, khoé môi phát hoạ một độ cong cực kỳ xinh đẹp, đáy mắt thâm thúy lộ ra tinh quang bí hiểm, nhìn về phía Nam Cung Nguyên Thác ý vị thâm trường ném ra một câu: “Thác, tình cảm chúng ta nhiều năm thế này, người sẽ không thật sự muốn cùng ta trở mặt chứ?”

“Nếu như người thực sự niệm tình cảm tình nhiều năm của chúng ta như vậy, thì sẽ không làm ra loại chuyện này...” Nam Cung Nguyên Thác hừ lạnh một tiếng, nhìn ra được lửa giận trong lòng ngực vẫn chưa tiêu.

Thượng Quan Kinh Văn cùng Hồng Thuộc một mực trốn ở góc phòng, không hề lên tiếng, rất ăn ý liếc nhau, mâu quang lộ ra, xem tam hoàng tử tức giận như thế, chẳng lẽ là... Bạch công tử phản bội hần?

Theo đối thoại vừa rồi giữa bọn họ, còn có phản ứng cực đoan của Nam Cung Nguyên Thác, hình như cũng chỉ có loại khả năng này là lớn nhất, Thượng Quan Kinh Văn nhìn không được có chút đồng tình với Nam Cung Nguyên Thác, đường tình cảm của hần nhất định là rất nhấp nhô.

Tiếng nói trầm thấp lạnh lùng của Nam Cung Nguyên Thác lại vang lên, ánh mắt lợi hại nhìn thẳng Bạch Hoa Trần: “Trần, bồn vương nguyện ý cho người một cơ hội cuối cùng, chỉ cần người...”

“Không cần! Lời nên nói ta đã nói, người nếu không thể đứng ở lập trường của ta mà lo lắng cho ta, vậy chúng ta... Chia tay cũng được (Ach...!)” Tia lười nhát bên khoé môi của Bạch Hoa Trần trong nháy mắt thu lại sạch sẽ, con người màu hồ phách tản ra sự lạnh lùng xa cách người gần dạm.

Thượng Quan Kinh Văn nhìn không được âm thầm vì trí tuệ của mình mà tán thưởng, cảm tình hai người này xem ra thật đúng là đã xuất hiện nguy cơ, nghe qua như là Bạch Hoa Trần có kẻ thứ ba, Nam Cung Nguyên Thác đã buông ra tư thái muốn cho hần một cơ hội cuối cùng, nhưng đối phương ngay cả nghĩ cũng không thêm nghĩ, liền một ngum từ chối hần. Dám cự tuyệt sự yêu thương của tam hoàng tử, từ nay về sau chắc sợ chỉ có một người là Bạch công tử đi!

“Trần, người nhất định sẽ hối hận, bồn vương tuyệt đối sẽ không cho người vừa lòng đẹp ý!” Nam Cung Nguyên Thác nhìn chằm chằm đối phương, đôi mắt thâm thúy trong phút chốc buộc chặt, giống như là cắn răng gặm từng tiếng, nói xong câu này, một phen kéo tay Thượng Quan Kinh Văn, cũng không thêm quay đầu lại mà rời đi, Hồng Thuộc về mặt khăn trương, theo sát phía sau.

“Đối với quyết định của chính mình, tại hạ chưa từng hối hận qua.” Thanh âm vân đạm phong khinh của Bạch Hoa Trần từ phía sau bay tới.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Thiên nhai chỗ nào không có cỏ thơm?

Nam Cung Nguyên Thác kéo tay Thượng Quan Kinh Văn, không cho nàng có cơ hội cự tuyệt, một đường về thẳng tiệm đồ cổ.

Thượng Quan Kinh Văn thở hổn hển quay nhìn lại, bởi vì vừa rồi hắn đi quá nhanh, ngay cả nàng cũng có chút ứng phó không nổi, nha đầu Hồng Thục kia lập tức bị bỏ lại rất xa, đến bây giờ còn chưa đuổi theo kịp.

Ngoài đầu nhìn lại, Thượng Quan Kinh Văn dè dặt cẩn trọng liếc nhìn biểu cảm trên mặt hắn, cảm xúc của Nam Cung Nguyên Thác hiển nhiên vẫn còn đang bị chuyện “Thất tình” ảnh hưởng, sắc mặt bị *âm mai che kín. (hắc tuyến, màu đen)

“Ách... Tam hoàng tử, nhân sinh khổ đoản, không nên nghĩ mãi đến chuyện không vui, thiên nhai chỗ nào không có cỏ thơm, cần gì đơn phương yêu mãi một người, có lẽ trong tương lai người sẽ tìm được một người so với Bạch công tử còn tốt hơn nhiều.” Thượng Quan Kinh Văn nói đến mức khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, kỳ thực cũng không biết bản thân an ủi hắn có tác dụng gì hay không, đều là bạn bè với nhau, nàng tốt xấu gì cũng nên nói tốt cho hắn hai ba câu!

Nam Cung Nguyên Thác nghe vậy, lạnh lùng ngược mắt liếc nhìn nàng một cái, nói: “Sau này không được phép nhắc tới người này ở trước mặt bản vương!”

“Đừng đừng đừng, không đề cập tới không đề cập tới.” Thượng Quan Kinh Văn cái gì cũng theo ý hắn là tốt rồi, người thất tình là lớn nhất, nàng có thể hiểu được tâm tình lúc này của Nam Cung Nguyên Thác, chỉ là... Hắn ngàn vạn đừng bởi vì cảm xúc của mình không tốt, liền đem đại sự của nàng quên mất luôn nha.

Nghĩ tới nghĩ lui, Thượng Quan Kinh Văn vẫn cảm thấy không yên lòng, mắt tự nhiên hắng giọng một cái, ngâm ngừng nói: “Tam hoàng tử nếu bây giờ không có tâm trạng nói chuyện, thì chuyện y quán kỳ thực cũng có thể từ từ... Nhưng mà, chuyện hoà thân cùng Bắc Minh Quốc, tam hoàng tử ngàn vạn lần đừng quên, nếu không nghĩ ra cách trị hoãn, ta đây thật sự sẽ... Xong đời!”

Lời của nàng khiến cho Nam Cung Nguyên Thác triệt để tỉnh táo lại, chỉ thấy hắn một mặt tức giận hừ nhẹ một tiếng: “Yên tâm đi! Nói thế nào ta cũng sẽ thuyết phục phụ hoàng từ bỏ ý niệm này.”

“Vậy... Vậy còn làm phiền tam hoàng tử nhiều!” Thượng Quan Kinh Văn như trút được gánh nặng, hai tay tạo thành chữ thập xem như đang cầu nguyện.

--- -----Dãy phân tuyến hoa lệ----- -----

Thượng Quan Kinh Văn cùng Hồng Thục vừa mới tiến vào cửa, liền nhìn thấy hai mẹ con tam di nương, nhìn thấy hai chủ tớ các nàng từ bên ngoài trở về, Liễu Tâm Lan không khỏi nao nao, mắt hạnh lướt qua một tia giảo hoạt, tiếng nói kiều mị mang theo vài phần nũng nịu, ần ần từ trong nhà xuất ra----

“Nếu thiếp thân nhớ không lầm, lão gia mấy ngày trước mới vừa trừng phạt đại phu nhân, hình nhưng cũng là bởi vì đại tiểu thư thích chạy lung tung ra bên ngoài, còn có nha đầu bên người... Ngày đó bị đánh có phải là nàng ta không? Nhanh như vậy có thể ra ngoài? Thật đúng là đã quên sạch cái đau của mấy vết thương kia rồi.”

Ngữ khí trong lời nói của nàng ta, rõ ràng chính là vui sướng khi thấy người khác gặp họa cộng thêm khiêu khích công kích, đôi mi thanh tú của Thượng Quan Kinh Văn hếch lên, lạnh lùng liếc nàng, không lạnh không nóng phản pháo lại: “Tam Nương cứ việc cáo trạng với phụ thân cho thật tốt, cũng chỉ sợ sẽ tởm gà không được còn mất nắm thóc, tự tìm mất mặt. Chuyện lần trước Tam Nương cấu kết với bà mối Lưu, chắc hẳn phụ thân còn chưa có quên đâu!”

“Người... Nha đầu nhỏ mọn nhà người, khá lắm...” Liễu Tâm Lan vừa thẹn vừa cáu, bị văn bối đem chuyện xấu của nàng cố ý nhắc đi nhắc lại, thực sự mặt mũi có chút khó coi.

“Tam Nương, chúng ta không phải nói là muốn đi ra ngoài hay sao? Đừng tranh luận với mấy người không liên quan, làm lỡ chuyện chính đáng của chúng ta...” Thượng Quan Nghê Diệu thấy tình thế không ổn, liền âm thầm kéo ống tay áo của Liễu thị.

Liễu thị nghe vậy, như nhớ tới chuyện gì đó, nhuệ khí trên mặt chậm rãi thu lại sạch sẽ, liếc mắt nhìn nữ nhi bên cạnh, sau đó ngấm ngấm nhìn hai người họ nói: “Vẫn là Diệu nhi hiểu chuyện, người nói rất đúng, không thể vì vài người không liên quan, làm lỡ chuyện chính đáng của chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Nhớ năm đó, mười dặm hồng trang

Dứt lời, mẹ con hai người lắc lắc eo nhỏ vện mông, không quay đầu lại ra khỏi phủ.

“Xuy! Hồng Thục, người nói hai nàng có thể làm chuyện gì đứng đắn?” Thượng Quan Kinh Văn khinh thường lạnh lùng xuy một tiếng, cất bước đi tới Lê Hoa Uyển.

“Nô tì cũng không biết.” Hồng Thục nghiêng đầu nghĩ một lát, lắc đầu.

“Nha đầu ngốc, người nghĩ đi? Nhìn hai mẹ con các nàng cả ngày trang điểm xinh đẹp, là biết các nàng không làm chuyện gì đứng đắn rồi!” Thượng Quan Kinh Văn nhìn không được duỗi tay chỉ chỉ đầu Hồng Thục, nha đầu này thật ngu ngốc một cách đáng yêu.

... .. Đường phân tuyến hoa hoa lệ lệ... ..

Lê Hoa Uyển, từ bên ngoài về Thượng Quan Kinh Văn mang hoa quế cao vào, hào hứng vào phòng Vân Từ Mạn: “Nương, xem nữ nhi mang cái gì về cho ngài mang nè?”

Không nghĩ tới mới vào cửa, ngoài ý muốn phát hiện Thượng Quan Già cũng ở chỗ này, nhất thời làm tươi cười trên mặt Thượng Quan Kinh Văn cứng đờ, vào cũng không được, ra cũng không xong, lâm vào hoàn cảnh xấu hổ không biết làm sao.

“Vân Nhi đã trở lại? Người mang cái gì cho nương?” Thượng Quan Già mở miệng trước hóa giải không khí xấu hổ.

“Ách... mua một ít điểm tâm ở Vân Phụng trai, nương thích ăn ... Hoa quế cao.” Thượng Quan Kinh Văn rất tự nhiên háng giọng một cái, đem bao vây tốt tay tin đưa tới.

Hôm nay thoát nhìn khí sắc Vân Từ Mạn không tệ, không biết có phải bởi vì Thượng Quan Già đến, làm tâm tình của nàng chuyển biến tốt, tiếp nhận điểm tâm trong tay nữ nhi, ánh mắt phụ nhân lướt qua tia phức tạp, khi ngược mắt nhìn nành, miệng khe khẽ thở dài.

“Người đứng là nên hiếu thuận nương người, mấy năm nay vì người, nàng ăn không ít khổ.” Giọng nói trầm thấp của Thượng Quan Già cứng cáp thuần hậu lộ ra lời nói thâm thúy thâm ý, nhìn Vân Từ Mạn, lại nhìn Thượng Quan Kinh Văn, ánh mắt càng thêm thâm thúy tối đen.

Mất thủy Thượng Quan Kinh Văn trong suốt, đột nhiên sắc bén nhìn phụ thân đại nhân, thanh âm thanh lãnh ôn nhu chậm rãi cất lên: “Liên tính nữ nhi đối tốt với nương, cũng không bù lại cha kia phân yêu...”

Thượng Quan Già nghiêm túc cứng cáp gò má nao nao, một bên Vân Từ Mạn bị những lời của nữ nhi dọa sợ tới mức ba hồn sáu phách đều bay đi một nửa, run run thanh âm dồn dập khẽ sáng giọng: “Vân Nhi, nha đầu kia người nói bậy bạ gì đó? Cha người không hề bạc đãi mẹ con chúng ta!”

Thấy nàng sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, dung nhan tú lệ lọt mắt vào hấn, đầu tim Thượng Quan Già khẽ run lên, tuy Vân Từ Mạn là phụ nhân chính phòng, nhưng vợ chồng bọn họ đã không biết bao nhiêu năm không ở cùng nhau, hấn nhắm mắt lại cơ hồ đều quên nàng có bộ dáng như thế nào.

Khó có được hôm nay đến Lê Hoa Uyển một chuyến, nữ nhi Thượng Quan Kinh Văn nói một câu, mới khiến hấn vô ý nhìn phụ nhân nhiều một chút, cũng làm Thượng Quan Già đột nhiên phát hiện, kỳ thực dung mạo nữ nhi Kinh Văn đột biến như thiên tiên, kỳ thực lớn lên rất giống mẫu thân nàng.

Này cũng gọi lên làm hấn nhớ lại lúc còn trẻ, nhớ rõ năm đó khi hấn cưới Vân Từ Mạn, khi đó nàng từng được bao vương quý công tử xem là đối tượng theo đuổi, người không chỉ có bộ dạng xinh đẹp, nữ hồng cũng có thể nói là thiên hạ vô song.

Có thể cưới được Vân Từ Mạn, đã từng làm Thượng Quan Già cảm thấy vinh quang, chính là sau này nàng mang thai, hấn liền trước sau cưới hai vị di nương vào cửa, mà Vân Từ Mạn cũng không phải là người tranh thủ tình cảm, cũng dần dần bị hấn lạnh nhạt.

Đến sau này, bởi vì sau khi Vân Từ Mạn hạ sinh Thượng Quan Kinh Văn thân thể suy yếu, Thượng Quan Già liền chuyển nàng tới biệt viện Lê Hoa Uyển thanh lãnh tĩnh dưỡng, trong lúc đó cảm tình hai người cũng càng thêm xa lạ, mà trùng hợp nữ nhi nàng sinh có chút vấn đề, liền càng khó vấn hồi tâm hấn.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Giá y đẹp nhất.

Đáy mắt Thượng Quan Già thần sắc rồi rầm, biến hoá phức tạp, hầu kết lặn lên lặn xuống, trầm mặc một hồi lâu mới trầm thấp lên tiếng: “Vân Nhi, có thời gian thì chăm sóc nương người nhiều đi! Ngày sau khi người già đi, muốn gặp lại... Sợ là cũng không có dễ dàng như vậy!”

Bỏ lại câu này, hấn liền vội vã rời khỏi phòng của các nàng, Thượng Quan Kinh Văn hơi giật mình, trong đầu còn đang nghĩ đến câu cuối cùng trước khi

rời đi của hân, có ý gì? Không phải là muốn hạ thánh chỉ đem nàng gả đi ra ngoài chứ?

“Vân nhi, con qua đây xem. . . Thích chất liệu kia không?” Tay Vân Từ Mạn chẳng biết đã từ lúc nào nắm chặt tay mềm của nàng, kéo Thượng Quan Kinh Văn đi về phía giường ngủ, khoe môi dâng lên nụ cười nhàn nhạt yếu ớt, lại như hàm chứa vạn lần bất đắc dĩ.

“Nương, đây là cái gì?” Thượng Quan Kinh Văn thấy trên giường lớn phủ kín đủ loại vải dệt màu sắc đỏ thắm, kiểu dáng rất đa dạng, điệp văn đan la la, tơ lụa hoa đào ánh kim, vân khói la thải văn, hoa văn tường mây, hình như là cái gì cũng đều có, chỉ có một điểm giống nhau duy nhất là tất cả đều mang màu sắc đỏ thắm, rất giống dùng để may giá y!

Giá y? Không sai! Giây tiếp theo Thượng Quan Kinh Văn đã ý thức được ý tứ của mẫu thân, há to mồm tròn to mắt, nhìn chăm chăm dung nhan tú lệ của Vân Từ Mạn.

“Tất cả những thứ này đều là do lão gia cố ý sai người đưa tới, nói là để cho nương chuẩn bị trước cho con, dù thế nào con cũng là đích nữ của thừa tướng phủ, phụ thân con cũng muốn cho con thuận lợi vui vẻ gả đi ra ngoài.” Ngừ khí của Vân Từ Mạn không khó có thể nghe ra, nàng đối với nam nhân này trong lòng đầy cảm kích, tuy rằng việc này là vì muốn nàng gả xa đến Bắc Minh Quốc, nhưng dù sao cũng là hoà thân, nàng đại biểu cho toàn bộ Hạ Thương Quốc, đôi phương thế nào cũng không có khả năng ỷ khuất nàng.

Có lẽ cũng chỉ vì như thế thôi, lại có thể làm cho Vân Từ Mạn cảm thấy an tâm, trong lòng nàng âm thầm cân nhắc, chuyện tốt như vậy thế nhưng lại rơi xuống trên đầu Vân Nhi, nói không chừng là do thái hậu nương nương ở trong cung ngầm chiếu cố các nàng, lão nhân gia một mực luôn rất quan tâm mẹ con các nàng, bằng không nàng bị Thượng Quan Gia vâng về nhiều năm như thế, như thế nào cũng không có khả năng còn yên ổn nắm lấy địa vị Thượng Quan phu nhân này, đây hết thảy cũng đều nhờ vào mặt mũi của Thái hậu nương nương, bởi vì người nào cũng biết, Thái hậu nương nương cực kỳ thích Vân Từ Mạn.

“Vân nhi, nương đã nghĩ tới, chời khi con xuất giá, nhất định phải cho con mặc vào giá y xinh đẹp nhất thiên hạ, nương sẽ dùng từng cây kim từng sợi chỉ tự tay khâu giá y cho con. Còn có nha đầu Hồng Thục kia, nàng đi theo bên cạnh con không phải là ngày một ngày hai, cũng hiểu rõ tập tính của con nhất, đến lúc đó để cho nàng ta tùy tùng theo con làm nha nha hoàn hồi môn đi, như vậy nương cũng có thể yên tâm.” Những điều nên nghĩ Vân Từ Mạn cũng đã vì nữ nhi mà nghĩ hết rồi, tuy rằng nàng cũng luyến tiếc, nhưng dù sao con gái lớn khó giữ, cũng phải đến lúc thành gia lập thất, tạo dựng mái ấm riêng rồi.

“Nương, nữ nhi không cần lập gia đình, ta muốn cả đời phụng bồi bên cạnh nương, không muốn phải nhìn thấy nương cô đơn một mình.” Thượng Quan Kinh Văn lắc lắc tay mẫu thân, làm nũng khẩn cầu nói.

“Nha đầu ngọc, cửa hôn sự này... Không phải do con, cũng không phải do nương. Tất cả đều là do Hoàng Thượng sắp đặt, hiện tại thánh chỉ còn chưa hạ xuống, nương phải nhanh chóng chuẩn bị, chờ khi thánh chỉ vừa đến, chỉ sợ con liền phải gả ra ngoài.” Vân Từ Mạn đẩy tay nữ nhi ra, không khỏi phân trần, đi đến trước giường cầm lấy từng khối vải bắt đầu lựa chọn, một lát lại gờ lên muốn hỏi nàng xem như thế nào? Một lát lại cầm sắp khác hỏi nàng có được không?

Thượng Quan Kinh Văn nhìn sao cũng không thấy sắp vải nào thuận mắt, Vân Từ Mạn rơi vào đường cùng, đành phải buông tha cho ý định trưng cầu ý kiến của nàng, mềm nhẹ nói: “Nếu con đều không thích, vậy nương tự mình lựa làm là được! Tóm lại con cứ yên tâm, thủ pháp thêu thùa của nương, cũng không quá khó coi đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Vì nàng kiên trì không buông.

Những ngày tiếp theo, Thượng Quan Kinh Văn từ bỏ phụng bồi bên mẫu thân làm nữ công, khi rảnh rỗi thì sẽ đi đến tiệm đồ cổ tìm hiểu tin tức.

Hôm nay, Thượng Quan Kinh Văn mang theo Hồng Thục ra phủ đi đến tiệm đồ cổ, Nam Cung Nguyên Thác vừa nhìn thấy Thượng Quan Kinh Văn, liền vội vàng đi ra kéo nàng đi ra ngoài: “Ngươi tới vừa đúng lúc, ta dẫn người đi xem cửa tiệm.”

“Tam hoàng tử đã tìm được cửa tiệm cho ta?” Thượng Quan Kinh Văn đầu tiên là ngẩng ra, tiếp theo thì vui vẻ ra mặt, những cửa hàng trên mặt tiền phía trước nàng luôn chú ý đến, nhưng vẫn không có người chịu chuyển nhượng cho nàng.

“Phải. Nghe nói có chủ tiệm muốn sang nhượng lại cửa tiệm, bổn vương đã sai người hẹn với hân rồi, nhưng mà còn chưa có bàn luận giá cả, đúng lúc người đến đây, chúng ta cùng đi đến đó.” Nam Cung Nguyên Thác trải qua mấy ngày bình tâm lại, cảm xúc thoát nhìn cũng khá ổn định.

“Hồng Thục, ngươi nhớ đuổi theo kịp, chúng ta cùng nhau đi xem cửa tiệm mới thôi.” Thượng Quan Kinh Văn đầy mặt hưng phấn.

Nam Cung Nguyên Thác thấy dáng vẻ cùng nét mặt vô cùng vui vẻ của nàng, khoe môi không tự chủ nâng lên cao, tâm tình cũng theo lúm đồng tiền của nàng mà tốt hẳn lên.

“Hình như phía trước chính là cửa tiệm kia, nghe nói đã trang hoàng rất tốt, phong cách phòng chừng giống như y quán vậy, vận khí của người đứng là rất

tốt, dạng tiện nghi này cũng có thể nhặt được.” Nam Cung Nguyên Thác cười ra tiếng.

Mắt thủy của Thượng Quan Kinh Văn xẹt qua một tia nghi hoặc, nghe qua chuyện này đúng thật là quá khéo rồi, cửa tiệm trang hoàng giống như một y quán, bây giờ lại muốn chuyển nhượng cho người khác? Nghe thế nào cũng cảm thấy có nhiều chỗ không thích hợp thì phải. .

Không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận, hần đã nhanh một bước lôi kéo nàng đến trước cửa gian cửa tiệm kia, Hồng Thục một lần nữa lại bị bọn họ bỏ rất xa ở phía sau, cửa lớn mở ra, Thượng Quan Kinh Văn đi tới cửa, xem như đã gõ cửa tiệm, lớn tiếng hỏi :”Có người không?”

Trang hoàng theo phong cách cổ kính, bình phong cùng ghế tựa được điêu khắc từ gỗ cây hoa lê rất tinh xảo, cửa trên cửa chính treo một tấm bảng hiệu thật lớn, bốn chữ “Điều thủ hồi xuân” thật to được nạm vàng viết ở mặt trên, tin tức của Nam Cung Nguyên Thác thật đúng là không sai, cửa tiệm muốn sang nhượng này thật đúng là ban đầu muốn mở y quán đây mà.

“Kinh Văn cô nương, chúng ta lại gặp mặt.” Tiếng nói trầm thấp chậm rãi của nam tử vang lên, theo thanh âm nhìn lại, từ phía sau tấm bình phong, một bóng dáng chậm rãi đi ra, y phục cẩm y ngọc bào, khoanh tay đứng, tóc dài đen mun dùng ngọc trâm cài lên, cặp mắt điểm liễm trên gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân kia, lộ ra nụ cười câu đoạt nhân tâm. Chỉ thấy môi mỏng của nam tử nhếch lên, từ trong khung toà ra sự phóng đảng không kèm chế được, hơi thở lạnh lùng nhưng cũng đầy cao ngạo.

Bởi vì hần xuất hiện, làm cho không khí trầm lắng ban đầu ở trong phòng trong nháy mắt biến thành lộng lẫy đầy loá mắt, nhưng mà, cũng bởi vì hần xuất hiện, làm cho nụ cười trên mặt của Nam Cung Nguyên Thác theo sau tiến vào trong nháy mắt thu lại sạch sẽ.

“Tại sao là ngươi?” Mi tâm của Nam Cung Nguyên Thác nhú chặt, trong mắt xẹt qua một mạt ám sắc, nếu sớm biết cửa tiệm này đã bị hần ta mua mất, nói thế nào hần cũng sẽ không đến đây.

Giây tiếp theo, Nam Cung Nguyên Thác nhanh chóng túm lấy tay Thượng Quan Kinh Văn, lôi kéo nàng đi ra ngoài :”Thượng Quan đại tiểu thư, chúng ta đi-----“

“Kinh Văn cô nương, xin dừng bước!” Bạch Hoa Trần không thể không phân trần, cũng tiến lên một bước, khớp xương rõ ràng của bàn tay to một phen bắt lấy một cánh tay khác của nàng, ngăn cản Nam Cung Nguyên Thác mang nàng rời đi.

“Ngươi buông tay-----“ Nam Cung Nguyên Thác lớn tiếng cảnh cáo nói.

“Người nên buông là ngươi!” Bạch Hoa Trần lạnh lùng đáp lại.

Hai nam tử cứ thế kiên trì không ai nhường ai, không ai chịu buông tay, Thượng Quan Kinh Văn bị kẹp ở giữa, lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, chỉ thấy đôi mi thanh tú của nàng nhú chặt lại, đột nhiên dùng sức giằng mạnh thoát khỏi hai bàn tay to của hai nam tử, hờn dỗi ra tiếng :”Hai người các ngươi đem bốn tiểu thư biến thành cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thái: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương quầy chân chính

Hai đại nhân Nam Cung Nguyên Thác và Bạch Hoa Trần không nghĩ tới nàng sẽ tức giận, hai mặt nhìn nhau, ai cũng không muốn mở miệng nói chuyện trước, khi này, thanh âm Thượng Quan Kinh Văn không chút lưu tình răn dạy truyền thẳng vào tai——

“Nhìn hai người các ngươi đi, đường đường là nam nhân bảy thước, cầm lên được bỏ xuống được, không phải chia tay thôi sao? Có cần gấp mặt liền giống như kẻ thù không? Có chuyện gì hôm nay các ngươi hai mặt một lời nói rõ đi, bốn tiểu thư chỉ có thể giúp các ngươi đến đây thôi ...”

Nói xong, Thượng Quan Kinh Văn không quay đầu đi khỏi phòng, cho bọn họ không gian riêng tư thời gian nói chuyện, tuy Nam Cung Nguyên Thác không nói cho nàng, vì sao hần và Bạch công tử đột nhiên trở mặt, nhìn phản ứng hai người, nàng nghiêng ngả hần Bạch Hoa Trần tìm niềm vui khác, phản bội Tam hoàng tử.

“Đại tiểu thư, đây chính là cửa hàng sao?” Hồng Thục mới vừa đi vào, liền thấy Thượng Quan Kinh Văn bên trong đi ra.

“Nơi này không tệ. Bất quá... Chúng ta tùy tiện đi dạo trước, cho bọn họ thời gian hảo hảo nói chuyện.” Thượng Quan Kinh Văn cho Hồng Thục một ánh mắt ám chỉ, nha hoàn kia hiểu ý gật đầu, cùng nàng đến phố hương Bắc.

... .. Đường phân cách tuyến hoa hoa lệ lệ... ..

Chủ tớ hai người đi dạo dọc đường, đột nhiên thấy phía trước có bóng lưng quen thuộc, Hồng Thục huých cánh tay chủ tử, đề thấp giọng nói: “Đại tiểu thư, người xem đó không phải nhị phu nhân sao?”

Thượng Quan Kinh Văn nhìn theo hướng ngón tay nàng, quả nhiên là Nhị phu nhân Xuân Hồng, nàng cúi đầu đi thẳng về phía trước, cước bộ dòn dập,

làm cho người ta có cảm giác lên lút.

Nguyên bản vốn định nhân rồi đi dạo, nhưng hành vi Nhị phu nhân khả nghi gợi lên lòng hiếu kỳ của Thượng Quan Kinh Văn, huych tay Hồng Thục, đồng dạng đề thấp giọng nói: “Đi, chúng ta cùng đi qua nhìn xem...”

Hai người không gần không xa đi theo sau Nhị phu nhân Xuân Hồng, thấy nàng vào tiệm bán dầu rất lớn, mắt thủy Thượng Quan Kinh Văn lướt qua một tia nghi hoặc, thấp giọng nói: “Nhị di nương đi chỗ đó làm gì? Trong phủ mét dầu không đều do quản gia lo liệu sao?”

“Nô tì cũng không biết.” Hồng Thục nhú mày, nàng chỉ là một nha hoàn làm sao có thể đoán được tâm tư chủ tử.

“Hồng Thục, ngươi đợi ở đây, ta lại gần chút đi tìm hiểu...”

“Đại tiểu thư ——” Hồng Thục còn không kịp khuyên can, Thượng Quan Kinh Văn đã nhanh như chớp chạy xa.

... .. Đường phân tuyến hoa lệ..

Thượng Quan Kinh Văn đảo một vòng lớn, đến bức tường bên hông tiệm bán dầu leo lên trên nóc nhà, dè dặt cẩn trọng đi trước, nghe thấy trong viện truyền đến thanh âm quen thuộc, định thần cẩn thận nghe, là thanh âm của Nhị di nương Xuân Hồng.

“Mấy tháng này sổ sách đều làm một lần sao? Buổi tối hôm qua lão gia lại tìm ta nói dù thế nào ngày mai phải giao sổ sách cho hắn.” Ngờ khí Xuân Hồng có chút dồn dập, thậm chí lộ ra một tia không kiên nhẫn.

“Thế nào đột nhiên gấp như vậy, trước kia chưa từng xảy ra, ta một chút cũng chưa chuẩn bị...” Giọng nói nam nhân trầm thấp truyền đến, người nói chuyện đứng là chủ quầy tiệm bán dầu trên danh nghĩa - Hầu Diệu Thành.

Thượng Quan Kinh Văn tựa hồ đã hiểu rõ, nguyên bản chủ quầy chân chính của Tiệm bán dầu lớn nhất kinh thành kỳ thực là cha nàng Thượng Quan Già, trừ bỏ trọng thần, Thượng Quan Già ở kinh thành không phải không có mua bán, chính là triều đình đối với chuyện buôn bán của trọng thần tra xét rất nghiêm khắc, cho nên trong triều đại thần đều rất cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Tặng không cho nàng, bán hẳn một vạn lượng

Trong các vị thế thấp của Thượng Quan Già, Nhị phu nhân Xuân Hồng là một người ổn trọng đầy kinh nghiệm, so với nàng, Vân Từ Mạn có vẻ rất thành thật, Liễu Tâm Lan có vẻ rất mạnh mẽ, Tứ phu nhân Ngải Thị Cách Tắc căn bản là bình hoa.

Cũng chính vì vậy, cho nên Thượng Quan Già mới có thể ủy thác chuyện trọng yếu như vậy cho Nhị phu nhân, quả thật chuyện này ẩn giấu rất sâu, nếu không phải hôm nay ngẫu nhiên phát hiện, Thượng Quan Kinh Văn cũng hoàn toàn không biết.

“Không có chuẩn bị cũng phải chuẩn bị. Trừ phi ngươi muốn hẳn biết... sau lưng hẳn hai chúng ta nuốt bao nhiêu bạc.” Mặt Xuân Hồng nháy mắt lạnh xuống, tà liếc hẳn một cái, thần nhiên nói: “Gần nhất buổi chiều ngày mai ta lại đây lấy, ngươi chuẩn bị một chút.”

Nói xong câu này, nữ nhân cũng không quay đầu lại xoa người rồi đi, mỗi lần nàng đến đây kiểm kê đều không ngốc thời gian dài, để tránh phức tạp.

Nhìn bóng dáng nàng, Hầu chủ quầy nhăn lông mày khấn trang, thấp giọng rửa một câu: “Con bà nó, chuyện tốt con đàn bà ngươi đều giành mất, chuyện phiền toái lại đều giao cho lão tử làm, còn phải xem sắc mặt của ngươi!”

Tất cả lực chú ý của hẳn đều dừng trên bóng dáng nữ nhân, hồn nhiên không phát hiện, trên nóc phòng hậu viện, có ánh mắt không hề chớp theo dõi hẳn.

... ..Phân cách tuyến hoa lệ..

Thượng Quan Kinh Văn cùng Hồng Thục trở lại cửa hàng mới, thấy hai nam nhân mỗi người một chiếc ghế trang lệ hoa, góc tường chỗ bắc chỗ tường nam, ngồi đối diện nhau, tuy rằng không giống lần trước ra tay quá nặng, nhưng thoát nhìn không khí thoát cũng không dịu đi chút nào.

“Các ngươi nói chuyện rõ ràng chưa?” Thượng Quan Kinh Văn vừa vào cửa, liền đi thẳng vào vấn đề hỏi.

“Nói chuyện tốt lắm, một vạn lượng bạc.” Mặt Nam Cung Nguyên Thác trầm xuống, không biểu cảm đáp.

“Một vạn lượng? Sao ngươi không đi cướp luôn đi...” Thượng Quan Kinh Văn nghe thấy con số thiên văn, mặt nhất thời thay đổi, so với nàng ngược lại Nam Cung Nguyên Thác càng bình tĩnh hơn nhiều.

“Tại hạ cũng nói, cho Kinh Văn cô nương, có thể không lấy một xu.” Khóe môi Bạch Hoa Trần gọi lên nụ cười lãnh mị, đôi mắt hắc ám thâm thúy nhìn chằm chằm nhìn chằm chằm Thượng Quan Kinh Văn, những lời này ý vị thâm trường.

Nghe vậy, Thượng Quan Kinh Văn nao nao, hẳn nói cho nàng không lấy một xu, nhưng lại muốn Nam Cung Nguyên Thác trả một vạn lượng bạc, chuyện gì xảy ra?

“Không cần hẳn cho, bốn vương nói qua nhất định sẽ giúp ngươi xử lý chuyện y quán.” Không khó nghe ra giọng điệu Nam Cung Nguyên Thác có vài phần giận dữ, ánh mắt cảnh cáo nhìn Thượng Quan Kinh Văn, ý tứ không cho phép nàng nhận ý tốt của Bạch Hoa Trần.

Thượng Quan Kinh Văn nháy mắt liền hiểu rõ cuộc chuyện gì xảy ra, đúng lúc này, giọng nói thuần hậu dễ nghe của Bạch Hoa Trần truyền đến: “Nếu Kinh Văn cô nương muốn gian cửa hàng này, tại hạ không lấy một xu, nếu là Tam hoàng tử... Đương nhiên lại là chuyện khác, thân phận Tam hoàng tử tôn quý thân phận như vậy, nếu tại hạ ra giá thấp, thực tại có chút không xứng với địa vị ngài ấy.”

Rõ ràng là lừa người a! Lại còn nói dễ nghe như vậy, ngay cả Thượng Quan Kinh Văn muốn phản bác, cũng không tìm thấy lý do thích hợp. Nàng đành phải dời mắt tới trên người Nam Cung Nguyên Thác, có lẽ hẳn có thể khuyên nhủ hắn ta.

“Tam hoàng tử, một vạn lượng bạc, chỗ chúng ta làm gì nhiều bạc như vậy? Không bằng để Bạch công tử cho bốn tiểu thư, tiện nghi như vậy đốt đèn lồng cũng khó tìm nha!” Thanh âm Thượng Quan Kinh Văn đè nén, cơ hồ chỉ có nàng cùng Nam Cung Nguyên Thác nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Nữ nhân không có bạc, không phải nữ nhân tốt.

“Không được! Đại trưởng phu nhất ngôn cửu đỉnh, lời bốn vương nói sao có thể làm trò đùa.” Nam Cung Nguyên Thác hoàn toàn không nể mặt, tiếng nói vang vọng làm Thượng Quan Kinh Văn có chút lúng túng.

Nhìn hắn khổ thân chết vì sĩ diện, Thượng Quan Kinh Văn hơi hơi tức giận, lạnh lẽo liếc hắn một cái, nói: “Vậy bạc đâu? Khi nào Tam hoàng tử tính đưa ta một vạn lượng bạc?”

“Cái này... Bốn vương đã có an bài, không cần ngươi phải bận tâm.” Nam Cung Nguyên Thác vẫn mạnh miệng như cũ, trong đầu đã có chủ ý, lần trước Thượng Quan Kinh Văn từng nói qua, trong cửa hàng của hắn tùy tiện bán vài món bảo bối, hắn cũng có thể bù lại số tiền phải chi ra.

“Tốt lắm, ba ngày, tại hạ cho Tam hoàng tử ba ngày chuẩn bị bạc, nếu ba ngày sau không có tiền, xin mời Tam hoàng tử không cần lại nhúng tay vào chuyện của ta và Kinh Văn...” Bạch Hoa Trần chậm rãi đứng dậy, tuy khóe môi vẫn treo ý cười như có như không, nhưng ánh mắt lạnh lẽo lại làm người ta không rét mà run.

Ánh mắt Thượng Quan Kinh Văn càng ngày càng mù mịt, nàng thật sự có chút không hiểu, ý tứ của Bạch công tử, nói giống như giữa hai người bọn họ thật sự có quan hệ, bất quá vì cửa hàng, nhưng nghĩ y quán, rốt cục bọn họ làm sao vậy?

“Bạch Hoa Trần, bốn vương lại cảnh cáo ngươi, đừng một câu một tiếng Kinh Văn Kinh Văn, Kinh Văn là để ngươi kêu sao? Ngươi cùng nàng rất quen thuộc sao? Trước đây bốn vương nhận thức nàng, đến bây giờ cũng tôn xưng nàng một tiếng Thượng Quan Đại tiểu thư, ngươi... Ngươi quá đáng!” Sắc mặt Nam Cung Nguyên Thác đen thui trầm xuống, thanh âm gần như rít gào không khỏi làm Hồng Thục ngoại cửa cũng khẽ run lên.

Thượng Quan Kinh Văn cũng có chút ngoài ý muốn, nghi hoặc nhìn hắn một cái, ý cười trên khóe môi Bạch Hoa Trần cũng càng thêm sâu, khuếch đại vô hạn, đối với cảnh cáo của hắn (NCNT) mất điếc tai ngơ, cuối cùng mắt thâm thúy nhìn Thượng Quan Kinh Văn, thanh âm khàn khàn truyền ra: “Kinh Văn cô nương, tại hạ đi trước một bước.”

Thượng Quan Kinh Văn đối diện với ánh mắt hắn, gật đầu. Nàng lại ngoái đầu nhìn lại nhìn ứng mắt Nam Cung Nguyên Thác cơ hồ sắp phun ra lửa, bắt đầu dĩ lạc đầu, cho đến bóng dáng cao lớn của Bạch Hoa Trần biến mất tại cửa, nàng mới bắt đầu oán giận Nam Cung Nguyên Thác ——

“Tam hoàng tử a Tam hoàng tử, bốn tiểu thư đã sớm nói với ngươi, trời đất chỗ nào không có cỏ thơm, cần gì phải đơn phương yêu mến một góc cây, ngươi một đại nam nhân thế nào lại lè mề như vậy, tiện nghi tốt không chiếm, lại muốn tiêu phí kia một vạn lượng bạc, được rồi! Lúc này ngươi là thanh cao ngông nghênh, nhưng ngươi nói xem, hiện tại chúng ta nên tìm đâu ra một vạn lượng bạc?”

Bị nàng răn dạy thông suốt, Nam Cung Nguyên Thác đảo trả nàng ánh mắt rét lạnh, mắt nàng lạnh, về không sao cả miệng thân nhiên nói: “Còn có thể làm sao? Bán đấu giá! Đấu giá bảo bối ở trong điểm bốn vương trong, không tin bán không đến một vạn lượng bạc...”

“Ngươi... Tam hoàng tử thật đúng là bỏ được! Đã như vậy... bốn tiểu thư cũng không cần lay ngươi tỉnh, có câu rất đúng, nữ nhân không có bạc, sẽ không phải nữ nhân tốt.” Thượng Quan Kinh Văn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nàng nghĩ giúp hắn tỉnh bạc, hắn lại cố tình không cảm kích, chỉ có thể cắn răng cắn giận nói.

Ánh mắt Nam Cung Nguyên Thác tối sầm lại, lướt qua tia nghi hoặc, nhìn bóng dáng nàng phát tay áo rời đi, sững sờ thì thảo nhắc lại: “Nữ nhân không

có bạc, sẽ không phải nữ nhân tốt ? Lời này... Là ai nói ? Tại sao bốn vương chưa từng nghe qua...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thái: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Giá y mang đến hạnh phúc

Còn chưa vào đại môn Lê Hoa Uyển, Thượng Quan Khinh Vân liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cười nói, có giọng Vân Từ Mạn, làm mất thúy nàng không khỏi giật mình, nẫu thân nói chuyện với ai? Phải biết rằng ở phủ Thừa tướng, ngày thường mấy thê thiếp không hề lui tới, mà Vân Từ Mạn thân với người khác đã ít lại càng ít.

Cất bước vào cửa viện, hết thấy liên đều sáng tỏ, Thượng Quan Khinh Vân và Hồng Thục cùng nhìn nhau một cái, bởi vì người ngồi ở trong sân trò chuyện rôm rả với Vân Từ Mạn không phải người khác, đúng là Nhị phu nhân Xuân Hồng nàng bắt gặp trên đường sáng hôm nay.

“Vân Nhi đã trở lại? Mau tới đây cho Nhị di nương hảo hảo nhìn một cái...” Thanh âm thân thiện của Xuân Hồng truyền đến, tuy trong ngày thường không nói chuyện nhiều, nhưng tựa hồ nàng và mấy thê thiếp phòng bên có duyên, có thể nói chuyện được mấy câu.

“Vân Nhi gặp qua Nhị nương.” Khóe môi Thượng Quan Khinh Vân gợi lên nụ cười nhu thuận, tựa như sự tình gì đều không biết, đi đến trước mặt nàng thình an vẫn an.

“Tuy trước kia tỷ ăn chút đau khổ, mà lúc này nhìn Vân Nhi... Hoàn toàn thoát thai hoá cốt*, thay đổi hoàn toàn, hiện thời Hoàng thượng lại ban hứa hôn, tỷ tỷ thật đúng gặp họa hóa phúc a!” Xuân Hồng nắm tay Vân Từ Mạn, lời nói thâm thúy mềm nhẹ nói, đồng thời khẩu khí cũng nhạt đi: “Cũng không biết khi nào Ngọc Diệp trở về...”

*thay đổi từ trong ra ngoài.

“Muội muội đừng khổ sở, kỳ thực sở dĩ lão gia yêu cầu nghiêm khắc với Ngọc Diệp, tất cả cũng vì tốt cho hắn, phải biết rằng trong phủ chúng ta chỉ có muội muội sinh cho lão gia con trai, muội là đại công thần của phủ Thừa tướng a.” Ngữ khí Vân Từ Mạn cũng thật thành khẩn, người tam phòng cũng bên trong, nàng chỉ có thể nói vài chuyện với hắn.

“Tỷ tỷ nói đúng lắm, lão gia nghiêm khắc như vậy tất cả đều vì tốt Diệp nhi. Vân Nhi, đến đến đến, ngồi bên cạnh Nhị nương, để Nhị nương hảo hảo nhìn xem, chờ ngày nào đó đột nhiên gả ra ngoài, Nhị nương lại muốn xem... Chỉ sợ cũng không dễ dàng thấy được như vậy.” Xuân Hồng lời kéo tay Thượng Quan Khinh Vân, thân mật ngồi xuống ở vị trí bên cạnh mình.

“Nhị nương cũng luyến tiếc Vân Nhi, vậy ngày khác di nương đến trước mặt cha cầu tình giúp Vân Nhi đi, kêu hắn ngàn vạn đừng đáp ứng Hoàng thượng chuyện hòa thân!” Thượng Quan Khinh Vân cũng liền lời của nàng, miệng mang theo vài phần làm nũng nói.

“Tỷ tỷ, người nghe lời nói của nha đầu kia kia, ý chỉ Hoàng thượng sao chúng ta có thể tùy ý cự tuyệt ? Trừ phi... Chúng ta không sợ rơi đầu.” Xuân Hồng đề thấp giọng nói cười, vài phần vui đùa, vài phần nghiêm cần.

Thượng Quan Khinh Vân cười mà không nói, mắt thủy lướt qua một tia dị sắc không dễ dàng phát giác, đột nhiên nàng nhớ tới một chuyện rất trọng yếu, Nam Cung Nguyên Thác chưa chuẩn bị cho nàng, hôm nay ra phủ vốn định hỏi hắn chút chuyện, nhưng tất cả đều vì Bạch Hoa Trần đột nhiên xuất hiện, đảo cục diện rồi tình rồi mù.

“Nhìn xem, đây là giá y vi nương làm cho người, quả thực đẹp đến làm người đổ kỵ, may mà ta không sinh ra nữ nhi, bằng không tương lai làm giá y, ta sâu chết.” Xuân Hồng cười trêu ghẹo nói, lấy giá y hôm nay Vân Từ Mạn vừa mới làm xong đến trong tay lần qua lộn lại xem, bộ dáng yêu thích không buông tay.

Ánh mắt Thượng Quan Khinh Vân cùng Hồng Thục cũng không khỏi bị màu đỏ mỹ lệ hấp dẫn, mặt trên dùng tơ vàng chỉ trắng thêu tám cánh hoa sen, sở dĩ chọn đồ án này, là vì Vân Từ Mạn tin phật, nàng hi vọng trên người nữ nhi mặc giá y hoa sen gả ra ngoài, cũng hi vọng tám cánh hoa sen có thể mang đến hạnh phúc cho nữ nhi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thái: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Có thể đừng nhắc đến Bắc Minh quốc nữa hay không ?

“Phu nhân làm giá y cho Đại tiểu thư, thật sự rất đẹp...” Hồng Thục cũng nhin không được thốt ra, nếu có một ngày nàng có thể mặc giá y mỹ lệ như vậy, cho dù chết cũng đáng !

“Chờ khi người lập gia đình, ta nhờ nương làm cho người một bộ.” Thượng Quan Kinh Văn cười, làm nha đầu Hồng Thục nhảy mắt đỏ mặt xấu hổ, hai vị phu nhân cũng đều cười ra tiếng.

Ngay lúc này, cửa viện truyền đến giọng nói cứng cáp trầm thấp của nam nhân: “Chuyện gì cười vui vẻ như vậy? Nói ra cũng làm lão phu đi vui theo a...”

Người tới chính là Thượng Quan Già, thấy hân xuất hiện, Thượng Quan Kinh Văn chậm rãi đứng dậy: “Cha, nương, nhị nương, các người chậm rãi tán gẫu, nữ nhi sẽ không quấy rầy các người.”

“Đợi một chút ——” Vân Từ Mạn gọi một tiếng giữ nàng lại, cầm giá y trong tay đưa cho giá y: “Vân Nhi, trước tiên con giữ nó đi.”

“Dạ, nương.”

Một bên Thượng Quan Kinh Văn tiếp nhận giá y trong tay nàng, đồng thời xoay người rời đi, nghe thấy bên kia Thượng Quan Già thấp hỏi một câu: “Đã mang thứ lão phu muốn về chưa?”

Lời này hiển nhiên nói với Nhị phu nhân, thanh âm Xuân Hồng hạ càng thấp chút: “Hôm nay trong phủ trì hoãn một chút sự tình, chiều mai thiếp thân nhất định cầm về.”

Thanh âm càng ngày càng xa, Thượng Quan Kinh Văn không nghe rõ, thần sắc rắc rối phức tạp biến hóa, thế nào hân đột nhiên muốn tra xét?

Chẳng lẽ đã hoài nghi Nhị phu nhân?

... .. phân cách tuyến hoa hoa lệ lệ..

Ngày gần đây, khách Lê Hoa Uyển thật đúng nói liên không dứt, hôm qua Nhị phu nhân cùng Thượng Quan Già đã tới, hôm nay Tam phu nhân cùng Thượng Quan Nghê Diệu cũng tới rồi, Liễu Tâm Lan vừa vào cửa khoe môi liền nở nụ cười.

“Nghe nói tỷ tỷ vì Kinh Văn làm một giá y, đẹp không gì sánh kịp, muội muội cố ý mang theo Diệu nhi qua xem.”

Lần đầu tiên Thượng Quan Kinh Văn thấy nàng ta cười chân thành như thế, giọng điệu kia nghe không giống giả, giống như thật sự vì bộ giá y đến.

“Giá y ta làm Vân Nhi đã cất giữ rồi, hiện tại kêu cho nàng lấy ra cho các người xem.” Vân Từ Mạn ôn nhu nói, giống như tính tình nàng vĩnh viễn đều như thế —— không nóng không lạnh, không nhanh không chậm.

“Giá y để trong tủ quần áo, kêu Hồng Thục mang Tam Nương cùng Nhị muội vào xem đi.” Thượng Quan Kinh Văn lười nhác xem thư trong tay nói, đối với người không đặt trong lòng, nàng không có biện pháp thân thiện.

Về mặt Liễu Tâm Lan cứng đờ, tuy có chút không vui, lại mạnh mẽ nhin xuống, khoe môi hơi hơi run rẩy hai cái.

“Vân Nhi, người cũng quá không hiểu chuyện !” Vân Từ Mạn khẽ cáu ra tiếng, dù sao người tới là khách, thái độ lạnh lùng của Thượng Quan Kinh Văn đối đãi hai mẹ con Liễu Tâm Lan rất không thích hợp, nàng làm nương đương nhiên không thể xem như không thấy.

“Dù sao cũng là đứa nhỏ, tính có chút trẻ con. Tỷ tỷ không cần trách cứ nàng, ngày khác chờ nàng gả tới Bắc Minh Quốc, tỷ tỷ muốn gặp một lần cũng đều khó khăn.” Liễu Tâm Lan già bộ không để ý cười nói.

Hồng Thục nhanh chóng dẫn hai mẹ con Liễu thị vào phòng Thượng Quan Kinh Văn phòng, Vân Từ Mạn đi đến bên người Thượng Quan Kinh Văn, thấp giọng nói thăm thía: “Vân Nhi, nương đã dạy con làm người nên có lễ tiết, hiện tại ở nhà mình con không hiểu quy củ Nhị nương còn có thể tha thứ người, nếu ngày khác gả tới Bắc Minh Quốc, người bên ngoài có thể không dễ nói chuyện như vậy ...”

“Nương, ngài thế nào lại tới nữa, có thể đừng nhắc đến Bắc Minh Quốc nữa hay không...” Thượng Quan Kinh Văn căn bản không nghĩ tới phải gả đi Bắc Minh Quốc, mà lúc này người cả phủ Thừa tướng đều nói như vậy, thật giống như ngày mai nàng phải gả đi, mỗi ngày nói thầm bên tai như vậy, liên tính tính tình tốt cũng sắp bạo phát.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Muốn dỗ nàng vui vẻ

Thấy nàng bĩu môi anh đào không vui, lời Vân Từ Mạn vừa thoát khỏi miệng đành phải lại nuốt về trong bụng, nàng không phải người dong dài, chính là nàng thật sự rất muốn truyền hết mọi năng lực của mình dạy cho nữ nhi.

Thấy nàng đột nhiên an tĩnh lại, Thượng Quan Kinh Văn nhìn không được đảo mắt nhìn lại, vừa lúc thấy Vân Từ Mạn xoay người sang chỗ khác vành mắt đỏ hoe, trong lòng không khỏi run lên, bỗng dưng ngực có chút đau, bắt lấy tay nàng, thanh âm nháy mắt nhuần đi: “Nương, thực xin lỗi, Vân Nhi chọc giận ngài...”

Từ nhỏ lớn lên cùng bà ngoại, sinh hoạt với Vân Từ Mạn khiến nàng cảm nhận được một loại yêu thương khác, nàng thực sự thích loại cảm giác được người nâng niu trong lòng bàn tay mà sùng, nhìn thấy người bản thân quý trọng khổ sở, tâm nàng cũng đau.

“Nương không tức giận, sao nương có thể giận con! Con là nữ nhi nương...” Tâm Vân Từ Mạn, đã sớm bị tiếng xin lỗi của nữ nhi hòa tan, vuốt đầu nhỏ trong lòng, lòng ngón ngang trăm nỗi cảm xúc.

“Phu nhân, Tam hoàng tử muốn gặp Đại tiểu thư, nói có chuyện quan trọng.”

Thanh âm quản gia ở cửa viện truyền đến, gián đoạn mẹ con thân mật, tầm mắt Vân Từ Mạn cùng Thượng Quan Kinh Văn theo phương hướng nhìn lại, liếc mắt liền nhìn thấy Nam Cung Nguyên Thác phía sau quản gia đi vào Lê Hoa Uyển.

Thoạt nhìn cả người hắn đều lười biếng, tao nhã, có cảm giác ấm nóng, khi đối diện với mắt thủy của nàng, đôi mắt kín đáo động tâm hiện lên ánh sáng long lanh chớp động, không nhiễm hạt bụi nào, ba ngàn sợi tóc đen phiêu dật xuất trần, quần áo cấm bào phong độ phiến phiến, phát huy cao quý nhã trí đến cực hạn.

“Nô tì thỉnh an Tam hoàng tử.” Vân Từ Mạn thấy người tới, đầu tiên ánh mắt hơi giật mình, phản ứng lại liền hành lễ, không quên thăm tùm ồng tay áo nữ nhi kéo kéo.

Đương nhiên Thượng Quan Kinh Văn hiểu ý tứ mẫu thân, là cấp bậc lễ nghĩa! Kỳ thực nàng lên chơi với Nam Cung Nguyên Thác, cho tới bây giờ đều không có nhiều lễ nghi phiền phức như vậy, nhưng mới vừa bị Vân Từ Mạn răn dạy vì việc này, lúc này nàng không thể không ngoan ngoãn nghe lời.

“Thần nữ thỉnh an Tam hoàng tử.” Thanh âm Thượng Quan Kinh Văn ôn nhu dịu nhẹ cất lên, không quên ngẫm cho một ánh mắt Nam Cung Nguyên Thác.

Ánh mắt thoáng căng thẳng, mắt tự nhiên hắng giọng một cái: “Miễn lễ! Bồn vương có chút việc muốn nói chuyện một mình với Thượng Quan Đại tiểu thư, làm phiền Thừa tướng phu nhân tạm thời tránh mặt.”

Như nhìn ra đáy mắt nghi hoặc của Vân Từ Mạn, Nam Cung Nguyên Thác nhanh chóng bổ sung một câu: “Ách... Thỉnh Thừa tướng phu nhân yên tâm, bồn vương chỉ nói mấy câu, một lát là được, nói xong bồn vương liền đi.”

“Không không không, nô tì không có ý gì khác, Tam hoàng tử... Các người từ từ nói chuyện.” Vân Từ Mạn liên tục xua tay, vội vàng rời khỏi tầm mắt bọn họ.

Nhìn bóng dáng mẫu thân nhanh chóng biến mất, tầm mắt Thượng Quan Kinh Văn lần nữa dời đến trên mặt Nam Cung Nguyên Thác, chỉ thấy hắn nháy mắt với nàng hai cái, ra vẻ thần bí sát gần tai: “Chuyện hội đấu giá bồn vương đã sắp xếp xong xuôi, buổi sáng mai tổ chức ở Tiệm đồ cổ, người có tới hay không?”

“Ngày mai? Đương nhiên bồn tiểu thư phải đi, nhưng ta mờ y quán...” Thượng Quan Kinh Văn khinh nâng cằm, một bộ dạng đương nhiên miệng.

“Tốt lắm, ngày mai bồn vương chờ người ở Tiệm đồ cổ!” Nam Cung Nguyên Thác chớp mắt, bởi vì hai ngày trước Thượng Quan Kinh Văn tức giận hắn thất trách, thật vất vả gặp mặt, hắn nhìn không được muốn dỗ nàng vui vẻ.

“Đợi một chút!” Thượng Quan Kinh Văn cho rằng hắn đi, quát chói tai giữ hắn lại, hạ giọng hỏi: “Rốt cục người đã nói chuyện hòa thân Bắc Minh Quốc với Hoàng thượng chưa? Cả giá y nương ta cũng làm giá y xong rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91: Quan hệ của nàng và Tam hoàng tử là gì?

Nam Cung Nguyên Thác chớp mắt hai cái trêu tức Thượng Quan Kinh Văn, sau đó, phong tình vô hạn xoay người rời khỏi Lê Hoa Uyển.

Chân trước hắn vừa mới đi, chân sau Thượng Quan Nghê Diệu từ trong phòng vọt ra, ánh mắt hỗn độn nhìn phía cửa viện, một bên nói với Thượng Quan Kinh Văn: “Người vừa rồi... Là Tam hoàng tử sao?”

“Hắn đi rồi!” Thượng Quan Kinh Văn nhún vai, mặt thoải mái nhìn Thượng Quan Nghê Diệu, thấy thần sắc trên mặt nàng, mơ hồ nghĩ được hơi thở khác thường.

Mắt Thượng Quan Nghê Diệu xẹt qua một tia mắt sắc, vài lần Nam Cung Nguyên Thác đến phủ nàng nhìn thấy từ rất xa, lại không có thể gặp mặt nói một câu, hiện tại trong lòng thực có chút tức giận, miệng nhỏ thì thào: “Đi rồi, thật sự đi rồi...”

Mắt thủy Thượng Quan Kinh Văn lóe lên tinh quang, bắt động thanh sắc quan sát cảm xúc đáy mắt nàng ta, nếu nàng không có nhớ lắm, Nhị muội cùng Tam hoàng tử hẳn không quen biết đi? Nàng truy vội chạy ra, chẳng lẽ là... thăm mếu Nam Cung Nguyên Thác?

Nếu thực như vậy, tựa hồ chuyện có chút thú vị rồi, ngay lúc Thượng Quan Kinh Văn nhìn chăm chăm Thượng Quan Nghê Diệu, nha đầu kia đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, đôi mi thanh tú nhũn nhặn, giọng điệu chất vấn nói: “Đại tỷ và tam hoàng tử có quan hệ gì?”

“Quan hệ của ta và Tam hoàng tử.... Nhị muội không phải đã thấy rồi sao?” Thượng Quan Kinh Văn vốn ăn mềm không ăn cứng, thấy Thượng Quan Nghê Diệu bày bộ dạng bề trên trước mặt mình, nhất thời tức giận, giọng điệu mang theo vài phần khiêu khích.

“Người...” Trước mặt nàng Thượng Quan Nghê Diệu ăn quả đắng, tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tuy là thứ nữ, có thể trước kia nàng chưa từng bị Thượng Quan Kinh Văn khi dễ, trước mặt vị Đại tỷ, nàng vĩnh viễn đều chân cao khí ngang, không nghĩ tới mấy tháng gần gũi lại làm vị Đại tỷ phê tãi ngày xưa biến hóa nghiêng trời lệch đất.

“Làm sao vậy? Văn nhi, hai tỷ muội các người... đây là làm sao vậy?” Rất nhanh Vân Từ Mạn từ trong nhà đi ra, không thấy bóng dáng Nam Cung Nguyên Thác, cũng không nghĩ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Nghê Diệu đỏ bừng, trong lòng nhất thời cả kinh.

“Đại nương, Đại tỷ nàng... Nàng sắp hòa thân gả đi Bắc Minh Quốc, lại lên cùng Tam hoàng tử ái muội không rõ, chuyện này ngài quản tốt mới được, bằng không nếu truyền ra ngoài, làm bại hoại thanh danh phủ Thừa tướng chúng ta.” Miệng nhỏ Thượng Quan Nghê Diệu vốn nhanh mồm nhanh miệng, lúc này có cơ hội, nhanh chóng cáo trạng với Vân Từ Mạn.

Nghe vậy, Vân Từ Mạn háng giọng một cái, mặt nghiêm túc nhìn Thượng Quan Nghê Diệu nói: “Diệu nhi, chuyện này người hiểu lắm rồi, vừa rồi lúc Tam hoàng tử tìm Văn Nhi, Đại nương cũng ở chỗ này, Tam hoàng tử nói có chuyện quan trọng muốn nói với Văn Nhi, thoát nhìn... giữa bọn họ cũng không có ái muội như người nói.”

Tuy thanh âm nàng rất nhẹ thật nhu, nhưng hiển nhiên giọng điệu nàng thiên về nữ nhi chính mình, điều này khiến Thượng Quan Nghê Diệu vốn cho rằng chiếm được tiện nghi sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, đúng lúc này Liễu Tâm Lan cũng ra khỏi phòng Thượng Quan Kinh Văn, không thấy người nghe thấy tiếng: “Vẫn là tay nghề tỷ tỷ tốt như vậy, chờ khi Diệu nhi xuất giá, hi vọng tỷ tỷ cũng muốn tuy hai mà một, vì nàng thêu tỉ mỉ một bộ của hồi môn.”

“Đây là điều hiển nhiên, liên tính muội muội không nói, tỷ tỷ cũng sẽ làm” Vân Từ Mạn cười mỉm, nhẹ nhàng đạm bạc ứng phó lời của nàng.

“Vậy muội muội cảm ơn tỷ trước.” Liễu Tâm Lan mỉm cười ra tiếng, nhìn Thượng Quan Nghê Diệu bên cạnh: “Đã xem giá y rồi, Diệu nhi, chúng ta đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Hấp dẫn không ít người tới.

Sáng sớm hôm sau, Thượng Quan Kinh Văn ngồi trước gương đồng trang điểm một chút, hôm nay nàng mặc một thân màu xanh nhạt kết hợp với quần lụa mỏng, trên búi tóc như sương mai, cài lên một đoá hoa quỳnh được hái trong viện ban sáng, cũng không đeo thêm trang sức gì, đáng vẻ thanh lịch làm cho nàng cả người thoát nhìn điểm tinh thanh nhã, lại rất hợp với làn da như tuyết trắng, mắt hạnh má đào, mỹ lệ động lòng người.

“Tiểu thư hôm nay muốn đi ra ngoài sao?” Hồng Thục thấy nàng trang điểm như thế này, đoán hẳn là nàng muốn đi ra ngoài.

“Hôm nay trong tiệm đồ cổ của tam hoàng tử có hội đấu giá, hẳn vì giúp ta mở quán nên muốn bán đấu giá bảo bối của mình, bọn tiểu thư nói thế nào cũng phải đi phụ giúp mới được.” Thượng Quan Kinh Văn cười mỉm, đáy mắt đột nhiên lướt qua một tia狡 hoạt, như có vẻ dăm chiêu nói: “Nếu như cứ đi tay không như vậy, có phải có vẻ thất lễ quá hay không? Dù sao lần đấu giá này của tam hoàng tử, tất cả cũng đều là vì ta.”

“Nhưng mà... Đại tiểu thư có thể có bảo bối gì?” Hồng Thục bĩu môi, nhìn xem từ trên xuống dưới một thân trang điểm của Thượng Quan Kinh Văn, ngay cả một thứ giống như trang sức cũng không có, tiểu thư nhà khác trên tóc đều cài châm đeo chuỗi, trên đầu tiểu thư nhà nàng chỉ cài một đoá hoa quỳnh, keo kiệt tới cực điểm, cho dù đáng vẻ có xinh đẹp đi nữa, người khác cũng vẫn xem nhẹ hết thấy.

“Có biện pháp...” Thượng Quan Kinh Văn nhìn nàng ấy chớp mắt hai cái, khoé môi gọi lên một nụ cười xấu xa: “Hồng Thục, người giúp ta đem giá y trong ngăn tủ đến đây, ta muốn đem nó đến hội đấu giá để bán đấu giá nó.”

“Cái gì... Cái gì? Đại tiểu thư, kia... nhưng mà giá y kia là do chính tay phụ nhân tỉ mỉ may cho người mà, người... Người thế nào có thể đem đi bán đấu giá chứ? Còn nữa, một bộ giá y có thể bán được bao nhiêu tiền chứ?” Hồng Thục đầu tiên là cả kinh, lắp ba lắp bắp khuyên can.

“Nha đầu ngốc, người cũng đừng quên, tay nghề nữ gia của nương ta ở Ngao Thiên quốc nổi tiếng số một số hai, giá y này là dùng tơ vàng ngân tuyến thêu thành, tự nhiên sẽ là bảo bối độc nhất vô nhị. Dù sao chuyện hoà thân với Bắc Minh quốc hơn nửa phần là thất bại, bộ giá y này càng nhìn càng làm

cho tâm người rồi rằm, không bằng cầm đi xem có thể bán được giá tốt hay không.” Thượng Quan Kinh Văn về mặt thoải mái cười đáp.

Sau khi nghe nàng nói xong, Hồng Thục ngây ngốc sững sờ nhìn nàng, đại tiểu thư đang nói cái gì vậy? Chuyện hoà thân đến Bắc Minh quốc sẽ thất bại? Nhưng mà từ trên xuống dưới Thừa tướng phủ, mỗi một người đều lấy chuyện đại sự này làm đầu mà!

Không đợi Hồng Thục phản ứng kịp, Thượng Quan Kinh Văn đã tự mình mở tủ quần áo ra, dè dặt cẩn trọng đem bộ giá y đồ thẫm được xếp chỉnh tề lấy ra, dùn một tấm vải sạch sẽ bao lại, vỗ vỗ Hồng Thục vẫn sững sờ đứng tại chỗ như cũ, ở bên tai nàng ta reo tức nói:”Người nếu cứ tiếp tục ngăn người như vậy, bọn tiểu thư cũng sẽ không chờ người, ta đi trước một bước!”

“Đại... Đại tiểu thư, người đợi tôi một chút nha!” Hồng Thục quay đầu, vội vàng đuổi theo nàng bước ra khỏi cửa.

--- -----Dây phân tuyến hoa lệ-----

Thượng Quan Kinh Văn cùng Hồng Thục chủ tớ hai người đi trên đường cái, một đường ngắm cảnh, thấy cách đó không xa có một cửa tiệm người đứng chật kín bên ngoài, ba tầng trong, ba tầng ngoài, nhìn rất náo nhiệt.

“Đại tiểu thư, kia không phải là tiệm đồ cổ của tam hoàng tử hay sao?” Ánh mắt Hồng Thục thẫm qua một tia nghi ngờ, trong ngày thường trước cửa tiệm rất thanh vắng, hôm nay hội đấu giá còn chưa bắt đầu, cửa lớn liền bị người xem phá hỏng, tất cả dân chúng đều là tới xem náo nhiệt.

“Người nhiều thì thật tốt, nhiều người thì càng thêm náo nhiệt, cũng có thể bán bảo bối được giá càng cao.” Mắt thủy của Thượng Quan Kinh Văn loé lên, xem ra hội bán đấu giá hôm nay của Nam Cung Nguyên Thác được triển khai rất thành công, hấp dẫn không ít người tới.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Hội đấu giá 1.

Dân chúng vây xem bên ngoài quả thật đều là những người muốn đến xem náo nhiệt, người Nam Cung Nguyên Thác mời đều là người có tiền, có tiếng có tiếng, tất cả đều ngồi ở bên trong cửa hàng, trong đó bao gồm cả ca ca ruột của hắn, nhị hoàng tử Nam Cung Nguyên Liệt.

Những công tử tôn quý này đều là những người được mời mà đến, đơn giản cũng đều là vì xem trọng mặt mũi của tam hoàng tử, bằng không ai cũng sẽ không muốn chạy đến chỗ này tiếp xúc với bọn dân thường ngoài kia, Ngẫm lại bọn họ người này người kia trong nhà thiếu gì bảo bối trân quý, hơn nữa ai cũng không đoán được, vị tam hoàng tử ngày thường không đứng đắn này có phải sẽ ra giá trên trời hay không, nhân cơ hội bọn họ đến đây mà xé thịt hay không, tuy rằng trên mặt nỗ lực giả bộ trấn định, nhưng trong nội tâm không người nào không toan tính phải ứng phó như thế nào.

Thượng Quan Kinh Văn mang theo giá y bảo bối của mình, thật vất vả mới từ trong đám người chen vào trong tiệm, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Nam Cung Nguyên Thác đang sắp xếp bảo bối, hắn dùng một chiếc bàn gỗ hoa lệ được điêu khắc tinh tế để bày biện những vật phẩm dùng để đấu giá ngày hôm nay, cảm giác có người vào tiệm, không khỏi ngoái đầu nhìn lại, đối mặt với đôi mắt tựa nước hồ của Thượng Quan Kinh Văn, hắn hướng về phía này nháy mắt mấy cái, đáng vẻ như bảo nàng cứ chờ xem kịch vui.

Thượng Quan Kinh Văn hiểu ý gạt đầu, nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế trong góc, cảm giác được tầm mắt nóng bừng từ chỗ khác truyền đến, nàng theo đó nhìn lại, đúng lúc đối mặt với cặp mắt đen sắc bén như ưng của Nam Cung Nguyên Liệt.

Nam tử lười nhác tà tứ dựa vào trên tay gác của ghế làm bằng gỗ cây mun, mi mắt như kiếm, hai mắt hẹp dài nhìn chằm chằm Thượng Quan Kinh Văn, lông mi nồng đậm dài như phiến, đôi môi đỏ sẫm như cánh hoa đào ngày xuân, lộ ra một loại dụ hoặc cực trần thuần mỹ, không hổ là người đứng thứ nhất trong tứ đại mỹ nam của Ngao Thiên đại lục.

Ngay tại trong tiệm đồ cổ của hoàng đế mình giáp mặt với người đã từng chỉ phúc vi hôn, thực tại làm cho Nam Cung Nguyên Liệt thật ngoài ý muốn, ban đầu chỉ nghe nói hoàng đế muốn làm hội đấu giá hoang đường gì đó, cho nên đi đến đây chỉ là muốn xem náo nhiệt, xem hắn rốt cuộc là đang muốn làm gì?

Không nghĩ là ở trong này lại đụng mặt kẻ đã cùng hắn giải trừ hôn ước - Thượng Quan Kinh Văn, thoát nhìn Nam Cung Nguyên Thác cùng nàng hình như quan hệ có chút không bình thường, điều này làm cho lòng mày của Nam Cung Nguyên Liệt không tự giác nhíu chặt lại thành một đoàn, nếu như nói vào ngày thường, Nam Cung Nguyên Thác ở trong cung thích trêu ghẹo nhữm nha hoàn xinh đẹp thì thôi đi, nhưng hôm nay hắn cùng nữ nhân này có liên quan, nội tâm của Nam Cung Nguyên Liệt thật khó có thể tiếp thu.

Ánh mắt sắc bén của Nam Cung Nguyên Liệt không hề kiêng dè, cứ như vậy mà nhìn chằm chằm Thượng Quan Kinh Văn, không ngờ tới nữ nhân này khi đối mặt với ánh mắt của hắn, sâu trong đôi mắt thủy không có lấy một tia sợ hãi nào, sắc mặt bình tĩnh như nước, cũng thẳng thừng nhìn chằm chằm lại hắn.

Cũng đã mấy tháng không thấy, Nam Cung Nguyên Liệt phát hiện nữ nhân này giống như là càng ngày càng xinh đẹp, làn da trắng nõn càng thêm nhẵn nhụi, áo xanh quần lụa mỏng càng làm nổi bật lên làn da phấn nộn của nàng, trên người phảng phất như được bao phủ bởi ánh mặt trời, sáng ngời đến chói mắt, vẻ mặt thanh nhã lạnh nhạt như thoát khỏi trần thế, tóc mai suôn mượt nhiễm khói xuân, chỉ làm cho người cảm thấy phảng phất như có một

luôn ánh sáng chói mắt đột nhiên xâm nhập vào trong đáy mắt.

Thượng Quan Khinh Vân không thể không thừa nhận, nam tử tuy rằng luôn là một bộ dáng lười nhát, nhưng khi ánh mắt nhìn chăm chăm nàng lại mang theo tư thái trên cao nhìn xuống, gây cho người cảm giác bức bách mãnh liệt, mọi một dây thần kinh của nàng đều căng ra hết sức, lại giả bộ trấn định yên lặng cùng hân phân cao thấp.

“Các vị bằng hữu, hội đấu giá do bốn vương tổ chức hiện tại sẽ bắt đầu, trước tiên xin giới thiệu với mọi người món bảo bối thứ nhất----“Tiếng nói thuần hậu của Nam Cung Nguyên Thác truyền đến, vừa đúng lúc giúp Thượng Quan Khinh Vân có thể danh chính ngôn thuận thu hồi tầm mắt, kết thúc ám đấu bằng ánh mắt với Nam Cung Nguyên Liệt.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 94: Hội bán đấu giá 2.

Liếc mắt nhìn lại, trong tay của Nam Cung Nguyên Thác là một khối vật thể bằng thạch trong suốt màu đen, tinh tế quan sát thì cảm thấy nó như có hình dạng sức sống gì đó!

Long! Không sai, khối thạch trong suốt này giống như nửa khung xương của cự long đang giao thoa, sắp xếp thành đoàn, khi nhìn được rõ ràng cốt cách của vật phẩm, cùng một đôi mắt đang nhắm nghiền, tuy rằng long nhãn khép chặt, lại vẫn có thể làm cho người cảm nhận được uy nghiêm bá đạo cùng lệ khí được lộ ra.

Khớp xương ngón tay rõ ràng tinh tế của Nam Cung Nguyên Thác vuốt ve trên người cự long, khoe môi gợi lên ý cười ma mị xấu xa: “Có ai có thể nhận thấy đây là bảo bối gì không? Cực phẩm long thạch, đối với người luyện võ là cực kỳ hữu dụng, về điểm này không cần bốn vương nói tí mĩ, trong lòng các vị hẳn cũng đều mười phần biết rõ, cho dù là có tiền cũng chưa chắc có thể mua được ở bên ngoài, trước mắt bốn vương đang cần ngân lượng gấp, một tiếng – giá vạn lượng bạc, nếu như ai có thể ra giá cao hơn, khối long thạch này chính là của người đó.”

Long thạch! Quả thật là bảo bối thể gian hiếm có, dân chúng vây xem bên ngoài một mảnh xôn xao, nhóm côn tử vương quý ngồi ở trong tiệm, người người hai mắt nhìn nhau, nhưng cũng không một ai dám lên tiếng.

Tuy rằng người nào cũng biết long thạch là thứ tốt, nhưng giá một vạn lượng bạc cũng không phải ai có thể cầm ra được, cho nên... đám công tử vương quý này lại không ai lên tiếng.

Nếu hỏi vì sao? Những người này cũng không phải là kẻ ngốc, vật trước mắt thể nhưng lại là long thạch! Tên vật phẩm gắn với một từ “Long”, nếu là trong tay tam hoàng tử thì chẳng cần bàn cãi gì nữa, nhưng nếu là để bọn họ mua trở về, chỉ sợ còn chưa kịp dùng tới, cũng đã đưa tới họa diệt môn mất thời.

“Thế nào? Các ngươi đều khôn thích? Hay là chê giá mắc? Khối này là long thạch nha, toàn bộ Ngạo Thiên đại lục cũng sẽ không có quá tam khối, bốn vương ra giá một vạn lượng bạc cũng đã đủ tiện nghi...” Long mày Nam Cung Nguyên Thác nhấn lại, một màn trước mắt này thực làm cho hắn không nờ tới, hai ngày nay hắn sửa sang bảo bối trong tiệm, mỗi một vật đều là vật hân ái yếm, nhưng hắn đã đáp ứng muốn giúp Thượng Quan Khinh Vân mở y quán, cho nên đành phải khế ước ràng, chọn lựa ra món bảo bối hân cho rằng sẽ trở thành vật hấp dẫn mọi người, không ngờ khỏi sự lại bất lợi như thế, vật bán đấu giá đầu tiên đã bị mọi người vắng vẻ.

“Khụ... Tam hoàng tử, long thạch này là linh vật của thiên địa, chúng ta là phạm phu tục tử làm sao có thể tiêu thụ được, nếu như tam hoàng tử thật sự muốn bán, trong những người đang ngồi tại đây, chỉ sợ cũng chỉ có nhị hoàng tử có tư cách này thôi.”

Rốt cuộc cũng có người nói lên tiếng lòng của mọi người, đám người còn lại liên thanh phụ họa, đồng thời cũng âm thầm thở dài một hơi.

Lời này như nhắc nhở Nam Cung Nguyên Thác, hắn đưa mắt nhìn Nam Cung Nguyên Liệt đang ngồi ở góc xó, trên mặt nổi lên tươi cười nịnh nọt a dua, tiếng nói thuần hậu cũng có thể làm cho người khác cảm thấy một tia ngọt lòng: “Hoàng huynh, bọn họ nói rất đúng, khối long thạch này cũng chỉ có thể xứng đôi với một người cao quý như hoàng huynh thôi, lúc trước ta cầu người mua khối long thạch này cũng tiêu phí mất hai vạn lượng bạc, hiện tại bán cho hoàng huynh chỉ một vạn lượng bạc, huynh tuyệt đối có lời. Huống chi... Một vạn lượng bạc đối với hoàng huynh mà nói cũng không đáng kể gì.”

Ánh mắt Thượng Quan Khinh Vân cũng không khỏi theo tầm mắt của Nam Cung Nguyên Thác nhìn lại, chỉ thấy khuôn mặt tuấn nham kia của Nam Cung Nguyên Liệt vô sở vô động, mâu quang thâm thúy u ám như hồ sâu ngàn thước, làm cho người nhìn vọng không đến đáy, cũng đoán không ra trong lòng hắn rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

“Hoàng đệ chẳng lẽ đã quên, vi huynh có khiết phích (thích sạch sẽ), không thích những thứ có màu đen.” Tiếng nói trầm thấp như mỹ tửu thuần hương say mê lòng người, ần ần hầu kết của hắn dật ra, Nam Cung Nguyên Liệt vẫn đạm phong khinh, không có chút khách khí cự tuyệt thân đệ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Hội bán đấu giá 3.

Tươi cười nịnh nọt trên mặt Nam Cung Nguyên Thác trong nháy mắt thu lại sạch sẽ, tiếng nói trầm thấp lộ ra vài phần nộ xích, nhin không được muốn lời nọ cũ ra nhắc lại :“Hoàng huynh thật nghị ngay cả một chút mặt mũi ấy cũng không cho đệ sao? Cũng không nghĩ lại hôn sự trước kia là ai giúp huynh...”

Nói đến một nửa, hần hình như đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hầu kết giống như bị ai đó chặn lại, nhất thời không có thanh âm, sắc mặt một trận đen rồi lại hồng, ó chút tâm tư liếc nhìn về phía Thượng Quan Khinh Vân.

Nam Cung Nguyên Liệt nhìn gò má Nam Cung Nguyên Thác run rẩy hai cái, đáng vẻ lúng túng ngược ngạo, khoé môi hờ hững giờ lên một nụ cười xấu xa mà mỉa, tiểu tử này là đang nâng cục đá đập vào chân mình nha! Đồng thời, ánh mắt của hần cũng theo hướng nhìn của hoàng đệ, nhìn về phía Thượng Quan Khinh Vân đang ngồi góc khác.

Thượng Quan Khinh Vân nghe vậy, đôi mắt xuất hiện vẻ nghi hoặc, này đó lúc từ hôn, quả thật là Nam Cung Nguyên Thác đi cùng Nam Cung Nguyên Liệt đến Thừa tướng phủ, còn mang theo ma ma tron cung đến nghiệm thân nàng, theo như lời của Thượng Quan Gia thì, tin tức nàng thất trinh người trong phủ không dám tiết lộ ra bên ngoài dù chỉ là nửa từ, vậy tam hoàng tử làm thế nào biết được chứ? Chuyện này quả thật là một câu đố nan ai a.

Bất quá, sự tình cũng đã qua, Thượng Quan Khinh Vân nguyên bản cũng không thêm để ý đến, nhìn về nam tử sắc mặt đang lún túng mỉm cười, xem thường nói :“Chuyện kia tam hoàng tử làm rất tốt đẹp, không chỉ có thể giúp được nhị hoàng tử, cũng là đang giúp cho bốn tiểu thư, nói đến chuyện này... Bốn tiểu thư ngày khác nhất định phải mời người đến tửu lâu nổi tiếng nhất, để bày tỏ lòng biết ơn.”

Lời nàng vừa nói ra, không khỏi làm cho trong tiệm lẩn ngoài tiệm đều ồ lên, thì ra vị tiểu nữ nhân thanh lệ thoát tục ngồi ở trong góc kia, chính là vị Thượng Quan đại tiểu thư đã từng cùng nhị hoàng tử có hôn ước? Nàng thế nào đột nhiên lại biến yàng xinh đẹp như vậy, hoàn toàn là thoát thai hoá cốt, toàn bộ con người đều thay đổi, chẳng lẽ khuôn mặt xấu xí trước kia chẳng qua chỉ là nguy trang để tự vệ? vì chính là muốn bức nhị hoàng tử từ hôn sao?

Tiếng xì xào bàn tán liên mien không dứt vang lên, lúc này đến phiên sắc mặt của Nam Cung Nguyên Liệt càng ngày càng khó coi, trong nháy mắt, vị nhị hoàng tử anh tuấn tiểu sái là hần tử trong miệng mọi người biến thành khí phú (người chồng bị ruồng bỏ), mắt của đám phàm phu tục tử này đúng là bị đui rồi.

Chỉ cần đề cập đến sự anh tuấn cùng trong sạch của hần, Nam Cung Nguyên Liệt liền không có cách nào để tiếp tục bình tĩnh nữa, đột nhiên từ trên ghế tựa mạnh mẽ đứng lên, mắt ung lạnh lùng bắn ra tứ phía, quét ngang một vòng, nháy mắt tất cả thanh âm đều tiêu thất hết, không khí lại trở về tĩnh lặng như ban đầu.

“Hừ! Hội đấu giá nhằm chán như vậy, bốn vương thật sự nhìn không được nữa, đi trước một bước!” Nam Cung Nguyên Liệt bỏ lại khinh miệt cùng khinh thường hừ lạnh một tiếng, phất ống tay áo một cái, không thêm quay đầu lại cứ thế mà rời đi.

Nam Cung Nguyên Thác không sao cả nhún vai, nhân nhạ quăng một câu :“Không tiễn!”

Ai bảo hoàng huynh keo kiệt ngay cả một văn lượng bạc cũng luyến tiếc, không khỏi cũng quá không nể mặt đi, nếu đã tới chỉ vì muốn xem náo nhiệt, vậy ở lại cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, đi thì đi!

Nam Cung Nguyên liệt đi tới cửa, ngồi đối diện chính là Thượng Quan Khinh Vân, nàng cũng đồng thời hướng về phía hần cười mỉm, một đáng vẻ không liên quan, còn có cả biểu tình vui sướng khi người khác gặp hoạ, khiến cho mặt Nam Cung Nguyên Liệt càng thêm tức giận.

Trong phòng phút chốc yên tĩnh lại, Nam Cung Nguyên Thác lấy ra một vật hần cũng rất trân quý, đây là một cây đàn cổ, nhìn qua cùng những cây đàn bình thường không khác nhau là mấy, hần dùng giá cao mua về cũng đã ba năm rồi, nhưng vẫn không có sờ thấu bí mật của đàn cổ này, trước mắt cần dùng bạc gấp, hần ngẫm lại vật này giữ lại trong tay hần cũng chỉ dùng để bày trí, chẳng bằng bán đi.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Nàng xem như nổi danh.

Mây kiếm của Nam Cung Nguyên Thác nhướn lên, bộ dáng như đã liệu trước, nếu như nói mua long thạch vừa rồi sẽ phạm vào tội đại bất kính, vậy khi đem đàn cổ này ra, những người này hần là không có lý do cự tuyệt đi!

“Ta, ta cảm thấy hứng thú---“ Tiếng nói tê nhu quen thuộc truyền đến, Thượng Quan Khinh Vân kích động ra tiếng, nhìn theo đàn cổ vừa rồi được hần mang đến để hạ xuống bàn chớp mắt một cái, nàng liền thích cây đàn kia, tuy rằng thoát nhìn có chút cũ nát, nhưng trong mắt nàng lại thuộc loại đàn cực

đẹp, quả thực đẹp đến nỗi làm cho nàng cảm thấy hít thở không thông!

Nam ung Nguyên Thác nhăn lông mày lại, nha đầu kia là tới quấy rối sao? Trận đấu giá hôm nay, hẳn tất cả đều là vì y quán của nàng, bảo bối nếu như bán cho nàng, vậy hẳn sẽ tìm ai để thu bạc đây? Nay quả thực chính là đang hồ nháo mà!

“Khụ... Người... Người không cần tính! Thượng Quan đại tiểu thư không nên hồ nháo...” Tuần nhan của Nam Cung Nguyên Thác lại lướt qua vẻ lúng túng, lạnh mắt nhìn về phía nàng, nén giận lên tiếng, mâu quang lại nhìn về hướng toà khách phía dưới, không đợi hẳn mở miệng nói tiếp, giọng nữ quen thuộc lại dật vào đây tai.

“Bồn tiểu thư không hồ nháo. Ta là thật thích cảm cổ này, tam hoàng tử...” Ngừ khí của Thượng Quan Khinh Vân trong phút chốc biến thành mềm nhẹ như gió xuân, trông mong nhìn nam tử ở trước mặt, đột nhiên ánh mắt sáng ngời như nhớ tới cái gì đó, giờ lên khỏi vải được bọc kín trong tay: “Bồn tiểu thư ở đây cũng có một bảo bối, không bằng chúng ta trao đổi ngang nhau, thấy thế nào?”

Đồng thời trong lúc nói chuyện, Thượng Quan Khinh Vân đi tới phía trước, một bên cởi khỏi vải được bọc kín kia, một góc giá y đồ tươi lộ ra, nàng dùng sức đem giá y xả ra hết, mỹ lệ làm người chật lười.

Đúng vào lúc này, một quyển sách theo trong giá y vung ra, rơi xuống đám người ngồi dưới, mắt thủy của Thượng Quan Khinh Vân gọi lên một tia dị sắc, nàng cũng không biết quyển sách này làm sao có trong giá y.

Đã có người giúp nhặt quyển sách lên, không ngờ tùy ý liếc nhìn, sắc mặt lại ngẩn ra, tiếp theo khoé môi lại gọi lên nụ cười phức tạp mang đầy tà ác cùng xấu xa, những người ngồi bên cạnh cũng nhìn thấy quyển sách kia, biểu tình của tất cả đều biến đổi có chút cô cô quái quái, không thiếu có người bắt đầu che miệng cười trộm.

Thượng Quan Khinh Vân tay cầm giá y phía trước, trong chớp mắt như đã biến thành hầu tử (con khi) để người khác xem xét, bị người khác biến thành trò cười, nghi hoặc tron đầy mắt càng thêm sâu, đem giá y đặt trên bàn đầu giá, tự mình sải bước tiến lên đoạt lấy quyển sách trong tay người kia, định thần nhìn lại, thiếu chút nữa tức đến hộc máu.

Sống thoát thoát xuân (ko biết dịch...), cung đồ ánh vào mi mắt, nhìn lại tên trên quyển sách, vị Thượng Quan đại tiểu thư là nàng lúc này thật đúng là chân chân chính chính nổi danh trước mặt mọi người, bên tai truyền đến tiếng cười trộm---

“Xem nàng dáng vẻ nghiêm trang, không nghĩ tới đúng là dâm phụ...”

“Xem loại sách này, nói vậy công phu trên giường nhất định là rất lợi hại đi, có cơ hội nhất định phải tìm đến nàng để lãnh giáo một vài chiêu thức...”

Thanh âm trào phúng trên tức sóng này cao hơn sóng kia, Nam Cung Nguyên Thác đứng trước án đài đầu giá lúc này cũng phục hồi lại tinh thần, tuần nhan trong nháy mắt bị che kín bởi một mảnh âm u, thấp lãnh một tiếng: “Tất cả đều im miệng lại cho bốn vương!”

Một tiếng này của hắn, nhất thời làm cho cả trong lẫn ngoài đều an tĩnh lại, Thượng Quan Khinh Vân hít sâu một hơi, cảm xúc kinh ngạc cũng theo đó bình thường lại, trong đầu điểm mặt lại người cuối cùng xem qua giá y, khoé môi gọi lên một nụ cười lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 97: Mua một tặng một.

Nay sau đó, ánh mắt thanh lãnh của Thượng Quan Khinh Vân nhàn nhạt đảo qua trênnười những vị vương quý công tử kia, buồn bã nói: “Xem ra mọi người đều đối với quyển sách này trong tay của bồn tiểu thư có hứng thú, vậy không bằng chúng ta cùng giao dịch đi a, mọi người có nhìn thấy giá y trên bàn bán đầu giá này không? Vạn lượng bạc... Ai nếu có thể mang bạc ra, thì ta sẽ khuyến mãi mua một tặng một, bồn tiểu thư sẽ đem quyển sách này đưa cho hắn.”

Lời của nàng nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy, giống như chuyện vừa rồi cùng nàng không có bất kỳ quan hệ nào, giờ cánh tay đang cầm quyển sách lên cao vậy vậy, dáng vẻ bình tĩnh tự nhiên này không khỏi làm cho người ta chật lười.

Bốn phương tám hướng liền truyền đến tiếng bàn tán xì xào, đối với lời đồn đãi nhảm nhí về vị Thượng Quan đại tiểu thư này nhất thời nổi lên tứ phía, cũng trong nháy mắt nổi “oan khuất” của nhị hoàng tử liền được rửa sạch, nữ tử phóng đảng khôn khéo được như vậy ai mà dám lấy nàng ta về làm lão bà chứ?

“Bộ giá y này tại hạ mua.”

Một đạo tiếng nói vang dội theo ngoài cửa tiệm truyền đến, không phải là tiếng nói của những vị vương tôn công tử đang ngồi ở đây, một tiếng nói này nhất thời hấp dẫn lực chú ý của mọi người, một kiện ả y trên vạn lượng bạc, ai cũng đều muốn nhìn thử một chút rốt cuộc là loại người nào có thể danh tác như vậy.

Không ngờ, chỉ là một nam tử trung niên tướng mạo bình thường, mặc một bộ quần áo đi đến, nhìn hần ăn mặc như thế, thế nào cũng không giống người có thể cầm ra được vạn lượng bạc, xem bộ giống người kéo xe ngựa thì đúng hơn.

“Đây là một vạn lượng ngân phiếu, cô nương người kiểm kê một chút, nếu như không có vấn đề gì, vậy giá y kia chính là của tại hạ.” Bàn tay to thô ráp của nam tử trung niên đưa một chồng ngân phiếu đến trước mặt Thượng Quan Khinh Vân, đều là từng tờ ngân phiếu trị giá năm trăm lượng bạc.

Thượng Quan Khinh Vân nhìn Nam Cung Nguyên Thác một cái, ý bảo hắn kiểm kê thu tiền, Nam Cung Nguyên Thác thâm trầm ngưng động nhìn nam tử trung niên kia, mắt ưng thâm thúy lướt qua một tia phức tạp, cuối cùng vẫn là chậm rãi tiếp nhận sấp ngân phiếu kia.

“Vừa đúng một vạn lượng ngân phiếu.” Nam Cung Nguyên Thác nhíu nhíu đầu mày, mắt ưng lãnh liệt lộ ra vài phần không vui, từ trong nhóm vương tôn công tử đang ngồi bên trong tiệm khẽ quét qua một vòng, thấp giọng ra tiếng :”Thấy không, trên đường cái tuy tiện tìm đại một người, cũng đều có thể xuất ra một vạn lượng ngân phiếu chiếu cố sinh ý của bốn vương, những người không có nghĩa khí như các người, ngày sau nếu có gặp phải chuyện gì thì cũng đừng đến cầu bốn vương. Đều cắt hết cho ta!”

Một tiếng rống này của hắn, không khỏi làm cho đám vương tôn công tử sợ tới mức tim gan co rúm lại, run sợ chạy trốn chết, cũng dọa dân chúng đang vây xem ở bên ngoài cửa tiệm tản ra, người xem náo nhiệt trong phút chốc đều tán đi hết, chỉ còn lại duy nhất nam tử dùng một vạn lượng ngân phiếu mua giá y kia, cùng chủ tớ Thượng Quan Khinh Vân và Nam Cung Nguyên Thác.

Tuy rằng một vạn lượng ngân phiếu đã đến tay, nhưng mà sắc mặt của Nam Cung Nguyên Thác cũng là cực kỳ khó xem, lạnh mặt quét theo nam tử trung niên đang tươi cười tiếp nhận giá y trên tay Thượng Quan Khinh Vân, mi tâm hơi nhíu lại :”Đợi một chút----“

Thần sắc trên mặt nam tử nao nao, ngưng trọng nhìn về gương mặt tuấn nham của Nam Cung Nguyên Thác :”Tam hoàng tử còn có việc gì sao?”

“Người từ chỗ nào tìm được nhiều bạc như vậy?” Nam Cung Nguyên Thác cũng không ngốc, nhìn trang phục của nam nhân này không giống như là kẻ có tiền, hơn nữa một đại nam nhân đi mua giá y của nữ tử để làm cái gì? Nếu như là vì bán xuân cung đồ trong tay của Thượng Quan Khinh Vân, thì càng không thích hợp.

“Số bạc này là do trong ngày thường tại hạ đánh bạc thắng mà có, vừa đúng lúc ta cũng có nữ nhi sắp phải lập gia đình, nhưng mà nương của nàng ấy đã mất sớm, ta cũng không thể không vì đứa nhỏ làm chút gì, tay nghề của Thượng Quan phu nhân là thiên hạ đệ nhất, nếu có thể giúp nữ nhi mặc giá y xinh đẹp như vậy gả đi ra ngoài, nàng ấy nhất định sẽ rất vui vẻ, ta đây coi như là đã thỏa lòng!” Nam nhân kia một mặt chính đạo, dáng vẻ đôn hậu kia xem không giống như là đang nói dối.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 98: Danh tiết của nàng là không bảo đảm. .

Thượng Quan Khinh Vân nghe vậy, hơi sững sờ, chỗ sâu nhất trong đáy mắt biến đổi phức tạp, nghe qua thì chuộc sống hằng ngày của nam nhân này cũng không phải quá dễ dàng, hơn nữa sở dĩ hắn mua giá y này, tất cả đều là vì hắn muốn làm cho nữ nhi vui, nghe qua quả thật là rất cảm động, nhưng xét về tình về lý hình như có chút gì đó không có khoa học thì phải.

“Coi như người thật tình mắt.” Nam Cung Nguyên Thác không lạnh không nóng trầm thấp lên tiếng, không khỏi phân trần một phen đi qua đoạt lấy cuốn sách trong tay Thượng Quan Khinh Vân, nhét vào trong tay nam nhân trung niên, thần nhiên nói :”Mua một tặng một, bây giờ quyển sách này cũng là của người.”

Nam nhân trung niên kia trộm liếc qua quyển sách trên tay, ánh mắt không khỏi cũng theo đó mà sáng ngời, liên tục cảm ơn, tiếp đó liền vội vàng vàng rời khỏi tiệm đồ cổ.

Nhìn bóng dáng hắn vội vàng rời đi, Thượng Quan Khinh Vân như có gì đó đâm chiều, đôi mi thanh tú nhíu lại, liếc qua nam tử bên cạnh, lầm bầm nói :”Người nói nếu như hắn đã có nhiều bạc như vậy, tại sao không dùng làm của hồi môn cho nữ nhi?”

Chuyện này theo logic bình thường hình như thật đúng là có chút không thể nào nói nổi, theo cách ăn mặc của nam nhân này thì không khó để nhìn ra, gia cảnh cũng không tính là tốt, cho nên nói, có thể tiêu phí một vạn lượng bạc vì để mua một bộ giá y cho nữ nhân, thực tại có chút không thể nào nói nổi, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không khoa học gì cả, nghĩ ngờ trong đáy mắt của Thượng Quan Khinh Vân càng ngày càng thâm.

Lời của nàng cũng không nhận được câu trả lời của hắn, không khí phảng phất động lại chút âm trầm, yên tĩnh có chút đáng sợ, Thượng Quan Khinh Vân cũng phát giác khác thường, không khỏi ngoái đầu lại đối mặt với ánh mắt của hắn.

Mặt của Nam Cung Nguyên Thác trầm xuống, cặp mắt phong duy sắc bén như ưng kia, chỉ nhìn chăm chăm mặt nàng, sau khi đối mặt với ánh mắt của nàng, sau đó mới ần ần lạnh lùng nói :”Một cô nương như người, rốt cuộc có biết cái gì gọi là xấu hổ hay không? Thế nhưng sau lưng lại len lút xem loại sách như vậy...”

Thế này mới ý thức được hắn còn đang đắm chìm trong sự kiện lúc này, tới giờ còn chưa lấy được tinh thần, Thượng Quan Khinh Vân trắng mắt liếc hắn,

tức giận nói :”Kết cấu thân thể của nam nhân hay nữ nhân bốn tiểu thư đây rất rõ ràng, còn cần phải nhìn lên hay sao? Quyền sách kia căn bản không phải của ta...”

“Không phải của nương vậy là của ai? Vì sao lại có thể kẹp bên tron giá y của người? Chẳng lẽ là nương người...” Nam Cung Nguyên Thác kinh ngạc trừng lớn mắt, không sai, giá y này là từ tay Thượng Quan phu nhân làm thành, có phải hay không là nàng...

“Không cho người chửi bới danh dự của nương ta...” Thượng Quan Khinh Vân chặn họng hấn lại, nữ nhân như nương nàng, đòi này ngay cả một từ “yeu” cũng khôn dám nói ra khỏi miệng, làm sao có thể dám chạm vào loại sách này chứ, tuyệt đối chuyện này không có khả năng là do nàng ấy làm.

Nam Cung Nguyên Thác hơi nhúu mày, căn bản hấn cũng không muốn nhắc tới chuyện này, nhưng mà... Cho dù hấn không đề cập tới, sự tình hôm nay xác định chắc chắn cũng đã ồn ào huyền náo truyền đi ra ngoài rồi, danh tiết của Thượng Quan khinh Vân coi như là thực khôn bảo đảm!

So với tâm tình suy sụp của hấn, tâm tình của Thượng Quan Khinh Vân giờ phút này thì hoàn toàn đối lập, nàng vội vàng tiến lên một bước nhanh chóng ôm lên đàn cổ trên bàn, vui cười nhìn Nam Cùn Nguyên Thác nói :”Giá y bán đi, cho nên bây giờ đàn cổ này đã thuộc về ta, không cho tam hoàng tử đòi ỷ,”

“Cầm đi cầm đi, nếu thích thì cứ cầm tất cả về hết đi!” Nam Cung Nguyên Thác không kiên nhẫn khoác tay, hôm nay nháo lớn bị người chê cười như vậy, nữ nhân này còn có thể cười được, hấn cũng không muốn nhìn nàng thêm nữa, dù chỉ là nửa con mắt.

Thấy mặt cùng dáng vẻ không vui của hấn, Thượng Quan Khinh Vân âm thầm cho Hồng Thượng một cái nháy mắt, ý bảo, muốn nha đầu kia tiến lên giúp nàng giữ lấy đàn cổ, ngay sau đó thì chủ tớ hai người liền lặng yên không tiếng động, thức thời rời khỏi tiệm đồ cổ của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Hãm hại .

Trở lại Thừa tướng phủ, Thượng Quan Khinh Vân phân phó gia nhân trong nhà đem đàn cổ trên xe ngựa đỡ xuống đưa đến Lê Hoa uyển, nàng cùng Hồng Thục từ từ theo ở phía sau, bước từng bước chậm rãi đi trên đường mòn, như đang dăm chiêu suy nghĩ gì đó.

“Hồng Thục, hôm qua Tam nương vào phòng xem giá y, là người dẫn nàng ấy đi vào xem?” Thượng Quan Khinh Vân đột nhiên nhàn nhạt hỏi.

Nghe vậy, sắc mặt Hồng Thục đột nhiên biến đổi, sợ tới mức run run ra tiếng :”Đại tiểu thư, người không phải là đang hoài nghi kia... Thứ kia là do nô tì bỏ vào chứ?”

Thượng Quan Khinh Vân nhìn không được tặng nàng ấy một cái xem thường, trong đầu nha đầu này rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì, nàng làm sao có thể hoài nghi nàng ấy chứ, loại sách này ngay cả nàng nhìn cũng nhìn không được gò má nóng lên, nha đầu Hồng Thục này càng sẽ không có lá gan lớn như vậy.

Theo ánh mắt của chủ tử, Hồng Thục nhất thời cũng hiểu được, mặt hạnh vẫn hoang mang như cũ, không thể tin lắm lắm nói :”Đại tiểu thư là đang hoài nghi Tam phu nhân? Hôm qua người cuối cùng xem qua giá y quả thật chính là nàng ta, hơn nữa nàng ấy còn đem giá y sắp xếp chỉnh tề cất vào ngăn tủ, căn bản không cho nô tì nhúng tay vào. Nếu nói như vậy, người khả nghi lớn nhất đích xác chỉ có nàng, nhưng mà... Tam phu nhân làm sao có thể biết hôm nay đại tiểu thư sẽ mang theo giá y đi bán đấu giá chứ?”

Thượng Quan Khinh Vân ngẫm lại cũng đúng, Liễu Tâm Lan làm sao có thể biết nàng hôm nay sẽ mang theo giá y ra ngoài bán đấu giá, ngay cả chính nàng cũng chỉ là đột nhiên nghĩ ra chủ ý này thôi, nàng ta làm sao có thể biết trước tương lai?

Nhưng quyền sách kẹp vào trong giá y kia, hiển nhiên chính là do Liễu Tâm Lan làm, nàng ta vì sao phải làm như vậy, Thượng Quan Khinh Vân nhất thời nghĩ mãi không ra, nhưng mà nàng tin nàng ta tuyệt đối cũng không có ý tốt gì.

Trên đường đi người thấy mùi hoa quế nhàn nhạt thơm nát, hồ nước ven đường trong vắt, ánh mặt trời nhu hoà chiếu vào hồ nước toả ra ánh sáng ấm áp, làm cho người xem cả người đều thích thú sáng khoái.

Vừa mới đi đến cửa Lê Hoa Uyển, Thượng Quan Khinh Vân liền phát hiện không khí bên trong có chút không đúng lắm, trong viện đứng rất nhiều người, trừ bỏ đại phu nhân Vân Từ Mạn, Tam phu nhân Liễu Tâm Lan cùng nữ nhi bảo bối của nàng ta cũng ở chỗ này, ngay cả Thượng Quan Gia cũng đứng lặng yên ở tron này, trận thế to lớn như thế, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Vân nhi, con đã đi nơi nào?” Tiếng nói té nhu của Vân Từ Mạn truyền đến, không khó nghe ra trong giọng nói ó gài phần lo lắng.

“Đi dạo trên phố, thuận tiện mua đàn cổ.”Thượng Quan Khinh Vân cười trả lời, mắt trong như nước không chút để ý từ trên người mấy người còn lại lướt qua một vòng, ra về không hề buồn bã nói :”Nương, hôm nay là ngày gì, tại sao mọi người lại đều đến Lê Hoa Uyển của chúng ta.”

“Vân nhi, nương hỏi con... Giá y trong ngăn tủ đâu rồi?” Vân Từ Mạn khẩn trương nuốt nước bọt, mặt hạnh bồn chồn bất định, trộm liếc mắt quan sát

sắc mặt nghiêm nghị của Thượng Quan Gia, lại ngoái đầu nhìn lại Thượng Quan Khinh Văn.

“Giá y... Bán...” Thượng Quan Khinh Văn giả vờ lắp bắp nói, mắt liếc xuống đảo qua một tia tinh quang, tiếp tục bổ sung một câu: “Bán một vạn lượng bạc.”

“Một vạn lượng bạc?” Cơ hồ mọi người đều trố mắt, một kiện giá y có thể bán một vạn lượng bạc, quả thực là người si nói mộng mà.

“Vậy bạc đâu?” Liễu Tâm Lan khinh miệt hừ lạnh một tiếng, ban nãy khi đi trên đường nàng chợt nghe được chuyện đại tiểu thư cầm giá y đi bán, bất quá còn chưa nghe xong hết mọi chuyện, nàng đã liền vội vàng vàng trở về phủ, thật đúng là trời cũng giúp nàng, ban đầu bỏ quyển sách kia vào bên trong giá y của nàng ta, vốn định hôm nay tìm cơ hội dụ lão gia đến đây, lấy danh nghĩa là muốn thưởng thức tay nghề xuất chúng của đại phu nhân, thuận tiện làm cho chuyện đại tiểu thư âm thầm cất giấu “xuân cung đồ” bại lộ, cũng coi như là đã báo được thù lần trước nha đầu kia đối với mình vô phép.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Té xỉu không đúng lúc.

Ban sáng Liễu Tâm Lan đi trên đường, cơ hồ nghe thấy dân chúng cả thành đều đang nghị luận chuyện của Thượng Quan Khinh Văn, sau khi nghe ngóng mới biết được, thì ra là hôm nay Thượng Quan Khinh Văn ở tiệm đồ cổ làm mất hết mặt mũi, cầm giá y đi bán đấu giá, lại từ trong giá y rơi ra bản xuân cung đồ, trong nháy mắt khiến cho danh dự của vị Thượng Quan đại tiểu thư này đều bị phá hủy.

Mất hạnh của Vân Từ Mạn ánh lên vẻ thất vọng, tin tức Liễu Tâm Lan mang về thực sự làm cho nàng sợ ngây người, nàng tuyệt không tin nữ nhi trơ trẽn như ở bên ngoài lưu truyền như vậy, nhưng trước mắt lại nghe Thượng Quan Khinh Văn nói như vậy, nhất thời lại có loại cảm giác tình thiên phách lịch (hình như là chấn động kinh trời), xem ra nữ nhi thật sự đã đem bộ giá y kia đi bán rồi.

“Bạc... Đòi lấy cái này!” Thượng Quan Khinh Văn có chút tâm hư liếc qua đàn cổ đang ở trong tay giai nhân.

“Chỉ là một cây đàn mục nát lại có giá một vạn lượng bạc, đại tiểu thư thật đúng là thích nói giỡn mà!” Ngữ khí của Liễu Tâm Lan khí thế bức người, thật vất vả lắm mới có cơ hội như vậy, nói thế nào nàng cũng không thể buông tha.

“Đù!” Thượng Quan Gia đột nhiên rống to một tiếng, sắc mặt càng ngày càng khó coi, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Thượng Quan Khinh Văn, không chút khách khí lạnh lùng nói: “Lão phu muốn nghe chính ngươi nói, bên ngoài tung tin vịt nói đến cùng có phải là sự thật hay không?” (Hình như sắc mặt ông này không lúc nào tốt hay sao ấy)

Sắc mặt của Thượng Quan Khinh Văn cũng trong phút chốc lạnh xuống, không kêu ngạo không siểm nịnh, thanh lãnh đáp: “Chuyện bán đấu giá giá y là thật, chuyện xuân cung đồ cũng là thật, chỉ là quyển sách kia... Quả thật không phải là do nữ nhi bỏ vào giá y...”

Vân Từ Mạn nhất thời chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, cả người ngất đi, may mà Thượng Quan Gia nhanh tay lẹ mắt, bồng chốc ôm lấy thân thể của nàng, mới không có ngã xỉu trên đất, nàng cứ thế lâm vào hôn mê, bất tỉnh nhân sự.

Thình lình xảy ra một màn như vậy không khỏi làm cho mọi người sợ hãi, đáy mắt Liễu thị ánh lên tia dị sắc, lờn nữ nhi bên cạnh một cái, vốn dĩ mang theo Thượng Quan Nghê Diêu đến đây, vốn định đề cho nàng làm nhân chứng, để nói chuyện lần trước trong lúc vô ý đã gặp được Thượng Quan Khinh Văn đang đọc sách, thấy nàng đến liền kích động giấu đi, không ngờ nhân chứng còn chưa xuất trường, đại phu nhân lại noai ý muốn ngất đi, thật có chút làm cho hai mẹ con các nàng thất vọng mà.

“Mau... Mời đại phu đến đây.” Thượng Quan Gia ôm lấy phu nhân nhanh chóng phi vào phòng, Thượng Quan Khinh Văn ngay cả nửa khắc cũng không dám ở lại, nàng cũng là đại phu nha! Chỗ nào cần đi mời người khác chứ.

Hồng Thục không dám trì hoãn, kích động ra ngoài tìm đại phu, mà hai mẹ con Liễu Tâm Lan, trong nháy mắt liền biến thành dư thừa, đứng ở trong sân, người nhìn ta, ta nhìn người, Liễu thị cuối cùng không thể không lạnh giọng nói thầm: “Té xỉu thật đúng là không phải lúc, đi thôi!”

--- ----- Dãy phân tuyến hoa lệ -----

Thượng Quan Gia ôm Vân Từ Mạn, dè dặt cẩn trọng đặt xuống giường, hán đột nhiên phát hiện nàng thật sự rất gầy, nhẹ tựa như lông chim.

“Phụ thân, để ta đến xem mạch cho nương...” Sắc mặt Thượng Quan khinh Văn bình tĩnh, giọng điệu lạnh nhạt nói.

“Người thật sự biết y thuật? Vì sao lão phu hoàn toàn không biết?” Đáy mắt của Thượng Quan Gia ánh lên vẻ nghi hoặc, bán tín bán nghi nhìn chăm chăm nàng, nghe nói khuôn mặt này của nàng là do tự nàng chữa trị, thật sự làm cho người khác có chút giật mình, bất quá hán thân là nhất quốc chi tương (công thần của một nước), trọng trách trên người còn quá nặng, căn bản không có thời gian để ý tới.

“Phụ thân bận trăm công nghìn việc, một tháng cũng không đến Lê Hoa uyển dù chỉ một lần, ngài làm sao có thể có thời gian tìm hiểu chứ...” Một câu nói này của Thượng Quan Khinh Văn, giống như một chậu nước đá từ trên đầu hán đổ xuống.

Thượng Quan Già nhất thời trong cơn giận dữ, sắc mặt một trận đen một trận xanh, nhưng nhìn thấy Thượng Quan Kinh Văn chạy tới mép giường, đang giúp phu nhân xem mạch, lửa giận cũng không thể phát tác vào lúc này, chỉ có thể chịu đựng nóng nảy, cắn răng một cái bước ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thái: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Sẽ không từ bỏ ý đồ

Trong phòng chỉ còn lại Thượng Quan Kinh Văn và Vân Từ Mạn, ngón tay giữa nàng mới vừa thăm dò mạch trên cổ tay nàng(VTM), không nghĩ tới Vân Từ Mạn đột nhiên mở mắt ra.

Thượng Quan Kinh Văn hơi kinh hãi, giờ phút này mạch bác truyền đến đầu ngón tay cũng khiến nàng hiểu được, hóa ra vừa rồi nàng(VTM) giả ngất, không khỏi làm nàng càng thêm giật mình, mắt thủy mờ thật to, từ lúc nào thì mẫu thân trung thực mẫu thân cũng học đùa xảo trá? Thật làm nàng mờ mịt tầm mắt.

“Nương, ngài ——” Thượng Quan Kinh Văn nhìn không được che miệng cười ra tiếng, ban nãy nàng(VTM) giả bộ té xỉu nhất định là vì giúp nàng nhìn hai mẹ con Tam di nương Lê Hoa Uyển không chịu đi, chỉ biết các nàng không tốt đẹp gì.

“Đi ra ngoài!” Vân Từ Mạn lãnh quát một tiếng, ánh mắt thất vọng lướt qua mặt Thượng Quan Kinh Văn, quay đầu không nhìn nàng.

Khóe môi lúm đồng tiền của Thượng Quan Kinh Văn lúm nháy mắt cứng đờ, sao có thể nhìn không ra nàng(VTM) đang giận nàng, ngấm lại cũng biết, lời Tam di nương nói ra, tự nhiên không dễ nghe.

“Nương, người nghe Văn Nhi giải thích.” Thượng Quan Kinh Văn ngồi ở giường không chịu rời đi, dè dặt cẩn trọng nắm cánh tay nàng, đề thấp giọng nói: “Văn Nhi biết mình lên bán đấu giá giá y là không đúng, nương, con nhận sai với người còn không được sao?”

“Con cảm thấy nương tức giận... chỉ vì một bộ giá y sao? Bán giá y nương còn có thể làm lại cho con, nhưng... nếu thanh danh hỏng rồi, tiền không mua trở về...” Vân Từ Mạn lạnh lạnh đẩy ra tay nàng, tiếng nói lộ ra vài phần ghen ghét, vẫn như cũ không chịu ngoáy đầu nhìn mặt nàng một lần.

“Nương, quyển sách kia thật sự không phải Văn Nhi, có người cố ý hãm hại Văn Nhi, người phải tin tưởng con.” Lúc này Thượng Quan Kinh Văn cũng có chút nóng nảy, nếu đổi lại người khác vắng vẻ nàng thì thôi, nàng mới lời giải thích, nhưng người trước mắt là người nàng yêu thương, nàng không muốn nhìn thấy mẫu thân thương tâm thất vọng về mình.

Thấy Vân Từ Mạn vẫn như cũ đưa lưng về phía mình không nói chuyện, Thượng Quan Kinh Văn lại nói: “Hôm nay Văn Nhi bán đấu giá giá y quả thật có sai, nhưng nương cần thận ngấm lại, trước khi nữ nhi cảm giá y, người cuối cùng chạm qua nó là ai?”

Nghe vậy, cuối cùng Vân Từ Mạn mới có phản ứng, chậm rãi xoay người sừng mặt nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Văn Nhi, lời này cũng không thể nói lung tung ở bên ngoài...”

“Nữ nhi không có nói lung tung. Chuyện này khẳng định thoát không khỏi quan hệ với Tam di nương, người xem hôm nay nàng thân thiết kính mến, vừa nhìn liền biết không tốt đẹp gì.” Thượng Quan Kinh Văn không vui miết môi, chuyện này nàng tuyệt không để yên như vậy.

“Nhưng... Tam phòng nàng cũng không có lý do làm như vậy a? Con sắp phải lập gia đình, có chuyện gì khiến các nàng e ngại đâu?” Vân Từ Mạn trái lờ phải nghĩ, nhìn không được lắc đầu, vẫn không nghĩ ra.

“Nữ nhi ba lần bốn lượt chống đối nàng, hiển nhiên trong lòng nàng khó chịu, đây chẳng lẽ không phải lý do?” Thượng Quan Kinh Văn hỏi hột nói: “Nương, người ngấm lại, nếu không phải Tam Nương nàng chuyện bé xé ra to, làm sao cha có thể biết chuyện này? Hiển nhiên chuyện này chính là nàng quấy phá ở bên trong.”

“Cũng vậy, chuyện này con không cần nhắc lại, chờ cha con bớt giận, ngày khác nương tự mình giải thích với hân.” Vân Từ Mạn nâng cằm, rốt cục khi nào hân mới có thể nguôi giận, thực là chuyện làm người ta đau đầu mà.

Thượng Quan Kinh Văn không lên tiếng, như ngẫm đồng ý, bất quá trong lòng nàng không nghĩ như vậy, chuyện xuân cung đồ nàng nhất định phải tra rõ ràng, tuyệt đối không bỏ qua như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thái: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Đêm thăm Phù Dung uyển

Trăng lười lười, treo trên màn trời xa vời, ánh trăng thanh lãnh, nhạt như sa mỏng, dường như có một màn sương lạnh rơi xuống, ngẫu nhiên quét một trận gió rét, thổi qua lá cây, truyền đến âm thanh sần sật tĩnh tế.

Thượng Quan Kinh Văn nâng tay mở cửa phòng nhắc chân chuẩn khỏi viện, nhìn đèn phía cửa sổ Văn Từ Mạn còn sáng, hân nạng chưa ngủ, chuyện xảy ra ban ngày thực làm hao tổn tể bào não nạng, giờ phút này hân còn nghĩ làm thế nào để Thượng Quan Già nguôi giận.

Nghĩ đến mẫu thân bởi vì chuyện của mình làm lung vất và, đáy lòng Thượng Quan Kinh Văn thật sự băn khoăn, cắn răng một cái, hạ quyết tâm, chạy tới chỗ ở của Tam phu nhân Liễu Tâm Lan.

Vốn tính tìm tới cửa hưng sư vấn tội, nhưng lúc đến Phù Dung uyển, đột nhiên nạng đổi chủ ý, đi tới sau phòng chính sờ soạng tìm được phòng Liễu thị, lưu loát đi trên nóc nhà. Dán tai lên nóc nhà mái tĩnh tế vừa nghe, phía dưới có tiếng người nói chuyện, đúng là Liễu thị, còn có nữ nhi bảo bối của nạng.

Thượng Quan Kinh Văn dè dặt cẩn trọng dờ nửa phiến ngói, phủ vọng xuống, ngọn đèn chập chòn, hai mẹ con kia đang ngồi ở bàn tứ gỗ, một bên ẩm trà một bên trò chuyện.

“Nương, nữ nhi càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, người nói đại nương nạng... Sẽ không phải giả ngắt đi?” Thanh âm ôn nhu dễ nghe của Thượng Quan Nghê Diệu truyền đến, vài phần nghi hoặc, bộ dáng dăm chiêu bộ.

Nạng vừa nói lời này, nháy mắt lông mày Liễu thị liền nhíu chặt, suy tư mấy giây, đột nhiên đập bàn, kinh hô: “Con không nói nương còn thật không nghĩ đến, nạng ta...từ lúc nào đã học ra về?”

“Ngẫm lại cũng biết, nạng khẳng định muốn bảo hộ nữ nhi của mình, nếu không phải bởi vì nạng đột nhiên té xỉu, làm sao đại tỷ có thể bình an vô sự đến giờ, phụ thân nhất định sẽ dùng gia pháp hậu hạ.” Thượng Quan Nghê Diệu hừ nhẹ một tiếng, trong giọng nói toát lên bất mãn của nạng đối với Thượng Quan Kinh Văn.

“Thoát được lúc này, cũng không thoát được lần sau, lão nương sẽ có biện pháp thu thập nha đầu kia. Hừ!”

Yên lặng nghe hai mẹ con họ nói chuyện, Thượng Quan Kinh Văn mới biết được mình trong mắt các nạng chính là cái gai, cái gai trong thịt, khóe môi cũng gọi lên độ cong lãnh mị, nạng thật muốn lĩnh giáo một chút, đôi mẹ con này còn có biện pháp hạ đẳng nào đối phó mình.

“Văn là nương có biện pháp, chuyện hôm nay thực làm nha đầu kia mất hết thể diện, nói vậy hiện tại toàn bộ kinh thành đều biết nạng là dâm phụ.” Thượng Quan Nghê Diệu che miệng cười trộm, tuy nói lời ác độc, đáng về lại vẫn như cũ ưu nhã.

“Phát sinh loại chuyện này, tất nhiên Tam hoàng tử sẽ giữ khoảng cách với nạng, bằng không sẽ bị nha đầu kia hạ thấp phong thái.” Liễu Tâm Lan cười nhẹ nói, đồng thời sùng mắt nhìn nữ nhi, giọng lại dè dặt vài phần: “Nữ nhi, lần này cơ hội của ngươi đã tới.”

“Nương ——” Thượng Quan Nghê Diệu vừa mừng vừa sợ, ánh mắt mê mang, nạng không hiểu cơ hội trong lời mấy rớt cuộc có ý tứ gì.

“Lần trước không phải con nói thích Tam hoàng tử sao? Sau đó nương liền đi tìm hiểu, đột nhiên phát hiện con tỷ muội tốt trước kia, giao tình với Tam hoàng tử không phải ít, nạng đáp ứng nương, chờ lần sau Tam hoàng tử lại đến nhà nạng, nạng sẽ báo tin cho chúng ta, như vậy con cùng Tam hoàng tử vừa lúc bất ngờ gặp mặt mỹ lệ, còn lại ... Phải nhờ vào chính ngươi, bắt quả nương tin tưởng, bằng tài mạo song toàn của Diệu nhi, không hấp dẫn không được nam nhân.” Liễu Tâm nói xong, tự mình đã vui vẻ cười rộ lên, xem ra tâm tình cực kỳ tốt.

“Thật sự? Nương, người thật sự quá tốt...” Thượng Quan Nghê Diệu cao hứng ôm cổ nạng, không chút che giấu vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Đi ngư lang điểm đàm phán mua bán

Rất nhiều quả cầu kim loại chạm rồng chứa huân hương, treo ở trong phòng nạng, cao thấp chẳng chịt, liên tục tán ra mùi hương cực nhạt, thăng phiêu nóc nhà, như hương lan nhưng không phải lan, như con cây không phải con cây, làm cho cảm nhận được tia hơi thở thanh lương thanh lịch Thượng Quan Kinh Văn.

Xem ra chuyện Xuân cung đồ quả thật do quý kế của đôi mẹ con này, nhưng làm nạng ngoài ý muốn là, thế nhưng Thượng Quan Nghê Diệu thật sự thăm mền Tam hoàng tử, chuyện này thực ngoài dự liệu, bắt quả nha đầu kia nhất định vĩnh viễn chỉ có thể thăm mền, bởi vì Nam Cung Nguyên Thác căn bản không thể thích nạng, hân thích... Nam nhân.

Khóe môi gọi lên độ cong tà mị cười xấu xa, Thượng Quan Kinh Văn cảm thấy đêm nay coi như mình đã trị, hai mẹ con các chờ đợi Tam hoàng tử yêu mền như vậy, nạng liền thành toàn cho các nạng.

Ăn miếng trả miếng, các nàng đối nàng thế nào, nàng liền đáp lại thế đấy!

... .. Phân cách tuyến hoa hoa lệ... ..

Thừa dịp bóng đêm dày đặc, Thượng Quan Kinh Văn từ tường cao sau viện leo khỏi phủ, lập tức chạy tới ngưu lang điểm.

Bởi vì đáp ứng Nam Cung Nguyên Thác rời xa Bạch Hoa Trần, nhưng lúc này nàng có việc gấp cần đi ngưu lang điểm, cũng bất chấp lời đáp ứng của mình, tự trấn an trong lòng, lần này nàng đi ngưu lang điểm, đều không phải gần gũi với Bạch Hoa Trần, mà là muốn đi ngưu lang điểm làm bút mua bán, công là công, tư là tư, nếu Nam Cung Nguyên Thác trách cứ, nàng còn có lí do thoái thác.

Dọc theo ngõ rộng đường hẹp thẳng hướng đến bên trong, tuy số lần đi con đường này không nhiều, Thượng Quan Kinh Văn tựa hồ đặc biệt quen thuộc, đập cửa phát âm hiệu, đại môn liền tự động mở ra .

Ban đêm ở ngưu lang điểm vô cùng náo nhiệt, muôn hình muôn vẻ đáng người lọt vào mi mắt Thượng Quan Kinh Văn, nam nam ôm nhau, nữ nữ tương ôm, phanh ngực lộ cánh tay, quần áo bại lộ, ngược mắt Thượng Quan Kinh Văn liền thấy một gương mặt quen thuộc, trong trí nhớ cái kia được xưng là “Tiểu hùng hùng” nam nhân, gương mặt tà tà lười nhác dựa vào cột phía trước nàng, tựa hồ đứng ở đây chờ tiếp khách.

Thượng Quan Kinh Văn vừa vào cửa, cặp mắt yêu dã hấn liền không hề chớp nhìn chăm chăm nàng, mặt như trắng tuyết, môi mông điểm như anh đào hồng nhạt, tư thái phong lưu vô hạn.

Hai người mâu quang đối mặt, chỉ thấy quạt xếp trong tay hấn phảng một phát, nhẹ lay động vài cái, đầu vai hấn mặc phát, cẳng phiêu dật xuất trần, phong hoa tuyết đại.

“Lại là ngươi? ! Lần này là một người...” Cao Hùng nhìn một cái liền nhận ra Thượng Quan Kinh Văn, bất quá thái độ lần này hấn tương đối khác lần trước, rất khách khí.

“Lần này bốn tiểu thư tới chiếu cố sinh ý các ngươi, như vậy... Sẽ không bị rầy rức đi?” Thượng Quan Kinh Văn hoạt bát làm động tác cắt cổ, ánh mắt trong suốt không một tạp ý.

Nghe vậy, môi mông Cao Hùng hơi lên ý cười tà mị như có như không, nhìn chăm chăm mặt nàng, từng bước tới gần: “Chuyện sáng hôm nay Thượng Quan Đại tiểu thư ở Tiệm đồ cổ đã lưu truyền trong kinh thành, không nghĩ tới ngươi cũng nghiên cứu 《 xuân cung bảy mươi hai thức 》, quyền sách tại hạ cũng đau khổ nghiên cứu ba năm ”

“Khụ...công tử nghiên cứu khác khổ ba năm, nói vậy công lực đã đạt tới lô hỏa thuần thanh*. Bất quá...tôi nay bốn tiểu thư đến kỹ viện, không phải muốn cùng ngươi thảo luận 《 xuân cung bảy mươi hai thức 》, mà là có bút mua bán muốn nói.” Thượng Quan Kinh Văn giả bộ trấn định hắng giọng một cái, văn đạm phong khinh buồn bã nói.

*quen thuộc nắm bắt trong lòng bàn tay (đại loại là thế đi?)

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Mỹ đến có chút không chân thực.

Ý cười trên khoé môi Cao Hùng càng đậm càng sâu, nhìn chăm chăm cặp mắt trong suốt như nước của nàng, hỏi ngược lại :”Đến kỹ viện thì tất nhiên đều là buôn bán xác thân, còn có thể nói chuyện làm ăn?”

“Coi như là buôn bán xác thân, nhưng có phải ở trong này hay không, thời gian địa điểm đều do ta quyết định, giá cả thì do ngươi nói!” Thượng Quan Kinh Văn đi thẳng vào vấn đề, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lãnh đột nhiên hơi lên một nụ cười nịnh nọt, giọng nói yếu điệu nũng nịu :”Tiểu hùng hún, ngươi nói giá đi...”

Cao Hùng chỉ cảm thấy cả người nổi đầy da gà, tính tình của nữ nhân này thật đúng là mau thay đổi mà, cảm giác có chút âm tình bất định.

“Tại hạ nguyện ý tiếp nhận cuộc mua bán này của Thượng Quan đại tiểu thư, giá cũng không thay đổi, nhưng mà... Rồi đi kỹ viện thì xem như không đúng quy định, chuyện này tại hạ không làm chủ được.” Cao Hùng thần nhiên nói, xem như là đang ngậm từ chối nàng.

Thượng Quan Kinh Văn nhú nhú đầu lông mày, nói cách khác, chuyện này vẫn là phải để cho Bạch Hoa Trần định đoạt?

“Vậy hấn hiện tại có ở nơi này hay không?” Đôi mi thanh tú của Thượng Quan kinh Văn hơi nhú, nàng đã chạy đến đây một chuyến, Cao Hùng cũng đã đáp ứng rồi, nếu lúc này mà cứ thế buông tha cho thì đương nhiên sẽ không có lời.

Đáy mắt ánh lên một tia dị sắc không dễ dàng phát giác, Cao Hùng đột nhiên cung kính khom thắt lưng, dáng vẻ ưu nhã bày ra một tư thế mời :”Liền ở

trên lầu, Thượng Quan đại tiểu thư nếu có thể thuyết phục được chủ tử của ta, tiểu nhân sẽ là của ngươi.”

Giọng nói của hần mềm nhuyễn đến buồn nôn, đồng thời cũng làm cho Thượng Quan Kinh Văn lạnh run, Cao Hùng thấy phản ứng của nàng, cũng thoải mái cười phá lên, Thượng Quan Kinh Văn nhìn không được thường cho hần một cái xem thường, đúng là vật nào chủ nấy, ngay cả một tên nô tài nhỏ nhỏ của Ngưu Lang cũng cuồng vọng không kiềm chế được như thế.

--- -----Dãy phân tuyến hoa lệ-----

Lầu ba của Ngưu Lang điểm, từ hành lang dài nhất đi thẳng vào bên trong, không khí càng ngày càng yên tĩnh, hi nghe thấy một loạt tiếng bước chân trước sau của Cao Hùng cùng Thượng Quan Kinh Văn, tự nhiên cảm giác được không khí bên trong rất quý giá.

“Thượng Quan đại tiểu thư mời!” Cao Hùng đột nhiên sửa lại thái độ bình thường, thái độ cũng thay đổi thành cung kính hơn, đẩy cửa phòng ra mời nàng đi vào.

Thoạt nhìn hần như là đang tính toán không muốn đi vào, Thượng Quan Kinh Văn gật gật đầu, trước khi bước vào trộm liếc mắt thăm dò hoàn cảnh bên trong trước, liếc mắt một cái liền nhìn thấy nam tử đang nằm an tĩnh trên tháp tựa được làm bằng gỗ trầm hương, mi túc như kiếm, đôi mắt khép chặt, đúng là Bạch Hoa Trần.

Gật gật đầu với Cao Hùng, Thượng Quan Kinh Văn yên tâm đi vào phòng, chỉ nghe cửa ở sau người “phịch” một tiếng khép chặt lại, ngực không khỏi căng thẳng.

Nghe tiếng, nam tử trên tháp tựa mới chậm rãi mở to mắt, cặp mắt kia tà vọng phảng phất như diêm la dưới địa ngục, giờ phút này trên nười hần chỉ mặc một bộ cẩm y trắng bằng tơ lụa, dây thắt lưng bên hông đeo hờ hững, giống như chỉ cần một luồng gió nhẹ phát qua thì tùy thời sẽ rơi xuống.

“Ách... Có chuyện muốn nhờ Bạch công tử hỗ trợ...” Thượng Quan Kinh Văn có chút khẩn trương, dây lưng trên áo bào của hần thực sự rất lỏng, cơ bắp trắng rần rần như ẩn như hiện, tóc dài ngang lưng tùy ý xoã xuống, ôn như sáng bóng, gió đêm ngoài cửa sổ phất qua, quét một luồng lên trên người hần, lại làm cho người khác cảm nhận được vẻ tinh thuần thoát tục.

Một nam tử như vậy, có thể đem hai tà vọng, tinh thuần hai loại khí chất hoàn toàn đối lập này dung hoà đến hoàn mỹ, tuấn mỹ vô khuyết, giống như người từ bức họa đi ra, mỹ đến có chút không chân thực.

“Hỗ trợ? Văn Nhi, ngươi quá khách khí. Có chuyện gì cần tại hạ đi làm, cứ mở miệng nói là được...” Tiếng nói khan khan thuần hương giống như rượu ngon mê người của nam tử dật ra, chậm rãi đứng dậy, dạ minh châu được khảm trên vách đá bạch ngọc phát ra hào quang, nhiều tia sáng thất lạc chiếu lên thân hình thon dài tinh trắng cao lớn của hần, như thủy ngân lưu động, phác họa đường cong kiên nghị hoàn mỹ, vàng sáng nhu hoà cũng che dấu không được hào quang diễm lệ lưu chuyển trong dưới đáy mắt của hần.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Nam nhân chế nhạo.

Thượng Quan Kinh Văn nuốt nước bọt, mắt tự nhiên hàng giọng một cái, nói: “Chuyện ban sáng phát sinh ở tiệm đồ cổ, bên ngoài tun tin vệt tá lá, chắc hẳn Bạch công tử cũng đã nghe qua...”

“Nga? Chỉ là tung tin vệt sao? Nghe nói quyền sách “Xuân cung bảy mươi hai thức” kia bị Văn nhi cô nương mua một tặng một bán đi ra ngoài, bằng không... Tại hạ còn tính đến mượn của cô nương để xem thử.” Tiếng nói khàn khàn của Bạch Hoa Trần khôn khó nghe ra vẻ vui đùa trêu tức trong đó.

Thằng đến Thượng Quan Kinh Văn luôn bình tĩnh tự nhiên, nhìn không được cũng cảm thấy hai gò má một trận nóng lên, nếu như là người khác châm chọc khiêu khích, nàng ngược lại nửa điểm cũng không thêm để ý đến, nhưng hần cũng như là bằng hữu của nàng, ấy mà cũng lại vui đùa như thế, làm cho nàng nhất thời đỏ mặt.

“Hôm nay bản tiểu thư đến đây, chính là vì việc này.” Thượng Quan Kinh Văn nha chóng chỉnh lại sắc mặt, đối mặt với ánh mắt trêu tức của hần, như là đang nói cho hần biết, bản thân không phải đang đùa giỡn.

Đôi chân thon dài của Bạch Hoa Trần, giờ khắc này đã đi đến trước mặt nàng, tuấn nhan phút chót để sát vào, chỗ sâu nhất của cặp mắt thâm thúy như ưng kia, lộ ra tinh quang mê mị bất định, nhìn chằm chằm mặt nàng nói: “Hay là Văn nhi cô nương còn có một quyền khác, muốn đưa cho tại hạ?”

“Bạch công tử đừng tiếp tục nói hươu nói vượn nữa. Chuyện này ta là bị người khác hãm hại, đã hơn nửa đêm lại còn chạy đến Ngưu Lang điểm, chỉ là muốn dùng tiền thuê vị Ngưu lang ca ca đi giúp ta báo thù...” Thượng Quan Kinh Văn vừa thẹn vừa cầu, đỏ mặt nhìn không được trắng mắt liếc hần một cái, nhưng đúng là giờ phút này vẻ mặt thẹn thùng luống cuống của nàng làm cho đáy mắt thâm thúy của hần quét qua một đạo hứng thú.

“Báo thù? Nghe qua có chút ý tứ, ngươi nói trước một chút nghe thử xem.” Vẻ trêu tức dưới đáy mắt của Bạch Hoa Trần từ từ suy giảm, nhưng mà nụ cười vẫn càng sâu hơn, nhìn xuống nữ nhân đang gần gần gần gan tấc.

Hắn từ trên cao nhìn xuống nàng, khiến cho Thượng Quan Kinh Văn bị cảm giác áp bách không tên bao trùm, tuy rằng biết rõ nam nhân này là gay, nhưng vẫn không có biện pháp nào thích ứng được Long Tiên hương đang nhàn nhạt dặt nhập vào chớp mũi.

Thượng Quan Kinh Văn giả bộ trấn định, bước chân lui về phía sau, không lưu lại dấu vết kéo ra khoảng cách giữa nàng và hắn, sắc mặt của Bạch Hoa Trần vô động vô tình, giống như hoàn toàn không có chú ý tới động tác nhỏ của nàng.

“Quyển sách kia là do Tam nương cố ý kẹp vào trong giá y của ta, y nghĩ muốn hãm hại ta, không ngờ ta đúng lúc tâm huyết dâng trào, mang theo giá y đi tới hội bán đấu giá, cho nên... Kết quả Bạch công tử đều đã biết rồi, không cần bốn tiểu thư nói lại tí mĩ.” Thượng Quan kinh Văn mở miệng hít một hơi dài, không ngờ chuyện này lại xuất hiện sai sót ngẫu nhiên, cũng là đang giúp tiện phụ Liễu thị kia, giờ phút này hai mẹ con hai người cứ chờ mà xem, bản thân các nàng sẽ bị chê cười thế nào.

“Thì ra là như vậy. Bất quá... Nghe nói Văn nhi cô nương cùng Bắc Minh quốc có hôn ước trong người, không biết chuyện này nếu như truyền ra ngoài... Không biết sẽ có ảnh hưởng đến chung thân đại sự của cô nương hay không.” Bạch Hoa Trần ra vẻ tiếc hận khẽ thở dài, thoạt nhìn lại thật giống như là đã đem nàng trở thành bằng hữu, không khỏi thay nàng mà lo lắng.

“Nếu là có thể truyền đến Bắc Minh Quốc thì càng tốt, để cho bọn họ chặt đứt ý niệm này, cũng không biết thế nào lại cố ý nhìn trúng bốn tiểu thư, quả thật là không thể tưởng tượng.” Thượng Quan Kinh Văn nói đến phần sau, không khỏi nâng tay đỡ trán, chuyện hôn ước kia căn bản chính là chỗ đau của nàng, Nam Cung Nguyên Thác bên kia một ngày không cho nàng một cái tin chính xác, trong lòng nàng sẽ không thể kiên định.

Bạch Hoa Trần nhìn chằm chằm dáng vẻ buồn rầu của nàng, cười mà không nói, cứ an tĩnh như vậy ngóng nhìn biểu tình biến hoá trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ trước mặt, cho đến khi Thượng Quan Kinh Văn phục hồi lại tinh thần, ngưng trọng nhìn hắn nói: “Nói nửa ngày vì sao càng nói càng xa, chuyện ta cầu Bạch công tử, người rốt cuộc là đáp ứng hay là không đáp ứng.”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Từ đâu nhiều chuyện quan trọng như vậy?

Ánh dương vurun cao, buổi sáng tinh mơ liền nghe thấy tiếng chim khách ngoài cửa sổ ríu ra ríu rít kêu không ngừng, âm thanh trò chuyện Vân Từ Mạn cùng Hồng Thục từ ngoài cửa truyền đến: “Hồng Thục, Đại tiểu thư đâu?”

“Đại phu nhân, Đại tiểu thư nàng... Nàng còn đang ngủ!” Hồng Thục chi chi ngô ngô, hôm qua nửa đêm nàng phát hiện tiểu thư không ở trong phòng, nhất thời bị dọa một thân đầy mồ hôi lạnh.

“Nhìn xem giờ này là giờ nào, thế nào còn ngủ, sẽ không phải sinh bệnh chứ?” Thanh âm lo lắng của Vân Từ Mạn truyền đến.

Ý thức Thượng Quan Kinh Văn tỉnh táo trên giường chuyển người lại hồi tưởng, nửa đêm hôm qua nàng mới từ Ngưu Lang điểm trở về, mới ngủ mấy canh giờ ngắn ngủi sao có thể tỉnh? Nhưng ngoài cửa sổ chim khách kêu không ngừng, lại thêm tiếng nói chuyện của mẫu thân với Hồng Thục, âm thầm nghĩ nàng không có cách nào tiếp tục an tĩnh ngủ tiếp.

Ngay sau đó liền nghe thấy cửa phòng bị người đẩy ra, Vân Từ Mạn lo lắng nữ nhi bảo bối đi vào, nhưng ngay lúc đó, Hồng Thục đột nhiên kinh hô: “Phu... Phu nhân, Tam hoàng tử đến!”

Nghe thấy, trong nháy mắt Thượng Quan Kinh Văn trên giường bật dậy, sớm như vậy hắn đã tới rồi, hắn mang tin tức tốt đến cho nàng! Hôn sự Bắc Minh Quốc có phải đã hủy rồi hay không? Hay hoặc chuyện y quán đã thu phục?

“Khó trách buổi sáng tinh mơ chim khách đã kêu không ngừng, hóa ra có khách quý đến chơi. Tam hoàng tử ngồi trong đình viện chờ một lát, Hồng Thục, pha trà cho Tam hoàng tử.” Đầu tiên Vân Từ Mạn ngăn ra, rất nhanh liền phản ứng kịp, đến này canh giờ nữ nhi bảo bối còn chưa rời giường, nàng phải nhanh chóng đi gọi nàng.

“Thừa tướng phu nhân, bốn vương cố ý đến tìm Thượng Quan Đại tiểu thư. Ách... Có chuyện quan trọng trọng muốn thương nghị với nàng.” Biểu tình trên Nam Cung Nguyên Thác cũng có chút mất tự nhiên, trong mấy ngày gần đây, hắn trở về đến Lê Hoa Uyển, từ bất an trong mắt Vân Từ Mạn, hắn cũng có thể cảm giác được vài điều.

Lại có chuyện quan trọng? Trên mặt Vân Từ Mạn ngấm cười, mắt hạnh bất động thanh sắc quan sát vẻ mặt hắn, mấy ngày ngắn ngủi trong hai lần đến thăm, đều nói có chuyện quan trọng tìm Văn Nhi, nếu nói giữa hai người này không có bí mật, nàng tuyệt đối không tin, nhưng trong lúc đó Văn Nhi và Tam hoàng tử, có thể có bí mật gì?

“Nô tì mạo phạm, có thể hỏi Tam hoàng tử có chuyện quan trọng gì tìm Văn Nhi hay không?” Vân Từ Mạn cố nấp đằng khí, cuối cùng vẫn hỏi ra miệng, nhìn Tam hoàng tử và Văn Nhi qua lại thân thiết như vậy, thực làm nàng cảm thấy bất an.

“Chuyện mờ y quán.” Từ phía sau truyền đến giọng nói ôn nhu Thượng Quan Kinh Văn, thay hắn trả lời nàng, mỉm cười với Vân Từ Mạn: “Nương, ngài

vào nhà nghỉ ngơi đi, lát ta nói chi tiết cho người.”

Mất thấy chuyện mờ y quán càng lúc càng trở thành hiện thực, Thượng Quan Kinh Văn cũng không tính toán lại gạt nằng, nếu lại tiền trạm hậu tẩu, nằng sợ lần này mẫu thân không dễ dàng tha thứ cho mình như vậy.

Nghe vậy, đáy mắt Vân Từ Mạn lướt qua một tia kinh ngạc, không thể tin trọn tròn mắt nhìn nữ nhi, lại ngại có Nam Cung Nguyên Thác bên cạnh, cho nên không tiện mở miệng, chỉ có thể cổ nhin xuống.

“Chúng ta... Vẫn nên ra ngoài vừa đi vừa nói chuyện đi!” Nam Cung Nguyên Thác cũng có thể cảm nhận được không khí khác thường, mắt tự nhiên hắng giọng một cái, cảm thấy rồi Lê Hoa Uyển bàn chuyện tương đối thoải mái.

“Cũng tốt.” Thượng Quan Kinh Văn gật đầu đồng ý, không quên cho nằng một ánh mắt trấn an, ý bảo chính mình sẽ trở lại thật nhanh giải thích rõ mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Ngẫu nhiên gặp nhau ở hoa viên.

Thượng Quan Kinh Văn dẫn Nam Cung Nguyên Thác đi về sau hoa viên, nơi đó tương đối thanh tịnh, hai người vừa đi vừa nói, mới biết được hần đã mua xong cửa tiệm để mở y quán, kế tiếp chỉ còn chờ Thượng Quan Kinh Văn tự mình an bày.

“Tam hoàng tử lần này thật sự đã giúp ta một cái đại ân, ngày sau nếu người có mắc phải kỳ nan tạp chứng gì, chỉ cần đến y quán tìm ta, bốn tiểu thư tuyệt đối sẽ không thu bạc người dù chỉ một đồng.” Tâm tình của Thượng Quan Kinh Văn bỗng chốc khá hơn nhiều, đúng lúc ánh mắt lơ đãng liếc qua, liền nhìn thấy Thượng Quan Nghê Diệu đang chậm rãi bước đi ở nơi khác của hoa viên.

Ngay khi ánh mắt nằng nhìn qua, Thượng Quan Nghê Diệu như cũng cảm giác được gì đó, liếc nhìn về hướng của bọn họ, khi đối mặt với ánh mắt của Thượng Quan Kinh Văn, mắt thủy nao nao, lại chú ý đến nam nhân đang đứng bên cạnh, ánh mắt ngay sau đó liền tối sầm lại.

Bởi vì trước đó không lâu vừa mới cùng Thượng Quan Kinh Văn phát sinh qua chuyện không thoải mái, cho nên Thượng Quan Nghê Diệu cảm thấy nếu mình đi qua, trên mặt sẽ không tự nhiên được, tuy rằng thấy người trong lòng gần trong gan tấc, trong lòng cực kỳ rối rắm, vẫn là nên dè dặt một chút.

Khoé môi của Thượng Quan Kinh Văn gợi lên một nụ cười xấu xa khó mà phát hiện được, không nghĩ tới cơ hội báo thù của nằng lại đến nhanh như vậy, sừn mất nhìn theo phía Nam Cung Nguyên Thác, khẽ cười nói :”Đi, giới thiệu một người cho tam hoàng tử quen biết.”

Mắt ưng của Nam Cung Nguyên Thác tối sầm lại, lướt qua vẻ nghi hoặc, theo ánh mắt của nằng nhìn lại, vừa thấy Thượng Quan Nghê Diệu từ xa xa đang nhìn về hướng bọn họ, mi tâm hơi nhíu, nói :”Nữ nhân kia? Nàng là ai?”

Mặc dù có duyên gặp mặt mấy lần, nhưng mà Nam Cung Nguyên Thác căn bản không có chú ý tới Thượng Quan Nghê Diệu, giờ phút này nếu không phải do Thượng Quan Kinh Văn tận lực nhắc tới, hần vẫn như cũ không chú ý đến người này, từ đáy mắt hần một chút hứng thú cũng không có, không ngờ Thượng Quan Kinh Văn lại âm thầm kéo tay áo của hần, đi về phươn hướng của Thượng Quan Nghê Diệu.

Hình như cũng thật không ngờ Thượng Quan Kinh Văn cùng Tam hoàng tử sẽ đi về phía mình, thần sắc trong đáy mắt của Thượng Quan Nghê Diệu biến hoá phức tạp, đầu tiên là cả kinh, tiếp đến là khản trương, cuối cùng là gò má phồng hồng, mang theo vài phần ngượng ngùng nhìn Nam Cung Nguyên Thác.

Tuy rằng giật mình, Thượng Quan Nghê Diệu lại có một loại cảm giác thoải mái trước nay chưa từng có, Thượng Quan Kinh Văn mang theo người trong lòng nằng đến trước mặt giới thiệu cho nằng, không thể nghi ngờ sẽ làm tâm lý của nằng sẽ phân tán trên người Nam Cung Nguyên Thác.

“Thần nữ thỉnh an tam hoàng tử, tam hoàng tử vạn phúc!” Thượng Quan Nghê Diệu thật vất vả và lắm mới có cơ hội được cùng Nam Cung Nguyên Thác tiếp xúc nói chuyện gần như vậy, tất nhiên sẽ không buông tha, tiếng nói mềm nhuyễn cơ hồ có thể vắt ra nước, đáng vẻ cũng biến đổi thành kiêu gấp người ngoài sẽ thẹn thùng.

“Thì ra là nhị tiểu thư, quả thật là một tiểu mỹ nhân, không ngờ thừa tướng phủ lại có phúc khí như vậy, nữ nhi sinh ra đều xinh đẹp như vậy.” Nam Cung Nguyên Thác nhìn chằm chằm Thượng Quan Nghê Diệu, tinh tế đánh giá một phen, khoé môi gợi lên, tâm tình thoải nhìn không tệ.

Nghe thấy Nam Cung Nguyên Thác khen mình xinh đẹp, tiểu tâm can của Thượng Quan Nghê Diệu nhất thời kiêu hãnh đứng lên, căn bản không chú ý tới, lời nói của hần bất quá chỉ là thuận miệng ứng phó mà thôi, chính hần căn bản cũng không có để ở trong lòng.

Thượng Quan Kinh Văn đứng một bên cũng đang dè nén không được nội tâm mừng rỡ như điên, mất thấy con cá đã sắp cắn câu, không ngờ hôm nay Nam Cung Nguyên Thác lại đến phủ tìm nằng, vừa lúc thuận tiện giúp nằng đại ân, bằng không bản thân nằng muốn lấy được tín nhiệm của Thượng Quan Nghê Diệu, chỉ sợ cũng còn cần phải hao tổn một ít thời gian cùng tâm tư.

Chương 108: Giúp hấn chuyển lời nhắn đến.

“Bốn vương còn có việc cần làm, xin đi trước một bước, Thượng Quan đại tiểu thư đưa bốn vương tới cửa, ta còn có chút chuyện muốn nói cùng người.” Nam Cung Nguyên THạc hằng giọng một cái, liếc qua Thượng Quan Khinh Vân, dẫn đầu cất bước đi ở phía trước.

Nhìn bóng dáng hấn sai bước rồi đi, mất hạnh của Thượng Quan Nghê Diệu hiện lên về thất vọng, mới vừa rồi ngay cả ngắm hoa tâm tình cũng không có, chỉ nghe lúc Thượng Quan Khinh Vân khi bước qua ngang nàng, giả bộ như không biết gì cúi đầu nói thầm một câu: “Tam hoàng tử không phải là đã thích nhị muội chứ? Nhìn hấn khi rời đi còn đỏ mặt như vậy, hình như là đang xấu hổ...”

Nghe vậy, ánh mắt của Thượng Quan Nghê Diệu nhất thời sáng ngời, bất quá còn chưa kịp nói chuyện, Thượng Quan Khinh Vân đã thấp tùng theo bóng dáng nghênh ngang của hấn mà đi, làm cho tâm nàng cũng theo đó mà mơ hồ bất định, không có cách nào bình tĩnh như trước.

--- -----đẩy phân tuyến hoa lệ----- ---

Thượng Quan khinh Vân qua một hồi lâu mới vòng vèo từ cửa phủ trở về, xa xa liếc nhìn thấy Thượng Quan Nghê Diệu đã đứng đó đợi sẵn, môi mông khê nhếch, ẩn giấu một nụ cười đắc ý yếu ớt, quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của nàng, vị nhị muội thanh cao ngạo khí kia của nàng đã mắc câu.

“Đại tỷ--- “Thượng Quan Nghê Diệu đột nhiên tươi cười chủ động chào hỏi nàng, cùng đáng vẻ khi tranh chấp trước kia ở Lê Hoa uyển quả thực giống như hai người khác vậy.

“Nhị muội có việc gì tìm ta?” Thượng Quan Khinh Vân nao nao, đáng vẻ giống như có chút ngoài ý muốn.

“Ách... Kỳ thực... Cũng không có gì, chỉ là ngày đó ở Lê Hoa uyển, đều là do muội muội quá vô lễ, xin đại tỷ đừng để ở trong lòng.” Thượng Quan Nghê Diệu ấp a ấp úng nói, điệu bộ có chút mất tự nhiên.

“Thì ra muội muội đang nhắc tới chuyện kia, kỳ thực ta đã sớm quên rồi, không ngờ trong lòng muội muội vẫn luôn lo âu chuyện này...” Thượng Quan Khinh Vân mỉm cười, giống như chỉ là vừa nhắc tới chuyện hết sức bình thường.

“Diệu nhi biết đại tỷ là người đại nhân đại lượng, sẽ không đem chuyện này để ở trong lòng.” Thượng Quan Khinh Vân thân mật cười nói, con người đảo quanh, lời nói liền chuyển: “Vừa rồi là đại tỷ đưa tam hoàng tử đi ra ngoài sao? Vì sao lại lâu như vậy...”

“Ách... Cái này nếu muội muội không nhắc, ta thật thiếu chút nữa đã quên mất đại sự của ta hoàng tử.” Thượng Quan Khinh Vân gõ đầu một cái, biểu tình như chợt nhớ việc gì đó, tiếp theo lại là thần sắc mơ hồ, điệu bộ như muốn nói lại thôi, ấp a ấp úng nói: “Kỳ thực tam hoàng tử vừa rồi đã nhờ ta làm giúp một chuyện, nhưng ta lại không biết là nên làm hay không...”

Nghe vậy, mắt thủy của Thượng Quan Nghê Diệu hiện lên một vẻ phức tạp, theo biểu tính trên mặt của Thượng Quan Khinh Vân thì không khó để nhìn ra, đây tuyệt đối là đại sự, nàng đương nhiên cũng muốn biết.

“Nếu như đại tỷ nguyện ý nói ra, có lẽ Diệu nhi sẽ quyết định giúp tỷ.” Mất hạnh của Thượng Quan Nghê Diệu lộ ra sự giao hoạt, giả bộ như không chút để ý nhàn nhạt thăm dò nói.

“Nhưng mà... Chuyện này... Ta nói không nên lời, nếu như để cho tam hoàng tử biết ta giúp tam hoàng tử chuyển lời nhắn cho muội muội...” Mặt Thượng Quan Khinh Vân lộ vẻ khó xử, thốt ra, nhưng sau khi vừa nói xong lời liền vội vàng che miệng, giả bộ đáng vẻ nói lỡ lời.

“Tam hoàng tử bảo tỷ tỷ chuyển lời cho ta à? Việc này là sự thật? Tam hoàng tử hấn... Hấn đã nói gì vậy?” Thượng Quan Nghê Diệu nhất thời không giữ được bình tĩnh, giọng nói khẽ run lộ ra kích động, không thuận theo lẽ thường.

Chương 109: Hấn là tới xem náo nhiệt.

Thượng Quan Khinh Vân lắc đầu, giả bộ khó xử, bộ dạng muốn nói lại thôi: “Tam hoàng tử nói... Lần đầu tiên nhìn thấy nhị muội liền thích người ngay, hi vọng có thể có cơ hội cùng nhị muội lên hẹn riêng một lần. Hấn còn nói... Hấn còn nói... Thời tiết hôm nay tốt như vậy, ánh trăng ban đêm nhất định

sẽ rất đẹp, hân muốn hẹn nhị muội vào giờ tý đêm nay ở sau hoa viên, trước hoa dưới trăng...”

Nói tới đây, đôi mi thanh tú của Thượng Quan Kinh Văn đột nhiên nhắm lại, liên tục xua tay nói :”Coi như quên đi, ta vẫn không thể giúp tam hoàng tử chuyển lời nhắn này được, muội muội cứ xem như không có nghe thấy những lời bừa bãi của ta nha.”

Dứt lời, Thượng Quan Kinh Văn giống như đứa nhỏ mắc lỗi liền muốn chạy trốn, nhanh như chớp liền đem Thượng Quan Nghệ Diệu bỏ ra khá xa.

Thượng Quan Nghệ Diệu đứng tại chỗ, khoe môi si si ngốc ngốc cười, hoàn toàn đắm chìm trong tin tức mới vừa rồi của Thượng Quan Kinh Văn mang đến, không ngờ tam hoàng tử lại đối với nàng nhất kiến chung tình, nếu không phải do Thượng Quan Kinh Văn nói hớ lời, nàng vẫn còn ngu ngốc chưa nhận ra nha!

Ngày tốt cảnh đẹp, trước hoa dưới trăng, là chuyện lãng mạn cỡ nào! Thượng Quan Nghệ Diệu đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, hứng phấn đến nỗi hận không thể lập tức đem tin tức tốt lành này nói cho mẫu thân biết, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là tốt nhất không nên nói, chờ sau khi nàng cùng tam hoàng tử đính ước, nhất định sẽ làm cho Liễu thị một kinh hi thật lớn, nàng muốn để cho mẫu thân biết, không cần người ngoài trợ giúp, nàng cũng có đủ lực hấp dẫn, khiến cho Nam Cung Nguyên Thác đối với nàng vừa gặp đã thương thôi.

--- -----Dãy phân tuyến hoa lệ-----

Giờ tý, Thượng Quan Kinh Văn trốn ở một nơi bí mật gần đó, mắt thấy một người mặc y phục màu trắng từ trong Phù Dung bước ra, nhị tiểu thư Thượng Quan Nghệ Diệu ăn mặc hết sức lộng lẫy, vạt váy xoã, tay áo vẫn cùng sắc lụa mỏng, thắt lưng bằng dây thừng anh kết lại, tóc đen cài toàn châu bi vàng bát bảo, xinh đẹp diệu dàng trong nháy mắt biến thành quyền rũ thuần thực.

“Chính là nàng ấy, thấy rõ ràng chưa?” Mắt thủy trong suốt của Thượng Quan Kinh Văn lộ ra ý cười xấu xa cùng sự giảo hoạt, sừng mắt liếc sang nam tử bên cạnh, Cao Hùng một thân y phục được thêu hoa văn mạn đà la đồ rực, cả người lộ ra hơi thở mê người giống như yêu nghiệt, chỉ thấy ánh mắt của hân dừng ở trên người Thượng Quan Nghệ Diệu đang từ Phù Dung uyển chuyển êm ra ngoài, khoe môi không khỏi gọi lên một nụ cười xấu xa-----

“Thì ra là một tiểu mỹ nhân, nếu thực là như thế này, chẳng bằng kịch giả tình thật thì tốt rồi, tại hạ nguyện ý không thu đồng xu nào.”

Thượng Quan Kinh Văn lạnh lùng lườm hân một cái, tức giận gắt gỏng :”Ngươi dám?! Bỏn tiểu thư chỉ là muốn cho nàng ta một chút giáo huấn, không cho phép ngươi thực sự chiếm tiện nghi của nàng ta, ngươi nếu dám chiếm dù chỉ là nửa phần tiện nghi của nàng ấy, bỏn tiểu thư sẽ khiến cho chủ tử của ngươi thiên người, sau này không có cơ hội làm công, chỉ có thể làm thiếp.”

“Nữ nhân nhà ngươi thật lợi hại...” Tuổi cười trên khoe môi của Cao Hùng vẫn chưa rút đi, chỉ là tiếp tục đem ánh mắt nhìn về một phương hướng khác, sắc mặt lập tức biến đổi thành vẻ cun kỉnh nghiêm nghị :”Gia, tiểu nhân phải đi làm chính sự, nơi này... Liền giao cho gia cùng Thượng Quan đại tiểu thư.”

Thượng Quan Kinh Văn nghe thấy vậy liền ngoái đầu nhìn lại, đúng lúc đối mặt với đôi mắt sắc bén như chim ưng kia của Bạch Hoa Trần, nam tử theo màn đêm bước từng bước đến, ngũ quan cực kỳ anh tuấn lộ dần, mày kiếm anh tuấn ẩn ẩn lộ ra uy nghiêm, thân hình cao lớn tiến từng bước lên phía trước đều mang theo lực áp bức cùng uy hiếp, khí thế bá đạo tràn ngập bốn hướng.

“Bạch công tử sao ngươi lại tới đây?” Mắt của Thượng Quan Kinh Văn ánh lên vẻ ngoài ý muốn, nam nhân này thật đúng là cảm tình con mèo mà, đi đứng không nghe thấy tiếng động, hân liền chạy tới phía sau nàng.

“Đương nhiên là tới xem náo nhiệt...” Khoé môi của Bạch Hoa Trần khẽ nhếch, trên khoe môi kia là nụ cười mà mị bất định, giống như ngọn lửa yêu diễm sáng quắc, chói mắt đến cực điểm, làm cho hân thoát nhìn tuần tà giống như thiên thần, mị hoặc tựa như yêu nghiệt!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Văn nhi cô nương chủ ý không tệ.

Thượng Quan Kinh Văn không khỏi xuýt cười ra tiếng, không ngờ cũng có lúc Bạch Hoa Trần cũng có chút bất quá, nhưng mà hân tới cũng thật đúng lúc, có thể giúp nàng một việc, cũng không cần nàng tự thân xuất mã.

“Bạch công tử một mình xem náo nhiệt thì không vui vẻ, không bằng kêu thêm những người khác đến cùng nhau xem náo nhiệt, như thế nào?” Thượng Quan Kinh Văn hướng về phía hân hoạt bát nháy mắt vài cái, dùng ngón tay chỉ về hướng tây nam, bên kia chính là chỗ ở của Thượng Quan Gia.

Đôi mắt hẹp dài của hân khép hờ lại phân nửa, theo hướng ngón tay chỉ của nàng nhìn lại, nụ cười mà mị trên khoe môi càng ngày càng sâu, tiếng nói khàn khàn như rượu ngon tỏa hương trầm thấp xuất ra :”Văn nhi cô nương chủ ý không tệ, nên kêu những người này đến cùng nhau xem náo nhiệt, thế này mới có ý tứ...”

--- -----Dãy phân tuyến hoa lệ-----

Chạng vạng như khói, bóng dáng thon dài thẳng tắp của nam tử trong bóng đêm ảm núp, hơi gió lạnh phất qua gò má của Thượng Quan Kinh Văn, cảm giác một trận ảm ướt nhẹ lướt qua, đáy mắt của nàng ngăm cười, đêm nay sẽ chờ xem kịch vui.

“Có thích khách---“ Xa xa nghe thấy tiếng hô của thị vệ trong phủ truyền đến, những cây đuốc đồng loạt sáng lên, bắt đầu tìm tòi khắp mọi nơi.

Thượng Quan Kinh Văn nhìn theo bóng đèn kia từ bên trong phủ phi xuyên qua, đám thị vệ cầm theo cây đuốc đều bị hấn dẫn dụ đuổi về hướng hậu hoa viên, theo sau không bao lâu, nàng liền nhìn thấy Thượng Quan Già đã ở gần nhóm thị vệ cùng đi theo phía sau.

Đại khái là bị tiếng bước chân bên ngoài làm cho tỉnh giấc, tam di nương Liễu thị trong Phủ Dung uyển cũng sai nha hoàn đi thăm dò, nghe nói trong phủ xuất hiện thích khách, trong thoáng chốc cũng ảm mặc chỉnh tề chạy ra, chỉ nghe thấy nàng đang hỏi nha hoàn: “Nhị tiểu thư đâu? Vì sao không có ở trong phòng?”

“Ờ... Ờ thì cũng không biết, lúc tối rõ ràng thấy nhị tiểu thư đã lên giường ngủ...” Tiếng nói lộ ra khiếp sợ cùng khẩn trương của nha hoàn truyền đến, không khó nghe thấy lúc tâm tình lúc này đang cực kỳ sợ.

Liễu thị mới đầu nghe nói trong phủ có thích khách, trước tiên là lo lắng cho nữ nhi, không ngờ khi chạy đến phòng của nữ nhi, liền nhìn thấy trên giường không có một bóng người, đệm chăn bừa bãi, xem ra giống như là đã có người từng ngủ qua, nhưng đã là lên giường ngủ, vì sao ban đêm lại không thấy bóng dáng, sẽ không phải là bị thích khách bắt đi rồi chứ?

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Liễu thị nhất thời chết điếng, ba hồn bảy vía bay mất hết một nửa, giọng nói tức giận từ trong viện truyền ra: “Còn không mau đi bẩm báo với lão gia, nói nhị tiểu thư đã không thấy đâu nữa.”

“Dạ dạ dạ, nô tì đi ngay.” Nha hoàn hồn phách cũng bay mất từ trong Phủ Dung uyển chạy ra, theo hướng những cây đuốc ở xa xa mà chạy đến, Liễu thị tất nhiên cũng không yên lòng, cũng vội vã chạy theo ra ngoài.

Đại khái là ban đêm trong Thừa tướng phủ thường ngày quá mức yên tĩnh, tối nay đột nhiên nháo ra động tĩnh lớn như vậy, không chỉ kinh động tam di nương ở trong Phủ Dung uyển, trừ bỏ Lê Hoa uyển thì những phòng khác đều bị kinh động.

Ban đêm tối mịt, tiếng bước chân nhỏ vụn vang lên khắp tứ phía, khoé mắt của Thượng Quan Kinh Văn nổi lên nụ cười xấu xa, bóng dáng kiêu nhỏ giấu ở chỗ tối, cũng lần theo phơn hướng hậu hoa viên mà đi tới.

“Bắt được thích khách chưa?” Tiếng nói sắc bén cứng rắn của Thượng Quan Già ở trong bóng đêm vang lên, ở kinh thành, thật sự cho tới bây giờ cũng không có người dám đến Thừa tướng phủ tác loạn, quả thật chính là động thổ trên đầu thái tử mà.

“Hồi bẩm lão gia, bóng đèn kia đuổi tới hậu hoa viên liền đột nhiên không thấy...” Thị vệ có chút tâm hư cúi đầu, rõ ràng thấy bóng đèn kia vào hậu hoa viên, nhưng không biết vì sao chạy đến nơi này lại không thấy bóng dáng tâm hơi gì nữa.

“Ờ... Ờ gia, không tốt, nhị tiểu thư nàng... Nàng ấy không thấy đâu!” Tiếng nói dồn dập của nha hoàn từ phía sau truyền đến, chạy một mạch đến đây làm cho nàng muốn thở không kịp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thái: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Người tình ta nguyện, tình theo ý nồng.

Một lời này của nha hoàn, giống như trời thỉnh linh nổi sấm chớp, nhất thời làm cho khuôn mặt nghiêm nghị lạnh lùng của Thượng Quan Già nhuộm đầy một trận ảm mai, nhưng cũng đúng vào lúc này, đột nhiên truyền đến tiếng va chạm của tảng đá ở một chỗ tối trong hoa viên truyền đến, tuy rằng tiếng động rất nhỏ, lại khiến cho Thượng Quan Già cùng nhóm thị vệ đều chú ý đến.

“Thừa tướng, thuộc hạ nghe thấy bên kia giống như có động tĩnh...” Đôi mắt như ung của Long Cửu cảnh giác liếc nhìn về hướng cách đó không xa, đồng thời cũng hỏi thị vệ bên cạnh: “Bên kia đã kiểm tra chưa?”

“Bên kia... Không, không có...” Thị vệ nao nao, bởi vì vừa rồi bóng đèn đã từ chỗ này biến mất, cho nên bọn họ một mực cường điệu muốn tìm tòi duy nhất một chỗ này.

“Đi, đi qua xem.” Long Cửu dẫn đầu cả đám thị vệ, trong nhóm thị vệ ở Thừa tướng phủ, võ công của hắn xem như thuộc loại thượng thừa, cho nên một mực trái phải đều đi theo Thượng Quan Già, phụ trách bảo hộ cho tướng quân.

“Ờ gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nghe thấy bên ngoài ảm ỉ rầm rầm, thiếp thân cũng bưng tỉnh...” Tiếng nói của nhị phu nhân Xuân Hồng truyền đến, nhị phu nhân lại quay đầu nhìn xem, tứ phu nhân đã hơn nửa đêm cũng trang điểm xinh đẹp đi theo ra đây, tam phu nhân hình như còn tới trước hơn nàng, nhưng mà sắc mặt lại lộ ra vẻ sốt ruột, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Trong phủ có thích khách, Diệu nhi không thấy nữa! Tất cả đều đứng gác ở chỗ này làm cái gì, còn không mau giúp lão phu vào trong phủ tìm tòi từ

trên xuống dưới xem, trừ bỏ hậu hoa viên, còn lại những chỗ khác đều phải lục soát, bao gồm cả sài phòng*(phòng cũ)...” Thượng Quan Gia cau mày, tiếng nói khàn khàn cứng rắn lộ ra lệ khí nồng đậm, nếu như hái hoa tặc đã thật sự lên vào trong Thừa tướng phủ, vậy Thượng Quan Nghê Diệu chẳng phải là đang gặp nguy hiểm sao.

Ngắn ngủi mấy tháng trước kia, đích nữ của Thừa tướng phủ - Thượng Quan Kinh Vãn, bị phát hiện thân thể trần truồng nằm trong sài phòng, ký ức này hãy còn mới mẽ, nếu mà tai nạn như vậy tiếp tục tái diễn trong Thừa tướng phủ này nữa, chẳng phải là có người cố ý muốn hãm hại Thừa tướng phủ sao, hoàn toàn không để vị Thừa tướng đại nhân là hấn vào trong mắt mà.

“Người đâu? Lão... Lão gia, nhị tiểu thư ở trong này!” Long Cửu là người đầu tiên phát hiện đôi nam nữ đang ôm nhau ở bên tron ám giác*(không biết là chỗ gì a), ánh mắt không khỏi tối sầm lại, kích động xoay tâm mất đi, thần sắc có vẻ có chút lúng túng.

Nghe tiếng, Thượng Quan Gia đi nhanh về phía trước, Liễu thị cũng không chờ được đi theo sau đó, nhưng mà một màn trước mắt lại làm cho tất cả mọi người sợ đến ngây người, chỉ thấy nhị tiểu thư Thượng Quan Nghê Diệu ngã vào trong lòng của một nam nhân xa lạ, gò má đỏ ửng, hai người thân thiết kề sát vào nhau, không coi ai ra gì, tay lớn của nam nhân không an phận ở trên người nàng sờ loạn, nàng lại không có một chút phản kháng gì, người tình ta nguyện, tình theo ý nồng.

“Làm càn! Còn... Còn không mau đem bọn họ kéo ra cho lão phu!” Thượng Quan Gia rống to một tiếng, tiếng nói cứng rắn lộ ra khê run, bàn tay to ôm lấy ngực, sợ tới mức ngã xuống khiến cho nhị phu nhân cùng tứ phu nhân nhanh chóng tiến lên một phen nâng hấn dậy.

Bị người kéo ra, Thượng Quan Nghê Diệu đột nhiên thét lớn một tiếng, cả người giống như lập tức tỉnh táo lại, thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, bắt đầu hoảng loạn trừng lớn mắt, ánh mắt liếc nhìn nam tử một thân cẩm bào thêu hoa mạn đà la đỏ đậm như yêu nhiệt trước mắt, nàng nhớ rõ chính mình vừa rồi tới hậu hoa viên tìm tam hoàng tử, bởi vì bóng đêm quá tối, không nghĩ tới lại nhận sai người, sau đó...

Nên Thượng Quan Nghê Diệu cái gì cũng không nhớ rõ, ký ức ban này trong đầu đều trống rỗng, nàng hoàn toàn không biết kế tiếp rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sau khi khôi phục lại ý thức, trước mắt đột nhiên xuất hiện nhiều gương mặt như vậy, liếc mắt một cái liền nhìn thấy phụ thân Thượng Quan Gia một mặt đầy hắc tuyến, làm cho nàng cả người nhất thời đều ngây ngẩn.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Bị tình yêu làm cho hôn mê đầu.

Giờ phút này, đôi mắt lãnh liệt của Thượng Quan Gia giống như phảng phất qua hai đạo dao sắc, nếu như ánh mắt có thể giết người, Cao Hùng đã không biết chết bao nhiêu lần? “Long Cửu, bắt hấn trói lại cho lão phu.” Tiếng nói cứng rắn vang lên, Long Cửu nghe theo chỉ thị xông lên, không ngờ với thân thủ của hấn, căn bản ngay cả chạm cũng không thể chạm đến thân thể của Cao Hùng, thân hình cao gầy của nam tử chỉ là thoáng một cái, liền tránh thoát đột kích của hấn.

“Thừa tướng đại nhân dựa vào cái gì sai người bắt ta?” Cao Hùng nhún nhún vai, dáng vẻ của hấn, rất xứng với bộ cẩm bào mạn đà la đỏ như lửa kia, vừa nhìn khiến cho người cảm thấy không phải là loại người tốt gì.

“Thì ra là có một chút công phu... Hừ! Lão phu bình sinh hận nhất chính là dâm tặc, hôm nay nói cái gì cũng phải đem người bắt đi trình quan.” Thượng Quan Gia tức giận đến nổi ngực phát đau, hận không thể đem Cam Hùn trước mắt bằm thành vạn đoạn.

“Tại hạ không phải dâm tặc, tuy có chút quyền cước công phu, nhưng cũng không có làm qua chuyện thương thiên hại lý gì, Thừa tướng đại nhân dựa vào cái gì bắt ta đi trình quan.” Khoé môi của Cao Hùng ngậm cười, tiếp theo lại nhìn về hướng Thượng Quan Nghê Diệu, khinh cười ra tiếng: “Diệu nhi, là nàng hẹn ta gặp nhau ở hậu hoa viên, lúc này hãy mau giải thích cho phụ thân nàng biết đi...”

Cả người của Thượng Quan Nghê Diệu vẫn còn mơ hồ, nàng căn bản không hề biết mỹ nam này là từ chỗ nào mà toát ra, rõ ràng là tam hoàng tử hẹn nàng vào giờ tỷ gặp mặt ở hậu hoa viên mà, tại sao đột nhiên lại biến thành nam nhân này.

Sắc mặt của Thượng Quan Gia càng ngày càng đen, nhìn chằm chằm Thượng Quan Nghê Diệu vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, đột nhiên quát một tiếng chói tai: “Diệu nhi, người nói! Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?”

Thượng Quan Nghê Diệu nhất thời bị một tiếng rống to này dọa cho ngã, ánh mắt nàng lướt qua nhìn mặt Liễu thị, chỉ thấy mi tâm của nàng ấy nhíu chặt, mặt hạnh của nàng ấy tràn ngập vẻ thất vọng, còn có cả nhị nương cùng tứ nương, ánh mắt khác nhau, bọn thị vệ giờ cây đuốc lên đem nơi này chiếu sáng trum, người người đều trộm liếc về phía nàng, ban đêm hôm nay, vị Thượng Quan nhị tiểu thư là nàng coi như ở trong phủ nổi danh.

“Phụ thân... Nữ nhi căn bản không biết người này!” Thượng Quan Nghê Diệu đột nhiên ý thức được cái gì, đột nhiên tỉnh ngộ, chỉ vào Cao Hùng nói: “Hấn... Hấn nhất định là cùng đại tỷ cấu kết, là đại tỷ nói với ta... Nói tam hoàng tử hẹn ta giờ tỷ tới nay gặp ở hậu hoa viên, cho nên nữ nhi mới có thể... Nhưng mà... Nhưng mà người này, nữ nhi căn bản không hề biết.”

“Diệu nhi, nàng... Nàng thế nhưng nói không biết ta? Chúng ta ở cùng một chỗ đã hơn nửa năm, nàng thế nào có thể nói trò mặt liền trở mặt...” Khuôn mặt tuấn tú của Cao Hùng đột nhiên biến sắc, thống khổ bất kham, cực kỳ bi thương cầm vạt áo, lắc đầu liên tục. (haiz...)

“Ngươi... Ngươi không được nói bậy, ta căn bản không quen biết ngươi! Phụ thân, người nhất định phải tin tưởng nữ nhi, con thật sự không biết hấn, đây hết thảy đều là do đại tỷ... Nàng ta cố ý hãm hại con.” Ý nghĩ của Thượng Quan Nghê Diệu giờ phút này đều đã hoàn toàn thanh tỉnh, nàng phát hiện tất cả đều là do một mình Thượng Quan Kinh Văn làm, đều là do nàng bị tình yêu làm cho hôn mê đầu.

Nhìn một trận khò hời trước mắt, sắc mặt Thượng Quan Gia càng ngày càng khó coi, cũng không đợi hấn mở miệng nói chuyện, Cao Hùng đã lại nói chuyện, lần này hấn có vẻ có chút kích động, lệ nóng lưng tròn (ạch...), nhìn Thượng Quan Nghê Diệu thâm tình nói: “Diệu nhi, ta biết nàng cũng không muốn như vậy, ta... Ta không trách nàng! Thật sự không trách nàng... Nàng tự mình bảo trọng!”

Bỏ lại câu này, chỉ thấy nam tử mặc trường bào đỏ đậm trong bóng đêm xẹt qua một độ cong xinh đẹp, hấn nhẹ nhàng phi thân, tron nháy mắt liền lướt qua tường cao, biến mất ngay trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Ở dưới giường thành thật một chút.

Cơ hồ mọi người đều sững sờ, ngay cả Long Cửu cùn không khỏi tròng lớn đôi mắt, hấn dám khẳng định võ công của tên mỹ nam tử hồng y kia, đẳng cấp tuyệt đối là cao hơn hấn, chỉ là người có thân thủ lợi hại như vậy, hấn ta rốt cuộc có bối cảnh gì? Ở trong kinh thành người có thân thủ như vậy, hấn nhất định sẽ nghe thấy, nhưng vì sao từ trước cho tới bây giờ hấn cũng chưa từng biết đến nhân vật này?

Thượng Quan Gia cũng có thể dựa theo võ công của nam tử hồng y kia nhìn ra hấn cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, lại nghĩ đến bộ dáng chân thành cùng thâm tình vừa rồi của hấn ta, nếu như nói Thượng Quan Nghê Diệu thật sự cùng hấn không quen biết, ngay cả người làm phụ thân như hấn đây cũng không tin.

“Diệu nhi, nam nhân kia rốt cuộc là ngươi từ chỗ nào mà nhận thức được hấn? Hai người các ngươi... Cuối cùng đã tốt đến mức nào? Ngươi nếu như thành thật nói ra, lão phu có lẽ sẽ xử phạt nương tay, còn không mau nói!”

Thượng Quan Gia nhận định là Thượng Quan Nghê Diệu nhất định đã cùng người này cấu kết, Thượng Quan Nghê Diệu vừa thẹn vừa cáu, ưỡn khuất biểu môi, câu cấu nhìn Liễu thị bên cạnh: “Tam nương, người nhất định phải giúp Diệu nhi làm chủ, chuyện này thật ra... Là do đại tỷ nàng...”

“Lão gia, ngài cho dù muốn trách cứ, cũng phải chờ Diệu nhi nói hết lời, đứa nhỏ này từ trước đến nay đều an phận, cho tới bây giờ cũng không dám làm việc vượt qua khuôn phép, điểm này lão gia cũng là rõ ràng...” Liễu Tâm Lan trong nháy mắt liền lê hoa mang vũ* (hoa lê trong mưa- ý nói là khóc lóc sụt sùi ứa nước mắt), vẻ mặt đáng thương tội nghiệp vì nữ nhi cầu tình.

Sắc mặt của Thượng Quan Gia biến hoá phức tạp, cắn răng một cái: “Được, nếu ngươi đã nói chuyện này là do đại tỷ ngươi hãm hại ngươi, vậy bây giờ chúng ta phải đi Lê Hoa uyển tìm Văn nhi đối chất.”

--- -----Dãy phân tuyến hoa lệ-----

Lê Hoa uyển, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận âm thanh ầm ĩ, rất nhanh liền nghe thấy tiếng nói của Văn Từ Mạn: “Lão gia, đây... Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Bởi vì Lê Hoa uyển nằm ở vị trí tương đối hẻo lánh trong Thừa tướng phủ, cho nên chuyện tối hôm nay đã xảy ra còn kinh động đến mấy phòng kia, nhưng ở nơi Lê Hoa uyển này cũng không hề hay biết chuyện gì, cho nên khi Thượng Quan Gia mang theo đoàn người đến, đông đảo ầm ĩ xuất hiện ở tại Lê Hoa uyển, thế này mới kinh động đến giấc ngủ của Văn Từ Mạn.

Theo cửa sổ thò đầu ra, trường hợp này thực sự làm cho Văn Từ Mạn sợ hãi, đêm hôm khuya khất thế này mà mọi người không đi ngủ, chạy đến Lê Hoa uyển làm cái gì?

“Làm phiền phụ nhân gọi Văn nhi đến đây...” Tiếng nói trầm thấp khàn khàn của Thượng Quan Gia lộ ra nồng đậm lệ khí, nếu như đêm hôm nay không đem chuyện này làm cho sáng tỏ, hấn sẽ không có cách nào để ngủ yên được.

“Văn nhi nàng... Nàng ấy đang ngủ, thiếp thân... Phải đi gọi nàng tỉnh dậy ngay!” Cả người Văn Từ Mạn bỗng chốc liền tỉnh táo, lão gia đêm hôm khuya khoát mang theo tam di nương, nhị tiểu thư cùng một đám người đến Lê Hoa Uyển này tìm Văn nhi, chẳng lẽ là... Văn nhi ở bên ngoài đã gây ra chuyện gì?

Trong phòng, Thượng Quan Kinh Văn đem toàn bộ động tĩnh bên ngoài đều nghe được rõ ràng, đề thấp tiếng nói hướng về phía dưới giường nói: “Là do Bạch công tử tự mình muốn đi theo xem náo nhiệt, vậy phiền ngươi ở dưới giường thành thật một chút, ngàn vạn lần đừng để cho bọn tiểu thư gặp chuyện rắc rối!”

Dưới giường truyền đến một tiếng kêu đau đớn, Thượng Quan Kinh Văn coi như nam tử đã đáp ứng lời nói của mình, đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, tiếng nói Văn Từ Mạn từ bên ngoài truyền đến: “Văn nhi, mau tỉnh lại, phụ thân con có chuyện quan trọng tìm con.”

Sau một lát yên tĩnh, nghe thấy giọng nói còn đang mơ hồ của Thượng Quan Kinh Văn từ trong phòng truyền đến: “Nương, nay đã hơn nửa đêm... Rốt cuộc là có chuyện gì nha? Người ta còn muốn ngủ...”

“Tiểu tử tông ơi, con mau tỉnh dậy đi, phụ thân con đang đứng ở trong sân chờ!” Tiếng nói ôn nhu của Vân Từ Mạn khản trương truyền đến, so với nữ nhi trong phòng, giờ phút này nàng còn muốn khản trương hơn.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Vô Lưu Giang.

Cửa phòng chỉ một tiếng mở ra, Thượng Quan Kinh Văn mặc y phục nội y mỏng tanh, ánh mắt cùng dáng vẻ vẫn là điệu bộ vẫn chưa tỉnh ngủ như cũ, Vân Từ Mạn thấy thế, mi tâm nhíu lại, vào phòng lấy áo choàng đang treo trên bình phong xuống, quay đầu liền khoác lên người nàng.

“Phụ thân, nương nói... Ngài tìm ta?” Thượng Quan Kinh Văn dụi mắt, vẻ mặt mờ mịt đi ra ngoài, thấy trong viện đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, bọn thị vệ giờ cao cây đuốc trong tay, nhất thời đem toàn bộ đình viện đều chiếu sáng trưng, đồng thời cũng ánh đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Phụ thân... Chính là nàng... Đại tỷ nàng ấy lừa gạt ta...” Thượng Quan Nghê Diệu thiếu chút nữa liền muốn chửi tục*(từ này cảm thấy hơi), tối hôm nay tất cả đều là Thượng Quan Kinh Văn làm hại nàng ở trước mặt nhiều người như vậy, cũng khiến cho mẫu thân Liễu thị cũng theo đó mà chịu khổ.

“Phụ thân, đây là đang có chuyện gì? Nhị muội nàng... Vì sao lại nói như vậy? Ta thế nào lại trêu chọc nàng ấy?” Thượng Quan Kinh Văn vẻ mặt ủy khuất, bĩu môi, khó có lúc ở trước mặt hẳn làm ra điệu bộ điềm đạm đáng yêu.

Thượng Quan Gia khoát tay, ý bảo ngoại trừ Long Cửu ra thì tất cả thị vệ đều rời khỏi sân, sau đó ánh mắt mới một lần nữa lướt qua trên người hai nữ nhi, nhìn chằm chằm đôi mắt trong suốt của Thượng Quan Kinh Văn, nói: “Vân nhi, nhị muội người nói tối hôm nay là do người dẫn nàng ấy đi hậu hoa viên, mới có thể bị nam nhân xa lạ xâm phạm... Việc này có phải là sự thật không?”

“Phụ thân... Đây... Đây thật sự chính là oan uổng ngất trời! Nữ nhi thường ngày căn bản cùng nhị muội rất ít khi tới lui, nàng ấy làm sao có thể bị ta dụ dỗ được, chắc là nàng ấy tự mình hẹn hò với người ta, bị phụ thân bắt quả tang, cho nên mới tìm lý do thoái thác, đem tất cả trách nhiệm đều đổ lên trên đầu nữ nhi! Nàng bình thường có thói quen khi dễ nữ nhi thì thôi đi, hiện tại ngay cả loại chuyện này, cũng muốn liên lụy đến trên đầu ta, không khỏi cũng quá mức đi!” Thượng Quan Kinh Văn mở to đôi mắt, một dáng vẻ khổ sở cực kỳ ủy khuất.

Thượng Quan Gia thấy thế, nhất thời đầu như muốn nổ tung, hai nữ nhi đều kêu ủy khuất, ngay vào lúc này, nhị phu nhân Xuân Hồng đột nhiên nhíu chặt đôi mi thanh tú, chậm rãi đi lên phía trước: “Lão gia, có chuyện này thiếp thân đang thăm nghĩ, nhưng không thể không nói...”

“Nơi này không có người ngoài, người nói đi!” Tiếng nói trầm thấp của Thượng Quan Gia lộ ra vài phần không kiên nhẫn, nhưng mà hẳn cũng biết rõ, người luôn luôn khôn khéo như nhị phu nhân, nàng đứng lúc này mở miệng, nhất định có đạo lý của nàng.

“Ngày hôm trước, thiếp thân ra phủ mua chút đồ, không ngờ trong lúc vô ý nhìn thấy một chuyện, là... Về tam phu nhân.” Lời nói của Xuân Hồng ần ần xuất ra, cũng khiến cho tam phu nhân Liễu Tâm Lan nhất thời sắc mặt đều trấn bệch.

Liễu Tâm Lan tự nhận quan hệ giữa chính mình trong ngày thường cùng nhị phu nhân không hẳn là tệ, nhưng vào lúc quan trọng này, nhị phu nhân đột nhiên toát ra một câu nói như vậy, không khỏi khiến cho trong lòng nàng căng thẳng, liệu không biết rốt cuộc là họa hay phúc đây!

“Nói tiếp!” Ánh mắt của Thượng Quan Gia càng ngày càng mờ, ánh mắt thâm thúy làm cho người ta sợ hãi, tiếp theo là khẽ quét qua trên mặt tam phu nhân Liễu thị.

“Tam phu nhân cũng không biết đã từ đâu quen biết tên du côn ngoài phố, thiếp thân vừa đứng lúc nhìn thấy nàng ấy cho người kia bạc, người kia đưa cho nàng ta một vật gì đó được bọc trong vải dầu, thiếp thân lúc đó chỉ cảm thấy kỳ quái, lại cũng không biết thứ kia là vậy gì...”

“Sau này, thiếp thân liền đi hỏi thăm người trên đường thân phận của người kia, tên kia chính là Vô Lưu Giang*(tên nv này hơi khó hiểu, nên ta edit theo ý mình), là tên du côn nổi tiếng khắp kinh thành, chuyên làm chuyện xấu, thí dụ như buôn bán những thứ phế phẩm linh tính...”

“Chuyện này không đợi thiếp thân lo lắng rốt cuộc nó nên nói cho lão gia biết hay không, ngay khi đó đại tiểu thư ở trong tiệm đã xảy ra chuyện, trước sau đem hai chuyện này liên hệ một chút, thiếp thân càng nghĩ càng cảm thấy bất thường!” Xuân Hồng mặt không đổi sắc, tim không loạn nhịp, thong thả trầm thấp tự thuật chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Phu nhân dịu dàng thiện lương nhất.

Liễu Tâm Lan hoá thạch tại chỗ, câu nói cuối cùng kia của Xuân Hồng hiển nhiên là có thâm ý khác, vốn dĩ tâm tình của nàng cũng đã tệ hết biết nói rồi, giờ phút này trong nhất thời toàn bộ đều hồng mắt, giống như người đàn bà chanh chua chỉ vào mũi của nhị phu nhân mắng mỏ: “À tiện nhân nhà ngươi, nếu còn dám nói hươu nói vượn, lão nương liền tát mồm ngươi, ai tìm đến tên côn đồ mua xuân cung đồ chứ? Ngươi dám vu oan giá hoạ cho ta, có ngon thì đem người tìm đến đây để đối chất, nếu như tìm không ra người, lão nương hôm nay sẽ xử lý ngươi...”

“Nếu như muội muội nhất định muốn ta đem người tìm ra, chờ trời vừa sáng, ta sẽ sai người đi tìm hán đến đây, chúng ta cùng nhau đối chất.” Sắc mặt Xuân Hồng nghiêm nghị, trán định gập đầu, căn bản cũng không có nửa điểm e ngại đáng về hung tợn của Liễu thị, ần ần nói tiếp---

“Bất quá, sự tình đã rành rành trước mắt, chuyện buổi tối hôm nay đúng là nhị tiểu thư cùng người khác tư thông, tất cả mọi người trong nhà đều tận mắt chứng kiến, nếu không phải nhờ Long Cửu phát hiện đúng lúc, không biết hai người đã pha trộn thành cái dạng gì rồi, quả thực là đồi phong bại tục, mất hết mặt mũi của Thừa tướng phủ, cứ như vậy... Nàng ta cũng còn có thể đem sai lầm tất cả đều trút lên trên người của đại tiểu thư, chỉ sợ cũng càng làm cho lão gia quá thất vọng rồi!”

Nhị tiểu thư Thượng Quan Nghệ Diệu lúc đầu trong lòng còn đầy căm phẫn, giờ phút này nhất thời không khỏi im bật, nàng thể nào cũng không thể ngờ được chuyện xuân cung đồ kia lại sẽ bị bại lộ như thế, tuy rằng nàng không biết mẫu thân tìm được quyền xuân cung đồ đó từ đâu, nhưng nàng biết mẫu thân tuyệt đối sẽ không dính dáng đến bọn côn đồ trong kinh thành kia, bởi vì loại người này giống như lũ ruồi bọ không đâu vậy, căn bản không nên dính dáng vào.

Ánh mắt của Liễu thị lẩn lộn, nàng cảm thấy tối hôm nay thành linh xảy ra hai chuyện này, khẳng định cũng không ngẫu nhiên, nếu như nữ nhi Thượng Quan Nghệ Diệu thật sự là bị đại tiểu thư hãm hại, vậy nhị phu nhân Xuân Hồng đột nhiên nhảy ra ‘Chủ trì công đạo’, thì đây tính là chuyện gì đang xảy ra chứ?

“Đám nữ nhân các ngươi, không làm cho Thừa tướng phủ nháo đến gà bay chó sủa thì không bỏ qua được sao? Lão phu sắp bị các ngươi chọc cho tức chết rồi, chuyện lần này nhất định phải tra cho được manh mối, nếu như không sửa trị một chút, chỉ sợ thừa tướng phủ này sẽ toàn tà phong ác khí, nói không chừng sẽ lại mang đến cho lão phu thêm nhiều phiền toái nữa.”

Thượng Quan Gia liên tục thờ dốt, không nghĩ tới một chuyện chưa giải quyết xong lại tòi ra thêm một chuyện khác, ánh mắt nhìn về phía Vân Từ Mạn, thấp giọng lạnh nhạt nói: “Phu nhân, lão phu muốn nghe thử ý tứ của ngươi...”

Lời này của hán vừa nói ra, Vân Từ Mạn sùng sốt một chút, làm phu thê nhiều năm thế này, hán cũng chưa từng có khi nào trung cầu ý kiến của nàng, lúc này đột nhiên nói ra một câu như vậy, tuy rằng giọng điệu lạnh lùng, nhưng lại khiến cho nàng có một loại cảm giác thụ sùng nhục kinh...*(được sùng ái mà kinh sợ)

“Ách... Chuyện đêm nay của Diệu nhi thiếp thân không tiện bình luận, bởi vì chuyện này thiếp thân quả thật ngay cả nửa điểm cũng không biết, nhưng mà chuyện xuân cung đồ mà vừa rồi nhị phu nhân nhắc tới, thiếp thân lại không thể không nói câu công đạo, ngay trước khi Văn nhi đem giá y ra ngoài bán đấu giá, người cuối cùng chạm qua nó quả thật chính là tam phu nhân, ngày ấy khi lão gia đi rồi, thiếp thân cùng Văn nhi cũng hoài nghi chuyện này, nhưng đơn giản là do lão gia còn đang nổi nóng, thiếp thân cũng lo lắng hoạ sẽ dính đến tam phu nhân, cho nên mới chưa dám nói ra...”

Vân Từ Mạn một phen nói ra, không khỏi làm cho đôi mắt thâm thúy của Thượng Quan Gia càng thêm tối, mấy phu nhân trong phủ này, người có năng lực nhất là nhị phu nhân, nhưng dịu dàng thiện lương nhất thì phải nói đến Vân Từ Mạn đầu tiên, chỉ cần là từ trong miệng Vân Từ Mạn nói ra, hán cũng sẽ tin không chút nghi ngờ, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao hán đột nhiên lại hỏi ý kiến nàng.

Chỉ là, nghe nói Vân Từ Mạn đã sớm hoài nghi là do tam phu nhân làm, nhưng lại lén gạt đi không nói ra chân tướng, chỉ là vì không muốn đổ hoạ cho Liễu thị, không khỏi làm cho trong lòng hán sùng sốt một chút, nhìn lại tam phu nhân đang mặt đỏ tai hồng bên cạnh, lại nhìn đến nhị phu nhân cùng tứ phu nhân đang ở chỗ này xem náo nhiệt, một cỗ tình cảm không tên thân nhiên mà tăng lên.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 116: Cảm giác tim đập nhanh.

Thượng Quan Gia hít sâu một hơi, nỗ lực làm cho cảm xúc của mình bình thường lại, đôi mắt nhàn nhạt liếc hướng bên cạnh: “Long Cửu, sáng sớm ngày mai ngươi phải đem người mà nhị phu nhân nói kia tìm đến đây để đối chất, tối nay tất cả đều giải tán hết đi!”

Nghe vậy, Liễu Tâm Lan không khỏi ngậm thở dài một hơi, có lẽ đêm nay nàng sẽ thổi thổi bên gối của hán*(ý đại khái là xoa dịu làm nũng), nhìn nhị phu nhân cùng tứ phu nhân đều thức thối lui ra ngoài, nàng khẽ thấp tiếng nói, nói: “Thiếp thân đưa lão gia trở về...”

“Không cần! Lão phu đêm nay sẽ ở lại Lê Hoa uyển.” Thượng Quan Gia lạnh giọng đánh gãy ý niệm của nàng ta, Liễu thị nao nao, mặt hạnh của Vân thị

cũng mở lớn hơn nữa, hần vừa rồi nói là muốn ở lại Lê Hoa uyển qua đêm? Nàng không có nghe lầm chứ?

Mặc dù cùng sống chung trong phủ Thừa tướng, nhưng phu thê bọn họ gần như đã hơn mười năm không có ngủ cùng nhau, Vân Từ Mạn chỉ cảm thấy tâm mình sắp sửa từ trong cổ họng nhảy ra mất rồi, hần đối với dáng vẻ đồ ửng gò má của nàng nhìn như không thấy, nhàn nhạt bỏ lại một câu :”Long Cửu, đưa tam phu nhân trở về.”

Tiếng nói cung kính trả lời của Long Cửu từ phía sau truyền đến, bóng dáng của hần đã hướng tới phòng của Vân Từ Mạn mà đi đến, nhìn thấy một màn này, con người của Liễu thị giống như sắp phun ra lửa, hung tợn trừng về phía Vân Từ Mạn, ánh mắt ngoan lệ lại nhìn về phía Thượng Quan Kinh Vân.

Thượng Quan Kinh Vân lười nhác duỗi thẳng lưng, không quên hướng về phía Vân thị hô :”Nương, nữ nhi trở về phòng đây, ngài cũng sớm một chút trở về phòng nghỉ ngơi đi, phụ thân còn đang chờ ngài đó!”

Nhìn dáng vẻ chật vật không chịu nổi của hai mẹ con Liễu thị lúc này, thực khiến cho Thượng Quan Kinh Vân hả giận vô cùng, nhưng nàng ngoài ý muốn là thật không ngờ Thượng Quan Gia sẽ ngủ lại ở Lê Hoa viện, chuyện này đối với Vân thị mà nói, hần nên xem như là chuyện vui cực lớn đi!

--- -----Dãy phân tuyến hoa lệ-----

Nhìn theo bóng dáng của mọi người đều biến mất ở trong đình viện, Thượng Quan Kinh Vân mới chậm rãi thông thả bước vào phòng, không ngờ, vào phòng liền nhìn thấy nam tử miễn cưỡng dựa ở bên cửa sổ, tư thái ưu nhã, phiêu dật như tiên, bàn tay trắng nõn vờ lên một chiếc lá cây bên cửa, ngón tay bạch ngọc làm nổi bật lên chiếc lá xanh biếc, vẻ đẹp mỏng lung tựa như mỹ nam tử bước ra từ trong tranh.

Như nghe thấy tiếng động đi vào của nàng, Bạch Hoa Trần lười nhác động dậy thân mình, sừng mắt liếc nhìn nàng, gió nhẹ thổi tới, tay áo màu đen của hần hơi hơi phiêu đảng, hơi thở kia giống như Satan từ địa ngục, không giảm nửa phần mỉa mai, càng tăng thêm vài phần thần bí.

“Vân nhi cô nương quả thực đã trình diễn một màn rất hay, chỉ là...Chuyện ở chỗ nhị phu nhân là thế nào vậy? Tại hạ thức có hứng thú muốn biết, Vân nhi cô nương rốt cuộc đã dùng biện pháp gì, lại có thể khiến cho nhị phu nhân nguyện ý đứng ra giúp người nói chuyện.” Khoé môi của Bạch Hoa Trần gợi lên một nụ cười tà mị, xem ra sự tình tối nay đã được nàng bố trí thật chu đáo, có thể coi là vạn vô nhất thất, không khỏi một lần nữa làm cho hần tăng thêm vài phần kính trọng, quả thật là một nữ tử trí tuệ lạnh lợi.

Đôi mi thanh tú của Thượng Quan Kinh Vân hơi nhíu, nhỏ giọng nói :”Bạch công tử thật đúng là xem diễn không sợ đài cao, người đứng ở bên cửa sổ như vậy, nếu như bị người khác nhìn thấy, bốn tiểu thư chỉ sợ nhảy vào hoàng hà cũng rửa không sạch.”

“Cho dù không có bản công tử, thì thanh danh của Vân nhi cô nương chỉ sợ cũng không khá hơn chút nào đi?” Ý cười xấu xa trên khoé môi của Bạch Hoa Trần khuếch đại vô hạn, giống như một viên đá quăng vào tâm hồ của nàng, nổi lên từng gợn sóng, tạo nên một loại cảm giác tím đập nhanh.

Thượng Quan Kinh Vân đi đến bên cửa sổ, mắt nhìn như lơ đãng về hướng ánh trăng khuyết, không lưu lại dấu vết che giấu cảm giác khác thường vừa rồi, lại có thể rõ ràng cảm nhận được ánh mắt nóng rực bóng cháy của nam tử bên cạnh.

“Trò hay cũng xem xong rồi, Bạch công tử còn chưa đi sao?” Thượng Quan Kinh Vân không có liếc mắt nhìn hần, giả bộ lạnh lùng lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Nữ nhân thiện biến, lời này không giả

Ánh trăng như nước, chấm nhỏ thâm thúy lộng lẫy, lẳng lặng trút xuống bóng cây, ánh hạ ngưng bích thanh vết, lơ mơ chiếu vào chung quanh bích trên mặt, chiếu vào gò má Thượng Quan Kinh Vân càng thêm nõn nà thanh thấu, cặp mắt ửng màu hồng phách trong suốt của Bạch Hoa Trần, cũng càng thêm thâm thúy u ám.

“Đều nói nữ nhân thiện biến, lời này quả thực không giả, tối hôm nay tại hạ vừa mới giúp Vân Nhi cô nương đại ân, người nhanh như vậy liền muốn trở mặt?” Khoé môi Bạch Hoa Trần khẽ nhếch, phác họa một độ cong xinh đẹp.

Thượng Quan Kinh Vân chậm rãi thu hồi ánh mắt ngưỡng mộ, liếc sừng mắt hần một cái, bất đắc dĩ khẽ thờ dài nói: “Bạch công tử hảo... Bốn tiểu thư sẽ nhớ trong lòng, chỉ là ta đáp ứng Tam hoàng tử không thể thân cận với người, cho nên...”

“Cho nên... Đêm nay chuyện người lợi dụng tại hạ, kỳ thực trong lòng người cho tới bây giờ đều không xem tại hạ là bằng hữu, phải không?” Thanh âm nam nhân như rượu ngon bàn thuần hương mê người, trầm thấp truyền đến.

Thượng Quan Kinh Vân vốn tưởng hần sẽ tức giận, không nghĩ tới hần nói vậy, khoé môi cười yếu ớt, tia ý cười lan tràn đến đáy mắt, căn bản nhìn không ra dấu hiệu tức giận.

Thượng Quan Kinh Vân lắc đầu: “Bốn tiểu thư tuyệt đối không có ý lợi dụng Bạch công tử, lần này người giúp ta nhiều như vậy, trong lòng ta người và Tam hoàng tử đều là bằng hữu, chính là... Hiện tại hai người các người nháo đến nông nổi này, thực làm ta thật khó xử.”

Nghe vậy, mắt ung Bạch Hoa Trần u ám căng thẳng, khoe môi tươi cười hơi cứng đờ, nhưng rất nhanh liền khôi phục thần sắc tự nhiên, giọng nói trầm thấp nhàn nhạt cất lên: “Nói đến thác, hần... Gần đây tốt không?”

Lúc này Thượng Quan Kinh Văn không có bỏ qua biểu tình biến hóa rất nhỏ trên mặt hần, nghe hần hỏi Nam Cung Nguyên Thác, trong lòng không khỏi nghiêng ngả trong lòng hần hần cũng còn lo Nam Cung Nguyên Thác, mà Nam Cung Nguyên Thác căn bản không cho phép nàng nhắc tới tên Bạch Hoa Trần, cũng đang thuyết minh yêu sâu, hận chi thiết đạo lý.

“Đã nhiều ngày bởi vì Tam hoàng tử giúp ta thu xếp chuyện y quán, cảm xúc thoát nhìn tạm ổn chút, chính là không biết qua thời gian vội vàng này lại rảnh rồi, tâm tình có phải lại biến hóa hay không...” Thượng Quan Kinh Văn nhún nhún vai, bộ dạng ăn ngay nói thật.

“Hiện tại chuyện y quán ở La Đắc như thế nào? Tại hạ nghe...rất nhanh thôi Văn Nhi cô nương sẽ hòa thân gả đến Bắc Minh Quốc, giờ phút này thu xếp y quán, vạn nhất...” Giọng nói Bạch Hoa Trần trầm thấp lộ ra nhẹ nhàng thăm dò.

Hần còn chưa dứt lời, Thượng Quan Kinh Văn liền hiểu ý hần, ý ngoài lời của hần là, nếu như Thượng Quan Kinh Văn thực sự gả đến Bắc Minh, chuyện y quán chẳng phải tổn công vô ích sao.

“Không có vạn nhất... Bỏn tiểu thư tuyệt sẽ không hòa thân đến Bắc Minh Quốc, Tam hoàng tử đã đáp ứng ta rồi, chuyện này hần sẽ thu phục, kế tiếp ta chỉ cần an tâm thu xếp chuyện y quán.” Thượng Quan Kinh Văn chắc chắn nói, một bộ dáng định liệu trước.

Nghe vậy, Bạch Hoa Trần cười mà không nói, chậm rãi gạt đầu, ánh mắt thâm thúy u ám lóe ra mũi nhọn bí hiểm.

Thượng Quan Kinh Văn nhìn hần, mắt thủy mắt lướt qua một tia nghi hoặc, không nói lên được là cảm giác gì, vị Bạch công tử này trước mắt có đôi khi làm cho người ta cảm giác rất kỳ quái, rõ ràng chính là lão bản Nguru Lang điểm, võ công lại cao cường, trong Nguru Lang điểm này không chỉ có bộ dạng tuấn mỹ, tựa hồ thân thủ cũng không kém cỏi chút nào, thí dụ như tượng Cao Hùng như vậy ...

“Bạch công tử từ bỏ kỹ viện, có phải còn có sinh ý khả hay không?” Thượng Quan Kinh Văn nhin không được hỏi, bằng không hần làm sao có thể có nhiều bạc như vậy, thậm chí so với Tam hoàng tử còn muốn nhiều tiền hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Sau này còn gặp lại.

Hần mỉm cười, hơi trêu tức nói: “Tiền kiếm được từ kỹ viện đã đủ cho tại hạ tiêu dùng, không cần phải làm thêm chuyện khác nữa. Văn nhi cô nương... Nếu còn tiếp tục nói chuyện nữa thì trời sẽ sáng mất, cô nam quả nữ ở chung một chỗ cả đêm, không biết chừng khi Thừa tướng đại nhân cùn phu nhân thấy tại hạ từ trong phòng người đi ra, sẽ không biết có cảm tưởng gì?”

“Khụ... Bạch công tử đi nhanh đi!” Thượng Quan Kinh Văn nghe hần nhắc nhở, mới nhất thời phát hiện ra, liên tục xua tay thúc giục hần nhanh chóng rời đi, đúng lúc tối nay Thượng Quan Gia ngủ lại ở Lê Ho uyển, vạn lần không thể xảy ra phiền phức được.

“Sau này còn gặp lại!” Khoẻ môi hần nâng lên, nhàn nhạt bỏ lại một câu, dáng người cao lớn trong nháy mắt liền nhảy ra ngoài cửa sổ, giống như con cá trong biển sâu, rất nhanh liền biến mất ở tron bóng đêm.

--- -----Dãy phân tuyến hoa lệ-----

Nhìn theo bóng dáng của nam tử biến mất trong bóng đêm, Thượng Quan Kinh Văn thấy thế mới nằm lại trên giường, mơ mơ màng màng mới vừa ngủ một thoáng, liền nghe thấy Long Cửu đứng ngoài hành lang nhỏ giọng kêu Thượng Quan Gia: “Lão gia, trời đã canh tư, nên vào triều!”

Một hồi lâu sau, mới nghe thấy tiếng động của Thượng Quan Gia từ trong phòng Vân Từ Mạn đi ra, Vân Từ Mạn hình như cũng rời giường, một mực đưa hần đến cửa viện, tiếng nói chuyện nhỏ vụn theo sự yên tĩnh trong viện truyền đến, giọng điệu của hai người thật là ôn hoà.

Mới vừa ngủ trời đã sáng hần, Thượng Quan Kinh Văn ban đầu còn muốn tiếp tục ngủ thêm một hồi, nhưng mà bởi vì trong lòng còn lo lắng chuyện quan trọng, cho nên một chút cũng không dám trì hoãn, rất nhanh liền từ trên giường đứng lên.

“Nương, buổi sáng tốt lành!” Thượng Quan Kinh Văn rửa mặt xong từ trong phòng đi ra ngoài, liếc mắt liền nhìn thấy Vân Từ Mạn đang tưới nước cho cây cảnh, trên mặt phụ nhân đỏ ửng, khí sắc thoát nhìn rất tốt, nhất định là đêm qua đã phát sinh chuyện rất hoan hỷ.

“Văn nhi, buổi sáng tỉnh mơ con lại muốn đi đâu?” Vân Từ Mạn thấy dáng vẻ của nàng như muốn đi ra ngoài, đôi mi thanh tú không khỏi nhíu lại, vẻ mặt liền đổi sang nghiêm nghị, tế nhu nói: “Phụ thân người hôm qua đã nói qua, hôm nay con đừng đi đến chỗ nào hết...”

“Vì sao?” Thượng Quan Kinh Văn nao nao, Thượng Quan Gia hôm nay đột nhiên giam cầm nàng, thực tại làm cho người có chút nghi hoặc, không phải trước kia đã nói chỉ cần nàng đồng ý chuyện hoà thân, sẽ tùy ý cho nàng ra vào Thừa tướng phủ hay sao?

“Nương cũng không biết vì sao, nhưng đây là ý của phụ thân con, con chỉ cần làm theo đó là được rồi.” Giọng nói của Vân Từ Mạn tuy là mềm nhẹ, nhưng lại lộ ra tràn đầy chắc chắn, đối với mệnh lệnh của Thượng Quan Gia cho tới bây giờ nàng không hề chất vấn, lấy phụ vi thiên là bổn phận của người làm vợ.

Thượng Quan Kinh Văn không khỏi đảo cặp mắt trắng dã, nàng thực không hiểu được nữ nhân thời cổ đại vì sao chấp nhất như thế, bất luận là đúng hay sai, bất luận là có hợp lý hay không, liền mù quáng thuận theo, giống như mẫu thân của nàng, cho tới bây giờ đều là nhẫn nhục chịu đựng, không có nửa lời phản kháng.

“Đã biết. Nữ nhi chỉ là muốn đến Đỗ Uyên uyển cảm tạ nhị nương, đêm qua nếu không phải nhờ nàng đứng ra giúp nữ nhi nói chuyện, chỉ sợ phụ thân vẫn sẽ không tin tưởng nữ nhi là trong sạch.” Thượng Quan Kinh Văn giống như quả cà tím bị đánh, nhất thời liền ủ rũ, ban đầu còn tính buổi chiều đi ra ngoài tìm tam hoàng tử cùng đi đến cửa tiệm mới nhìn thử, hiện tại nàng cũng muốn bắt tay vào chuyện của y quán.

Nghe nói nàng muốn đi đến Đỗ Uyên uyển đáp tạ nhị phu nhân, Vân Từ Mạn liền tiếp gật đầu: “Vân nhi, chuyện này con lo lắng đúng là chu toàn, đêm qua nhị nương con có thể đứng ra nói chuyện giúp con, đúng là không dễ, một lát con đi tới đó nhất định phải cảm tạ nàng ấy thật tốt.”

“Nữ nhi đã hiểu, nương, ngài cứ yên tâm đi.” Thượng Quan Kinh Văn xem như ứng phó nói.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Lén giao dịch.

Đỗ Uyên uyển, Thượng Quan Kinh Văn mới đi đến nơi liền nhìn thấy Long Cửu, mắt thủy lướt qua một tia kinh ngạc, bởi vì phía sau Long Cửu là hai gã thị vệ, hai gã thị vệ một trái một phải đang áp giải một người, là một nam tử tướng mạo trẻ tuổi, ánh mắt lộ ra một cổ tà khí nhàn nhạt, chỉ thấy khi ánh mắt của nam tử từ trên người nàng xẹt qua, đáy mắt toát ra vẻ kinh diễm.

“Đại tiểu thư buổi sáng tốt lành.” Long Cửu khẽ gật đầu, xem như chào hỏi.

“Long Cửu, ngươi không phải theo giúp phụ thân ta làm triều sao?” Ánh mắt Thượng Quan Kinh Văn nghi hoặc, không khỏi hỏi.

“Lão gia lệnh thuộc hạ về phủ trước, kiểm tra chuyện tên côn đồ mà nhị phu nhân đã nói tối hôm qua...” Về mặt Long Cửu không đổi sắc đáp.

Thượng Quan Kinh Văn gật đầu, thuận thế lại nhìn đánh giá tên nam tử trẻ tuổi kia, trong lòng âm thầm nghiền ngẫm, tốc độ này của Thượng Quan Gia thật đúng là quá mau, chỉ là không biết ở chỗ nhị phu nhân đã có chuẩn bị chu toàn hay không.

--- -----Dãy phân tuyến hoa lệ-----

Hoa quế toả hương, cả toà tiểu uyển đều tràn ngập hương vị thơm mát dễ chịu, Thượng Quan Kinh Văn được nha hoàn dẫn vào thiên đình, Xuân Hồng đang ngồi ở nơi này thưởng trà, thoạt nhìn càng giống như là đang đợi người.

“Đại tiểu thư đã đến! Ngồi đi---” Ánh mắt Xuân Hồng lộ ra một tia dị sắc nhàn nhạt, lượn nha hoàn một cái, nha hoàn kia liền thức thời lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại nàng cùng Thượng Quan Kinh Văn, tiếng nói của phụ nhân lại vang lên: “Chuyện kia.. Đại tiểu thư không có nói cho những người khác biết chứ?”

“Nhị nương yên tâm, chuyện này Kinh Văn sẽ chôn nó vào trong bụng, cũng tuyệt đối sẽ không đối với bất luận kẻ nào thổ lộ dù chỉ là nửa lời.” Ánh mắt của Thượng Quan Kinh Văn lướt qua một tia giáo hoạt, nếu không phải bởi vì trong tay của nàng có nhược điểm của nhị phu nhân, Xuân Hồng làm sao có thể vào tối hôm qua ở trước mặt mọi người nêu tội của tam phu nhân, cũng muốn đứng ra giúp nàng nói chuyện.

“Hi vọng đại tiểu thư có thể nói lời giữ lời.” Xuân Hồng nhàn nhạt, nhìn như rất thoải mái uống trà, mặt mày lưu chuyển lại có thể nhìn ra được nội tâm phức tạp của nàng, nàng làm sao cũng thật không ngờ bí mật của mình sẽ bị Thượng Quan Kinh Văn phát hiện, hơn nữa nha đầu kia còn không chút nào che lấp mà đối với mình đưa ra yêu cầu, muốn Xuân Hồng ngay trước mặt Thượng Quan Gia đứng rat hay nàng ta nói chuyện.

Chuyện này nếu là đã lên kế hoạch, đương nhiên không chỉ là nói chuyện đơn giản như vậy, nữ nhân khôn khéo như Xuân Hồng, làm việc quan trọng nhất chính là chu toàn, nếu đã không lưu dấu vết chứng tỏ Thượng Quan Kinh Văn là trong sạch, cũng còn phải làm cho sự tình thoạt nhìn chân thật có thể tin tưởng, cho nên trước đó nàng cũng phải phí công sức đi chuẩn bị, chuyện tối hôm qua tất cả đều là do nàng tự biên tự diễn.

“Bổn tiểu thư tuyệt đối là người giữ chữ tín, nhị nương cứ việc yên tâm. Chỉ là... Tên côn đồ vừa rồi... Lại là chuyện gì xảy ra vậy?” Thượng Quan Kinh Văn trong lòng có chút nghi hoặc, nếu không phải vì lòng nàng biết rõ, cũng sẽ bị lời nói kia của nhị phu nhân lừa mất rồi, bất quá nghe qua quả thật rất chân thật.

“Trên đời này... Đa số mọi chuyện đều có thể dùng bạc xử lý, người kia chẳng qua là ta dùng bạc thuê đến thôi, nhiều lắm cũng chỉ là chịu chút đau đớn về da thịt, nhưng hẳn một nhà già trẻ đều còn đang chờ miếng cơm!” Xuân Hồng bình thản trả lời nghi vấn của nàng, giống như đang nói đến chuyện

không liên quan gì cả.

Giờ khắc này, Thượng Quan Khinh Văn cũng không thể không dùng ánh mắt khác đánh giá phụ nhân trước mắt một lần nữa, nhìn nàng ta thường ngày không lộ sâu cạm, kỳ thực thể thiếp trong tứ phòng người có thủ đoạn nhất chắc hẳn cũng chính là vị nhị phu nhân này, khó trách Thượng Quan Gia lại đem chuyện làm ăn giao cho nàng nắm giữ, nam nhân này quát tháo bên ngoài mấy năm nay, ánh mắt nhìn người dùng người cũng quả thật là rất độc đáo.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Có Thai: Phụ Thân Phúc Hắc Thiên Tài Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.